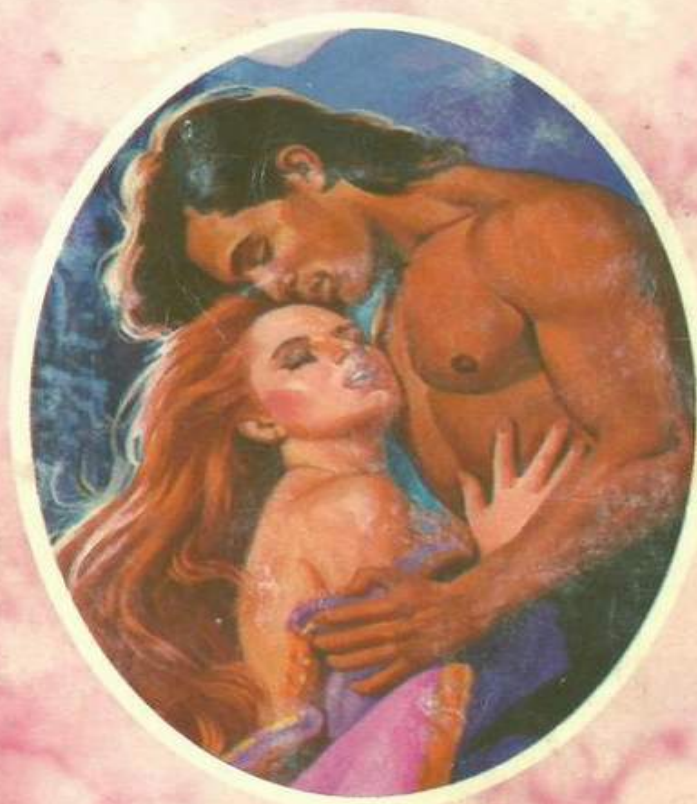

КОРИ МАКФАДЕН

В СРЕДНОЩНА ФАБЛУДА

КОРИ МАКФАДЕН СРЕДНОЩНА ЗАБЛУДА

Превод: Виктория Петрова

chitanka.info

Осемнадесетгодишната Мод, останала сираче, е отгледана от семейството на чичо си. Тя е наследничка на имение и на значителна сума пари. Братовчед ѝ Джон, подтикван от майка си, се опитва да я изнасили. Красивото момиче успява да се изплъзне. Бягайки в дъждовната нощ, предрешена като момче, Мод попада под колелата на каретата на граф Радфорд. Младият граф отвежда „момчето“ в Лондон и го прави свой камериер. При нападение срещу графа Мод го предпазва с тялото си. Превързвайки раната на камериера си, Радфорд разбира, че той всъщност е едно невероятно красиво момиче.

ПЪРВА ГЛАВА

Октомври 1790 година

Бедфордшиър, Англия

Вечерта бе направо непоносима! Беше истинско мъчение да търпи часове наред стегнатия си корсет и износената рокля на доведената ѝ братовчедка Амелия, която ѝ стоеше като на закачалка. Ужасната рокля беше прекалено голяма за нея и ѝ придаваше още по-детински вид. На всичко отгоре Мод бе принудена да стои тук и да слуша как Амелия свири на пиано и „чурулика“ сладникави песнички, при това доста фалшиво. Но най-неприятно ѝ беше да гледа как контето Едуард Алмсуърт — граф Радфорд — хвърля страстни погледи на братовчедка ѝ и се навърта около нея цяла вечер!

Освен това надменното държане на графа не беше спечелило симпатиите на Мод. Той най-нахално ѝ бе дръпнал ухото и я бе попитал дали отново не е съборила някой съсед от коня! Без съмнение тя вече не беше малка и нямаше нужда Радфорд да ѝ напомня за онзи нелеп инцидент. Едва бе навършила осем години, когато заедно с конярчето Джо се бяха учили да стрелят с пищовите на дядо ѝ, скрити в обора. Каква вина имаше, че техният съсед Едуард Алмсуърт тъкмо беше излязъл да поязди по билото на хълма, когато тя изпразни оня богато украсен стар пищов и подплаши коня му. Ядосаният млад граф бе тупнал в калта, предизвиквайки смеха на малката палавница.

Мод зърна отново графа, който се смееше гръмко на някаква остроумна шега на Амелия. О, боже, та той я опипваше! Защо леля ѝ Клер търпеше поведението им? Мод възмутено отмести поглед от тях и се озова лице в лице със собственото си отражение в тясното дълго огледало, поставено между два прозореца във всекидневната. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Слабоватата фигура от огледалото не хващаше око, меко казано. Носът ѝ беше прекалено вирнат, а по лицето ѝ имаше лунички, чиято поява една красива млада дама би намерила начин да предотврати. И тази червена коса... А и както Амелия се бе постарала да ѝ втълпи, никой от висшето общество

не харесвал „рижи“ жени. По думите на доведената ѝ братовчедка, този цвят бил крещящ и старомоден. Освен това тялото ѝ беше прекалено кльощаво. Роклята, износена от Амелия, бе стеснена, за да ѝ стане, тъй като преди две години, когато беше на шестнайсет, братовчедка ѝ бе по-висока и с по-заоблени форми, отколкото Мод, която скоро щеше да навърши осемнадесетата си година. Самата рокля беше от избелял зелен атлаз и висеше като торба на местата, които Амелия някога бе изпълвала тъй съблазнително. Нищо чудно, че единственото желание, което видът на Мод предизвикваше у един мъж, бе да ѝ издърпа ухото! Но тя пропусна да забележи, че очите ѝ са големи и изразителни, а тъй омразната ѝ червена коса е придобила кестеняв оттенък. Изпадналите от фибите меки къдрици подчертаваха нежната шия и високите ѝ скули. Мод се извърна от жалкия образ в огледалото и отново въздъхна. Покойната ѝ майка беше толкова красива. Бе живяла тъй щастливо, преди родителите ѝ да загинат.

— Прекрасен концерт, нали, малка госпожице? — пошушна нечий глас в ухото ѝ. — Сигурно се вълнувате много, че са ви разрешили да стоите заедно с възрастните до късно тази вечер?

Мод едва се въздържа да не възкликне раздражено. Тази рокля щеше да отиде в кофата за боклука в края на вечерта, независимо какво мислеше леля ѝ! Девойката се обърна и видя господин Демърест, възстар съсед, който се бе облегал на бастуна си и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще рухне.

— Съвсем не, сър — възрази Мод, тъй като нямаше никакво намерение да се предаде, камо ли да любезничи с този господин. — Скоро ще навърша осемнайсет, само половин година съм по-малка от Амелия. Освен това винаги стоя до късно и, повярвайте ми, принудена съм да слушам всяка вечер свиренето на Амелия.

Господин Демърест се отдръпна смутено, леко обиден, че „детето“ просто не се бе съгласило от любезност с неговата очевидно безобидна забележка. Е, вероятно строгостта на Клер имаше пръст в тази работа. Само на седемнадесет години, а толкова опърничава! Той кимна студено и се запъти към купата с пунша, където знаеше, че ще намери по-приятна компания.

Отдъхвайки си, Мод го съпроводи с поглед. Колко много ѝ се искаше тази безкрайна вечер да свърши! Озърна се наоколо и с изненада откри, че леля ѝ Клер е успяла да разведри обстановката.

Повечето гости бяха дългогодишни семейни приятели, които Мод не бе виждала от смъртта на родителите си и които сърдечно я поздравяваха. След пристигането си в имението като съпруга на Джеймс Ромни, чичото на Мод, Клер не бе успяла да спечели благоволенieto на съседите. А и ежедневната пристрастеност на мъжа ѝ към алкохола бе стеснила кръга на познатите им до тези, които споделяха влечението му към брендите и които можеха да изтърпят острия език на неговата красива, но злъчна съпруга.

— Мод, нима това си ти, мило дете? — попита я един приятен глас зад гърба ѝ.

Когато се обърна, Мод с облекчение видя, че една стара приятелка на майка ѝ я гледа с нежна усмивка.

— О, скъпа, каква красива девойка си станала — красива като милата си майчица. Така би се гордяла с теб, Мод — сърдечно възкликна Мери Фарингтън и я притисна в обятията си.

Мод усети прилива на познатата болка и сподави сълзите, които напиреха в очите ѝ винаги щом си спомнеше за своите чудесни родители. Тъкмо бе навършила седем години, когато щастieto ѝ бе рухнало и животът ѝ се бе превърнал в трагедия. Едно най-обикновено пътуване до континента — първото за Мод и с нетърпение очаквано от нея — беше завършило ужасно и страшно болезнено. Докато прекосяваха Ламанша, силна буря бе разкъсала платната на техния кораб и ги бе изхвърлила на едни скали до френския бряг, разбивайки плавателния съд на парчета. Мод си спомняше крясъците и неудържимото люлеене на кораба, както и факта, че баща ѝ я бе спасил. Дватама с него бяха забелязали как водата издува полите на майка ѝ, поглъщайки я в бушуващите си вълни. Баща ѝ я бе вдигнал високо над вилнеещото море и бе успял да се вкопчи в една греда от разбития кораб, след което бе тласнал Мод към нея. Крещейки на детето да се държи здраво за дървото, той се беше стрелнал да сграбчи белеещия се крайчец от роклята на майка ѝ. Раздирайки въздуха с виковете си, Мод се бе вкопчила здраво в гредата. Неусетно бе стигнала до брега, изхвърлена там в безсъзнание заедно с отломките от потъналия кораб. Не бе видяла как вълните поглъщат любимите ѝ същества.

— Чакай да те разгледам по-добре — каза мисис Фарингтън и се дръпна назад, оглеждайки девойката от една ръка разстояние.

Красивите ѝ очи се присвиха неодобрително, докато оглеждаше роклята на Мод. — Виждам, че доведената ти братовчедка е облечена във великолепен тоалет тази вечер. Мод, струва ми се, че тази рокля е стара и преправяна. Къде е новата ти рокля?

— През този сезон е представянето на Амелия в обществото, мисис Фарингтън — поясни Мод, а лицето ѝ поруменя под изпитателния поглед на нейната доброжелателка. — Освен това изобщо не ме вълнуват дрехите ми. Наистина ми е безразлично какво нося. Леля Клер винаги казва, че можем с един куршум да убием два заека, тъй като съм по-дребна от Амелия... — Но думите ѝ заглъхнаха, когато забеляза едва прикритото възмушение на мисис Фарингтън.

— А кога ще бъде твоето въвеждане в обществото, дете? Виждам, че за Амелия се отделят доста пари и внимание, но наследницата на имението Ромни си ти и скоро ще станеш на осемнайсет, нали?

— Е, не точно — отвърна Мод е известно разочарование. — Вижте, Амелия е вече на осемнайсет. Тя е половин година по-голяма от мен и леля Клер пожела да представи първо нея, тъй като аз още не съм достатъчно голяма. Освен това ще ни излезе доста скъпо, ако и двете бъдем въведени в обществото в един и същ сезон. — Мод неволно погледна към Амелия, която продължаваше да флиртува с графа. Кога най-после този мъж щеше да се махне от нея? — Леля Клер иска Амелия да се омъжи възможно най-скоро. Тя е толкова красива и има такива добри изгледи... — Мод замълча, забелязвайки, че събеседничката ѝ оглежда братовчедка ѝ. Мисис Фарингтън бе свила устни в явно неодобрение.

— Наистина е желателно да се омъжи, и колкото по-бързо, толкова по-добре. — Мисис Фарингтън изсумтя недоволено и отново насочи вниманието си към Мод: — Наред ли е всичко, мила, щастлива ли си? — ведро попита тя.

— Разбира се, че всичко е наред, мисис Фарингтън — с охота отвърна Мод, доволна, че са сменили темата. — А що се отнася до това дали съм щастлива, предполагам, че съм — искам да кажа, предвид... — Мод замълча, усещайки, че я обзема отново онзи неопределен копнеж.

Чичо ѝ Джеймс бе толкова мил с нея и въпреки пиянството си я обичаше, но все пак в сърцето ѝ се таеше болката и неизменното

чувство, че през последните десет години в собствения ѝ дом — Ромни Манор — царяха злоба и отчужденост, които биха шокирали любящите ѝ родители.

Мисис Фарингтън я прегърна отново, без да откъсва топлите си очи от нея.

— Ела някой път да си поговорим, скъпа. Не предполагам, че си толкова пораснала. Май все още гледам на теб като на дете, а ти си вече голяма, нали? Въпреки това — добави тя дяволито — лицето ти е запазило детинския си вид. — Но като забеляза неволното трепване на Мод, бързо се поправи: — Знаеш ли, Мод, твоята непринудена красота ми харесва много повече, отколкото превзетостта и натруфеността на доведената ти братовчедка. — Погледът ѝ отново се спря на Амелия, чийто звънлив смях се понесе в шумния салон. — Чудно ми е как Клер не може да забележи... — Тя млъкна, тъй като усети, че бе казала малко повече от необходимото. Не искаше да причинява страдание на клетото дете, но беше страшно ядосана, че със своята естествена красота Мод живееше в сянката на тази натруфена кокетка, пълно копие на пресметливата ѝ майка. — Трябва да тръгвам, скъпа. Джайлс упорито ми маха от другия край на салона. Не може да понася тези събирания и жадува да се върне вкъщи при своите кучета и коне — усмихнато обясни тя.

Мод много добре си спомняше, че някога Джайлс Фарингтън и баща ѝ прекарваха доста часове в разходки из поляните заедно с кучетата си, които лаеха до тях, докато дамите играеха любимите си игри на карти вкъщи.

Мисис Фарингтън набързо целуна Мод и с усмивка се отдалечи, оставяйки девойката отново самотна. Мод потърси с поглед чичо си Джеймс, но не успя да го открие в тълпата. Вероятно на Джо пак му се бе наложило да го заведе горе. Това се случваше все по-често в последно време.

Шарейки с поглед из стаята, пълна с весели и модерно облечени гости, Мод с удивление забеляза избелелите завеси, които висяха грозно на високите прозорци. Поколения наред потомците на рода Ромни живееха в този дом. Той представляваше красива стара къща — това все още личеше от класическите линии и чудесно аранжираните градини, някога обградени с особени грижи, — но както блясъкът, така и възискателността към най-малките подробности бяха изчезнали след

смъртта на майка ѝ, под чието ръководство този дом се бе превърнал в истинска забележителност.

Сега всичко бе занемарено и запуснато. Стените се нуждаеха от боядисване. От разстояние се набиваше на очи, че някои от красивите мебели са очукани, като на места липсваха дори цели парчета. Обзавеждането в салона не бе сменяно след смъртта на майка ѝ и макар Мод да се радваше, че наоколо все още се усещаше вкусът на предишната стопанка, тя ясно виждаше разрухата, настъпила с течение на времето благодарение на немарливостта на леля ѝ.

Преди няколко седмици Мод бе предложила на Клер да поосвежат малко всекидневната, тъй като очакваха толкова много гости. В отговор леля ѝ я бе срязала, че това не е нейна работа и бе добавила, че имайки предвид колко скъпо ще им струва въвеждането на Амелия в обществото, не можели да си позволят да хвърлят пари за „някакви си дрънкулки“ и Мод повече изобщо не спомена за това.

Мис Ромни отново зашари с поглед към дъното на стаята, където Амелия и графът продължаваха да се притискат един до друг, сякаш бяха сами в цялата вселена, а братовчедка ѝ имаше лукав и самодоволен вид заради явния си успех. Носеше се слухът, че лондонските дами си падали много по граф Радфорд. Мод трябваше да признае, че това надали би изненадало някого, тъй като той изглеждаше великолепно в своя чудесно ушит тъмносин фрак и снежнобялата си ленена риза, а сиво-кафявият му панталон подчертаваше неговото стройно и добре развито тяло.

Мод с неприязън си помисли, че вероятно прекомерното внимание, с което го обграждаха пресметливите майки, се дължеше на графската титла, наследена от него преди седем години след смъртта на баща му. Навършил двадесет и осем, той все още беше ерген и неомъжените дами се надпреварваха да спечелят сърцето му, тъй като сезонът бе в своя разгар. Клер смяташе за страхотен успех факта, че графът бе приел поканата ѝ за организираното от нея малко соаре по случай „неофициалното“ представяне на Амелия в обществото. Ромни Манор беше твърде скромно имение в сравнение с внушителния замък на рода Радфорд — дом на няколко поколения графове — и Клер много добре съзнаваше, че семейството ѝ само може да спечели от съседството с този знатен род.

Несъмнено Амелия бе станала истинска красавица. Гарвановочерната ѝ коса стигаше до бедрата, но сега бе хваната високо над главата и падаше на раменете на красиви къдрици, в които бяха вплетени сатенени панделки. В крак с последната мода, косата ѝ не беше напудрена. Къдриви кичури подчертаваха румените ѝ страни и чувствените ѝ устни, но Мод знаеше, че този ефект бе постигнат с помощта на доста руж.

Леля ѝ не бе пестила пари за роклята на Амелия за това соаре, както и за гардероба ѝ за целия предстоящ сезон. Мод беше силно впечатлена от прекрасните платове и от пицността на всеки тоалет. В имението бе дошла една много известна шивачка от Лондон, придружена от две свои помощнички, донесли топове от феерични коприни, атлази и дантели. Бяха нарязали и тропосали платовете, клюкарствайки непрестанно по адрес на различни млади дами, всяка от които бе станала обект на всеобщо съжаление по редица причини — една заради лекото си поведение, друга заради по-големи грехове, които изискваха своевременното намиране на съпруг.

Явно Клер и Амелия обичаха да слушат пикантните истории, разказвани от мадам Денис, и гледаха на нея като на кралска особа, горди от факта, че тя е благоволила да измине дългото разстояние от Лондон до Бедфордшиър. Мод се чудеше дали им беше хрумвало, че имението Ромни щеше да се превърне в обект на презрителни подигравки и присмехулни подмятания в дома на следващата клиентка на мадам Денис.

Тази вечер Амелия носеше великолепна рокля от розов атлаз с предизвикателно голямо деколте, покрито само от едно феерично триъгълно шалче, което не скриваше нищо. Тънката ѝ талия беше подчертана от тъмнорозов колан, от който на няколко пласта се спускаха поли от скъпа дантела. Бляскави бижута от гранат красяха тънката шия и малките уши на Амелия.

Мод никога не бе виждала тези накити, както и аксесоарите, които леля ѝ бе извадила наскоро за тоалетите на дъщеря си. Чистосърдечната изненада на Мод при вида на бижутата беше предизвикала изпълнените с презрение думи на Клер: „От моето семейство са, момиче. Не всички живеем като просяци!“. Въпреки това на Мод ѝ се струваше странно, че леля ѝ, която явно си падаше по

красиви и скъпи неща и непрекъснато се заяждаше със съпруга си за неговото безпаричие, не бе носила тези бижута досега.

Красивите сини очи на Амелия се засмяха на някаква шега на Радфорд. Мод въздъхна. Не се интересуваше от външния си вид, нито ревнуваше Амелия за специалното внимание, на което се радваше. Дори ѝ беше безразлично дали ще бъде официално въведена в обществото. И бездруго това щеше да коства доста притеснения и пари. Почуди се дали всички тези млади мъже, очаровани от нежността и миловидната красота на Амелия, подозираха, че очите ѝ можеха да проблясват гневно и предизвикателно, а гласът ѝ — да звучи злобно и язвително в чести изблици на гняв.

Мод погледна китката на ръката си, където все още се виждаха червените белези отпреди няколко часа, когато Амелия бе забила ноктите си в кожата ѝ, завличайки я нагоре по стълбите. Мод бе искала на всяка цена да избяга от споровете и суетнята в къщата през този следобед. Отначало братовчедка ѝ се бе оплакала, че роклята не ѝ е по мярка, а после реши, че цветът няма да ѝ отива. С майка ѝ започнаха да се вайкат, че храната няма да стигне за огромния брой гости и че времето е прекалено топло. Амелия и Клер бяха подлудили всички в къщата със своите писъци и тюхания около последните приготовления. Чудесната разходка на Мод върху единствения добър кон в имението си заслужаваше кавгата, която девойката предизвика с късното си прибиране и неугледния си вид, в който я бе видял един подранил гост при влизането ѝ, вземайки я за коняръче. Добре че злобната ѝ братовчедка и Клер бързаха, и нямаха време да я хокат дълго.

Без съмнение един от тези злополучни ухажори щеше съвсем скоро да изпита на свой гръб злия нрав на Амелия, но това щеше да стане едва след уреждането на всички финансови въпроси и сватбеното тържество, със съжаление си помисли Мод. Опасяваше се, че именно графът ще се оплете в тази мрежа и парализиран от „отровата“ на изкусителката си, няма да може да избяга. В крайна сметка не беше нейна работа дали той иска да се превърне в посмешище или не — важното беше Амелия да се махне от къщата.

— Виждам, че Амелия завъртя главата на графа тази вечер — прошепна някой в ухото ѝ. — Майка ще бъде на върха на щастието. —

Както винаги, братовчед ѝ Джон се приведе прекалено много към нея, за да ѝ нашепне тези думи.

— Предполагам, че леля Клер би предпочела Амелия да не показва тъй явно предпочитанията си — хапливо подметна Мод. — Не е редно да бъде толкова открита, графът може да реши, че е твърде лесна.

— Ревнуваш ли, Мод? Той май не ти обърна никакво внимание. Да не би да си бе въобразила, че ще предпочете твоята рижа глава пред абаносовочерната грива на сестра ми?

— За мен той е един надут досадник! — възрази Мод. — Пет пари не давам кого обгражда с вниманието си.

Мод изгледа гневно омразния млад граф, но вместо да го намери за безинтересен, тя откри, че плътно прилепналите му панталони подчертават добре развитите му бедра, съвсем различни от пълните крака на братовчед ѝ Джон, облечени в пастелни атлазени панталони. Бедра и панталони! Откъде, за бога, се бе сетила за тези неща!

Мод тръсна леко глава, за да се освободи от неприличните мисли. После се запъти към група момичета, които се кикотеха в дъното на стаята. Беше готова на всичко, само и само да се отърве от компанията на силно напарфюмирания Джон, от когото я побиваха тръпки така, сякаш някой бе пъхнал змия в пазвата ѝ.

Изведнъж Мод се спря, тъй като видя, че Амелия и граф Радфорд се измъкнаха през вратата към неосветения балкон. О, боже! Нима не се притесняваха от хорското мнение? Мод бързо потърси с поглед леля си, за да разбере дали е забелязала това, но за нейна най-голяма изненада на лицето на Клер бе изписано злорадо самодоволство. Нима никой в това семейство нямаше капка мозък? Ако Амелия си спечелеше лошо име преди края на сезона, нито един мъж — било то богат или беден — нямаше да пожелае да се ожени за нея, а репутацията на семейството щеше да бъде опетнена. Мод не хранеше никакви илюзии по отношение на еснафщината на съседите си. Те бяха хора, които не се свеняха да се възползват от гостоприемството на домакина, а на следващия ден бяха готови да го разкъсат на парчета, ако надушеха назряващ скандал около него.

Какво да стори? Мод потисна порива си да излезе на балкона — би било твърде явно. В интерес на истината, тя тъкмо се чудеше дали е редно да ги проследи, когато Клер ѝ препречи пътя и здраво я стисна

за ръката, процеждайки нещо през зъби — явно този сценарий беше одобрен от леля й. Сигурно имаше друг начин да предотврати усамотяването им, без да бъде обвинена за това.

Не след дълго на Мод й хрумна нещо. Тя се насочи към стълбището, стараяйки се да не привлича погледите на околните, и забърза към втория етаж. После се затича към стаята на Джон, чиято малка тераса гледаше към големия балкон. Трябваше само да излезе на терасата и да се престори, че води разговор с някого, за да предупреди блудната двойка, че не е сама и да я накара да се върне при гостите.

Мод излезе на малкия балкон и внимателно се надвеси над парапета. Не се виждаше почти нищо. Само прозорците на долния етаж хвърляха светлина в нощта, образувайки осветени квадрати по каменната настилка. Мод се взря в тъмнината, оглеждайки внимателно живия плет, който минаваше покрай каменния парапет.

Точно когато реши, че братовчедка й и графът се бяха върнали вътре, Мод дочу шепот под себе си. Навеждайки се леко напред, тя успя да зърне парченце от розовата атлазена рокля на Амелия, но двамата стояха точно под балкона, скрити от погледа й. Мръсник! Това бе най-тъмната и възможно най-отдалечената от отворените врати на къщата част на терасата. Беше ясно като бял ден, че графът нямаше добри намерения!

Вкопчвайки се здраво в каменния парапет, Мод се наведе доста напред. За щастие балконът на горния етаж бе тъмен и това намаляваше опасността да бъде забелязана. О, боже! Мод беше изумена. Радфорд и Амелия се притискаха плътно един до друг, впили устни в пламенна целувка. Амелия бе обвила ръце около врата му, докато той я бе обгърнал с една ръка през кръста, а с другата бе бръкнал в деколтето й.

Срамота! Амелия щеше да се превърне в посмешището на сезона, ако някой чуеше за нейното срамно поведение, и името на цялото им семейство щеше да бъде опетнено!

— Каква очарователна гледка представляваш в момента, братовчедке, тъй съблазнително надупена към будоара ми.

Мод едва сподави вика си, когато дебелите пръсти на Джон опипаха задните й части. Тя ужасено се дръпна напред, но изведнъж изписка, тъй като атлазените й обувки се подхлъзнаха на балкона. Положи отчаяни усилия да се задържи, но краката й не намериха

опора. Преди да успее да запази равновесие, тя полетя с главата надолу. За щастие се задържа с една ръка за железния парапет и увисна във въздуха, ритайки отчаяно с крака.

— Помогни ми, Джон! Ще падна! — извика тя, докато Джон се заливаше от смях, без да благоволи да ѝ се притече на помощ.

— Според мен заслужаваш да се изтърсиш върху влюбените гълъбчета, братовчедке. — Изсмя се и погледна надолу. — Приятно пътуване, Мод! — После се обърна и изчезна в тъмната стая.

Мод усети, че пръстите ѝ се изхлузват от парапета и напрегна всички сили да се задържи, но за съжаление не успя и тупна на долния етаж. Надигайки глава, първото нещо, което видя, бяха чифт чудесни немски ботуши и плътно прилепнали панталони, разкочени над нея. Погледът ѝ се плъзна нагоре и се спря на лицето. В сините очи на графа се четеше насмешка, а устните му потръпваха леко, за да не се извият в усмивка. Не я радваше фактът, че тази ситуация го развесели, а не предизвика гнева му. За Мод това бе най-ужасната и унижителна вечер, която някога беше прекарвала.

— Мис Ромни, позволете ми да ви поздравя с избора на бельото ви за тази вечер — провлачено каза той. — Фустанелите ви са прекрасни! Каква хубава дантела! И макар да не съм уверен, че държането ви се е подобрило, то поне сте доста по-чиста, отколкото при първата ни среща!

Мод се изчерви от срам и гняв. Бельото ѝ! Той не само бе видял бельото ѝ, но имаше наглостта да го обсъжда. А тя си мислеше, че Амелия ще се компрометира само с една целувка!

— Ще позволите ли да ви помогна да се изправите, мис Ромни? Искрено се надявам, че не сте се ударили лошо при „лекото“ си падане от балкона. Чудя се какво ли сте търсили там?

Графът бе страшно развеселен. Несъмнено години наред щеше да разсмива приятелите си с тази случка.

— Оставете я, Едуард! Даже и да е ударена, тя си го заслужи — злобно заяви Амелия. — Не разбирате ли, че тази малка преструвана ни е следила? — Амелия сграбчи с шепа кичур от къдриците на Мод и го дръпна силно, извивайки главата ѝ нагоре. — Как смееш! Ще се погрижа мама да ти нашари добре гърба за това!

На лицето на графа се появи озадачено изражение:

— Амелия — строго каза той, освобождавайки леко пръстите ѝ от косата на Мод. — Сигурен съм, че малката просто е искала да подиша чист въздух. Вътре е много задушно от многото гости. В крайна сметка не е сторила нищо лошо.

Радфорд погледна Амелия косо, за да я накара да млъкне и отново подаде ръка на Мод. Нещастна и унижена, тя се хвана за него, позволявайки му да я изправи на крака. Имайки предвид дадените обстоятелства, той се отнасяше към нея с изненадващо внимание.

— О-о, предполагам, че не сте се ударили зле! — възкликна той, когато Мод изохка.

Всъщност тя не бе успяла да прехвърли тежестта на тялото си от навехнатия си глезен, докоснал пръв земята. Беше зачервен и ѝ причиняваше страшна болка. На Мод ѝ се искаше да седне отново долу и да заплаче.

Явно лицето ѝ бе издало пронизващата я остра болка, защото графът престана да се смее и я хвана през раменете.

— Хайде, облегнете се на мен и аз ще ви помогна да се приберете. Амелия, вие също трябва да дойдете. Всъщност Мод ни направи голяма услуга — добави графът, подхващайки Мод по-удобно. — Беше доста глупаво от наша страна да излезем сами навън. Хората непрекъснато търсят поводи да злословят. Ако тримата влезем заедно, никой няма да се усъмни в нас.

Радфорд се усмихна на Мод и очите ѝ, в които се четеше остра болка, се засмяха. Тя пренесе по-голяма част от тежестта си върху графа. Изведнъж усети, че в главата ѝ се въртят абсурдни мисли — независимо от силната болка, близостта на този мъж ѝ беше приятна, а гърдният му кош просто я изкушаваше да се сгуши в него.

Още с появата им на вратата всички гости се извърнаха към тях. Хората, които бяха забелязали опита на граф Радфорд и Амелия да се усамотят, съжалиха вътрешно, че Мод ги е придружила, защото това лишаваше предстоящия зимен сезон от една пикантна клюка.

Един чифт очи обаче гледаше с недоумение. Клер почервения от гняв, когато видя, че Мод се е облегнала на ръката на графа, докато нейната скъпа дъщеря вървеше, напълно забравена, зад тях. Какво ли бе направила тази малка вещица сега? Клер знаеше много добре, че племенницата ѝ не е излязла заедно с тях на терасата. Самата тя никога

не би позволила на Мод да им се натрапи, проваляйки плана ѝ да подмами Радфорд да се ожени за дъщеря ѝ.

— Излязохме да подишаме малко чист въздух, но се опасявам, че мис Ромни си изкълчи глезена — излъга графът, без да му мигне окото. — С ваше позволение, госпожо, ще помогна на мис Ромни да се качи горе, тъй като не може да ходи сама.

Клер се усмихна любезно, но после незабелязано хвърли гневен поглед на Амелия.

— Качи се горе с тях — процеди тя през зъби. — Опитай се да оправиш тази ужасна бъркотия. Очаквам обяснение по-късно! — После отново се обърна към гостите, прикривайки яда си под маската на загриженост и добронамереност.

На Мод ѝ се струваше, че стълбите нямат край. Полагайки усилия да изкачва всяко стъпало възможно най-грациозно, тя скоро се задъха. Глезенът я болеше силно, но близостта на графа отвличаше мислите ѝ от това. Чувстваше силните му ръце и широките му плещи, тъй като той почти я вдигаше, за да изкачи стълбите. Сигурно силната болка и стегнатият корсет я караха да се чувства замаяна! Мод имаше усещането, че нещо я притегля все повече и повече към масивния му гръден кош, който я примамваше с топлината си.

Не усети кога припадна, но почувствал цялата ѝ тежест върху себе си, Радфорд я взе на ръце.

— Къде е стаята на мис Ромни, Амелия? — попита той, след като тръгнаха по тъмния коридор.

— Ако питате мен, може да оставите любопитната никаквица тук, на пода — възнегодува Амелия. — Не разбирам защо се суетите толкова много около проклетия ѝ глезен след нейната ужасна постъпка!

— Майка ви наистина ли ще я бие, Амелия? — попита Радфорд с престолено благ тон. — Мод не е ли малко големичка за това?

— Мод не разбира от дума, независимо от наказанията на мама. Тя е своенравна и непослушна. Винаги противоречи на мама и никога не оценява колко големи жертви прави тя за нея. Не мога да проумея защо още не сме я изгонили от къщи!

— Но според закона къщата е нейна, нали? Доколкото си спомням, тя е единствената наследница на родителите си след тяхната смърт. Вашият втори баща и майка ви са нейни настойници, тъй като

са най-близките ѝ роднини, прав ли съм? Вие не дойдохте ли тук след смъртта на родителите ѝ?

Радфорд изчака Амелия да отвори една врата в края на коридора. Забеляза как красивото ѝ лице се намръщи в отговор на думите му.

— Разбира се, всичко е нейно, но мама не получава никаква благодарност за това, че се грижи за нея и урежда финансовите ѝ въпроси през изминалите десет години. Предполагам не мислите, че скъпият ми баща ѝ е помагал. Той не вдига глава от бутилката. Майка ми се грижи за всичко, но се обзалагам, че накрая ще останем с празни ръце!

Странно, помисли си графът, все едно чуваше думите на Клер. Без съмнение майката бе изразявала тези свои чувства достатъчно често и Амелия ги повтаряше като Евангелието. Радфорд знаеше, че Джеймс Ромни е пияница — това не бе тайна за никого. Но обсъждането на този въпрос с чужд човек бе непростима проява на лошо възпитание. Всяко семейство трябваше да изглежда сплотено и спокойно пред хората. Независимо от недостатъците си, Джеймс Ромни беше джентълмен, който бе достатъчно добър да осинови тази малка неблагодарница и брат ѝ, давайки им своето име. Не заслужаваше да бъде обиждан от тази девойка в собствения си дом в присъствието на чужд човек.

Радфорд се наведе и внимателно постави нежната девойка на леглото. Мод се размърда леко и изстена, но не отвори очи. Графът повдигна полите на роклята ѝ, за да разгледа навехнатия глезен, забравяйки за всякакво благоприличие. В двадесет и осем годишния си живот бе видял достатъчно женски глезени и отдавна това не му правеше впечатление. На това място кракът ѝ беше лошо подут и имаше неприятен моравосин цвят. Без съмнение щеше да се оправи, но преди това седмици наред щеше да ѝ причинява болка, докато ходи. Е, ако не я бяха наказали, задето като дете го бе съборила от коня му, то сега щеше да си плати, че бе провалила флирта му със злонравната, но красива Амелия. Кой знае, може би му бе направила услуга?

— Някой трябва да се погрижи за нея — глезенът ѝ се нуждае от компреси и превръзка, защото в противен случай утре сутринта ще я боли по-силно.

— Уверена съм, че слугите ще се погрижат за това — нехайно отбеляза Амелия и свенливо погледна графа изпод притворените си

клепачи — един добре заучен трик. Той се запита дали тя осъзнава колко често бе виждал този номер. — Едуард, искате ли да разгледате стаята ми, преди да се върнем при гостите? — Предизвикателно се наведе напред, притискайки се плътно до него, като изобщо не криеше похотливите си помисли. — Мисля, че бихме могли да отделим няколко минути само за нас — доволно прошепна тя. — И както отбелязахте по-рано, присъствието на Мод ще гарантира нашето добро име. — Амелия се изсмя тихо и се притисна до него.

Радфорд се учуди на безразличието си. Само преди четвърт час той се бе опитал да я съблазни и това не се бе оказало никак трудно. През последните няколко години не бе обръщал почти никакво внимание на своите бедни съседи и за него Амелия беше онова малко момиченце, което смътно си спомняше, дошло да живее при Джеймс Ромни, след като той бе станал настойник на Мод.

Неотдавна Радфорд бе срещнал Амелия на един бал в дома на техни съседи и бе удивен от промяната, настъпила в нея — тя беше пораснала и по всякакъв начин се опитваше да му го докаже. Бе приел поканата за тази вечер, която иначе би отхвърлил с презрение, защото възнамеряваше да се отдаде на един кратък флирт с това разпуснато и самонадеяно провинциално момиче. Беше решил да се позабавлява малко, преди да насочи вниманието си към следващата група от подходящи партии за женитба, които щяха да се навъртат важно около него през целия сезон.

Сега обаче, притиснала едрия си бюст до гърдите му, красивата Амелия не успя да го съблазни, нито да го впечатли. Възмутен от поведението ѝ, граф Радфорд я отблъсна леко, но в съзнанието му все още отекваше нейният похотливо хленчещ глас, който му напомняше прекалено много за майка ѝ.

— Това ми се струва доста безразсъдно, мила — сръза я той. — Гостите ни очакват. Предлагам да слезем долу, за да успокоим майка ви, че Мод скоро ще се оправи.

Амелия отстъпи назад със сбърчено от гняв лице, сякаш някой ѝ бе ударил шамар.

— Както желаете, милорд — отвърна тя с леден глас. — Уверявам ви, че няма да ви се удаде друга възможност да очерните доброто ми име! — Извърна се рязко и излетя като хала от стаята.

Забравил напълно за нея, Радфорд се обърна към девойката в леглото. В този момент Мод отвори очи и по устните му пробягна лека усмивка.

— По-добре ли се чувствате, мис Ромни? — попита той и в очите му заигра весело пламъче.

— Благодаря, добре съм — промълви тя.

Имаше чувството, че той знае, че е видяла опита на Амелия да го съблазни. Надяваше се да не е разбрал с какво задоволство бе приела поражението на братовчедка си. Все още се чувстваше замаяна и отмаяла, и имаше странното усещане, че графът я бе прегърнал. Несъмнено силната болка я караше да бълнува.

Радфорд се приближи до леглото, за да завие мис Ромни, но първо погледна подутия ѝ глезен. Седна до нея и внимателно го опипа, усещайки трепването ѝ, когато натисна най-болезненото място.

— Струва ми се, че не е счупен — обясни той със сериозен тон, — но трябва да го оставите да си почине известно време. Смятате ли, че ще издържите да прекарате няколко дни на легло?

Радфорд неусетно започна да я гали нежно. Мод бе омагьосана от изящните му черти и от дълбоките сини очи, които се смееха дяволито. Той имаше гъста тъмна коса, подстригана по-късо от модерната през този сезон дължина — долните ѝ краища стигаха едва до неговата висока колосана яка. Миришеше хубаво — на кожа и чисто бельо. Белият му колосан нагръдник блестеше на светлината на свещта, запалена до леглото. Той беше най-красивият мъж, който Мод някога бе срещала — след баща ѝ, разбира се. Жалко, че я смяташе за смахната. Опиянена от собствените си мисли, тя затвори очи, наслаждавайки се на приятната вълна, обляла зачервения ѝ глезен при допира на студените му пръсти.

— Ще се постарая, благодаря ви. Сигурна съм, че ще се справя — отвърна тя смутено, едва намирайки думи да се изрази — състояние, което не бе характерно за нея.

— Е, в такъв случай ще тръгвам. Ще изпратя някоя прислужница да се погрижи за вас, ако леля ви склони да се лиши от нея на празненството.

Радфорд издърпа завивката от долния край на леглото и зави Мод с нея, като внимаваше да не закачи навехнатия ѝ глезен. Тогава той зърна другия ѝ глезен — тънък и добре оформен, обут в хубава

атлазена пантофка. Колкото и да се бе наситил на такива гледки, тази му се стори необичайно примамлива.

Радфорд се обърна и тръгна към вратата, като чак сега на лицето му се появи усмивката, която бе сподавял още от самото начало. Малка проклетница! Спомняше си я като осемгодишна изцапана палавница, размахваща пистолет срещу него, подстрекавана от едно слабо конярче, което, изглежда, я боготвореше. Как му беше името? А, да, Джо. Беше взел оръжието от малките злосторници и ги бе заплашил, че ще ги наложи с камшик, преди да ги остави на благоволенieto на Клер Ромни, а това без съмнение бе далеч по-лошо наказание. Спомни си, че малката Мод и Джо се бяха уплашили и си бяха плюоли на петите. Как го беше нарекла? А, да — „надуто конте“ — и изобщо не се бе притеснила, че той може да ги чуе.

Преди да излезе и да затвори вратата, Едуард хвърли бегъл поглед на слабата фигура на леглото. Мод беше изтощена до смърт и след излизането на графа болката изцяло обзе мислите ѝ. На следващия ден неминуемо щеше да изпита гнева на леля си и Амелия, както и сарказма и презрението на Джон. Но реши да мисли за това по-късно, тъй като точно сега ѝ се спеше.

ВТОРА ГЛАВА

Амелия се омъжи за Джефри Талбот, който според майка ѝ беше сравнително добра партия за дъщеря ѝ. Мод бе попречила да оплетат в мрежите си богатия граф Радфорд, но Талбот също беше благородник с доста приличен годишен доход. След сватбеното тържество и коледните празници щастливите младоженци заминаха на пътешествие из континента, и Клер бе доволна от успеха на своя план.

Амелия бе оправдала очакванията на майка си и бе станала прекрасна булка. Клер се радваше, че има толкова красива дъщеря. Само Бог знаеше колко скромна беше зестрата ѝ, която възлизаше едва на сумата, присвоена от състоянието на Мод през изминалите десет години с помощта на мистър Парсънс, служител в „Бут и Паркс“, адвокатите на семейство Ромни. Но отношенията на Клер и Парсънс се бяха обтегли. Той явно бе срещнал друга жена, тъй като физическото му влечение към Клер беше намаляло, а накрая и съвсем изчезнало. Клер не съжаляваше — и бездруго похотливите му желаниа ѝ се струваха противни — но вече нямаше с какво друго да му плаща, освен с „малкия процент“, който му даваше в момента. Клер се дразнеше, че трябваше да плаща за съдействието му, но като практична жена, не виждаше никаква друга възможност. С необходимото презрение бе посрещнала намека му, че Амелия би задоволила напълно желанията му. Благоволенieto на дъщеря ѝ не можеше да се купи толкова евтино. Освен това Клер бе присвоила една сума, за която Парсънс не знаеше, и за нея той нямаше да получи никакъв процент.

Клер седеше в кабинета си и чакаше любимия си син. Стаята беше малка и в нея се влизаше от библиотеката, затова почти никой не я безпокоеше там. Обзавеждането бе овехтяло, но в миналото, когато майката на Мод беше жива, пъстроцветният кретон и винаги подреденото махагоново писалище бяха придавали свеж вид на стаята. Сега документите бяха безразборно разхвърлени, а от ярките цветове бе останал само блед спомен.

Клер не се притесняваше от вида на кабинета си — така или иначе тук влизаха само хора от семейството или прислугата. Нямаше намерение да харчи парите на Мод за подобрения в къщата. Не и докато скъпият ѝ син не станеше собственик на имението. О, планът ѝ беше просто чудесен!

Клер се извърна към огледалото, окачено в позлатена рамка на стената зад бюрото. Дори на тридесет и осем години, тя все още беше хубава, но голямата ѝ стиснатост и неосъществените ѝ мечти бяха довели до появата на бръчки около нейните вечно стиснати устни и студените ѝ очи. Клер изглеждаше все още слаба в своята тъмнозелена копринена рокля, подчертаваща извивките на тялото ѝ, което някога бе съблазнило неудачника Джеймс. Е, щом мистър Парсънс не проявяваше повече интерес към нея, с чиста съвест можеше да го отреже завинаги. Вратата към малката стаичка се отвори. Още преди да се обърне, Клер долови миризмата на уиски, но си отдъхна, когато видя, че Джон бе достатъчно трезвен, за да разговаря по работа с него. Приликата с разхайтения му баща хем я плашеше, хем я забавляваше. На шестнайсет години Клер се бе влюбила лудо в Джак Бървел и бе имала глупостта да се омъжи за него още тогава, пренебрегвайки съветите на нещастните си родители. Бе прекарала живота си с него в непрекъснато бягство от кредитори и когато го убиха, застрелвайки го в гръб в една мръсна кръчма на кея, тя бе останала без пукната пара с двете си малки деца и трябваше да разчита само на находчивостта и красотата си. Не след дълго Клер бе принудена да се омъжи за безумно влюбения Джеймс, тъй като кредиторите я преследваха като озверели от глад хрътки. Още на първата година от съвместния си живот с Джеймс Клер бе разбрала, че той не е в състояние да ѝ предложи охолния живот, за който бе мечтала. Тогава бе пристигнало известието за ужасното корабокрушение в морето, отнело живота на по-големия брат на Джеймс, на младата му съпруга и на малката им дъщеричка, при което Джеймс бе обявен за единствен наследник. Клер веднага се бе преместила със семейството си в Ромни Манор — великолепна къща, построена на север от Лондон. Дни наред тя се беше наслаждавала на неочакваното богатство и на новото си обществено положение като съпруга на поземлен благородник.

Тогава бе дошъл онзи ужасен ден, оставил трайни и горчиви спомени в съзнанието ѝ. Най-неочаквано се бяха появили адвокатите,

измрънквайки неясни обяснения под носа си: „Нали разбирате, настъпила е голяма суматоха. Никой не е знаел. Била е в безсъзнание. Не е говорела френски...“. Думите им бяха секнали, когато от файтона им бе свалено едно дете.

Замаян от алкохола, Джеймс най-накрая бе успял да проумее случилото се и се бе спуснал радостно към малкото момиченце, падайки на колене и прегръщайки силно засмяното дете, обвило слабите си ръчички около врата му.

Сбърчила лице от злоба и ярост, Клер бе застанала с ръце на хълбок няколко стъпала зад мъжа си, вторачила поглед в приведения му гръб. Душата ѝ плачеше, тъй като щастието ѝ бе рухнало само за миг. Точно в този момент очите ѝ бяха срещнали погледа на Парсънс и на фона на тази трогателна сцена двамата бяха поставили началото на коварния си план.

Клер никога нямаше да прости на тази малка проклетница, задето ѝ бе отнела всичко, за което се бе борила тъй упорито, а именно — високото обществено положение и финансовата независимост. Никога не бе проявила нежност към това „проклето дете“ и не бе пропуснала случай да му натяква за мъката, която ѝ бе причинило. Въпреки това с течение на времето Клер успя да спечели уважението на хората и пое в своите сръчни и крадливи ръце юздите на Ромни Манор, подпомагана от хитрия и досаден господин Парсънс.

— Е, майко? — нетърпеливо попита Джон.

Клер си бе уговорила тази среща с него в късния следобед, но за да се прибере навреме, му се бе наложило да се откаже от една печеливша игра на карти с неколцина приятели. В крайна сметка за него беше по-добре да изпълнява желанията на майка си.

— Затвори вратата, скъпи — подкани го тя с усмивка. — Предпочитам разговорът ни да си остане само между нас. Случайно да знаеш къде са останалите членове на „милото“ ни семейство?

— Мод се е заключила горе в стаята си. Скъпият ми баща дреме в библиотеката. — Гласът му преливаше от презрение. — Лежи на пода, пиан до козирката. Джо се опитва да го пренесе горе.

През последните няколко години Джо се бе издигнал от коняр до длъжността на кочияш, а сега беше и камериер. Никой друг не можеше, а и не искаше да се разправя с пияния Джеймс. По природа Клер беше пестелива, стига това да не ѝ се отразяваше зле, затова бе

настояла Джо да работи и в конюшните, и в къщата, но слугата, предан на семейство Ромни още от рождението си, не се оплакваше.

Клер направи кисела гримаса.

— Още по-добре. Не ми се ще Джеймс да се мотае наоколо точно сега. Искам да обсъдя нещо с теб — нещо, което предполагам, че ще ти се понарави.

— Целият съм слух, мамо. Приятно ми е да си говоря с теб. — Независимо че се бе оттеглил рано от играта на карти, за да може да се прибере навреме, той беше в добро настроение.

— Трябва да помислим за твоето бъдеще, скъпи. Струва ми се, че омъжих Амелия добре при възникналата ситуация. Вече мога да се занимавам с твоето бъдеще.

— Искрено се надявам да се погрижиш по-добре за моята репутация, отколкото се постара за честта на Амелия — заяви той с известно раздражение. — Още ми се налага да обяснявам на приятелите си защо сестра ми се омъжи тъй неочаквано. В крайна сметка една сватба, която се прави едва шест седмици след края на сезона, несъмнено развързва злите езици. — Джон намести тлъстото си тяло в малкия тапициран диван.

— Хич не ме е еня за приумиците на клюкарите, Джон — заяви Клер с презрение. — Щом аз успях да го преживея, и тя ще се справи. Обещавам ти, че всичко ще се забрави в рамките на няколко месеца. Човек трябва да действа бързо, когато предлага само красотата си и няма пукнат грош. Не можех да позволя на Амелия да се задържи дълго неомъжена, тъй като рано или късно ухажорите ѝ щяха да я опознаят добре. Налагаше се да действаме бързо, докато ергените все още се възхищаваха на красотата ѝ, за да ги лишим от възможността да разучат добре финансовото ни положение.

— Всичко това е чудесно, майко, но приятелите ми подхвърлят с насмешка, че тя е бременна и аз не знам какво да мисля.

Клер се засмя.

— Не е бременна, глупчо. Не сме чак толкова наивни. Амелия наистина подхвърли на младия Талбот, че очаква дете от него, за да го подтикне към джентълменска постъпка, преди да е имал време да размисли, защото иначе времето щеше да изобличи лъжата ѝ. — Клер се засмя с глас. — Когато времето напредне, Амелия ще му обясни, че се е объркала. След два месеца и половина брачен живот Джефри

Талбот все още е омагьосан от красотата на сестра ти. Със сигурност ще се зарадва, като разбере, че Амелия не е била бременна преди сватбата, тъй като така ще опровергае злите подмятания на клюкарите. Но, скъпи, сега съм те извикала, за да говорим за твоето бъдеще.

— Много съм ти задължен, мамо — самодоволно отвърна Джон.
— Бих искал да стана страшно богат, затова се постарай да го уредиш.

Клер се подсмихна.

— О, скъпи, чак страшно богат не мога да те направя, но мисля, че бих могла да те осигуря добре и да стопля леглото ти с една симпатична девойка, докато не ти писне от нея — в което изобщо не се съмнявам. — На лицето ѝ се появи лукава усмивка, а очите ѝ блеснаха дяволито на светлината на свещите. Със задоволство си мислеше за своя план, който щеше да достави огромно удоволствие на Джон и силна болка на Мод, а тя точно това целеше. — Мислил ли си някога да се жениш? Един брак по сметка би ти донесъл доста пари — прошепна Клер, сякаш щеше да сподели с него някаква съкровена тайна.

Джон се озадачи. Изобщо не си бе помислял за брак. Беше доволен от живота си в момента, изпълнен с пиене, жени и комар, и не се нуждаеше от съпруга за допълнение. Освен това съвсем скоро навърши двадесет и една години и още не се чувстваше готов да стане глава на семейство.

— Майко, не смяташ ли, че в бъдеще ще имам достатъчно време, за да помисля по този въпрос? Няма защо да бързаме, нали?

Нервно махна някаква въображаема пращинка от своя елегантен фрак от брокат. Той беше с цвят на праскова и отлично подходеше на кремавата жилетка и тъмнокафявите сатенени панталони. Джон прекрасно знаеше, че обикновено майка му се налагаше в споровете им, въпреки силната си обич към него.

— Когато става въпрос за пари, нещата не трябва да се протакат. Животът ме е научил на това. Човек не трябва да се отпуска, докато не оплете жертвата в мрежите си. Остава ни само да я примаим. — Клер млъкна и потърси погледа на сина си. Джон беше послушно момче — можеше да го убеди в плана си, особено със стръвта, която смяташе да постави. — Навярно съзнаваш, скъпи, че братовчедка ти Мод притежава това имение, както и почти всички пари, от които живеем? Тя е единствената наследничка на състоянието на баща си, а чичо ѝ е

просто настойник. Когато Мод се омъжи, всичко ще премине в ръцете на мъжа ѝ, който ще ни благодари за грижите и ще ни изгони. Надявам се, не храниш никакви надежди по отношение на Джеймс, макар официално двамата с Амелия да сте осиновени от него. Като по-малък син той получава една жалка издръжка, която не стига да платим дори сметката на твоя шивач, но все пак е достатъчна за алкохола, който го прави щастлив. — Клер изчака Джон да проумее думите ѝ и да се отърси от нежеланието си да се занимава с финансови подробности.

— Какво предлагаш да направим, майко? — попита той заинтригувано.

Споменаването на шивача го притесни. Той беше много суетен. Майка му и господин Парсънс трябваше да търсят всевъзможни начини да причислят сметките на шивача към домакинските разходи или към разходите на Мод. С Амелия бе много лесно. Мод щеше да се изуми, ако разбереше колко много дрехи и бижута бяха записани на нейно име в документите.

— Надали ще успеем да ѝ попречим да се омъжи — замислено добави той, — макар засега да не забелязвам у нея никакво желание да го стори.

— Напротив, скъпи, изобщо не възнамерявам да ѝ попреча да се омъжи. Дори възнамерявам да я принудя да го направи. От нея би излязла доста добра съпруга, не мислиш ли? Освен това забелязах, че женствените ѝ форми ти допадат. — Клер му се усмихна лукаво.

Джон изглеждаше като поразен от гръм. Не след дълго на мазното му лице се появи усмивка:

— Направи ми впечатление, че момичето е станало жена.

В съзнанието му изплува една приятна картина. Веднъж, преди около година, Джон потърси Мод, за да се пошегува за нещо с нея и нахълта в стаята ѝ, без да почука на вратата. Точно в този момент тя излизаше от ваната, подобно на „Венера“ от Ботичели — с малки, идеално оформени гърди и с тънка талия, която подчертаваше заоблените ѝ бедра и съблазнителния червеникав триъгълник между тях. Отначало тя не го бе забелязала, а той стоеше с отворена уста и я изпиваше с поглед. Но когато вдигна глава и го съзря, Мод извика от ужас и силно притисна хавлията до тялото си, за да скрие съблазнителните си форми. Той я поздрави с подигравателно кимване, а похотливата му усмивка издаваше задоволството му от видяното. По-

късно в съзнанието му често изплуваше голото тяло на Мод и той още няколко пъти се опита да нахълта в стаята ѝ, без да почука, но все не успяваше, тъй като вратата бе винаги заключена.

Изведнъж Джон се намръщи и похотливата усмивка изчезна от лицето му.

— Майко, проблемът е в това, че тя ме презира. Надали ще успеем да я убедим да се съгласи.

— Подценяваш чара си, синчето ми. В крайна сметка ти си един много красив млад мъж. — Клер с обич погали светлокестенявите къдрици на сина си. — Може и да се съгласи — продължи тя. — Така ще може да остане тук и нищо няма да се промени. Вероятно ще предпочетеш да я зарежеш, след като ти роди син. И бездруго дотогава ще ти е омръзнала. Не се знае, изведнъж може да изчезне безследно. Освен това — Клер не можа да сдържи лукавата си усмивка, — надявам се, не мислиш, че съм толкова наивна да я уведомя за истинското ѝ финансово състояние. Тая пукница знае само това, което аз ѝ казвам, и повярвай ми, то е съвсем малко! Предлагам ти да я излъжеш, че е закъсала финансово и през всичките тези години именно нашето семейство е давало парите за поддръжката на Ромни Манор.

Засмяха се — семейството на Клер нямаше пукната пара, а Джек Бървел бе пройдоха.

— Кажи ѝ, че ти ще поемеш цялата финансова отговорност и че ще трябва да се омъжи, за да спаси имението. Това ще я накара да се съгласи да стане твоя съпруга. А ако откаже, то аз знам как да я принудя да приеме. За тази цел ще се наложи да проявим малко... насилие — Клер почти измърка от задоволство, — но в крайна сметка ще трябва да се съгласи. Няма да ѝ оставим друга възможност.

Тази мисъл наистина забавляваше Клер. Веднъж завинаги щеше да надвие Мод. Най-после щяха да свършат униженията, на които се подлагаше заради мистър Парсънс, както и фалшифицираните сметки и увъртанията пред Джеймс, чийто разум от време на време се пробуждаше от пиянството и го караше да задава неудобни въпроси. Цялото състояние щеше да стане нейна собственост или по-точно — на Джон, който сигурно нямаше да има нищо против предложението ѝ да продължи да води счетоводството на домакинството. Той всъщност щеше да ѝ бъде благодарен, че урежда сметките му, спестявайки му необходимостта да се рови сам в тях.

След сватбата на Мод договорът с настоящите адвокати на семейство Ромни се прекратяваше. Съпругът на Мод имаше право сам да избере правния си представител. Край с „малките проценти“ за лицемерния мистър Парсънс. Повече нямаше да се страхуват, че мистър Паркс и мистър Бут, старши адвокати в правната кантора, могат да изявят желание да проверят по-обстойно счетоводните книги.

Това щеше да сложи край на безсънните ѝ нощи, в които я преследваше мисълта, че бъдещият съпруг на Мод би могъл да се заинтересува за какво е похарчен всеки шилинг от богатството на жена му след смъртта на родителите ѝ. Парсънс бе успял години наред да мами своите по-старши партньори за финансовото състояние на това имение. Но Клер нито за миг не забравяше какво би открила една щателна проверка, направена от заинтересовани страни за периода на нейното попечителство над непълнолетната ѝ племенница.

— Какво точно имаш предвид под „насилие“? — попита Джон, силно заинтригуван. — Това ми се струва много по-забавно от една най-обикновена принуда. Също така ти познаваш нашата Мод — тя никога не избира лесния начин.

Клер злобно сви устни.

— Прекрасно знам това. Малката проклетница трови живота ми години наред. Със своята намеса тя осуети моя план да омъжа Амелия за граф Радфорд.

Джон завъртя очи. Според него планът на майка му да оплете графа в мрежите си бе прекалено амбициозен, тъй като в средите на благородниците Радфорд се славеше като хитър и запален комарджия. Въпреки това Джон не рискуваше да ядоса майка си или Амелия, подхвърляйки: „Предупредих ви, че няма да излезе нищо“.

— Планът ми е изключително прост, скъпи — продължи Клер. — От теб се изисква да я съблазниш или по-точно — да я изнасилиш. — Клер се изсмя тихо и самодоволно. — Смяташ ли, че ще се справиш с едно дефлориране, а, сине?

Джон се ухили похотливо.

— Не трябва да се съмняваш в моите способности, майко. Уверявам те, че ще се справя. Дали това наистина ще я принуди да се омъжи за мен? Може да разгласи, че съм я изнасилил, а за това ще ме обесят. Не съм сигурен, че за такава дреболия си заслужава да увисна на бесило.

— Не бъди смешен. Няма да посмее. Много добре знаеш, че независимо дали е изнасилена или не, тя ще бъде очернена в очите на хората и повече няма да посмее да вдигне гордо глава. Дори Мод не е способна да живее в такъв ад. Не, в никакъв случай няма да изложи на опасност доброто си име или честта на семейството, като се оплаче, че е изнасилена.

— Но откъде можем да сме сигурни, че ще се омъжи за мен? Може да остане стара мома или да си намери някой нещастен благородник, който в замяна на зестрата ѝ ще се радва да ръководи занемареното ѝ имение.

— Хич не ме е еня дали ще остане стара мома или не. Според завещанието на баща ѝ, ако не се омъжи, Джеймс ще остане неин настойник, докато тя навърши тридесет и пет години. Всичко може да се случи за седемнадесет години. Както знаеш, ако умре неомъжена или без завещание, Джеймс ще бъде обявен за неин наследник.

— Майко, аз съм изумен! — Очите на Джон проблеснаха дяволито, приличайки на цепки на подпухналото му лице. — Първо ми предлагаш да изнасиля братовчедка си, а сега ми намекваш за убийство. Майките на моите приятели се занимават само с бродирание и клюки!

— Не съм споменавала никакво убийство, скъпи, а само казах, че седемнадесет години са много време. Все пак не смятам да ги прекарам в чудене дали ще се появи някой кандидат, който е готов да вземе обезчестена жена. Напротив, възнамерявам да те оженя за нея. След като изиграеш своята роля, ще я накарам да се омъжи за теб и да поправи стореното зло, защото иначе ще реша, че тя те е съблазнила — Клер се засмя злобно — и ще я заплаша, че съседите може да чуят за нейната срамна постъпка. Няма да понесе някой да разбере за случилото се. Страхът да не се разчуе тази история ще я вразуми. А и с малко късмет може да забременее. Ще попитам перачката кога е бил последният ѝ цикъл.

— За бога, майко, стига! Не ми е приятно да обсъждам тези неща с теб! Говорихме за изнасилване и убийство, а ти правиш въпрос от някакво си кръвотечение?

— Глупаво момче! Може и да си прав. Само с умуване нищо не се постига. Трябва да действаме незабавно. След няколко месеца Мод ще навърши осемнадесет години и ще трябва да организирам

официалното ѝ въвеждане в обществото през следващия сезон. Няколко приятелки на покойната ѝ майка ме нападнаха с въпроси за нейното бъдеще на приемите, които дадохме по случай представянето на сестра ти. Тази година имах извинение да отложам нейния сезон, тъй като скоро започна осемнайсетата си година, но онези квачки надали ще си замълчат, ако продължаваме да държим Мод в сянка. Не мога да рискувам да я представя на обиграните контета в Лондон. Зестрата ѝ е достатъчна, за да привлече вниманието им, а някой дори може да я намери за хубава, макар тя да бледнее пред Амелия.

— Говориш като майка. Без съмнение Амелия е красива, но Мод може да се превърне в пленителна млада дама, ако се поизмие малко и оцени красотата си. Има разкошна коса, а и тялото ѝ. Е, както казах, отредената ми роля в този малък сценарий напълно ми попада.

— Хмм, била красива! — Клер никога не би признала това. — Предлагам да действваме веднага. С Джеймс сме поканени на вечеря у едни съседни сутре вечер. Може да вземем и Джо с нас, за да кара файтона. Ако дадем на готвачката един свободен ден, за да навести болната си сестра, тя също няма да бъде в къщата.

— Ако преди това не припадне от изненада. Кога за последен път си давала свободен ден на прислугата?

Клер не обърна внимание на въпроса му.

— Ще останат само миячката и домашната прислужница. Те спят на тавана. Смяташ ли, че можеш да свършиш всичко без много шум?

— Изнасилването ли, майко? Сигурно се шегувах! „Извинявай, Мод, би ли мълчала, докато те обезчестя?“ Наистина, майко, трябва да обмислим по-добре тази част от плана.

Клер се замисли. Нямахме да позволим две прислужници да осуетят плана ѝ.

— Сетих се! Една-две капки лауданум във виното на вечеря! Толкова е просто — сама ще се погрижа за това.

— Внимавай да не им сипеш повече — мрачно отбеляза Джон. — Струва ми се, че някогашният ни щастлив дом се е превърнал в замък на ужасите.

Клер го стрелна с поглед.

— Ще ми бъдеш благодарен, когато всичко свърши и животът ти се уреди. Ако не си бях отваряла очите на четири, сега още щяхме да се крием от кредиторите в покрайнините на Лондон.

— За което цял живот ще съм ти благодарен! — Джон целуна майка си по бузата със своите месести влажни устни. — За да запазя поне малка надежда за семейно щастие, смятам най-напред да направя прилично предложение на Мод, след като двамата с Джеймс излезете и момичетата си легнат. Ще ѝ посоча преимуществата на този брак. Може да излезе разумна.

— Ако не, ще я изнасилиш! Втори път няма да ти се удаде такава възможност, затова внимавай да не я проиграеш. Нуждаеш ли се от разяснения от друго естество? — Клер го погледна развеселено и изпитателно.

— Майко, обиждаш ме! Знам как се прави, уверявам те. Дори ще ми бъде приятно.

— Много добре, скъпи. Остави всичко друго на мен. Може би ще е добре да дадеш малко лауданум и на Мод, след като свършиш с нея. Не искам да избяга обезумяла от къщи, преди да ѝ обясним в какво положение е изпаднала. На масата във всекидневната ще оставя една гарафа с подправено бренди. Погрижи се да го изпие — даже май е по-добре да ѝ го дадеш още в началото. Така поне няма да се съпротивлява.

— О, мамо, ти наистина си интересна жена. Дали във вените ти не тече кръвта на Борджиите? Можеш да разчиташ на мен. А сега, ако няма да кроим други престъпления — някой палеж или грабеж — смятам да отида да си легна и да сънувам удоволствията, които ме очакват утре. Наистина ми предстои доста интересен ден.

Джон се надигна от дивана. Майка му определено го плашеше. Въпреки това тя беше истински гений и досега не го бе разочаровала.

ТРЕТА ГЛАВА

Мод седеше сама в кухнята и с охота ядеше изстиналата си вечеря. Беше прекарала чудесен ден, яздейки на воля из хълмовете на юг от къщата на имението. Даже сивите облаци, покрили небето, не успяха да развалят разходката ѝ и тя се прибра едва когато премръзналият, мокър и мръсен Джо я потърси, за да впрегне коня във файтона. После Мод помогна на слугата да се оправи с конете, тъй като ѝ беше по-приятно да прекарва времето си в конюшната, отколкото в къщата. Пламъкът на приятелството ѝ с Джо не бе угаснал с течение на времето. Той беше най-старият спомен от детството ѝ и макар вече да не можеха да се боричкат като кученца по поляните, нито възрастта им, нито различното им обществено положение можеха да помрачат взаимната им привързаност. С обичайното дяволито пламъче в очите Мод беше предложила на Джо да се промъкне вечерта в обора при него, за да поиграят на карти. За съжаление Джо трябваше да влезе в ролята си на кочияш същата вечер, но това не разочарова Мод много, защото иначе горкият ѝ чичо Джеймс трябваше да кара сам тежкия и стар файтон в дъжда навън, а състоянието му на връщане нямаше да бъде много добро.

Докато вечеряше, Мод чуваше равномерно барабанене на дъждовните капки по кухненската стряха — приятен приспивен звук, който я караше да си мисли, че даже без компанията на Джо вечерта ще бъде хубава. След като Клер и Джеймс бяха на гости, на нея не ѝ се налагаше да прекара още една скучна вечер във всекидневната в компанията на препилия ѝ чичо и заядливата ѝ леля.

За радост на Мод, Амелия най-после се бе махнала от къщата. Последните две седмици на изминалия бален сезон бяха станали непоносими заради непрестанните планове и кроежи на Амелия и майка ѝ, и злъчните им препирни. Кратките им пребивавания в Лондон във връзка с различни приеми дадоха на Мод възможността да си поотдъхне от тях, но за съжаление те оставаха за малко там, тъй като не можеха да си позволят стаи в хотел и трябваше да отседат у

познати. Мод се зарадва, когато братовчедка ѝ си намери съпруг в края на сезона, но се срамуваше заради прибързаната им сватба, състояла се само след шест седмици. Все още не беше сигурна дали Амелия е бременна или не, а и не смееше да пита.

Мод съзнаваше, че няма да може да погледне никой в очите, ако Амелия стане майка по-рано. Независимо че във вените на братовчедка ѝ не течеше благородническа кръв, тя носеше името на рода Ромни, а аристократите се възползваха от всяка възможност да злословят по нечий адрес. Но поне добрият и наивен Джефри Талбот бе помогнал на Мод. Трябваше да мине доста време, преди раните на гърба ѝ да заздравеят след боя, който беше изляла за намесата си във флирта на Амелия с граф Радфорд. В крайна сметка предложението на Талбот за женитба бе накарало леля ѝ и братовчедка ѝ да престанат да я тормозят.

Мод се надяваше това да успокои атмосферата в Ромни Манор, тъй като Клер вероятно щеше да се оплаква по-малко, ако нямаше много проблеми. Душата на Мод се изпълваше с горчивина винаги щом се сетеше за времето, когато в дома ѝ цареше щастие и разбирателство. Тя отдавна бе престанала да очаква прояви на обич от своята свадлива и злобна леля, чиято тежка ръка се стоварваше върху нея при най-незначителния повод и която носеше със себе си колан, който влизаше често в употреба. Странно защо Клер никога не смяташе, че Амелия и Джон заслужават да бъдат наложени с него — единствено Мод го бе изпитвала на гърба си, и то винаги в отсъствието на чичо ѝ Джеймс. Сега Мод беше твърде голяма, за да я бият с ремък, но Клер компенсираше това с щипане, шамари и грозни обиди.

Мод бързо привърши с вечерята си, тъй като искаше на всяка цена да избегне Джон. Той сигурно щеше да излезе скоро, за да се срещне със своите приятели. Тя не си спомняше кога за последен път братовчед ѝ бе прекарал вечерта вкъщи. Потрепери при мисълта за Джон. Беше се държал странно на закуска. Прекалено фамилиарно, помисли си Мод. Бе я целунал по бузата, както правеше винаги, но после беше обвил с ръка талията ѝ, стрелкайки я дяволито с поглед, сякаш криеше някаква забавна тайна.

Мод се надяваше да не го види тази вечер. Както винаги, вечерята му беше сервирана в трапезарията, където щеше да се храни сам. Мод бързо почисти чиниите от остатъците и ги сложи в кофата

със сапунената вода, оставена на плата на мивката. Бе изпратила двете млади прислужници да си легнат, тъй като имаха много уморен и отпуснат вид. Рядко им се случваше да им дадат повече от един свободен час и затова се качиха горе, доволни от дадената им почивка.

Мод леко откряна покритата със зелено сукно врата, която водеше към коридора, после бързо се мушна в библиотеката. Ако успееше да си вземе нещата за писане и да се промъкне незабелязано в стаята си на горния етаж, можеше да прекара една приятна и спокойна вечер, пишейки на Елизабет — единствената ѝ приятелка от съседите, която наскоро се бе омъжила и преместила в Йоркшир, а в последното си писмо молеше за повече информация за неочакваната сватба на Амелия. Но надеждите на Мод се разбиха на пух и прах, когато чу зад гърба си скърцащите ботуши на Джон.

— Мод! — извика той и влетя в стаята.

Веселият му тон я накара да изтръпне, но тя все пак се надяваше тази вечер братовчед ѝ да не е прекалено словоохотлив.

— За бога, защо на масата в трапезарията са сложени прибори само за един човек? Нима не искаш да вечеряш с мен?

Мод го погледна и с мъка прикри раздразнението си. Тъмнокафявите му очи играеха дяволито на светлината на лампата. Неговите пълни и чувствени устни се разтеглиха в широка усмивка. Нездравият цвят на подпухналото му лице издаваше, че прекалява с храната и пиенето. Мод потрепери леко. Мразеше да остава насаме с него.

— Ами аз... аз съм доста уморена тази вечер, Джон. Тъй като останах сама, реших да вечерям набързо, след което да си легна. — Това не беше съвсем вярно, но тя искаше да му избие от главата мисълта, че може да прекарат вечерта заедно.

— Ами в такъв случай и аз ще сторя същото. Между другото къде е кухненската прислуга? Май няма никой друг, освен нас двамата.

— Момичетата имаха много уморен вид, затова ги пратих да си легнат. Реших сама да измия малкото чинии, останали от вечеря.

Мод отново долови странния блясък в очите му. Полазиха я тръпки. Трябваше да се качи горе. Само в своята заключена стая щеше да бъде в безопасност. Извърна се към писалището и започна да рови из него, за да открие кутията с принадлежностите си за писане.

Джон си наля пълна чаша с бренди от гарафата. Доколкото си спомняше, майка му го бе предупредила, че ще сипе приспивателното в гарафата във всекидневната, а не тук. Можеше и да не му се наложи да прибегне до него. Вероятно чистото бренди щеше да свърши същата работа.

— Проявила си голямо разбиране, Мод, като си предложила сама да разтребиш след вечеря. Седни, къде си се разбързала! Защо не пийнеш малко бренди? Ще се почувстваш прекрасно!

Мод го зяпна учудено и взе чашата, макар да не възнамеряваше да я изпие. Седна на ръба на малката бродирана възглавничка на най-близкия стол и се зачуди колко дълго можеше да се извинява, без да изглежда груба. Откакто Джон живееше в тази къща, двамата не бяха провели нито един приятен разговор и мис Ромни нямаше намерение да го прави точно сега.

— Да си призная, Мод, никога не съм те смятал за домошарка. Мислила ли си вече да се омъжиш и да създадеш семейство?

Това наистина изглеждаше най-безобиден разговор между братовчеди! Защо тогава имаше усещането, че е някакъв капан? Май въображението ѝ беше доста развинтено. Мод си пое дълбоко дъх и спокойно го погледна в очите.

— Не съвсем, Джон. Не мога да си представя, че някога ще напусна имението. Освен това още никой не е пленил сърцето ми. — Усмихна му се приятелски. В крайна сметка той се държеше добре с нея!

„Идеално!“ — помисли си Джон. Всичко можеше да се окаже полесно, отколкото бе предположила майка му, но той очакваше с нетърпение да наближи моментът за по-съществената част от плана за тази вечер.

— Ами деца? — попита той. — Сигурно не възнамеряваш да останеш тук и да правиш компания на родителите ми до края на живота си, вместо да се омъжиш? — Джон остана доволен, когато забеляза смущението на братовчедка си.

Мод искаше да има деца, но просто не можеше да си се представи в ролята на съпруга. Това би означавало цял живот да се прави на дама — да се движи наконтена през целия ден, да се усмихва превзето по балове и приеми, да клюкарства и да ходи на гости всеки божи ден. Изключено!

— Нямам нищо против брака, Джон. Просто не виждам как ще успея да си намеря съпруг. Дори и да се омъжа, ще трябва да изпълнявам всички задължения на една съпруга. Знаеш за какво става въпрос — побърза да добави тя, — да забавлявам гостите и да организирам светски събирания, с една дума — всичките глупости, които са нужни, за да бъдеш приет от обществото. Трябва да признаеш, че нямам търпението, необходимо за този род неща!

— Напълно те разбирам, Мод. — Всичко вървеше като по мед и масло. Тя отговаряше точно това, което му се искаше да чуе. Реши да се възползва от момента и стана по-настоятелен: — Ти никога не харесваше глупостите, които другите момичета намираха за забавни. Смея да кажа, че през изминалите десет години Амелия мислеше само как да се облече и за кого ще се омъжи. От всичките ми познати ти винаги си била най-разумната.

Джон току-що ѝ бе направил комплимент! Е, нещо подобно на комплимент. При това най-неочаквано. Винаги се бе отнасял с презрение към братовчедка си, която според майка му беше мъжкарана. Освен това години наред се бе възхищавал от младите дами, по чийто адрес сега злословеше. Мод се облегна в стола си и отпи глътка от чашата с бренди, силно озадачена от внезапното разнежване на Джон. В продължение на десет години не ѝ беше казал нито една мила дума. Когато бяха деца, той я тормозеше и измъчваше, а сега я щипеше при всеки удобен случай. Въпреки това Мод се насили да му се усмихне.

Джон също се усмихна на братовчедка си, тъй като усети желанието ѝ да избяга от стаята. Майка му беше истински гений за някои неща, но изобщо не разбираше от красиви лица! Джон забеляза, че усмивката бе озарила смарагдовозелените очи на Мод, заливайки овалното ѝ лице с руменина. Червеникавата коса, за която едно време Джон обичаше да я тормози, се бе сгъстила и придобила великолепен кестеняв оттенък. Дългите кичури падаха на прелестни къдрици, някои от които се изхлузваха от фибите и подчертаваха хубавото ѝ лице. И макар да беше облечена в един стар и износен костюм за езда на Амелия, преправен по нейна мярка, тя го бе поизпълнила малко и сега платът обгръщаше съблазнителните ѝ форми, събуждайки у Джон похотливи мисли.

Мод изглеждаше прелестна на фона на светлината от лампата. С връхчето на езика Джон навлажни месестите си устни и си представи как съвсем скоро ще обладае съблазнителното ѝ тяло, задоволявайки похотливите си желания. Обзе го силна възбуда при мисълта за сладострастните преживявания, които обещаваха стегнатият ѝ корсет, очертаващ нейните малки, но без съмнение хубави гърди. Никога не му се бе налагало да обладае жена насила, затова мисълта за предстоящото изнасилване го възбуждаше. Трябваше да изчака още малко — не биваше да я плаши.

— Не знам, Мод, макар да не можеш да си представиш, че някога ще бъдеш длъжна да обикаляш по приеми, то аз не те виждам като стара мома. Би било много жалко. Искам да кажа, че от теб би излязла чудесна майка, а и децата са голяма радост.

Това вече надминаваше очакванията на Мод. Братовчед ѝ беше последният човек, от когото можеше да очаква да говори с уважение за радостите на брака, защото самият той не бе никакъв домошар. Пред дома и семейството Джон предпочиташе комара и бог знае още какви непристойни развлечения. Тя не си спомняше някога да го бе виждала да се занимава с деца, камо ли да играе с тях.

— Е, може и да се омъжа някой ден, Джон, но точно сега не ми се мисли за това — заяви тя, като успя да прикрие изненадата си.

— Мод — нежно започна Джон, — чудя се дали си се замисляла за финансовото си положение. Къщата ти е хубава, но имаш ли представа колко струва поддържането на домакинството ѝ? Опасявам се, че наследството ти не е достатъчно за покриването на всички разходи по нея.

Мод го изгледа смаяно.

— Нищо не разбирам — бавно изрече тя. — Вярно е, че не проявявам никакъв интерес към домакинството и вината за това си е изцяло моя... — Всъщност няколко пъти бе питала най-невинно защо не можеха да си позволят нов файтон или друг кон, както и дали не можеха да ѝ купят нов костюм за езда, вместо да износва този на Амелия. Но леля ѝ винаги я срязваше. — Смятах, че наследството е достатъчно. Искам да кажа... справяхме се някак...

— Всичко това е вярно — отвърна той. — Няма съмнение, че мама е добра и пестелива стопанка. — Джон се засмя с глас.

Мод можеше да поспори по този въпрос, имайки предвид множеството рокли, аксесоари и бижута, закупени за представянето на Амелия в обществото и за чеиза ѝ.

— Но — продължи Джон — тя едва смогваше да свърже двата края. Наложил се да използва голяма част от собствените си пари, за да ни храни и облича, както и за да поддържа имението в добро състояние. — Той млъкна и кротко сведе очи в очакване.

Мод го зяпна изумено. Наистина ли бе задължняла на Клер? Наистина ли ѝ дължеше пари? Не виждаше смисъл в думите му. Леля ѝ беше жена, която не би пропуснала да ѝ натякне всичко това през изминалите години, а тя дори не беше намекнала за това. Но каква полза имаше Джон да я лъже?

— Опитвам се да ти кажа — наново подхвана той, окуражен от явното ѝ стъписване, — че ако искаш да имаш покрив над главата, трябва да се омъжиш. Виждаш ли, мама се охарчи доста за въвеждането на Амелия, както и за зестрата ѝ, а ще трябва да задели солидна сума и за мен. — Говорете тихо и спокойно, сякаш срещу себе си имаше дете.

— Не разбирам защо никой не ме е предупредил за това — неуверено подхвърли Мод. — Нямах ни най-малка представа. Чичо Джеймс никога не е споменавал, че парите не стигат.

Мод явно се уплаши — страхът беше изписан на лицето ѝ.

— Много добре знаещ, че това хич не го интересува. Съмнявам се, че изобщо знае за паричните проблеми. Мама се грижи за всички сметки.

— Наистина не знам какво да правя — разстроено обясни Мод. — Сигурно трябва да го обсъдя с леля Клер. Не мога цял живот да ѝ дължа пари. Не бих понесла тази мисъл. Но наистина ли трябва да се омъжа сега! Съмнявам се, че някой ще ми предложи брак, след като имам само имението. Нямам нито пари, нито зестра. Това е ужасно! Трябва да си помисля добре. — Силно развълнувана, Мод се изправи, остави чашата на подноса с гарафата и понечи да излезе.

— Почакай, моля те! — извика Джон, уплашен, че тя ще избяга, тъкмо когато почти се бе хванала в капана. — Искам да кажа, остани за малко, ако обичаш. — Подканващо потупа мястото до себе си.

Мод спря и замислено се облегна назад.

Джон се изненада от бързината, с която бе успял да я убеди. Тя му се подчиняваше безпрекословно. Дори си помисли с известно разочарование, че вероятно няма да му се наложи да я изнасили.

— Напоследък самият аз си мислех доста за женитба, Мод. Истината е, че се чудех дали двамата не бихме си паснали. Ти не обичаш нито Лондон, нито светския живот... — Джон млъкна, доловил озадаченото изражение на Мод. — А аз се нуждая точно от такъв човек. — Това беше лъжа, разбира се, но изглеждаше добър ход. — Мама ще ми даде достатъчно пари, за да поддържахме имението и да водим сносен живот. Всичко може да си остане постарому и няма да има нужда да се занимаваш с неподходящи кандидати за женитба. Сами ще избираме светските събирания, които ще посещаваме. Ще имаме деца... — Джон млъкна, тъй като забеляза ужасения ѝ поглед, след като бе проумяла за какво става въпрос. — Какво има? — попита той с остра нотка в гласа.

Мод преглътна трудно. Струваше ѝ се, че стомахът ѝ се бе преобърнал. Да се омъжи! За Джон! Финансова необходимост! Не ѝ се мислеше за този кошмар. Но докато Джон говореше, тя долови известен смисъл в думите му. Беше отвратително, но страшно практично. Цялата история ѝ изглеждаше абсурдна.

— Просто нямам думи. Смаяна съм... — промълви тя.

— Значи ще си помислиш за предложението ми? — нетърпеливо попита той.

Може би ако ѝ нашепне нежни думи и ѝ даде да пийне още малко...

— Не! Не мога да се омъжа за теб, Джон! Все пак сме братовчеди...

— Само на документи, за бога! Нямаме кръвна връзка — прекъсна я той.

— Знам, но нямам предвид това. Искам да кажа, че не гледам на теб по този начин. За мен ти си мой братовчед, двамата сме отгледани като брат и сестра. Не бих могла... да погледна на теб като на съпруг. Избий си тази мисъл от главата! — Мод почервения от гняв.

— Нима искаш да кажеш, че не те привличам като мъж, така ли?

Тонът му беше престорено благ. Мод кимна бавно, вперила поглед в очите му, и изтръпна от злобата, която се четеше в тях.

Джон скочи с изненадваща за пълното си тяло пъргавина и само с две големи крачки прекоси разстоянието между тях.

— Навярно не знаеш какво означава да изгаряш от страст. Може би трябва да проникна между твоите дълги хубави бедра, за да те накарам да изпиташ истинско удоволствие!

Джон я сграбчи грубо и насила я изправи на крака. Здраво хванал ръцете ѝ, той се наведе над нея и впи своите месести влажни устни в нейните. Мод се почувства така, сякаш той изпиваше дъха ѝ. Изведнъж Джон захапа долната ѝ устна.

Уплашената девойка понечи да си поеме дъх, но той пъкна език в устата ѝ, предизвиквайки неописуемо отвращение у нея. Докато лявата му ръка я държеше здраво, за да не мърда, другата се плъзна към гърдите ѝ и съдра тънката атлазена рокля. Мод се гърчеше в обятията му и правеше отчаяни опити да се отскубне от тях.

Не можеше да извика, тъй като устата ѝ беше запушена. Усети как Джон пъкна едното си коляно между краката ѝ. Нима възнамеряваше да я изнасили! Да я опозори! Както се съпротивляваше, тя почувства как краката ѝ започват да омекват. Джон я събори на пода, катурвайки малката масичка до тях. Гарафата и чашите паднаха на килима. Главата ѝ лежеше близо до разсипаното бренди.

Притискайки братовчедка си под масивното си тяло, Джон освободи лявата си ръка и запуши устата ѝ с нея. Никога не се бе чувствал тъй възбуден! Колкото повече Мод се съпротивляваше, толкова повече го настървяваше. Това надхвърляше очакванията му! Тя понечи да го ухапе за ръката, но Джон бързо стисна челюстта ѝ. От гърдите на Мод се изтръгна болезнен вик, при който братовчед ѝ изтръпна от задоволство.

— Ще се омъжиш за мен! — изсъска той в ухото ѝ. — Няма да имаш друг избор, когато свърша с теб! — Коляното му се вряза по-силно между краката ѝ, за да придаде по-голяма убедителност на думите му.

Скована от ужас, Мод отчаяно затърси начини да го надвие. Нямаше смисъл да го моли да я пусне. Бе обезумял от страст и не можеше да се владее. Джон силно дръпна полите на роклята ѝ и платът шумно се раздра. Явно най-накрая бе постигнал целта си. Заопипва я между бедрата. Докосването му я изпълваше с неприязън и погнуса.

Когато Джон се дръпна назад, за да я огледа по-добре, Мод рязко вдигна коляното си и го ритна между краката. Той извика от болка и се сгърчи на пода, точно когато ръката ѝ стисна гърлото на гарафата, която лежеше на килима до нея.

Разярен, Джон се пресегна да я хване за гушата. Но Мод вдигна гарафата и с все сила я стовари върху главата му. Из стаята полетяха кристални парченца, някои от тях се врязаха в лицето и ръцете ѝ. Както беше присвила очи, Мод забеляза противната червена струйка кръв, която се стичаше от крайчеца на едното му око до устните и попиваше в тънкото шалче около врата му. За миг той се втренчи в нея с невиждащ поглед, след което се отпусна на пода в несвяст.

На Мод ѝ се струваше, че сънува — сякаш всичко се случваше прекалено бавно. Изведнъж усети, че хлипа — от гърлото ѝ се изтръгваха накъсани стонове на болка и уплаха, които сякаш идваха от дълбините на душата ѝ. Бавно се изправи и механично посегна към скъсаното си деколте в напразен опит да прикрие голотата си. Джон лежеше неподвижно на пода, а обюсонският килим бе изцапан с кръв. Имаше смътното усещане, че трябва да направи нещо, но вместо това, мълчаливо седна и втренчи невиждащ поглед в братовчед си.

Постепенно Мод се съвзе, стряскайки се от собственото си безразличие. Изцапан с кръв и с напоена с бренди коса, до нея лежеше нейният похитител и мъчител. Едва сега осъзна колко наивно беше постъпила, като бе останала да му прави компания и бе взела на сериозно предложението му за женитба, убедена, че той говори от сърце.

Какво точно ѝ бе казал? Отнасяше се за пари. Според думите му Клер я бе издържала през изминалите години, тъй като бе останала без пукната пара. Мод тръсна глава, сякаш искаше да проясни мисълта си. Все още беше в пълно недоумение. Знаеше, че не е богата, но не предполагаше, че е длъжница на прага на немотията.

Смътно си спомни за един разговор между вече покойните ѝ родители. Те бяха споменали, че Клер няма никакви пари. Според баща ѝ тя бе бедна авантюристка, оплела в мрежите си наивния и нещастен Джеймс. Да, нещо не беше наред и тя трябваше да разбере какво точно.

Мод отново погледна към Джон, който не бе помръднал. Дали го беше убила? С ужас се взря в гръдния му кош, за да разбере дали се

движи. Той дишаше.

Постепенно ужасът ѝ отстъпи място на силна уплаха. Бе станала жертва на развратния си братовчед и на проклетата си леля. Трябваше да избяга оттук още тази вечер, иначе бог знае какво щяха да направят с нея. Но къде можеше да отиде? Наблизо нямаше никакви истински приятели — никой, на когото би могла да разчита за помощ. По-добре би било да попадне в ръцете на леля си, отколкото да се довери на равнодушен съсед.

Точно сега Мод се нуждаеше от истинска юридическа помощ. Трябваше да избяга в Лондон при адвокатите на семейството. Време беше да се поинтересува от финансовото си положение. Бог да ѝ е на помощ, ако е останала без пукната пара. В едно нещо беше сигурна обаче — предпочиташе да скита гладна по улиците, отколкото да позволи на своя подъл и развратен братовчед да я нападне отново.

Мод се изправи бавно и с изненада установи, че краката ѝ все още трепереха от преживения шок. Нямаше ни най-малка представа колко време Джон ще остане в безсъзнание, но съзнаваше, че не трябва да рискува да стои повече при него. Той можеше да се свести и да я свари тук. Затова излезе в коридора и бавно започна да изкачва стълбите. Цялото тяло я болеше, но точно сега нямаше време да се притеснява за това.

Какво да прави? Как да се измъкне? Всичко беше против нея. Рязко отвори вратата и побърза да я затвори зад гърба си. Пусна резето, което Джо беше сложил по нейна молба след деня, в който Джон... Не! Не биваше да мисли за това сега! Още не можеше да се отърси от изгарящия му поглед...

Джо! За съжаление той беше отишъл да закара чичо ѝ и Клер на приема. Следователно не можеше да ѝ помогне. Мод се сгуши в малкото кресло в стаята си. „Не бива да се бавя — с ужас си помисли тя. — Нямам никакво време! Но какво мога да сторя!“ Изведнъж я обзе силно отчаяние, желание да умре и да изпрати всичко по дяволите.

Дълбоко в сърцето ѝ обаче пламна искрица смелост. „Нищо няма да се оправи от само себе си, а и ти няма да умреш!“ Не трябваше да стои тук като някоя глупачка и да чака Джон да дойде, за да довърши злонамереното си деяние.

Мод наостри слух. На етажa цареше тишина. Но в крайна сметка Джон едва ли щеше да вдига шум, ако се качваше по стълбите. Не! Тя

опита да се отърси от мисълта за него и хвърли бегъл поглед към резето на вратата. „Мога да избягам още сега и да тръгна към Лондон.“ Мрачно се извърна към огледалото. Лицето ѝ беше изподрано и изцапано с кръв, а роклята ѝ беше скъсана. Не можеше да тръгне така! Каретата я нямаше, а с нея бяха и единствените два коня на имението. Налагаше се да тръгне пеш в дъждовното и кално време. За жалост нямаше почти никакви пари, освен няколко дребни монети.

Изведнъж ѝ хрумна една идея — да се преоблече като момче и да обяснява, че е слуга, изпратен да изпълни някаква поръчка. Пътищата криеха куп опасности за сама жена, докато окъсан прислужник щеше да бъде подминат с насмешка. Джо беше камериер на Джеймс и на Джон, затова живееше в една малка таванска стаичка. Беше съблякъл дрехите, с които работеше в обора, за да закара господарите си на приема. Трябваше да намери дрехите му. Но за тази цел се налагаше да излезе от стаята си, затова набързо се помоли Джон да не се е свестил.

Мод отново наостри слух. В къщата продължаваше да царя пълна тишина. Бавно вдигна резето и внимателно отвори вратата. Предпазливо се озърна и с облекчение установи, че коридорът е празен. Тихомълком излезе от стаята и затвори вратата след себе си, след което пипнешком се запъти към задното стълбище. Стълбите бяха добре заковани и смазани, и Мод вътрешно благодари на леля си за непрекъснатото ѝ мърморене по повод занемареното домакинство. Клер беснееше, когато рано сутрин или късно вечер скърцащите стъпки на слугите я будеха.

Мод се шумгна в стаичката на Джо и затвори вратата. Слугите в къщата не можеха да се заключват. Огледа се, за да разбере къде са дрехите на Джо. С тъжна усмивка осъзна, че вероятно нещата, които виждаше пръснати из стаята, съставляваха целия му гардероб. Нямаше нито скрин, нито шкаф, а само няколко пирона, забити в стената. Мод осъзна, че каквото и да вземеше от оскъдния избор, който имаше, липсата му щеше да бъде осезаемо почувствана от нейния приятел. Все пак предположи, че Джо няма да има нищо против, ако знаеше за какво ѝ трябват дрехите. Девојката искрено се надяваше той да си държи езика зад зъбите, когато проумее какво се е случило. Трябваше да убеди адвокатите да му купят нови дрехи, след като тази бъркотия се оправи.

Мод откачи една риза и чифт панталони от пироните на стената — това бяха мръсните и износени дрехи, с които Джо работеше в обора, но поне все още бяха здрави и годни за употреба. Обувки не й трябваха, тъй като изтърканите й ботуши щяха да свършат идеална работа. Напосоки грабна някакъв жакет и с радост откри, че това е един от старите жакети на Джон, следователно беше плътен и здрав. Мод откряна вратата и безшумно се измъкна от стаята, след което бавно се спусна по стълбите.

Щом се озова отново в стаята си, Мод бързо пусна резето и с облекчение се облегна на вратата. Трепереше от вълнение. Досега не бе осъзнала колко голяма беше уплахата й. Бързо почисти драскотините по лицето и ръцете си, после свали съдраната си рокля и чевръсто нахлузи дрехите на Джо. Изведнъж осъзна, че нещо не е наред. Макар да не изглеждаше много съблазнителна в това облекло, бялата риза подчертаваше нейните малки заоблени гърди. Далеч по-опасно бе да пътува, облечена в тези дрехи, които я издаваха повече от обичайните пристегнати корсети.

Мод се озърна неспокойно и спря погледа си върху хавлията, която висеше до мивката. Само след миг тя вече връзваше кърпата около гърдите си, за да пристегне бюста и да изглежда по-широка в кръста. Ризата, закопчана догоре, скриваше изцяло както хавлията, така и женствените й форми.

Мод грабна роклята, която беше захвърлила на пода, и отиде до гардероба. Внимателно я закачи така, че скъсаният корсаж да не се вижда. Поне за известно време щеше да ги заблуди, че се крие някъде в имението и щеше да потули паническото си бягство.

Нахлузи ботушите си, изправи се и със задоволство се погледна в огледалото. Изведнъж ахна и посегна към главата си. Косата й беше дълга — не защото така се харесваше, а защото баща й обожаваше червеникавите й къдрици и мърмореше винаги когато майка й ги подстригваше. Какво да прави с толкова много коса? Явно трябваше да я отреже.

Заканвайки се да отмъсти на Джон за това, Мод се спусна към кутията с принадлежностите за шиене и измъкна голяма ножица от нея. Набързо отрязва къдриците си, оставяйки само два-три сантиметра коса, след което с ужас се вторачи в отражението си в огледалото. Изглеждаше странно... съвсем като момче!

Мод затършува из шкафа, за да открие малката лакирана кутийка, в която държеше парите си — няколко шилинга, които изобщо нямаше да ѝ стигнат. Все пак може би щеше да ѝ се наложи да си купи пирог с месо по пътя, а някой и друг шилинг щяха да ѝ свършат добра работа. Зави монетите в кърпичка, която пъкна в джоба на панталона. За последен път огледа стаята, за да се убеди, че всичко е наред и нищо не издава бягството ѝ. Трябваше да спечели възможно най-много време.

Сега ѝ предстоеше най-трудната част. Долепи ухо до вратата, но не долови никакъв шум. Макар да съзнаваше, че откакто бе стоварила гарафата върху главата на Джон, са изтекли едва десетина минути, а вероятно и по-малко, струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност. Ако се беше съвзел вече, нямаше да я остави да напусне къщата жива след това, което му бе сторила.

Мод отново вдигна внимателно резето и откря вратата. Коридорът беше тъмен и празен. „Добре — дано цял живот лежи в безсъзнание!“ Бързо слезе по стълбите и се спря. Не се чуваше никакъв шум. Затича се към кухнята, тъй като смяташе да се измъкне през задната врата. Спря се, колкото да откачи старата шапка на Джо от пилона до вратата, и бързо излезе в студената и дъждовна нощ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Проклет дъжд! Проклети дупки! Радфорд мислено наруга бившия си коняр, който с невежеството си бе осакатил любимия му кон сутринта и бе забавил връщането им в Лондон. Досега трябваше да е пристигнал там. Затова скъпата и добре смазана карета на графа подскачаше неумолимо по хлъзгавия и неравен път, покрит с тънка корица лед, която скриваше коварните дупки.

— Карай по-бързо, Хобс! — извика Радфорд, като се показва от прозорчето на каретата, без да обръща внимание на лапавицата и дъжда, които шибаха лицето му. Забеляза, че приближават Воденичарския мост и разбра, че са изминали едва няколко мили.

— Не може по-бързо, милорд. Опасно е за конете! — извика Хобс в отговор, но гласът му бе заглушен от барабаненето на дъждовните капки, от конския тропот и от скърцащата карета.

По дяволите! Но Хобс имаше право. Би било глупаво заради някаква си игра на карти, колкото и важна да е тя, да осакати още един кон. За него обикновено нямаше значение кога се присъединява към картоиграчите, но тази вечер трябваше да играе срещу херцог Сомсби, а по-късно имаше среща с прелестната Бела д'Амико.

Радфорд отвори джобния си часовник, но тъй като тъмнината му попречи да разбере часа, нервно го затвори. Бяха потеглили в осем и половина след дълга разправа с главния коняр, а оттогава не бе изминал повече от четвърт час. Пътуването до Лондон траеше два часа, следователно щяха да пристигнат там в един доста приличен час — към единадесет. А след картите...

Графът се облегна на възглавничката зад гърба си и похотливо се усмихна. Бела беше великолепна — италианска актриса с разнородни таланти както на сцената, така и извън нея. Истинска средиземноморска красавица! При това даряваше само него с прелестите си... поне засега. Радфорд не хранеше никакви илюзии относно миналото или бъдещето на тази дама, но засега възнамеряваше да се наслади максимално на екзотичния ѝ чар. Дори

да му струваше цяло състояние, в никакъв случай нямаше да съжالياва за похарчените пари.

Изведнъж Радфорд полетя напред. Дочу пронизителното и уплашено цвилене на конете и по силното накланяне на каретата разбра, че животните се бяха изправили на задните си крака. Колата се клатушкаше силно, сякаш всеки момент щеше да се прекатури, но изведнъж се заби накриво в земята.

— По дяволите! Хобс — извика графът, — тук ли си? Добре ли си? Хобс!

Радфорд побърза да се изправи от неудобното си положение. След неочакваното спиране на файтона той се бе озовал почти с главата надолу, заклещен между двете седалки. Когато се протегна, графът изпъшка, тъй като усети остра болка в гърдите, но му се стори, че нито една кост не е счупена. Натисна вратата на файтона, но изруга, тъй като тя отказа да се отвори. Ядосано я бутна още веднъж, но вратата поддаде чак при третия му опит и той едва не падна в калта.

— Хобс! Къде си?

Радфорд с мъка слезе от файтона, тъй като колата се бе наклонила под доста голям ъгъл. Ботушите му потънаха почти до глезените в кал и той без малко не изгуби равновесие. Чу се някакво пъшкане и графът се стрелна към капрата на файтона, откъдето идваха стоновете. Слава богу, че Хобс беше жив, но дали не се бе ударил зле?

— Тук съм, Хобс! Ей сега ще дойда при теб! — провикна се Радфорд. Конете пръхтяха нервно и той забеляза превитата фигура на кочияша. — Лошо ли се удари? Какво, по дяволите, изплаши конете? — Най-сетне Радфорд стигна до Хобс, надвеси се над него и го улови за рамото.

— Онова ей там ги уплаша, милорд — промърмори коленичилият Хобс.

— Какви ги говориш, човече? Какво е това? — Радфорд се наведе напред и видя, че в калта наистина лежеше някой. — О, боже! Та това е момче! Лошо ли е ударено? Прегазихме ли го?

— Май да, милорд. Дъждът и тъмнината ми пречеха да виждам, а той изскочи изневиделица. Изведнъж се обърна и хукна да бяга, но се спъна и падна в калта. Пътят е заледен. Единият кон се изправи на задните си крака, за да не го прегазят, а това уплаши и другото животинче. Повече нищо не видях.

Докато Хобс обясняваше какво се е случило, графът свали шапката от главата на момчето. На челото му бе излязла голяма цицина и по лицето му имаше драскотини. Беше изпаднало в безсъзнание, но за щастие дишаше нормално.

— Е, не можем да го оставим да измръзне тук — въздъхна Радфорд. Шансовете му да стигне навреме за комара все повече намаляваха. — Познаваш ли това момче, Хобс? Сигурно живее наоколо.

Хобс се вторачи в изкаляното лице на момчето.

— Не, милорд, не мисля, че е тукашно. Израснал съм тук, но не съм го виждал преди.

— Ударена ли е колата? Конете ми изглеждат здрави и читави.

Двамата огледаха набързо наклонената карета и след като се увериха, че всичко е наред, я изправиха.

— Предлагам да продължим за Лондон. Няма смисъл да се връщаме обратно, щом момчето не е местно. Дори и да грешим, може да го закараме в дома му утре. Трябва да го изправим внимателно, точно така — подкани го Радфорд. Хобс хвана момчето за раменете, а графът го вдигна за краката. — А сега нека леко го сложим на седалката. Може да е ударено лошо. — В този момент пострадалият се размърда и тихо изстена.

Идвайки в съзнание, Мод изпита силна болка. Сякаш в главата ѝ имаше нажежен меч, който се забиваше в челото ѝ в такт с друсането на колата. Беше вир-вода и нямаше представа нито къде се намира, нито как се бе озовала тук. Не че имаше значение. Усещаше единствено болката. Пред очите ѝ беше притъмняло.

— Не мърдай, момче. Не още. — Някакъв глас разцепи тишината. — Хайде, синко — продължи гласът, — пийни малко от това.

Някой поднесе нещо студено и метално до устните ѝ, изливайки глътка силно бренди в гърлото ѝ. Мод се задави и закашля, след което бавно отвори очи. Смаяно се огледа, докато най-накрая спря погледа си върху граф Радфорд. Ахвайки от изумление, Мод понечи да стане, но безпомощно се отпусна.

— На твое място не бих се опитал да стана, момче — посъветва го Радфорд. — Струва ми се, че прътът на едното предно колело те удари по главата. Какво правеше толкова късно навън?

„Мисли бързо, Мод! Трябва да измислиш нещо!“ В отговор тя му отправи поглед, изпълнен с болка и смущение.

— Добре, не се напърай. Ще почакаме да се съвземеш от шока. Сега само почивай. Ще те отведе в моя дом в Лондон. Ще поръчам на икономката да извика доктор, ако има нужда, после ще уведомя роднините ти, че си добре.

Мод облекчено затвори очи — взеха я за момче. Дотук всичко бе наред. Освен това те също отиваха в Лондон. За съжаление в момента не можеше да мисли трезво. Може би трябваше първо да си почине, след което да прецени положението си. Мод въздъхна и се сгуши във вълненото одеяло, с което беше покрита. Нуждаеше се от малко почивка. Бе прекарала една ужасна нощ...

Радфорд се подсмихна под мустак и се загледа в изцапаното с кал лице на момчето. Явно не бе пострадало. Все още имаше време да отиде в „Уайт“ — клуба, в който членуваше — но първо трябваше да се преоблече в сухи дрехи. Погледна ботушите си. Камериерът му си позволяваше да отбелязва, че в Лондон нямало благородник с помръсани ботуши от неговите.

Друсането на файтона събуди Мод от неспокойния ѝ сън. Главата все още я болеше, но брентито бе отслабило болката, а одеялото я бе стоплило. Реши, че е по-добре да се престори на заспала. В главата ѝ цареше пълен хаос и не можеше да се съсредоточи, за да вземе решение. За добро или за лошо, намираще се във файтона на някогашния си враг, но се надяваше той да не я разпознае, защото иначе щеше да си има проблеми.

Всъщност колкото повече се замисляше за положението си, толкова повече то започваше да ѝ се нрави. Имаше голям късмет, че в такава дъждовна нощ я караха безплатно в Лондон. В противен случай щеше да пристигне в града късно със съвсем малко пари, затова предложението на графа да преспи в къщата му в Лондон беше добре дошло за нея като начало за пребиваването ѝ там. Едва сега Мод започна да осъзнава последиците от стълкновението с братовчед си. То

я бе принудило да пътува сама с един прословут женкар, за да провери дали наистина е останала без пукната пара, докато, от друга страна, Джон едва не я бе изнасилил и опетнил името ѝ. Освен това главата ѝ бучеше от болка, но поне до момента произшествието на пътя бе най-щастливата част от вечерта. Благодарение на него си бе осигурила подслон и състрадание, а точно сега се нуждаеше силно и от двете.

Имаше още една подробност — трябваше да даде задоволително обяснение на граф Радфорд за своята самоличност и за причината за среднощното си излизане. Вероятно щеше да е по-добре да се придържа възможно най-близо до истината, за да не се оплете сама в лъжата си след време. Реши да се представи за избягал прислужник от някой по-отдалечен край, защото графът със сигурност познаваше всичките си съседи в Бедфордшиър в протежение на няколко мили. Не можеше да му разкаже, че братовчед ѝ се бе държал неприлично с нея. Изчерви се в тъмнината. Все още не можеше да проумее как бе възможно някои мъже да си позволяват такива волности, но нямаше никакво намерение да обсъжда това с граф Радфорд.

Е, можеше да излъже, че господарите ѝ са се отнасяли много жестоко към нея, като редовно са я биели. Докато посягането върху прислугата беше често явление, проявата на безпричинна жестокост не се оправдаваше от закона и всеки един слуга имаше право да напусне господаря си, ако пожелаеше. Това обяснение трябваше да задоволи графа поне за момента. В края на краищата налагаше се да прекара само тази нощ и малко от сутринта в дома му. Възнамеряваше да посети адвокатската кантора на господата Бут и Паркс веднага щом открие адреса ѝ.

Пулсиращата болка в главата ѝ се засилваше от тропота на конските копита и от барабаненето на дъждовните капки по покрива на каретата. Мод неусетно се унесе отново в неспокойна дрямка...

ПЕТА ГЛАВА

— Почакай, момче, не се напъргай да ходиш. Ние ще те занесем вътре.

Радфорд се показа на прозорчето на каретата и махна с ръка на лакея, който ги посрещна на вратата. Мод се беше сгушила в тъмния ъгъл на седалката. Главата продължаваше да я боли, затова с охота прие предложената ѝ помощ. Все още не бе отговорила на въпроса на графа — колкото повече отлагаше, толкова по-добре беше за нея. Надяваше се Радфорд да я остави да поспи и тогава нямаше да има нужда да му дава каквито и да е обяснения. Така или иначе Мод възнамеряваше да се измъкне от къщата още в ранни зори, преди графът да се е събудил.

Мартин, който години наред работеше като лакей при Радфорд, не издаде по никакъв начин изненадата си при вида на мръсния хлапак, легнал върху възглавницата на господаря му. Това, което го смая обаче, беше нареждането на графа да вдигне този невероятно мръсен „вързоп“ и да го внесе в къщата.

С почти недоловимо раздражение Мартин отвърна:

— Да, милорд. — Без да се церемони много, той взе Мод на ръце. — Къде да оставя този младеж, милорд? — попита Мартин с неодобрителна нотка в гласа.

Радфорд се подсмихна — слугите бяха далеч по-самолюбиви от господарите си.

— Засега го остави в кухнята, Мартин. Първо ще помоля мисис Формби да прегледа раните му.

— Да, милорд. — На мисис Формби още по-малко щеше да ѝ се понрави този кален „вързоп“, захвърлен в чистата ѝ кухня!

Мартин бързо се скри във входната врата на градската къща. На път за кухнята Мод успя да зърне само кремавия цвят на стените и масивните корнизи. С всяка стъпка на лакея болката в главата ѝ нарастваше и тя с нетърпение очакваше мига, в който щеше да остане

сама. Мартин я стовари в един стол с твърда облегалка. Мод се намести удобно и с интерес огледа стаята.

Кухнята беше голяма и все още не бе изстинала от огъня, на който беше приготвена вечерята. Мод седеше пред една дълга дървена маса, която буквално блестеше от чистота. Всъщност цялата кухня лъщеше като огледало. В средата на стаята имаше железен плот, от който висяха по големина идеално излъскани тенджери и чайници. До едната стена се виждаше красив бюфет от махагоново дърво. Наредени като войници, върху него съхнеха съдовете от вечерята и един внушителен супник, който стърчеше над тях. На масата беше оставена купа с лъскави ябълки — явно някой си бе направил труда да ги избърше с кърпа. „Наистина ли се намирам в кухня или съм попаднала в някакъв музей?“ — почуди се Мод.

Когато мисис Формби влетя през вратата откъм коридора, Мод си изясни всичко. Никога не бе виждала по-страшна икономка! Прошарената ѝ коса беше хваната на толкова стегнат кок, че нито един косъм не стърчеше встрани. Кръглото грозновато лице на възрастната жена имаше строго изражение, подчертано от силно присвитите ѝ устни. Ръцете ѝ, скръстени върху пристегнатите с корсет гърди, бяха пухкави и бели, а ноктите им — дълбоко изрязани и болезнено чисти. Само нейните кафяви очи, зорки и озадачени, излъчваха топлина. Беше облечена в черна вълнена рокля, освежена единствено от старомодна колосана бяла яка. Изведнъж на Мод ѝ хрумна, че мисис Формби сигурно държеше тази яка на нощното си шкафче, за да ѝ е подръка, в случай че ѝ потрябва през нощта. Зад нея се появи лорд Радфорд. Даже той стоеше на почтително разстояние от икономката.

— Това е момчето, мисис Формби. Съжалявам за настъпилата бъркотия, по каретата ми го събори в калта... — Графът виновно млъкна.

На Мод ѝ се стори, че той се боеше да не бъде наказан за случилото се.

— Хмм! — изсумтя мисис Формби.

Мод усети, че и двамата се бяха вторачили в нея и едва събра кураж да погледне икономката в очите. Изведнъж ѝ се прииска да изглежда чиста и спретната! Почуди се дали самата кралица има толкова внушителна осанка. Мисис Формби протегна ръка и изви

лицето на Мод към светлината. Най-неочаквано тя нежно отметна назад кестенявите къдрици, които падаха върху челото на Мод.

— Доста лошо се е ударил — въздъхна мисис Формби. — Какво е правел завейният Хобс, че е връхлетял върху момчето?

Съвестта на Мод проговори и тя забрави, че трябва да бъде по-предпазлива.

— Съжалявам, госпожо. Навън беше толкова тъмно, а и дъждът валеше като из ведро. Той не е могъл да ме види... а и аз не го видях — смотолехи тя набързо, тъй като се уплаши да не хвърлят вината върху нея.

— Хмм! — Мисис Формби изсумтя отново и продължи да разглежда Мод. — Е, щом не дрънка глупости и може сам да се движи, значи нищо му няма. Ще се погрижа за него, милорд.

— Ами... да, разбира се. Благодаря ви, мисис Формби.

Графът явно усети, че тя повече не се нуждае от него, затова бързо излезе от стаята! Това зарадва Мод, тъй като нямаше да има нужда да отговаря на въпросите му.

— Как се казваш, момче? — попита мисис Формби.

Мод се стъписа — та тя изобщо не се бе сетила за това!

— М-м-майк! — неуверено измънка тя, но бързо добави: — Госпожо! — Тази жена можеше да всее страх дори и у кралицата!

— Майк чий, дете? Не може да нямаш фамилно име.

Тя беше неумолима и Мод притеснено преглътна.

— Рамзи, госпожо — отвърна тя, доволна, че се бе сетила за име, близко по звучене до Ромни, защото щеше да го запомни по-лесно.

— Много добре, Майк Рамзи, засега това е достатъчно. Утре ще ми обясниш откъде си и какво е семейството ти. Тази вечер ще те изкъпем с топла вода и ще те сложим да спиш. — С властно движение на ръката мисис Формби нареди на Мартин отново да вдигне момчето.

Баня... топла и приятна баня... Мод не можеше да се държи на краката си от болка и изтощение. Но защо нещо я притесняваше? Баня ли! О, боже! Не трябваше да им позволи да я изкъпят! Веднага щяха да разберат, че е момиче!

Мартин се затътри след икономката нагоре по задното стълбище, здраво хванал Мод в ръцете си. Най-сетне стигнаха таванския етаж и лакеят изчака, докато мисис Формби намери ключовете си и отвори вратата. Прекосиха прага и се озоваха в подредена малка стаичка, в

която имаше легло, малък скрин и дървен стол. Никакъв прах и нищо излишно.

— Но, мисис Формби, не бих искал да ви притеснявам. Сам ще се изкъпя, след което ще си легна. Ще се справя, уверявам ви. — Мод умолително погледна възрастната жена, след като Мартин я остави на стола.

В очите на мисис Формби се четеше задоволство.

— Това е чудесно, Майк. Изглеждаш достатъчно силен, за да се изкъпеш, а и по-голяма част от прислугата си е легнала вече. Мартин ще ти донесе вода, сапун и кърпа. И добре да се изкъпеш, чуваш ли? Не ми се ще да изцапаш чаршафите на леглото само защото те е домързяло да се изтъркаш добре.

— Да, госпожо — почтително отвърна Мод.

По-скоро щеше да умре, отколкото да изцапа нещо в къщата.

Мисис Формби се обърна и напусна стаята, като преди това хвърли бегъл поглед на Мартин, който сякаш казваше: „Гледай да не се разтакаваш!“. Лакеят бързо последва икономката.

Мод въздъхна облекчено, когато вратата се затвори след тях. Не можеше да повярва, че щяха да я оставят на мира поне през нощта. Чак сега осъзна колко много е уморена. Искаше ѝ се единствено да се мушне под топлите и чисти завивки на тясното легло. Но първо трябваше да се изкъпе, разбира се.

В една разточително обзаведена стая два етажа по-долу придирчивият камериер се суетеше около своя господар. Той настояваше графът да се преоблече веднага, тъй като се бе намокрил до кости по време на това злополучно пътуване. Радфорд обаче се притесняваше да не закъснее прекалено много за играта на карти в „Уайт“, поне не повече, отколкото се смяташе за модерно. Седнал в едно кресло, Радфорд разсеяно пъхаше краката си в ботушите, които лакеят се опитваше да му надене, погълнат от мисълта как да провери надигащите се в него съмнения, че херцог Сомсби, в допълнение към другите си перверзни наклонности, мами на карти.

Предната вечер херцогът с удивителна лекота бе спечелил две хиляди лири от младия Бромптън, а това беше цяло състояние. Момчето само си бе виновно, че залагаше толкова високо. Все пак

беше много странно, че херцогът бе започнал да печели едва в последните раздавания, когато по принцип се решаваше съдбата на всяка игра. Иначе Сомсби не се проявяваше особено блестящо на карти.

Това не се случваше за пръв път и ако Радфорд не се лъжеше, херцогът подбираше добре жертвите си. Преди няколко години Томас Адърли бе сполетян от същата участ. Подобно на Бромптън, той също беше богат младеж и неопитен картоиграч, който съвсем по хлапашки изгаряше от нетърпение да бъде приет като равен между мъжете. Също като Бромптън, отначало бе спечелил малко пари, които все пак бяха достатъчно, за да погъделичкат младежкото му самолюбие.

Замаян от брендито, с напредването на вечерта Адърли бе станал по-невнимателен, по-буен и бе започнал да губи постоянно малки суми, които нарастваха в ужасяващи цифри. Тогава Радфорд играеше карти на съседна маса. Някои от посетителите бяха отдали успеха на херцога на големия му късмет и на неопитността на момчето, но Едуард се съмняваше в това.

Самият Радфорд тъкмо бе навършил пълнолетие и бе станал граф, когато за пръв път игра комар със Сомсби. Тази вечер бе оставила болезнено жив спомен в съзнанието му, какъвто само едно изключително унижително преживяване можеше да предизвика. Херцогът си беше сложил грим, макар това вече да излизаше от мода, а на едната си буза имаше изкуствена бенка. Неговото червендалесто подпухнало лице бе покрито с дебел слой оризова пудра и Сомсби, облечен в сатенени панталони с пастелен цвят и бяла копринена риза, опната около голямото му шкембе, приличаше на папагал. Но не външният вид на херцога порази графа. У Сомсби имаше нещо необичайно — нещо, което тогава Радфорд не бе успял да долови. Херцогът беше хитър и уязвим, а студеният му поглед излъчваше страстен копнеж.

Като всеки самонадеян младеж, Радфорд се бе възгордял с картоиграческите си познания, натрупани най-вече в игри с конярите и приятелите на баща му. Подобно на Адърли и Бромптън, в началото Радфорд спечели без никакви проблеми и развеселен от брендито, се смееше гръмко на тъпите вицове на херцога.

Неусетно останалите комарджии се оттеглиха и в залата останаха само замаяният от алкохола Радфорд и херцог Сомсби. Ако графът

беше малко по-наблюдателен или по-трезвен, той неминуемо щеше да забележи промяната, настъпила у херцога. Докато в началото на вечерта Сомсби се държеше любезно, почти глуповато и обръщаше повече внимание на влизащите и излизащи посетители, отколкото на картите, към края заигра по-съсредоточено. Доста замаян от алкохола, Радфорд едва успя да следи картите и продължи да играе, без да забелязва, че печалбите му се бяха стопили и дори бе задлъжнял. Графът беше загубил петстотин лири, когато изневиделица се появи неговият ангел-спасител в лицето на най-добрия приятел на покойния му баща.

— Момчето ми, боя се, че ще те помоля за една услуга — намеси се лорд Карътърс. Радфорд дори не го чу. — Конят ми се нарани, а аз не се чувствам добре. Питам се дали не би си направил труда да ме закараш у дома. — При тези думи графът се обърна и с недоумение се вторачи в Карътърс. — Усещам силна болка в гърдите, иначе не бих посмял да прекъсна играта ви.

Радфорд първо погледна картите си, после се обърна към херцога. Отдавна не беше поглеждал към него, затова се стъписа от гневното изражение, изписано върху напудреното му лице. Радфорд не беше в състояние да сметне наум каква сума бе изгубил, но беше уверен, че след няколко раздавания щеше да си възвърне парите. Смяташе, че късметът скоро ще напусне съперника му, който цяла вечер се правеше на палячо. Долавяйки колебанието на Радфорд, лорд Карътърс здраво и настойчиво го стисна за рамото. Двамата си размениха изпитателни погледи. Пияният граф се разкъсваше между моралното си задължение към приятеля на покойния си баща и желанието си да изиграе още няколко ръце, за да се оттегли от играта като победител.

— Нуждая се от помощта ти, момче — промълви Карътърс.

Радфорд сякаш се пробуди от дълбок сън.

— Разбира се, сър. Ние току-що свършихме, Сомсби, нали така?

Злобно присвил устни, херцогът го изгледа гневно. В този късен час гримът му изглеждаше още по-ярък. Той не продума. Тогава Радфорд стана, хвана Карътърс под ръка и двамата се запътиха към вратата, прекосявайки празния салон.

— Извинете, милорд, попитах ви дали не предпочитате да излезете с вълненото наметало вместо със сатененото. Боя се, че

отново ще завали — прошепна камериерът, прекъсвайки с неохота мислите на господаря си, но все пак трябваше да разбере предпочитанията му.

Радфорд се отърси от тези неприятни спомени и втрещено изгледа своя камериер.

— Нека бъде вълнената, Брукс.

Той стана, за да погледне в огледалото резултата от работата на камериера. Никак не е зле, помисли си графът. А когато деловата част от вечерта приключеше, прелестната Бела щеше да го приеме в обятията си.

Когато каретата сви по пътя и навлезе в калната алея, която отвеждаше до къщата, Клер забеляза, че имението е потънало в мрак. Само прозорците на библиотеката бяха осветени от мъждукащия проблясък на някаква свещ. Тя въздъхна с облекчение — Джон я очакваше. Цяла вечер бе стояла като на тръни, силно притеснена от развоя на нещата в Ромни Манор в нейно отсъствие, и й бе коствало доста усилия на волята да следи разговора по време на вечерята. Даже в момента изобщо не обръщаше внимание на Джеймс, който хъркаше до нея в тъмната карета.

С блеснали от вълнение очи Клер се наведе напред и надникна през прозорчето, сякаш от това разстояние можеше да разбере какво се бе случило. Колкото повече се приближаваха до къщата, толкова повече се засилваше вълнението й. Зловещият й смях отекна в дъждовната нощ. Беше уверена в успеха на Джон. Много добре съзнаваше, че Мод никога не би се омъжила за сина й по свое желание. Тази малка „кучка“ трябваше вече да е в леглото, унесена от лауданума. Беше обезчестена и омърсена и нито един порядъчен мъж нямаше да я поиска за жена. И когато Мод се събудеше, Клер щеше най-подробно да й обясни, че е останала без пари, без чест и без семейство, ако се изключеше безобидният пияница Джеймс, който й беше чичо. Щеше да бъде принудена да се омъжи за Джон и цял живот да е зависима от него.

Клер с радост си мислеше за предстоящия разговор с Мод. С удоволствие щеше да унизи гордата мис Ромни и да я доведе до просешка тояга. Тогава всичко щеше да стане нейна собственост, след

като преди години по неволя се бе превърнала в една обикновена икономка. Нима някой щеше да се усъмни в Божията воля, ако младата мисис Ромни починаше от остри болки в стомаха, след като родеше наследник?

Каретата спря рязко пред главния вход на Ромни Манор. Джо още не бе успял да слезе от капрата, когато Клер със замах блъсна вратата.

— Защо се мотаеш, глупак такъв! Няма да те чакам цяла нощ!

Гласът ѝ разцепи мрака и накара Джо да побърза. Той чевръсто скочи на земята и помогна на господарката си да слезе. Веднага щом стъпи в калта, Клер хукна към къщата. Поведението ѝ озадачи силно Джо, тъй като по принцип господарката на имението се държеше надутото и префърцунено пред прислугата. В този момент отнякъде изникна другият коняр, Джек, който ухилено го погледна и кимна с глава към бягащата Клер, сякаш намекваше, че за разлика от мъжете, жените не могат да издържат дълго време без тоалетна. После, свикнали с пиянството на господаря си, двамата изправиха на крака почти безчувствения Джеймс. Тази нощ положението беше малко по-добро. С тяхна помощ можеше да върви и не им се налагаше да го носят нагоре по стълбите към стаята му.

Клер влетя през входната врата, оставена отключена, тъй като в къщата нямаше иконом, който да ги посреща и изпраща. Тя се спря и се послуша, за да разбере дали не се е случило нещо нередно. Навсякъде цареше тишина. „Чудесно!“ Тогава Клер се стрелна към отворената врата на библиотеката, убедена, че Джон я очаква там, за да ѝ разкаже за развоя на вечерта. Тя затвори вратата зад гърба си, за да попречи на двамата прислужници да подслушат разговора ѝ с Джон, докато се качват нагоре с товара си. Клер самодоволно се подсмихна, но изведнъж осъзна, че стаята е празна. Стъписана, тя се закова на място и се почуди дали Джон наистина бе имал нахалството да си легне, оставяйки я в неведение цяла нощ. В този момент обаче вниманието ѝ беше привлечено от безпорядъка в библиотеката. До дивана лежеше съборена масичката. При вида на тази бъркотия Клер се подсмихна. Явно не бяха успели да стигнат до всекидневната и Джон наистина бе нападнал Мод, помисли си тя и се запъти да оправи масичката.

Изведнъж зърна ботушите на сина си, които се подаваха иззад дивана. Тя изписка ужасено и се втурна към Джон, коленичи до него и огледа проснатото му тяло.

— О, скъпи! Милият ми! Какво ти е сторила тази мръсна кучка? — Клер ахна, когато протегна ръка и напипа дълбоката рана, която преминаваше по протежение на цялото му лице.

Сякаш в отговор на въпроса ѝ Джон се размърда и изстена от болка, след което бавно отвори очи.

— Мамо? — немощно прошепна той.

— Да, скъпи, аз съм. Какво се е случило? Къде е Мод? — Клер нежно започна да бърше лицето му, но кръвта беше засъхнала.

— Не знам къде е тази проклетница. Навярно горе. Само да я намеря — ще я убия.

— Не се е съгласила да се омъжи за теб, така ли? Съпротивляваше ли се?

— Да, по дяволите! Като ме гледаш, мислиш ли, че е припаднала от радост при тази мисъл? — Лека-полека Джон започна да се съвзема и понечи да се изправи. — Направих ѝ порядъчно предложение. Тя едва не ми се изсмя. И когато се опитах да я убедя, че брачното ложе ще ѝ хареса, тя ме цапардоса с това. — Джон вдигна гърлото на гарафата, която преди беше пълна с бренди, и смъртоносното „острие“ блесна на светлината от свещта.

— Трябва да повикам доктор, за да види лицето ти. После ще се кача горе и ще намеря тази кучка. Ще я съдя за това — изръмжа Клер и се изправи.

— Не! За бога, майко, луда ли си? Ще заприличам на най-големия глупак, задето съм ѝ позволил да ме надвие. Почакай малко, дай ми няколко минути да си събера мислите.

С помощта на майка си Джон бавно се изправи и се тръшна на дивана. В този момент Клер долови шума на слугите от коридора, които бавно се качваха нагоре, и несигурните стъпки на Джеймс, чиито подковани ботуши тропаха, докато го влачеха. Тя погледна към вратата и направи знак на Джон да мълчи. Безмълвно изчакаха стъпките да отминат.

— Бих пийнал малко бренди, майко. В къщата има ли още бренди, което да не е подправено? — злъчно попита той.

Забелязвайки счупената гарафа, Клер побърза да изпълни желанието му.

— Да, миличък, сега ще отида до трапезарията.

Тя го потупа разсеяно по рамото и напрегна слуха си, за да чуе кога вратата на стаята на Джеймс ще се затвори. Джо се нуждаеше от помощта на коняря, за да съблекат мъжа ѝ и да го сложат да спи, а междувременно тя можеше незабелязано да се измъкне от библиотеката и да донесе малко бренди. Тази вечер нямаше желание да се среща с прислугата. Щом дочу далечното тръшване на вратата на Джеймс, Клер стана и бързо излезе, връщайки се само след миг с две чаши и пълна гарафа с бренди. Заклучи вратата след себе си.

— Хайде, скъпи, пийни това, ще те ободри. — Клер му поднесе препълнена чаша и самата тя си наля доста бренди. После седна до сина си и намръщено разгледа обезобразеното му лице. — Трябва да решим какво да правим. Все още настоявам да се обърнем първо към съда, преди Мод да ни е изпреварила. Ако отидеш преди нея при тях, те няма да те заподозрат в изнасилване.

— Майко, това е абсурдно. Тя няма да посмее да го направи. Знаеш колко много държи на честта на семейство Ромни. — Джон се изсмя ехидно. — Скъпоценното име Ромни, вплътено в този грохнал алкохолик на горния етаж и Мод, която единствено може да продължи рода по права линия. Колко прекрасно би било именно моите деца да продължат този род!

Джон изпи наведнъж чашата си и Клер понечи да я напълни отново.

— Не, мамо. Предлагам да действаме според първоначалния ни план. В края на краищата малкият ни сценарий изобщо не се е променил, освен че Мод ще изпита повече болка, отколкото удоволствие в брачното си ложе... — Той млъкна, за да отпие отново от втората си чаша бренди и разкървавеното му лице се изви в зловеща усмивка. — Предлагам да продължим да действаме, както решихме първоначално. Всъщност нека не се бавим много. Мод много се разстрои, когато ѝ съобщих, че ти е длъжница — в интерес на истината, беше шокирана. — Двамата се засмяха с глас. — Изобщо не се усъмни в думите ми. Струва ми се, че няма ни най-малка представа за истинското състояние на нещата. И ако все още не може да се

съвземе от лекото ни... недоразумение, това ще ни помогне да я надвием. Не мисля, че тази малка проклетница ще ни се изплъзне пак.

Джон предпазливо попипа лицето си и изтръпна от усещането за кръв по него.

— Ще я заплашим, че ако не се омъжи за мен, ще осъдим имението да ни върне дълговете и ще я изхвърлим на улицата. В такъв случай няма да има избор. — Джон отново изпразни чашата си.

Клер замислено му сипа още едно бренди.

— Май имаш право. Поне можем да ѝ попречим да отиде при представителите на закона. Трябва да запомниш, скъпи, че според закона ние сме абсолютни голтаци. Имението не ми дължи нищо. Точно обратното, през изминалите години успяхме доста да го пооскубем. Ако се проведе разследване, ще изгубим. — Клер млькна и изпи питието си. — В крайна сметка не виждам по какъв начин тази проклетница може да разбере истината, а щом е повярвала на историята ти, надали ще се опита да оспори твърдението ти, освен ако не предприеме разследване на своя глава, в което доста се съмнявам. Само да не забравя да уведомя мистър Парсънс за случилото се. Трябва да съм убедена, че ако Мод се обърне към него с писмо, той ще знае какво да ѝ отговори.

Клер стана и отиде до вратата, но се послуша внимателно, преди да я отвори.

— Не се чува никакъв шум. Тоя алкохолик горе сигурно вече си е легнал. Сега ще се кача да я доведе тук. Трябва да сме сигурни, че няма да се развика. Джеймс не би се събудил даже да има земетресение, но Джо може да я чуе, ако вдигне голяма врява, макар че шумът трябва да бъде доста силен, за да стигне до тавана. Затова ще ме оставиш аз да говоря. В никакъв случай недей да миеш лицето си. Искам тази кучка да види какво ти е сторила.

Тази малка хитруша ще си плати за стореното, помисли си Джон, справяйки се и с третата чаша бренди, и отново посегна към гарафата. При мисълта за унижението, на което щеше да подложи Мод тази вечер, принуждавайки я да се омъжи за него, той усети стягане в слабините си. Съпротивата ѝ му бе харесала до момента, в който тя го цапардоса с гарафата по главата. Пред очите му изплува споменът за заоблените ѝ гърди, изскочили изпод разкъсаното ѝ деколте, и за топлата плът на корема ѝ, подала се изпод съдраното ѝ бельо. Нейните

писъци и силно забитите ѝ нокти само бяха увеличили удоволствието му. Щеше да я накара да си плати скъпо за болката, която му бе причинила, нямаше да ѝ позволи да се размине така леко...

Шумът от тичащи стъпки извади Джон от похотливия му унес и той се извърна към вратата, която рязко се отвори.

Клер затвори вратата възможно най-тихо и задъхана, се облегна на нея.

— Няма я в стаята ѝ — просъска тя. — Леглото ѝ е оправено! Къде, по дяволите, се е дянала?

— Проклет да съм, ако знам, майко. Бях в несвяст, не си ли спомняш? Предполагам, не е стигнала далеч. Сигурно ме причаква зад някой ъгъл. — Джон потрепери на шега и шумно сръбна от чашата си. — Дали не е в конюшната? Тя обича конете повече, отколкото нас.

— Трябва да я открием веднага. Не бива да рискуваме да разкаже за случилото се на някой от съседите. Ще станем за смях. — Клер пое дъх и продължи: — Джон, ти провери в конюшната, а аз ще я потърся в другите стаи на горния етаж. Не може да е излязла в този дъжд! Сигурно е някъде наблизко. Преди да излезеш, погледни на долния етаж. Може да се е скътала в някое ъгълче. Само да ми падне в ръчичките! — Клер беше бясна. — И гледай да не вдигаш много шум! Джо и прислужничките са на тавана, а Джак спи в плевника над конюшната. Не искам да се събудят. — Тя изскочи в тъмния коридор.

Джон бавно отпи от чашата си и олюлявайки се, стана. Не изгаряше от желание да обикаля цяла нощ из къщата и оборите. Всъщност колкото повече си мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че мястото му е в леглото. Но не смееше да не изпълни заръката на майка си и затова реши да свърши колкото може по-бързо с обиколката. Той заклати тежкото си туловище към вратата, рискувайки всеки момент да падне. „Проклета кучка!“

Чорлава и запъхтяна, след половин час Клер се върна в библиотеката, явно извън себе си от гняв. Джон лежеше, проснат на дивана, като единият му крак висеше навън, и хъркаше като дъскорезница.

— Събуди се, Джон! Събуди се! — Така го разтърси, че чак зъбите му затракаха. — Никъде не мога да я откроя! Нямаше ли я в

конюшната? — Клер задърпа Джон за жакета и се опита да го изправи на крака.

— Стига, майко! Престани! Буден съм. — Силно замаян от алкохола, Джон едва успя да седне. — Не, не я открих никъде. — Главата го цепеше, а и раната на лицето страшно го болеше. Трябваше да почисти кръвта още преди да се напие и да заспи. — Щом я няма, значи наистина се крие, мамо. Тази вечер не можем да сторим нищо повече. Хайде да си лягаме, ще я потърсим на сутринта.

— Как може да си такъв глупак, Джон! Трябва да я намерим сега. Ако е избягала, трябва незабавно да отидем при Парсънс в Лондон. Така ще знае какво да я излъже, ако тя започне разследване. Погледнах в гардероба ѝ. Нито една рокля не липсва. — Клер закрачи напред-назад из стаята.

— Надали е отишла при съседите, облечена само по долна риза, майко. Доколкото си спомням, май беше доста скъсана, за да се представи с нея пред хора. Няма нужда да се притесняваш. Сигурно се е скрила някъде, за да премисли всичко наново и утре ще се появи на закуска. — Джон беше твърде склонен да приеме най-доброто, за да може да си поспи спокойно.

— Няма да останем за закуска, Джон. Нима не разбираш нищо? Трябва да бъдем в Лондон рано сутринта, преди още кантората на мистър Парсънс да е отворила. Той ще ни посъветва какво да предприемем. Тя е изчезнала. Убедена съм в това. Просто не знам къде е отишла.

— Ще тръгнем призори, мамо! Сега е едва полунощ. Няма нужда да бързаме чак толкова, нали? — Въпреки това Джон съзнаваше, че след четири часа главата щеше да го цепи още по-силно.

Но майка му беше категорична.

— Можеш да поспиш на път за Лондон, Джон. Пътуването трае два часа. Преди да си легнеш, внимателно си измий лицето. Иначе раната ще се инфектира и ще остане жесток белег. — Клер му помогна да се изправи на крака и го бутна към вратата. — Ще те събудя, когато стане време за тръгване. През нощта ще претърся основно къщата. Още не сме проверили в килера. И без това няма да мога да мигна. Сигурен ли си, че провери основно в конюшната?

— Да, мамо, напълно съм сигурен — вяло отвърна той.

Жадуваше да се махне по-скоро от майка си и да се качи горе, където поне щеше да си поспи малко.

— Добре, скъпи, лека нощ. И не забравяй какво ти казах за раната. — Клер го остави в коридора и се запъти към килера.

Докато се качваше по стълбите, Джон направо съжали Мод, мислейки за зловната си майка. Клер нямаше да се успокои, докато не върнеше племенницата си обратно в семейството и не я затвореше в къщата. Независимо от това Мод, тази малка проклетница, бе белязала лицето му завинаги и го беше отблъснала. Е, братовчедка му сама си бе изпросила наказанието и той щеше да се погрижи тя да го получи.

ШЕСТА ГЛАВА

Мод се пробуди бавно. Беше топла и отпусната и изобщо не искаше да се разделя с хубавия си сън, в който бе препускала лудо върху своя жребец. С усмивка се обърна по гръб и отвори очи. Изведнъж осъзна две неща — главата я болеше силно и нямаше ни най-малка представа къде се намира. Бързо скочи и се озърна наоколо. А, да, на един пирон висяха дрехите на Джо и шалът, в който държеше отрязаната си коса, а в едно порцеланово легенче се виждаше водата за къпане, останала от предната вечер. В съзнанието ѝ изплува неприятната случка от вчерашния ден и тя прималя от страх. Бягството ѝ се бе оказало най-лесното нещо. Сега ѝ предстоеше да направи най-трудното.

Съдейки по бледата светлина, която проникваше през чистите и колосани бели памучни пердета, Мод предположи, че е рано призори. Мълчаливо седна на леглото и се послуша. Не се чуваше никакъв шум, но ако не се лъжеше, слугите трябваше да станат всеки момент, за да се заемат със задълженията си в господарската къща.

Предпазливо извади краката си изпод завивките и стъпи на студения под. Главата ѝ още бучеше, но сега болката беше поносима и от нея не ѝ се виеше свят. Придържайки с ръка хавлията, която стягаше бюста ѝ, Мод понечи да стане, но изведнъж страшно ѝ се прииска да се мушне обратно под завивките и да повика някой от прислугата. Все пак тя безшумно се измъкна от леглото и на пръсти се приближи до пироните на стената, служещи за закачалки. С облекчение установи, че дрехите на Джо са сухи, макар и леко втвърдени от изсъхналата кал. След като излезеше от къщата, можеше да изчетка най-мръсните места, но не хранеше никакви илюзии, че в кантората на адвокатите Бут и Паркс щяха да погледнат на нея сериозно. Изправи рамене и се облече набързо, пъхайки шала с косата си отзад в панталона. Въпреки облеклото ѝ на прислужник, те трябваше да повярват в твърдението ѝ, че е мис Мод Ромни.

Безшумно се приближи до вратата и се послуша. В къщата цареше тишина. Мод с усмивка си помисли колко пъти ѝ се бе налагало да бъде нащрек след спокойната ѝ вечеря на предния ден. При мисълта за ядене коремът ѝ закъркори, но Мод се надяваше, че господата Бут и Паркс ще ѝ предложат солидна закуска.

Тихомълком излезе в тъмния коридор и се запъти към задното стълбище, което, доколкото си спомняше, водеше към кухнята. По пътя не срещна нито един слуга. Това я зарадва, тъй като в противен случай трябваше да измисли някаква история за произхода си и за среднощната си „разходка“. Освен това, в интерес на истината, въобще не гореше от желание да се среща с графа. Имаше опасност той да познае вече чистото ѝ лице, а това щеше да я постави в доста затруднено положение — щеше да ѝ се наложи да му обясни причината за своята измама.

Голямата задна врата беше залостена с масивно желязно резе. Затаила дъх от възмущение, Мод силно натисна резето и облекчено въздъхна, когато то безшумно се вдигна. Благослови мисис Формби за манията ѝ всичко в къщата да е добре смазано. Подсмихвайки се, излезе навън, където я лъхна влажният утринен въздух. Тичешком прекоси хубавата градинка зад кухнята и хукна към конюшната, като внимаваше да не вдига много шум, имайки предвид, че конярите може да станат всеки момент. До конюшната се намираше малката алея за коли, която излизаше на уличката зад къщата. След като зави покрай тухлената стена на постройката за колите, която се намираше откъм пътя, Мод незабелязано излезе на задната алея.

Когато стигна до края на алеята и се огледа в двете посоки, тя видя една улица отдясно. Затича се към нея, но изведнъж се стресна от трополенето на приближаващ файтон. Почти инстинктивно Мод навреме се скри под стълбището на винарската изба. Една голяма карета, теглена от два дорести коня — най-хубавите, които някога бе виждала — зави в алеята към къщата. Забелязвайки герба на граф Радфорд, изобразен на вратата на каретата, Мод ахна от изумление. Тя зърна и самия граф, който се беше облегал назад със затворени очи — явно се връщаше от някоя пиянска оргия. Изгледа го неодобрително, но с известно самодоволство — той беше същият мръсник като братовчед ѝ Джон. Искрено се надяваше адвокатите на семейството ѝ да я успокоят, че не е нужно да бъде финансово зависима от съпруг.

Тази мисъл я отрезви и я върна към най-важния ѝ проблем в момента. Щом излезе на улицата, Мод объркало се огледа. Никога не бе идвала в Лондон и изобщо не познаваше разположението на улиците. Но това надали би ѝ помогнало много, тъй като не знаеше къде се намира. Но защо стоеше, застинала като мумия! Бързо разтърси глава и тръгна наляво, следвайки посоката, от която беше дошъл графът. В съзнанието ѝ имената на адвокатите Бут и Паркс се свързваха с думите „Чансъри Лейн“. Сигурно ги бе прочела в адреса на някое писмо. В края на краищата това беше единственият ѝ шанс да ги открие.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да попита някой минувач за „Чансъри Лейн“. Искрено се надяваше това място да не е много далеч, тъй като се съмняваше, че някой хубав фойтон ще я вземе в нейния окаян вид, независимо от няколкото шилинга в завързаната ѝ кърпичка.

Едва след няколко пресечки Мод срещна едно момче. То вървеше срещу нея и в ръцете си носеше някакъв увит пакет.

— Извинявай — започна Мод с типичния за провинцията диалект, търсейки безуспешно най-подходящата форма на обръщение, тъй като „младежо“ би прозвучало прекалено превзето за слуга като Майк, — трябва да отида до една кантора на „Чансъри Лейн“. Мисля, че се намира близо до Кралския съд. Случайно да знаеш как мога да стигна дотам? — попита Мод, почти убедена, че момчето не може да ѝ помогне.

— Не се сецам къде точно се намира „Чансъри Лейн“, но Кралският съд е до реката. На изток оттук е.

Момчето внимателно изгледа Мод, но в очите му не се четеше прекомерна подозрителност или враждебност.

— А реката далеч ли е?

— Не много — дружелюбно отвърна момчето. — Тръгни надолу по улицата. Малко след това ще видиш реката.

— Благодаря, много съм ти задължен — отвърна Мод и хукна надолу, доволна, че и този слуга я бе взел за момче.

— Хей, ти! Почакай малко! — извика хлапакът.

Мод се закова на място. Дали се беше издала? Обърна се и внимателно изгледа момчето.

— Нашият Еди ходи на пазар всеки ден по това време. Купуваме риба от пазара до реката. Може да те вземе дотам, макар Еди никога да не прави услуги за тоя, дето духа. Надявам се, разбираш какво имам предвид.

Момчето се ухили и Мод също се засмя.

— Разбирам те прекрасно и предполагам, че бих могъл да намеря нещо и за теб, но трябва да знаеш, че не разполагам с много. — Мод не знаеше дали да се довери на този хитрец, но дори и да я измамеше, тя щеше да изгуби само някакви си жалки шилинги.

— Е, не съм си и помислил, че си принц — засмя се момчето. Двамата свиха в една тясна уличка, доста по-различна от тази, на която живееше графът. — Почакай тук. Ще проверя какво прави Еди. — Момчето изчезна в алеята за коли.

Мод седна и се облегна на една тухлена стена, доволна от развоя на нещата до момента. Чувстваше се странно, но все пак се забавляваше. Ето че тя — мис Мод Ромни — стоеше в прахоляка на една лондонска уличка, без никой да подозира за това. Протегна крака и одобрително изгледа мръсните си панталони, които ѝ бяха страшно удобни. Кой ли бе измислил роклите? С тъга си помисли, че никога не се бе чувствала толкова свободна и това усещане надали щеше да се повтори някога. Жалко, че имаше толкова малко пари и изобщо не познаваше Лондон. Нямахше нищо против да поскита няколко дни по улиците като безпризорно дете. Извади шилинга и пенито от кърпичката си и ги пъкна в джоба. Но като размисли, бързо извади кърпичката, озърна се наоколо, за да се увери, че никой не я наблюдава, и я мушна в ризата си. Не искаше Еди да види цялото ѝ „богатство“.

Силното трополене на колела предупреди Мод за приближаването на кола. Тя пъргаво скочи и видя, че на капрата до нейния познат седеше едно по-голямо момче — това явно беше Еди. Той дръпна поводите на коня.

— Лил Роб ми каза, че си искал да стигнеш до реката. — Той млъкна и зачака отговора.

— Да, мисля, че „Чансъри Лейн“ е някъде там — отвърна Мод.

— Мисля, че знам къде се намира, но не е много близо до пазара. Ще трябва да продължим на север, а това доста ще ме отклони от пътя.

Еди отново млъкна и изгледа Мод, която явно се колебаеше. Тя съжали, че не познаваше по-добре законите на улицата.

— Не мога да ти предложа много — отговори тя.

— Колко имаш? — попита Еди.

Мод извади единствения си шилинг, но преди да обърне джоба си, за да покаже, че е празен, тя скри пенито в дланта си.

— Хмм, това хич не е много — измърмори Еди, но все пак взе шилинга. — Хайде, скачай.

Мод се усмихна на Роб, когато той слезе на земята. При допира на ръцете им Роб се озадачи за миг, след което на мръсното му лице се появи широка усмивка. Мод му намигна съзаклятнически и доволно се качи в двуколката.

Мод се настани до Еди и колата затрополи надолу по улицата.

— Харесва ли ти Лондон, Майк? — снизходително попита Еди. — Обзалагам се, че никога не си виждал нещо толкова голямо, нали?

— Извън градовете къщите са малко и са отдалечени една от друга. — Мод не знаеше дали е добре да се представя за селско момче, но със сигурност гледаше в захлас забележителностите на големия град, когато излязоха от аристократичния квартал.

Зората току-що бе пукнала, но търговията беше оживена — по пътя трополяха коли, уличните търговци се приготвяха за работа, а и магазините отваряха вратите си.

Колкото повече се приближаваха до реката, толкова повече Мод се удивляваше от разнообразието от стоки, което можеше да се купи само за няколко монети. Когато минаха покрай един продавач на копринени шалове от Далечния изток, Мод така се извърна да разгледа красивите шалове, че едва не падна от двуколката.

— Трябва да събираш надниците си от една година, за да купиш такъв шал на любимата си, Майк. Няма смисъл да се пулиш така на неща, които не можеш да си позволиш. — Той изгледа Мод подозрително. — Нали не си човек, който краде това, което не може да си купи? Това не върви в Лондон. Тук не е като на село. Едно от конярчетата ни го качиха на каторжнически кораб за Америка, задето сви една кърпа от уличен търговец.

Мод не възнамеряваше да краде шалове. С подobaваща за случая сериозност тя се извърна към Еди, осъзнавайки, че той харесваше ролята си на мъдър наставник.

— Не се бой — успокой го тя. — Моята... господарка изгони една прислужница, без да ѝ даде препоръки, защото липсваха чифт детски ръкавици. След време ги намерихме, но момичето вече си бе отишло.

Мод с горчивина си спомни, че ръкавиците се появиха няколко месеца след това. Бяха паднали зад едно от чекмеджетата в скрина на Амелия, пълен догоре с красивите ѝ премени. Нито братовчедка ѝ, нито леля ѝ Клер се смилиха над четиринадесетгодишната Моли, която изгониха само с дрехите на гърба ѝ и с един жалък вързоп с личните ѝ вещи. Когато намериха изгубените ръкавици, Мод тайничко потърси Моли в околността, но не откри никаква следа от нея.

— На господарите хич не им пука за нас. Затова е по-добре да не им се мотаем много-много в краката. Херцог Сомсби, моят господар, налита да ме бие още щом ме види. Понякога си мисля, че това му харесва. Ето я и „Чансъри Лейн“. Между другото какво ще правиш тук?

— Моята господарка ще остане в Лондон няколко дни. Изпрати ме да взема едни документи от кантората на нейния адвокат. — Мод усещаше как при всяка нова лъжа сърцето ѝ щеше да изхвъркне от вълнение. Надяваше се този маскарад да свърши по-скоро, тъй като не ѝ беше лесно да лъже, при това на диалект!

— Можела е да ти даде повече пари за файтон. — Еди ѝ смигна, намеквайки за отколешната сплотеност на слугите срещу господарите им.

— А, тя не е много богата. Страшно съм ти задължен, Еди, иначе доста трябваше да походя.

Мод скочи на земята, удивена от невероятното удобство на панталона. Значително по-трудно ѝ беше да слиза от файтони с поли и фустанели, които бяха страшно неудобни.

— Можеш да се обадиш, ако искаш да си побъбриш с някой или ти се играе на карти. Намини някой път, но гледай да е по-късно вечерта. Херцогът излиза почти всяка вечер и се връща в малките часове. Дотогава обикновено сме свободни.

— Сигурно ще се обадя, Еди, благодаря за поканата.

Мод се усмихна за довиждане. Когато двуколката потегли, тя искрено съжали, че нямаше да може да се възползва от поканата на

този младеж. Започваше да си мисли, че беше загубила много, като се бе родила дребна аристократка!

Мод уплашено огледа широката улица. На повечето врати висяха някакви надписи. Реши бавно да се разходи по улицата, докато зърне табелата на адвокатската кантора „Бут и Паркс“. Така или иначе нито един от магазините не беше отворен. Работният ден още не бе започнал.

Мод тръгна бавно, почти разсеяно, любувайки се на големия град и на красивите фасади на малките, но изящни сгради. Изведнъж зърна табелата на кантората „Бут и Паркс“. Беше изминала само няколко пресечки. Обърна се с лице към сградата и внимателно я разгледа. Намираше се пред една хубава къща с фасада в джорджийски стил и широки каменни стълби. Както бе предположила, прозорците не светеха. Въпреки това тя се качи по стъпалата и удари голямото и лъскаво метално чукало по вратата. Никой не ѝ отговори.

Мод се обърна и седна на стълбите. Беше страшно гладна, а на амбулантните колички до реката бе видяла съблазнителни сладкиши. Нямахше защо да бърза, след като кантората още не беше отворена. Едва успяваше да сподави радостта си в този момент. Знаеше, че е глупаво, имайки предвид опасното си положение, но се чувстваше прекрасно сама в Лондон, освободена от задръжките, наложени от обществото към младите дами като нея.

Засмя се с глас, когато съвсем по момчешки скочи от стълбите, използвайки железния парапет за опора. Без изобщо да съзнава, тя отлично играеше ролята си и отстрани човек наистина би я взел за едно най-обикновено безпризорно момче.

С наперена походка Мод тръгна обратно към реката с намерението да закуси. Знаеше, че най-късно до обяд господата Бут и Паркс щяха да ѝ нахлузят някоя набързо закупена рокля с корсет и щяха да я накарат да стои мирно в приемната на кантората, докато адвокатите разнищват под носа си нейната тъжна история. Тази сутрин обаче тя беше Майк и щеше да се възползва максимално от това!

След около час Мод се запъти обратно към „Чансъри Лейн“. Вървеше натам с неохота, сякаш вече усещаше стегнатия корсет около талията си. Бе се разхождала дълго по улиците, любувайки се на

красотата, шума и апетитните миризми, с които се срещаше на всяка крачка на това вълшебно място. Улиците се бяха оживили през последния час. Тесните пресечки се задръстваха от файтони и двуколки, а кочияшите се блъскаха с конете си, за да се изпреварят. Наоколо тичаха момчета с кожени кесии в ръце, които несъмнено бяха куриери между адвокатите и търговците в тази административна част на града. Мод никога не беше виждала толкова много хора, събрани на едно място, затова се вълнуваше силно от важността на цялата тази суетня.

Колкото и бавно да вървеше, мис Ромни скоро се озова на няколко крачки от кантората „Бут и Паркс“. Вниманието ѝ бе привлечено от някакво раздвижване пред входната врата и тя се закова на място от ужас при гледката, която се откри пред очите ѝ. Със строг и надменен израз на лицето по стълбите слизаше не друг, а леля ѝ Клер, следвана от Джон, който пухтеше зад нея в пастелните си сатенени панталони и се мъчеше да я настигне. Едната страна на лицето му беше подута и почервеняла от жестокия белег, който се спускаше от окото до устата. До Клер вървеше един джентълмен, който от време на време посещаваше Ромни Манор по семейни въпроси.

Ужасена, Мод свърна по стълбището между сградата на кантората и съседната къща, чиито стъпала водеха към една изба. Тя се спусна по стълбите и се спотаи до входа за килера, където никой не можеше да я забележи. „Дано си помислят, че съм разносвач!“ Надничайки между перилата, тя видя как подгъвът на роклята на леля ѝ се сурна по последните няколко стъпала, точно до мястото, където се криеше. Сигурно са тръгнали, преди да съмне, щом са пристигнали толкова рано, помисли си тя, затаила дъх от страх да не се издаде. Щеше да изчака да се махнат. Предположи, че сега щеше да ѝ бъде по-лесно да убеди адвокатите, че е Мод Ромни, след като знаеха за бягството ѝ.

Тримата се спряха на тротоара, където Мод спокойно можеше да ги наблюдава, надзъртайки през перилата на стълбището. Джентълменът махна с ръка и една карета, която чакаше отстрани, потегли към тях. Той се обърна към Клер и се усмихна:

— Успокой се, скъпа. Вече ти казах, че ако тая хлапачка се появи тук, веднага ще я изпратят при мен и аз ще ѝ обясня подробно за

тъжното състояние на нейните финанси. Ще ѝ дам да разбере, че ако не се омъжи за Джон, ще трябва да продадем Ромни Манор, за да изплати дълговете си към теб. Имай ми доверие — успокой я.

Мод забеляза, че той бавно плъзна ръка под талията ѝ и неприлично я ощипа.

Клер се извърна към него и за голямо изумление на Мод, любезно се усмихна на господина. Джон изглеждаше напълно безразличен.

— Сигурна съм, че ще се споразумеем приятелски, мистър Парсънс. — Клер направо мъркаше под носа му. Мод никога не я бе чувала да говори така нежно. — Но все още не мога да проумея защо не можем да съдим момичето за побой над сина ми. За непредизвикано нападение. Сам виждате, че тя се е опитала да го убие и сега той ще остане белязан за цял живот само защото най-любезно е поискал ръката ѝ! Сега вече разбирате с какъв човек трябваше да се съобразявам през изминалите години. Тя е безотговорна и необуздана и се боя, че ще убие всички ни, докато спим! Чудя се защо Джон още настоява да се ожени за нея. — Клер извади копринена кърпичка и избърса очите си.

— Хайде, хайде, мисис Ромни, нима искате името на семейството да се разнася из съдилищата? Знаете, че това е много унижително и клюкарските страници във вестниците на драго сърце ще раздуят тази история. Не трябва да позволим това. Джон е прав, като настоява да потулим тази неприятна история. А що се отнася до брак между тях двамата, мисля, че той ще се окаже изгоден за всички. Всички — наблегна той на последната дума. Парсънс отново погали Клер по ханша. В отговор тя се усмихна с престорена любезност. — Ето я и вашата карета. Трябва да се върнете в имението, както се разбрахме. Без съмнение момичето е сърдито и се крие някъде в къщата или около нея. — Той помогна на Клер да се качи в каретата. — Скъпа, не се безпокойте. Щом я намерите, веднага ще дойда в Ромни Манор, за да ѝ обясня в какво окаяно положение е изпаднала. — Двамата се подсмихнаха съзаклятнически. — А ако дойде тук, ще бъде още по-лесно. Но трябва да ми обещаете, че ще запазите в тайна тази история, скъпа. Няма да ни бъде от полза, ако разгласите, че е имало физическо насилие. Много е... старомодно и никой няма да ви обърне внимание. — Парсънс я потупа по ръката, когато Джон се настани в

седалката срещу нея. — Добре ще бъде да измислите някаква правдоподобна история за раната си, Джон. Предполагам, че когато заздравее, ще изглеждате много шик.

Джон го изгледа намръщено и затръшна вратата под носа му.

Мод чу тежките стъпки на мистър Парсънс, който се качваше по стълбите. Чувстваше се така, сякаш някой я бе ритнал в корема. Сгушена в стълбите към избата, тя трепереше от страх и имаше усещането, че всеки момент ще припадне. Значи Джон не я бе излъгал. По думите на адвокатата наистина нямаше пукната пара и беше оставена на благоволение на проклетата си леля и на извратения си братовчед. За съжаление адвокатът, когото бе считала за свой спасител, всъщност се оказа неин враг, твърдо решен да я изпрати в Ромни Манор като съпруга на Джон. Мод не можеше да изтрие от съзнанието си момента, в който пръстите на мистър Парсънс с изящните им маникюри милваха ханша на Клер наред улицата. Очевидно не можеше да разчита на неговата помощ. Не беше в състояние да проумее как в рамките на дванайсет часа безгрижният ѝ живот се бе превърнал в кошмар, от който никога нямаше да се събуди.

Ето че вече няма към кого да се обърна, помисли си Мод. Подпряла брадичката си с ръка, тя наблюдаваше файтоните, които минаваха по улицата. Нямаше си никого на този свят. Беше останала сама в Лондон, без никакви пари, и предпочиташе да умре, отколкото да се върне вкъщи.

Мод въздъхна дълбоко няколко пъти и се облегна на парапета на стълбите. Изведнъж вратата на избата под нея се отвори и на прага се появи набито кривокрако момче, което заплашително размаха метла.

— Хей, ти, за какъв се мислиш, че топуркаш по нашите стълби! Изчезвай, преди да съм извикал полица! — Мод побърза да стане, но метлата я забърса по лицето, след което се стовари върху гърба ѝ, докато тя се опитваше да избяга нагоре по стълбите. — Само да си посмял да се върнеш, туй да не ти е боклукчийска кофа! — Момчето я последва до тротоара и застана заплашително, подобно на Цербер^[1], който варди портите на подземния свят.

Мод хукна стремглаво по улицата, без да знае накъде я отнасят краката ѝ. Бягаше така, сякаш беше подгонена от демони, и не забелязваше минувачите, които ѝ правеха път. Шашардисана и запъхтяна, Мод се спря едва до реката. Какво ѝ беше станало? Та той

беше просто едно момче с метла! Все пак реши, че е по-добре да се махне от това място. Не ѝ се искаше този малък грубиян да привлече вниманието на хората към нея — и то под носа на омразния мистър Парсънс! Отметна падналата върху изпотеното ѝ чело коса и оправи шапката си. Дрезгаво въздъхна и се вторачи в спокойната сива Темза, която лениво течеше покрай нея.

Преди малко ѝ се искаше да скита на воля из лондонските улици и да прави каквото пожелае. Сега си мечтаеше за същото, но вече смяташе, че би било добре да има чисто легло и осигурено ядене. Тя се обърна и тръгна безцелно по широката улица, успоредна на реката. Предполагаше, че би могла да си намери някаква работа, ако знаеше към кого да се обърне или ако имаше препоръки и съответни умения. „Ако имах криле, щях да стана ангел“ — тъжно си помисли тя. Вдигаше ужасен прах с краката си. От нея би станало страхотно момче. Още никой не беше разбрал, че е момиче!

— Хей, Майк! Ела тук!

Мод стреснато вдигна глава, сякаш да се убеди, че именно тя е въпросният „Майк“. Седнал наперено в двуколката си, Еди ѝ се хилеше насреща и махаше с ръка. Каква радост беше той за тъжните ѝ очи!

— Еди! Почакай!

Мод се затича към двуколката, както удавник би плувал към малък остров сред океана. Метна се на седалката до Еди и лъчезарно му се усмихна. В момента той беше най-добрият ѝ приятел.

— Сигурно желаете да ви закарам обратно, Ваша Светлост. Свърши ли работата?

Мод се засмя с глас.

— Много съм ти задължен, но нямам пукнат грош.

— В такъв случай ще ми бъдеш длъжник. За твой късмет съм тръгнал към къщи, натоварен догоре с най-различни стоки и с риба, и предполагам, че бих могъл да взема и теб.

Мод разгледа жално пълната кола. Бе огладняла малко, но се опита да не мисли за това. Не знаеше кога отново щеше да има възможност да хапне и нямаше смисъл да си мисли сега за това. Първо трябваше да реши какво да излъже Еди и къде да отиде.

Двамата пътуваха мълчаливо до момента, в който Мод забеляза, че магазините и амбулантните търговци бяха останали зад гърба им.

Бяха навлезли в богаташки квартал, който ѝ се стори страшно познат.

— Ъ-ъ, Еди, чудех се дали... Искам да кажа, че не съм много доволен от сегашната си работа. Как мислиш, ще мога ли да си намеря някаква работа в този квартал?

— За какво те бива, селянче — само да зяпаш по къщите ли? Това не се счита за голямо умение. — Еди се засмя. — Какъв е проблемът? Толкова ли е лоша?

— Тя е ужасна, не те лъжа. Иска ми се да остана в Лондон. На село е доста скучно.

— Не се и съмнявам. Самият аз съм лондончанин — роден съм и съм израсъл тук. Никога не съм ходил на село, а и не виждам причина да го правя. Какво работиш при твоята лошотия?

— Занимавам се с конете. Работя в конюшнията. Много разбирам от коне.

— Това е чудесно. Богаташите в Лондон непрекъснато търсят коняри. Това е работа точно за селяни. Твоята господарка ще ти даде ли препоръчителни писма?

Мод помръкна, макар да знаеше, че този въпрос е неизбежен.

— Тя мрази някой от прислугата да я напуска. Смята, че ще злословим по неин адрес, когато се преместим при друг господар. Има право. Доколкото знам, на никого не е дала препоръчителни писма. Според нея всеки трябва да се оправя сам. — На Мод ѝ беше много лесно да измисли това, тъй като имаше жив пример в лицето на леля си Клер.

— О, познавам този тип хора. Не те виня, че искаш да се махнеш от нейната къща. Лошото е, че нямаш препоръки, но това не е болка за умирање. И колко време ще остане тя в Лондон?

— Още няколко дни. Хич не ми се иска да се връщам при нея. Снощи така ме цапардоса по главата...

Мод намести шапката си и се извърна към Еди. Изпита угризение, че го беше излъгала, без да ѝ мигне окото, но в края на краищата именно Джон беше причината тя да се озове под колелата на каретата на графа. Малко приятелско съчувствие от страна на Еди нямаше да ѝ се отрази зле.

— Но това е ужасно! Ако господарката ти не е омъжена, трябва да я запознаем с моя херцог. Двамата ще са си лика-прилика. Сигурно

още в медения си месец ще започнат да се бият. Тогава слугите ще си отдъхнат.

Мод и Еди се засмяха. Изобщо не забелязаха лакея в ливрея, който заканително вървеше към тях.

— Хей, Майк, веднага слизай оттам. Цялата къща е вдигната на крака, за да те търси. Мисис Формби не е на себе си. Притеснява се, че си бълнувал, като си тръгнал. Според мен по-вероятно е да си избягал със сребърните сервизи на семейството. А сега слизай долу и тръгвай с мен!

Мод уплашено погледна Еди, сякаш го молеше да ѝ помогне. Но Еди, видял в лакея по-висшестоящ слуга, безпомощно сви рамене.

С тежка въздишка Мод слезе долу.

— Съжалявам, Мартин, не исках да ви безпокоя. Просто се разхождах. — После се обърна към Еди: — Благодаря, че ме докара. — Отново го погледна умолително.

— Винаги си добре дошъл, Майк. Обади се някой път. Знаеш къде да ни намериш, ако се нуждаеш от нас.

Мод беше трогната от загрижеността му.

Ядосаният Мартин подкара Мод към задния вход на къщата на графа.

— Само като си помисля, че трябва да се занимавам с такава паплач... — изсумтя Мартин.

— Наистина съжалявам. Не исках да ви създавам проблеми. Не можах да заспя от болка и тъй като за пръв път съм в Лондон, реших да се поразходя... — виновно обясни Мод, удивена от лекотата, с която лъжите идваха на езика ѝ. Отново въздъхна и последва Мартин в „бърлогата на лъва“.

— Изглежда, че момчето не се е ударило сериозно, Ваша Светлост. Вече е на крака и твърди, че се чувства добре.

Мисис Формби стоеше почитателно пред писалището на графа в неговия малък, но луксозно обзаведен кабинет в задната част на къщата. Беше късен следобед, но Радфорд все още не можеше да се оправи от бурната нощ, прекарана с красивата Бела.

— Слава богу! Карахме много бързо в това лошо време и вината е изцяло моя. Разбрахте ли откъде е? Трябва по-скоро да го върнем

вкъщи.

— Точно това е проблемът, милорд. Не иска да ни каже откъде е. Твърди, че е бил коняр в едно имение в околностите на града, но не казва точно къде, тъй като господарката му често го е биела. Също така твърди, че е тръгнал пеша към Лондон, за да си намери работа като коняр. Проблемът е, че не носи препоръчителни писма. Освен това мисля, че няма повече от четиринайсет години. Висок е, но още няма набола брада. Възнамерява да обиколи къщите в квартала за работа и изгаря от нетърпение да се махне оттук. Казва, че никой няма да се притеснява за него, тъй като е сирак. Задържах го, защото исках да обсъдя положението с вас.

— Възможно е да бяга и по други причини, мисис Формби. Кражба например.

— Имате право, милорд. Ние не знаем нищо за него.

— Все пак той беше толкова зле облечен — умислено продължи графът. — Изглежда, идва от семейство, което не държи на изрядния външен вид на прислугата. Макар да не претърсих джобовете му, струва ми се, че не носеше нищо в себе си. Със сигурност не беше взел свещниците на господарката си.

Мисис Формби се усмихна любезно на шегата на графа.

— В момента имаме ли нужда от коняр, мисис Формби?

— Не, милорд. Но ми се струва, че ония двама млади нехранимайковци ще уморят стария Фредерик. Прекалено буйни и невнимателни са, милорд.

— Да-а, май скоро ще се наложи да го изпратя в имението извън града. Само че той няма никакво намерение да се оттегли. Освен това е най-добрият коняр, който някога съм срещал. Момчетата биха научили много неща от него, стига да стояха мирни и да го слушаха.

— Хмм — изсумтя мисис Формби, с което изрази окончателното си мнение по въпроса.

— Все пак се чувствам виновен за момчето. Как мислите, след като няма никакви изгледи да си намери работа без препоръки, не бихме ли могли да го наемем в къщата — само за пробен период, разбира се, за да го опознаем по-добре? Естествено, оставям на вас да решите, мисис Формби. Както знаете, никога не се меса в домакинството. Истината е, че никога не се е налагало да го правя.

— Милорд. — Мисис Формби кимна едва забележимо, за да покаже, че оценява заслужения комплимент на графа. — Мисля, че мога да наема момчето за пробен период. Майк е много мил между другото. Тази сутрин сам предложи да помогне в кухнята. Изглежда доста подреден, а това е необичайно за едно момче... Освен това не ми прилича на клюкар, милорд. Наложил се доста да полюбопитствам, за да науча някои неща за него. Наистина мисля, че не е доносник. С това не бихме могли да се примирим.

От време на време мисис Формби говореше за себе си на „Вие“ и графът смяташе, че това обръщение напълно ѝ приляга.

— В такъв случай въпросът е уреден, мисис Формби. Не смятам, че е нужно да говоря лично с момчето. Сигурен съм, че вие ще направите необходимите приготовления. Все пак ме уведомете, в случай че Майк ви създава проблеми. Ако е лъжец или крадец, може да се наложи да поразпитаме по-подробно за причините за бягството му от предишните му господари. Но засега ще повярваме на честната му дума. Надявам се, че не ни е излъгал.

— Да, милорд. Приятен следобед.

Мисис Формби излезе гордо от стаята, при което графът сякаш си отдъхна. След толкова много години в съзнанието му все още отекваха нейните думи: „Мастър Едуард, трябва да пазите нещата си. Това, че имате прислужник, не означава, че трябва да се отнасяте немарливо към скъпите си ботуши“. Беше убеден, че мисис Формби също си спомняше за този случай.

Граф Радфорд с въздишка се зае с книгата на писалището, но разписките и сметките не успяха да ангажират вниманието му. Играта на карти от предната вечер беше много необичайна. Нарочно беше седнал на масата на херцог Сомсби, но нищо особено не се случи. Херцогът и този път игра привидно нехайно и се държа контешки, а в края на вечерта беше изгубил само незначителна сума.

Радфорд не бе успял да хване херцога в измама, нито беше забелязал нещо необичайно. Но предната вечер в салона нямаше сополиви богаташи. Нямаше го и младия Бромптън. Носеше се слух, че тази сутрин младежът се е върнал в имението си с доста разклатени финанси. Радфорд не харесваше тази история. Не и след нещастията, което се бе случило с Адърли. Той също беше изчезнал, след като бе

изгубил доста пари на комар. Скоро след това обаче го бяха намерили мъртъв — беше се застрелял в главата.

---

[1] Цербер — книж. В гръцката митология — голямо триглаво куче с грива и опашка от змии, което пазело вратите на ада. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Седмица след пристигането си в Лондон Мод вече имаше прилична работа, но все още не се чувстваше напълно щастлива и спокойна. Единствената ѝ утеха бе, че почти не се виждаше с графа, защото в противен случай имаше опасност той да я познае, особено сега, когато ходеше чиста и спретната. Изглежда, лъжливата външност на момче ѝ отиваше много. Мод предполагаше, че някои момичета биха се обидили, ако толкова лесно минаваха за момчета, но за разлика от тях, тя страшно се радваше на успеха, с който заблуждаваше хората за самоличността си. Освен това продължаваше да стяга бюста си с кърпа, умело прикривайки женствените си форми. Мисис Формби ѝ бе дала два комплекта чисти дрехи — добре ушити панталони, ризи и чорапи. Мод не получи ливрея, тъй като нямаше да ѝ се налага лично да обслужва графа и неговите гости. Спеше сама в малката таванска стаичка, необезпокоявана от никого, но въпреки това се притесняваше, че вратата ѝ не се заключваше. Но в крайна сметка вратите на общите прислужници никога не се заключваха отвътре.

В момента Мод изпълняваше длъжността „момче за всичко“. Щом се появи някаква непредвидена работа, винаги я възлагаха на нея. Мисис Формби никога не контактуваше лично с нея, но тя имаше усещането, че строгата икономка е доволна от усърдието ѝ. Разбира се, Мод полагаше усилия да бъде внимателна, полезна и изпълнителна. Силно беше изненадана от радушния прием на слугите в дома. Бе очаквала да се сблъска с известна неприязън или поне с обичайното снизходително отношение на прислужниците, израснали в града, към техните събратя от провинцията, но като цяло персоналът се държеше доста любезно с нея. Лакеите и камериерите не ѝ обръщаха никакво внимание, както подобаваше на положението им в дома, но по-младите слуги се отнасяха приятелски към нея и ѝ помагаша да свикне с работата. Мод смяташе, че е по-добре да се притичва на помощ там, където се нуждаят от нея, затова никога не мърмореше, не клинчеше и не клюкарстваше.

Любимото ѝ занимание бяха конете. При тях се чувстваше най-спокойна, защото животните не се интересуваха дали е момче или момиче, слуга или господар. Така или иначе тя бе прекарала по-голяма част от детството си в конюшната на имението си, далеч от неприятната компания на Клер и Амелия. Конете никога не ѝ бяха създавали проблеми. Беше родена за коняр — яздеше така, сякаш беше родена на седло. Що се отнася до грижите за конете, Мод бе ринала тор наравно с Джо.

Чудесно разбираше езика на тези красиви животни, а за нея нямаше недостойна работа. Мод изпитваше вродена привързаност към грациозните и силни коне. Изобщо не се боеше от тях и ги обграждаше с голяма любов.

Никой в Ромни Манор не бе предупредил стария коняр и Джо, че тази мръсна работа не приляга никак на младата господарка на имението. Всъщност старият коняр прекрасно си спомняше бащата на Мод, своя покоен господар, и много беше натъжен от занемареността и разрухата, „шестващи при режима на новата господарка“, както често обичаше да споделя с Мод и Джо. Напук на всички аристократични порядки, старецът с радост бе приемал Мод в конюшната и лека-полека я бе научил на много неща.

Старият Фредерик беше жива енциклопедия по въпросите за отглеждането на конете и грижите по тях и Мод го слушаше в захлас. Искаше ѝ се другите двама помощници в конюшната да внимават повече. Те бяха големи немирници, които надве-натри претупваха неприятните си задължения, но много обичаха конете и никога не се отнасяха зле към тях. Двамата харесваха Мод, но това беше естествено, тъй като тя често довършваше небрежно свършената от тях работа.

Мод прекарваше все повече време в конюшните на графа. Двамата със стария Фредерик се разбираха доста добре, имайки предвид колко свадлив беше той. Тя все още помагаше в кухнята следобед при приготвянето на вечерята и от време на време я пращаха да напазарува някои неща.

Въпреки това Мод не гледаше на престоя си в дома на графа като на нещо постоянно. Би било твърде рисковано да остане тук повече време. Не се боеше, че Радфорд може да я изпрати в имението си извън града, тъй като там персоналът му беше пълен, а той никога не

затваряше къщата в Лондон, дори и след края на сезона. Все пак някой ден неминуемо щеше да се натъкне на Радфорд и тя се ужасяваше от момента, в който погледите им щяха да се срещнат.

Една сутрин мисис Формби извика Мод и ѝ подаде малък пакет.

— Трябва да предадеш това на лейди Ектън още тази сутрин. Тя живее на няколко пресечки от Ръсел Скуеър. Фредерик ще ти обясни как да стигнеш дотам. А сега побързай. На един граф не приляга да закъснява с отговорите си.

Мод хукна към конюшната, където Фредерик ѝ обясни как да стигне до лейди Ектън. После тичешком прекоси двора и излезе на улицата, както бе сторила още първата сутрин от престоя си тук. Едва когато измина няколко пресечки, осъзна, че се намира близо до малката алея, която водеше към къщата на херцога, при когото живееше Еди. Удаваше ѝ се прекрасна възможност да го види. Промъквайки се незабелязано покрай алеята към херцогския дом, Мод сви към конюшната, където работеше Еди.

Смяташе, че е достатъчно да почука на задната врата и да попита за него. Въпреки това не трябваше да рискува да навлече неприятности на Еди, имайки предвид колко ужасен беше господарят му.

Но късметът се усмихна на Мод. Близо до конюшната тя зърна Роб. Спря се на края на алеята и му махна с ръка.

— Хей, Майк? Ти ли си това? Не се надявахме да те видим отново. Еди ми каза как оная, дето си искал да офейкаш от нея, те е набарала. Решихме, че са те замъкнали обратно на село.

— Слава богу, оставиха ме тук. Искам да видя Еди. Той тук ли е? Но, знаеш ли, не искам да му създавам неприятности.

— Ей сега ще го повикам. Трябва да е някъде вътре. Никой няма да му се кара, ако говори за малко с теб. Херцогът още спи. Ей сега ще се върна.

Мод зачака, но само след минута видя Еди, който забързано вървеше към нея.

— Каква изненада! Смятах, че оная лошотия те е пребила от бой и никога повече няма да те видя. Как успя да се върнеш?

— Не съм заминавал никъде. Моята господарка ме освободи и вече започнах работа при граф Радфорд, на няколко пресечки оттук.

— Чувал съм за него. Моят господар го ненавижда, но той ненавижда всички. Е, как е при графа?

— Бива. Не обслужвам лично графа...

— По-добре — прекъсна я Еди. — Тия богаташи са готови всеки момент да те замерят с някой ботуш само защото си в стаята им, когато не искат никой да им се мярка пред очите.

— Не ми изглежда такъв човек — заяви Мод в желанието си да бъде честна. С изненада беше разбрала, че слугите на графа са страшно привързани към господаря си и са много доволни от работата при него. — Въпреки това скоро може би ще си потърся работа другаде. Надявам се да ми даде препоръчителни писма, преди старата ми господарка да се върне. Както казват хората: „Далеч от погледа, далеч от сърцето“. — Мод усмихнато изгледа двете момчета. — Ще се ослушвате ли за някаква работа за мен?

— Естествено. Все пак е по-добре да не почваш при нас. Херцогът е много груб с новодошлите, особено с младите момчета.

— В такъв случай не искам да започвам работа тук. Но ако чуете нещо за друго място...

— Какво ще кажеш да изиграем някоя и друга игра на карти една вечер? Всяка сряда се събираме на карти в конюшнията. — Еди се усмихна предизвикателно. — Нямам нищо против да ти оберя първите няколко надници.

— На твое място нямаше да бъда толкова самоуверен. Разбирам от карти. Но надали ще успея да изляза. Работя и вечер.

— И ние сме заети вечерта, селяче. Просто се скатаваме взаимно. Всички слуги го правят. Измъкни се, когато нямат нужда от теб, а ако закъснееш, можеш да спиш тук, в конюшнията, фасулска работа, както виждаш. Всеки го прави.

— Може да намина някой ден. На драго сърце ще ви оберя парите. Но първо трябва да опозная по-добре новия си дом. Не ми се иска да ме хванат точно сега.

— Добре си решил. Ако другите слуги на графа те харесват, ще те прикрият, стига да не са страхливци. Познавам някои от тях. Големи подмазвачи са. Трябва да се пазиш от такива хора.

— Досега не съм попадал на такива. Вижте какво, трябва да занеса едно нещо, тъй че ще тръгвам. Ще ви се обадя пак някой път,

може и да поиграем карти. И да ми търсите някаква работа, чувате ли?
— Мод тръгна, махайки им с ръка за довиждане.

— Добре, ела някоя вечер, но гледай да е по-късно. Ще те чакаме. — Еди също ѝ махна с ръка, след което двамата с Роб се запътиха обратно към конюшните.

Мод си мислеше, че би било забавно някой път да поиграе карти с момчетата. Чичо ѝ Джеймс я беше научил на доста номера, които щяха да поизпотят тези гражданчета. Но първо трябваше да измисли как да се измъкне незабелязано от дома на графа. Не ѝ се искаше да се разправя с мисис Формби, ако я хванеха в провинение.

Мод ускори крачка, за да стигне навреме у лейди Ектън. Не беше чак толкова лошо да бъде разносвач в порядъчен лондонски дом. Макар вече да не беше мис Мод Ромни от Ромни Манор, то поне никой не я унижаваше и заплашваше. А това наистина бе за предпочитане.

ОСМА ГЛАВА

— Нима мисис Формби е на легло? Тази жена не е боледувала нито един ден в живота си! — Граф Радфорд беше смаян. — Още колко души от прислугата са болни?

Графът забеляза, че дори Фарнсуърт, домакинът, изглеждаше зачервен и едва се държеше на краката си.

— Милорд, страшно сме притеснени от създалото се положение. Не си спомням някога да е върлувал толкова тежък грип. Само шепа хора не сме повалени от него — дрезгаво рече той.

— Разбирам, но по-добре и вие си легнете, преди грипът да е съборил и вас, Фарнсуърт.

— Не се безпокойте за мен, милорд. Нищо ми няма.

— Сигурно сте повикали доктора?

— Да, милорд. Мистър Мейтс твърди, че някои от слугите са доста зле. Настоява всички болни да останат на легло, защото високата температура е опасна за сърцето. Само няколко души не сме заразени — старият Фредерик, Майк и две прислужници. Фредерик се грижи сам за конете, тъй като оставих Майк да наглежда болните.

— Майк? Това да не е момчето, което без малко щяхме да смачкаме преди няколко седмици? Май още не е изнесъл къщата под носа ни?

— Съвсем не, милорд. Двамата с мисис Формби сме страшно доволни от работата на момчето. Работи с желание и освен това се оказва много полезен в конюшнията. Той е доста удачно допълнение към прислугата, милорд — поне засега. — Фарнсуърт винаги си оставяше отворена вратичка.

— Доволен съм да го чуя. Може би най-добрият начин да намериш добри слуги в днешно време е да ги връхлетиш на пътя и да ги прибереш вкъщи в безсъзнание. Ще запомня това. Е, какво ще правим с всички тези болни? Склонен съм да доведе няколко слуги от имението, за да се грижат за болните тук.

— С доктора обсъдихме този въпрос, милорд. Той е категоричен, че е по-добре да не разнасяме болестта вън от къщата. Добре е, че бяхте в провинцията, иначе и вие можеше сега да сте болен.

— О, скоро ще дойде и моят ред, Фарнсуърт. Грипната епидемия е обхванала цял Лондон, не съм ли прав? Обикновено не се разболявам тежко, тъй че не се притеснявам. И бездруго няма да ми се размине. Най-лошото е, че пуснах Брукс да замине на север да посети болната си майка. Не ѝ остава много време на жената и той искаше да се прости с нея. Май ще се наложи сам да се обслужвам. Най-вероятно ще заприличам на самия дявол за няколко седмици, а, Фарнсуърт?

— Не бих искал дори да си го помисля, милорд. Аз ще ви обслужвам. Бях личен прислужник на дядо ви през последните няколко години от живота му, преди вие да се родите. Мисля, че ще се справя, милорд, макар в пералнята да са останали малко хора.

— Уверен съм, че ще се справим, макар да не горя от желание да готвя. Сигурно и готвачката е болна?

— Боя се, че е така, милорд. Много е болна. Кухненският персонал също е на легло.

— Може би е по-добре през следващите две седмици да вечерям в моя клуб. Така ще ви спестя необходимостта да готвите разни сложни ястия за мен и ще имате повече време да пригответе топъл бульон за нашите повалени войници. Няма да каня никакви гости. Смятах да се върна обратно в имението, но се опасявам да не им пренесе заразата. Освен това имам да свърша няколко важни неща в града през следващите седмици. Ще се опитаме да я караме някак, Фарнсуърт. Предполагам, че нещата ще се нормализират в рамките на една-две седмици.

— Много сте добър, милорд. Ще се постарам да ви създадем необходимите удобства.

Фарнсуърт не изглеждаше вече зачервен. Беше станал бял като платно и Радфорд забеляза, че се държи за облегалката на един стол, за да не падне — нещо много необичайно за строгия прислужник.

— Най-добре е да отидеш да си починеш, човече. В момента не се нуждаеш от нищо. Самият аз смятам да подремна малко, преди да изляза тази вечер.

— Благодаря ви, милорд, много сте мил, но първо ще навестя болните по стаите им. Извинете, милорд.

Фарнсуърт се обърна с голямо достойнство, направи три крачки и рухна на земята.

Графът остана като втрещен за миг, но после въздъхна и дръпна звънеца за кухнята, чудейки се кой ще се отзове — ако изобщо беше останал здрав човек. Хич не му се искаше да носи прислужника три етажа нагоре, но нямаше друг избор. Очертаваше се интересна седмица. Радфорд взе възглавничката от стола и подпря с нея главата на Фарнсуърт. Домакинът изстена, но явно беше в безсъзнание. Челото му гореше.

Само след миг едно лице надникна през отворената врата. Радфорд го мярна с крайчеца на окото си, докато се навеждаше над припадналия мъж.

— Влизай, който и да си ти. Имам нужда от помощ. — Радфорд вдигна погледа си и видя едно момче, което смаяно гледаше Фарнсуърт. — Ааа, предполагам, че ти си Майк — подсмихна се графът. — Спомняш ли си последната ни среща? Май не беше в по-добра форма, отколкото е горкият Фарнсуърт сега. Надявам се, че нашата злополучна среща не ти е нанесла неизлечими рани.

— Н-не, милорд. Главоболието ми мина веднага, благодаря, милорд — заеквайки, обясни Мод и изведнъж ѝ се прииска подът да се отвори, за да я погълне.

Срещата ѝ с графа беше неизбежна. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи да играе този маскарад с надеждата, че съдбата ще е благосклонна към нея. Тя заби поглед в килима и се опита да не трепери.

— Смяташ ли, че можеш да ми помогнеш да качим Фарнсуърт горе? Боя се, че горкият човечец е доста по-зле, отколкото му се иска да признае.

— Да, милорд. И аз се опасявах от това. Той работеше почти без почивка — гледаше болните, готвеше и вършеше всякаква друга работа.

— Да, предполагам, че слугите, които все още се държите на крака, сте вършили доста извънредна работа през последните няколко дни. Мислиш ли, че ще можеш да удържиш краката му, докато го носим? Стаята му е доста далеч, тъй че никак няма да ни е лесно да го занесем до нея.

— Ще се справя, милорд.

Мод се наведе и внимателно вдигна краката на домакина, без да откъсва очи от земята. Радваше се, че не ѝ се налага да гледа графа в очите, докато изкачват стълбите с товара си.

— Искрено се надявам добрият стар Фарнсуърт да не се събуди, преди да стигнем до неговата стая. Ще издъхне на място, ако се види в тази непристойна поза.

Мод не можа да сдържи усмивката си. Когато стигнаха до централното стълбище, тя започна да се опасява, че няма да издържи дълго.

— Ти ще вървиш отпред, Майк. Така по-голяма част от тежестта ще падне върху мен.

— Добре, милорд. Засега съм добре.

Изкачването ѝ се стори страшно дълго. Когато стигнаха колоната в началото на етаж, на който живееше прислугата, Мод имаше чувството, че ръцете ѝ ще се откачат всеки момент.

— Стегни се, момче. Остана още малко.

Пухтейки от изтощение, Мод и графът спряха пред стаята на Фарнсуърт. Мод пусна единия крак на стареца, за да натисне бравата. Имаше късмет, че вратата не беше заключена. Двамата с графа се озоваха в просторна стая, обзаведена скромно, но с вкус — едно доста приятно местенце, в което Фарнсуърт можеше да прекарва малкото си свободно време.

— Ще го сложим на леглото, а после ще ми помогнеш да го съблечем.

Мод беше като попарена с вряла вода. Приблжиха се до покритото с балдахин легло и внимателно поставиха Фарнсуърт върху покривката. Слугата се размърда леко и изстена.

— Поне мисис Формби да беше здрава, Майк. Малко съм притеснен. Целият гори. Усещаш ли?

Радфорд отстъпи назад и Мод сложи ръка на бузата на припадналия.

— Да, милорд, много е зле. Доста от слугите бяха в такова състояние преди няколко дни, но вече са по-добре. Най-важното нещо е да му слагаме студени компреси. Ще наляя малко вода в легена и ще се опитам да му смъкна температурата.

Мод отиде до умивалника, докато Радфорд разхлаби вратовръзката на Фарнсуърт и колосания нагръдник на ризата му. Беше

притеснена за домакина — той имаше доста висока температура, а беше възрастен човек. Държеше се много мило с нея и през последните няколко дни двамата се бяха сблизжили още повече, докато тичаха нагоре-надолу с кани с вода и се опитваха да нахранят неколцината болни с бульон. Самите те дремваха съвсем за малко, за да не се струпва много работа на останалите здрави слуги. Фарнсуърт не се държеше високомерно с Мод, което беше много необичайно за отношенията между домакин и най-обикновен слуга. Двете все още здрави прислужници шетаха в кухнята и макар техният бульон да не можеше да се сравнява с този на готвачката, поне беше топъл и хранителен. Къщата изглеждаше така, сякаш беше паднала бомба, но Найгъл Фарнсуърт и Мод Ромни се разбираха чудесно, ако се изключи озадачеността на стареца по повод истинската самоличност на Мод.

— Да, милорд, открийте гърдите му. Извинете, може ли да седна тук.

Загрижеността на Мод за състоянието на мистър Фарнсуърт измести на заден план страха, че графът може да я познае. Тя седна на ръба на леглото, остави легенчето с водата на нощното шкафче и започна да прави студени компреси на припадналия мъж. Тялото му гореше и Мод упорито бършеше гърдите, челото, ръцете и китките на болния домакин, без да забелязва нищо около себе си.

Граф Радфорд безшумно смъкна панталона на стареца, който остана само по кюлоти. После покри безчувствения Фарнсуърт с едно одеяло и внимателно свали ризата и потника му.

— Как мислиш, може ли да му дадем нещо за пиене?

— Да, добре е да пийне малко вода. Не много, само няколко глътки. — Мод осъзна, че беше забравила обръщението „милорд“, но пропускът ѝ не бе забелязан от графа.

— Ей сега ще донеса малко прясна вода. Не знаем кога за последен път е сменил водата в каната. — Радфорд взе каната и излезе от стаята.

След малко графът се върна с водата и с две чисти чаши. Наля малко в едната и я поднесе до парещите устни на Фарнсуърт.

— Хайде, човече, опитай се да пийнеш малко, само една глътка, точно така.

Мод се дръпна назад и се загледа в графа, който внимателно придума болния да поеме няколко глътки в пресъхналото си гърло.

— Не предполагах, че положението е толкова тежко. Трябваше да се върна по-рано — едва чуто прошепна графът.

— Грипът ни връхлетя само преди два дни, милорд — един имаше температура, друг кашляше и изведнъж всички останаха на легло. Нямахме как да ви известим. Повечето хора в града са болни. Освен това, ако се бяхте върнали по-рано, и вие щяхте да се заразите.

Мод замълча, но само миг след това възкликна:

— Но, милорд, моля ви, веднага излезте! Идете в стаята си и стойте там. Сам ще се погрижа за мистър Фарнсуърт, после ще навестя и останалите. Умолявам ви, милорд, сам мога да се справя, а вие не трябва да се излагате на опасност от зараза.

Мод настоятелно го побутна да излезе, без да съобрази, че никак не подобава на един слуга да докосва благородник.

Това обаче се стори забавно на Радфорд. Не беше свикнал хлапаци, прибрани от калта, да го гонят от стаите в собствената му къща.

— Късно е, момче. Вече сигурно съм заразен. А ти как така успя да се предпазиш?

— Амиии... само преди месец грипът се появи в къщата, където работех, милорд. Мен също ме хвана, но не бях толкова зле. Сигурно това ме спаси от грипа сега.

— Това е голям късмет за моя дом, не мислиш ли? Много сме ти задължени за това, че си кален. — Радфорд се усмихна на момчето, което изчервено извърна погледа си към домакина.

— Мистър Фарнсуърт вече не гори толкова силно и диша по-леко, милорд.

Старецът наистина изглеждаше по-добре и дишането му се бе нормализирало.

— Сега мога да си отдъхна малко. Фарнсуърт е движел нещата в къщата още преди да се появи на бял свят. Не бих могъл да се справя без него. Все пак, Майк, няма да се вслушам в твоя съвет да се оттегля в стаята си. Безпокоя се за болните слуги. Ти ги наобиколи, а аз ще остана с Фарнсуърт. Слугите може да се притеснят, ако ме видят, надвесен над леглата им.

Мод се засмя при тези негови думи.

— Представям си как ще се притесни общата прислужница, ако ѝ се наложи да ви помоли да ѝ подадете нощното гърне: „Милорд, бихте

ли...“ — Мод изимитира евентуалното изражение на прислужницата, за да размее графа. — Заповядайте, милорд. — Тя му подаде гъбата. — Бихте ли се погрижили за него, докато наобиколя останалите болни?

— Добре. Но после се върни, за да ми кажеш как са.

Радфорд се зае с болния и Мод тихичко се измъкна от стаята.

Щом излезе в коридора, тя с облекчение въздъхна. „Той ме гледаше право в лицето и изобщо не се усъмни в самоличността ми. Вероятно не си спомня за мис Мод Ромни. Може би няма да се сети коя съм дори да застана пред него и да му кажа истината.“ Неизвестно защо, Мод изпита леко разочарование при тази мисъл. Все пак беше преминала още едно изпитание, а тайната ѝ все още не бе разкрита, макар това да не можеше да продължава вечно.

Мод прогони на заден план досадната мисъл за бъдещето си, когато тихичко почука на вратата на мисис Формби. Превъзбудена от силната треска, предната нощ горката жена бе настоявала да поеме задълженията си. Докторът се бе видял принуден да ѝ даде успокоително, за да я възпре да стане от леглото.

След като не чу никакъв отговор на почукването си, Мод леко откряна вратата и надзърна в стаята. Разтопеният восък от свещта капеше в свещника и мисис Формби явно спеше. Когато се приближи до нея, Мод видя, че дишането ѝ е нормално. Пипна челото на възрастната жена и с радост откри, че температурата бе понамаляла, макар да не беше спаднала напълно. Девойката реши да не ѝ прави студени компреси, но вместо това, сложи една чаша с прясна вода на нощното шкафче на мисис Формби, в случай че тя се събуди ожадняла. Внимателно оправи завивките на леглото и с усмивка си помисли, че дори и в безсъзнание, мисис Формби би предпочела да спи в оправено легло. После на пръсти излезе от стаята и продължи обиколката си.

След около час Мод се върна пред вратата на мистър Фарнсуърт с разтуптяно сърце. Обзета от притеснение да не бъде разпозната този път, Мод се спря за малко и опита да успокои чувствата си. После хвана кръглата дръжка на вратата и забеляза, че ръката ѝ трепери. Но нямаше избор — трябваше да се върне при графа, независимо от съществуващата опасност да бъде изобличена в лъжа. Почука на вратата и зачака отговора на Радфорд.

— Влез, Майк. — Графът погледна влизащото момче, след което кимна в посока към Фарнсуърт: — Спрях да му правя компреси. Стори ми се, че температурата му спадна, а не ми се искаше да го простудя. Как са другите болни?

— Както очаквахме, милорд. Някои се чувстват по-добре. Младите се оправят по-бързо. Неколцина са будни в леглата си, но знаете ли, всички се оплакват от силно главоболие.

— Това е нормално след висока температура. Не можем да очакваме от тях да се оправят толкова бързо. Доколкото разбрах, мистър Мейтс настоява да останат няколко дни на легло, тъй като имало опасност от сърдечни увреждания.

— Ще се наложи да вържете мисис Формби за леглото, милорд. Щом се почувства по-добре, нищо няма да може да я спре да стане. Едва не полудя, когато докторът ѝ нареди да не мърда от леглото.

Радфорд се засмя с глас.

— Обзалагам се, че ще се нахвърли като лъвица върху нас, само и само да я пуснем. Не си спомням някога да е искала почивен ден. Сигурно не може да понесе мисълта друг човек да се разпорежда в къщата.

— Щеше да се притесни много, ако знаеше кой я замества в момента — шепа души от най-нискостоящите слуги. — Двамата се засмяха. — И трябва да призная, милорд, че от два дни не сме бърсали праха в къщата. Надявам се това да не дразни много Ваша Светлост.

— Уверявам те, че даже не съм го забелязал. Но се притеснявам какво ще ядем. Казах на Фарнсуърт, че до края на седмицата ще вечерям в клуба, но специално тази вечер предпочитам да остана вкъщи, за да наглеждам болните.

— Ако Ваша Светлост желае, в момента варим чудесен говежди бульон. С малко сиренце и хляб ще стане много вкусен. — Мод се подсмихна, тъй като предполагаше, че графът никога през живота си не бе вечерял бульон с комат хляб и сирене. — Да наредя ли масата в трапезарията, милорд?

— За бога, не! Не бих могъл да усетя истинския вкус на храната в такава строга обстановка. Мисля да хапна в кухнята, но първо трябва да свърша някои неща. Бих искал да поговоря с Фредерик, за да разбера как се справя в конюшните.

Мод помръкна.

— Малко съм притеснен за него, милорд. Изглежда здрав, но е твърде стар, за да се нагърби с целия тежък труд по конете. Бързо се изморява.

— В такъв случай няма да губя повече време в приказки. — Графът скочи от леглото и нежно погледна Фарнсуърт. — Оставям го в твоите опитни ръце, Майк. Ако ти потрябвам, ще ме намериш в конюшните.

Графът излезе и Мод го изпрати с умислен поглед. Може би вече не трябваше да се безпокои, че той ще я познае. Радфорд, изглежда, изобщо не се съмняваше в нейната самоличност. В такъв случай би могла да си поотдъхне и да насочи вниманието си към следващия решителен ход. Отлично съзнаваше, че не може цял живот да се представя за Майк. Колкото и да ѝ харесваше свободата, на която се радваха мъжете, не можеше този маскарад да продължи дълго. Независимо че в дома на графа я приемаха и ценяха, не можеше изведнъж да се превърне в жена пред очите им. Освен това какво щеше да върши като домашна прислужница? Нямаше никакво желание да започне работа като обща прислужница или — още по-лошо — като миячка в кухнята. Ако трябваше да бъде слугиня, Мод предпочиташе да се грижи за конете, а това беше недопустимо за една жена.

Неспокойно прокара ръка през късите си кестеняви къдрици. Винаги се стигаше до това: беше възпитана единствено как да стопанисва дома на някой благородник или да бъде неомъжена господарка на самата себе си. Не можеше да се върне в собствения си дом, тъй като тогава трябваше или да се омъжи за Джон, или да гледа как под носа ѝ продават имението, за да разплатят дълговете ѝ към Клер. Всъщност предпочиташе да рине тор в конюшните на графа. Не можеше да се представя за Мод Ромни. Без имението и без подкрепата на роднините си тя беше кръгла нула. Не можеше да си позволи да очерни името Ромни, оставяйки се на благоволенieto на някое съседно семейство, а тя познаваше единствено хората, които живееха в непосредствена близост до Ромни Манор.

Мод отново съжали, че не умее да бродира. Когато двете с Амелия бяха по-малки, тя не обръщаше никакво внимание на уроците по бродерия. Ако владееше шев и малко френски, както и ако рисуваше сносно акварел и умееше да изсвири вярно няколко мелодии на пиано, би могла да си намери работа като гувернантка, макар тази идея

изобщо да не я привличаше. За съжаление знаеше единствено как да се грижи за конете, но само като момче можеше да върши тази работа.

Мод въздъхна тежко. Колкото и често да си мислеше за това, все се въртеше в един затворен кръг.

— Майк? — От леглото долетя тих, едва доловим шепот.

— Да, сър, тук съм. Искате ли малко вода?

— Да, моля — дрезгаво промълви Фарнсуърт.

Тя леко повдигна главата му и поднесе чашата с вода до пресъхналите му устни.

— Ами графът, кой се грижи за него? — прошепна той, след като отпи няколко глътки вода.

— Sprawяме се чудесно, сър, не се безпокойте. Успяваме да се грижим и за графа. — Излъга, тъй като не посмя да каже на болния домакин истината за граф Радфорд.

— Добре, момче, добре. Ще стана след половин час, нека си почина малко. — Затвори очи.

— Да, сър. Почивайте сега. Ние ще се погрижим за всичко.

Мод приглади назад оредялата и посивяла коса на Фарнсуърт. Беше твърде стар и надали щеше да преживее един тежък грип. На всяка цена трябваше да го задържат на легло. Може би с двете здрави прислужници трябваше да стоят на смени при него, за да са сигурни, че няма да стане.

Мод се изправи и тихомълком излезе от стаята, отбелязвайки със задоволство, че Фарнсуърт не я усети. Надяваше се домакинът да поспи няколко часа. Слезе по стълбите с намерението да отиде в кухнята, за да види дали вечерята на графа е готова. За своя изненада, тя намери кухненската помощничка задрямала в люлеещия се стол до печката, а от графа нямаше и следа. Домиля й да събуди уморената девойка и тихичко се измъкна през задната врата, водеща към конюшната.

Мод никога нямаше да забрави гледката, която се откри пред очите й. С навити до лакти ръкави, Едуард Алмсуърт беше нагазил до глезените в оборски тор. Хванал в ръце лопата, пълна с конски изпражнения, той с широка усмивка посрещна Мод.

— Ако ти е мил животът, няма да споменавам за това на прислугата или още по-лошо — на слугите на съседите, Майк. Не искам да се превърна в посмешището на Лондон.

— Не бих и помислил да го сторя, милорд. — Мод не можа да се сдържи и добави: — Но само ако се споразумеем на известна промяна на надницата ми. Да кажем, десетократно увеличение? — Тя се засмя дяволито и побягна назад, когато графът се престори, че хвърля пълната лопата към нея.

— Какво ще кажеш, ако вместо това те заровя до шията в конски тор, лудетино?

— При това положение нямам друг избор, милорд. Между другото къде е Фредерик? Има само две възможности — да е заспал дълбоко или да е умрял. Иначе нямаше да ви позволи да ринете тор в обора. Дайте ми лопатата, милорд. Мистър Фарнсуърт и мисис Формби ще ми одерат кожата, ако разберат, че съм ви позволил да правите това. — Мод подканващо протегна ръка към него, без да усеща повелителната нотка и гласа си.

Радфорд отметна глава назад, заливайки се от смях.

— Трябва да се оплача на мисис Формби, че нямаш никакви обноски, момче. Ужасен съм от начина, по който се отнасяш с господаря си. Добре, можеш да ми помогнеш, но вземи другата лопата и започвай. Колкото по-бързо свършим, толкова по-скоро ще се заемем с вкусната си вечеря.

Мод се усмихна и грабна лопатата.

Граф Радфорд и Мод започнаха да ринат тор в нощта, като от време на време се състезаваха кой ще хвърли съдържанието на лопатите по-далеч. По-добре, че Брукс не е тук, помисли си графът. Ужасното състояние на ботушите му в момента щеше да предизвика оставката на личния му прислужник.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше болен, толкова болен, че само от време на време усещаше смътно докосването на нежни ръце и шепнещи гласове, както и студени влажни компреси върху лицето си и глътки вода, които навлажняваха пресъхналото му гърло. Но най-често му се налагаше да се бори с кошмарните сънища, в които пътуваше със страшно голяма скорост или падаше от големи височини, или се опитваше да общува с чудовища с променливи форми. Непокойно се въртеше в леглото и бълнуваше. Тялото му гореше.

Ликът на едно момче с луничаво лице и червеникава коса, чийто тих глас и нежно докосване му действаха като балсам, изникваше в съзнанието му в моментите на просветление. Друг път момчешкият образ беше изместван от лицето на една девойка, която както неусетно се появяваше, така неусетно изчезваше. После Радфорд отново се унасяше.

Утрото свари Мод задрямала в един стол до леглото на графа. Предпочиташе да дежури при него нощем, тъй като беше тихо и хладно. Последните няколко дни бяха много напрегнати, независимо че персоналът постепенно се изправяше на крака и всеки поемаше задълженията си. Графът беше в критично състояние и цялата прислуга тръпнеше от страх за господаря. Мод усещаше своето физическо и духовно изтощение, тъй като не си почиваше достатъчно. През последните три дни двете с мисис Формби бяха дежурили на смени при графа, като много рядко се случваше някой да ги отмени.

Кракът на Мод се подхлъзна от табуретката, при което тя се сепна и отвори очи, оказвайки се лице в лице с будния граф.

— О, милорд! — прошепна тя и пъргаво скочи на крака. — Трябваше да ме събудите. Искате ли малко вода? Прясна и студена.

Радфорд кимна, след което затвори очи. Мод наля малко вода в една чаша на сребърната табла до леглото и я поднесе до напуканите му устни. Той отпи няколко глътки и извърна глава настрани, давайки й

знак, че не желае повече. Когато пипна челото му, тя едва не извика от радост, тъй като не усети никаква температура.

— Кой ден сме днес? От колко време съм болен? — дрезгаво попита той.

— Днес е неделя, милорд. В сряда вечерта си легнахте доста рано, тъй като се почувствахте много отпаднал, а в четвъртък сутринта вече имахте треска. — Мод оправи възглавницата и чаршафите на леглото. — Право да си призная, доста ни уплашихте.

— Как са другите? Как е прислугата? — едва доловимо промълви той и я погледна в очите.

— Почти всички оздравяха, милорд. Мистър Фарнсуърт беше доста зле и още е на легло. Мистър Мейтс смята, че това се дължи на напредналата му възраст. Той казва, че най-младите и най-старите изкарали най-тежко грипа.

Радфорд въздъхна и понечи да стане. Мод го подхвана с една ръка през раменете и му помогна да се изправи малко, а с другата вдигна пухкавите възглавници зад него.

— Да повикам ли мисис Формби, милорд? Нареди ми да ѝ съобщя веднага щом се почувствате по-добре.

— Почакай малко, Майк. Току-що се съмна и горката жена сигурно още спи. Добрата новина няма да избяга. — По лицето му пробягна лека усмивка.

— Да ви донеса ли малко топъл бульон, сър? Докторът заръча да ви дам от него, щом се събудите. Каза, че бульонът ще ви подсили малко.

— Вярвам ти, но не мисля, че стомахът ми може да понесе още една купа с бульон до края на живота ми. Вместо това, с удоволствие бих пийнал малко чай. — Гласът му вече не бе толкова дрезгав, а и той бе живнал малко.

— Веднага ще позвъня да ви донесат. Смятам, че кухненският персонал ще бъде много доволен да удовлетвори желанието ви, милорд.

Радфорд се намести по-удобно на възглавниците и отново затвори очи.

— Изморявам се дори когато седя. Каква е тази болест, по дяволите?

— Грипът беше много тежък, милорд. Докторът каза, че много хора са починали от него. Доста семейства са се оттеглили в именията си извън града, но повечето от тях са пренесли заразата със себе си. Театрите са затворени, а пазарите са безлюдни. Мисис Формби твърди, че никога през живота си не е виждала такова нещо. Някои сравняват грипа с Черната смърт, но това е просто истерично преувеличение. Никой не е оздравял от чумата, доколкото си спомням... — Гласът ѝ полека-лека заглъхна под зоркия поглед на графа.

— Ти си истинска загадка, Майк. Не приказваш като някое безпризорно дете, а и не си спомням да съм обсъждал въпроса за Черната смърт с някой от слугите. Откъде знаеш всичко това?

Мод се стресна от думите на графа. През последните три седмици доста се беше отпуснала. Всеки в къщата на графа приемаше думите ѝ за чиста монета и никой не любопитстваше за произхода ѝ, с изключение на няколкото въпроса, които ѝ бяха задали в началото. Беше осъзнала, че няма нужда да имитира диалекта на лондонското простолудие, тъй като повечето от слугите на графа бяха израснали на село и говореха със забележим диалект. Не ѝ се налагаше да променя много произношението си, но трябваше да избягва да говори като дама от висшето общество, преструвайки се на невежа по въпроси, по които един прислужник не би трябвало да е компетентен. Всъщност струваше ѝ се много по-лесно да поддържа лъжливата си самоличност, след като нямаше нужда да внимава за всяка своя дума.

Ето че сега бе направила фатална грешка — беше се отпуснала прекалено много пред човека, когото най-вече трябваше да заблуди!

— Виждам, че въпросите ми те притесняват, Майк. Чудя се дали не криеш нещо за себе си. Въпреки това няма да настоявам да ми кажеш цялата истина. Ти вече спечели доверието и благодарността ни, тъй че повече няма да любопитствам. Освен това явно си обучен от изключително добър коняр. Както виждам, справяш се чудесно с животните.

— Благодаря ви, милорд. Конете са най-любимото ми занимание на света.

Мод почувства известно самосъжаление при тези думи. Само тях можеше да дари с любовта си, както и да получи такава в замяна. Все пак графът явно беше доволен от нея и нямаше намерение да

любопитства за миналото ѝ. Но дори и да хранеше известни съмнения по отношение на нея, изобщо не подозираше, че е момиче.

На вратата се почука, след което една от прислужничките влезе, понесла на поднос чая. Тя щастливо погледна графа, после остави таблата на количката за сервиране до леглото. Макар момичето да не смееше да се обърне директно към своя господар, Мод беше трогната и развеселена от начина, по който то се суетеше около поднасянето на чая. Очевидно тези хора не се страхуваха от графа и бяха силно привързани към него. Мод не си спомняше някой от прислугата в Ромни Манор да се беше усмихвал на Клер. Откакто леля ѝ бе пристигнала в имението, там цареше страх и недоверие.

— Благодаря, Ема. Това е напълно достатъчно. — Той взе чашата с чая, след което девойката се поклони и тръгна обратно към вратата.

На Мод ѝ правеше силно впечатление, че граф Радфорд знаеше имената на целия персонал. В къщата имаше около двайсет души прислуга, но той познаваше всеки лично, докато леля ѝ Клер се обръщаше само към по-старшите слуги на малко име. За нея всички останали бяха „момче“ или „момиче“.

Затова Мод не бе изненадана от искрената загриженост на слугите, когато мълвата за сериозното заболяване на графа се беше разнесла. Седмицата, преди да легне болен, Радфорд бе работил рамо до рамо с Мод, участвайки в най-тежкия физически труд и споделяйки с нея оскъдното ядене. Графът се бе оказал добродушен и отзивчив човек и изобщо не се надуваше с благородническата си титла. Никога не се държеше високомерно с нея и не се срамуваше да върши слугинската работа. С всеки изминат ден Мод все повече се привързваше към него и страхът ѝ, че той може да разкрие истинската ѝ самоличност и да я отпрати в дома ѝ, постепенно намаляваше.

Ема отвори вратата точно когато мисис Формби се канеше да почука. Икономката първо надникна в стаята и едва след това се осмели да влезе.

— Заповядайте, мисис Формби. Тъкмо щях да помоля Майк да ви повика. Той беше много нетърпелив да ви лиши от съня, който напълно заслужихте, но аз успях да го възпра.

— Толкова се радвам, че Ваша Светлост се чувства по-добре. Бяхте сериозно болен, милорд. Даже мистър Мейтс беше доста песимистично настроен в един момент.

Мод със задоволство отбеляза, че дори строгата мисис Формби сияеше от радост.

— Виждам, че пиете чай. Какво още можем да направим за вас, за да се почувствате по-добре, милорд?

— Май трябва да прегледам кореспонденцията си, мисис Формби. Случайно да знаете дали има нещо неотложно за решаване? Сигурно съм пропуснал няколко важни срещи през последните няколко дни.

— Да, милорд, но аз си позволих волността да изпратя бележки, в които обяснявам, че графът е неразположен. Но вероятно по-голяма част от приемите са били отложени, тъй като много хора бяха повалени от тежкия грип.

Мисис Формби говореше с непривична за нея разпаленост и Мод предположи, че тази жена никога нямаше да прости на грипа, че я бе лишил от възможността да изпълнява задълженията си.

— Правилно сте постъпили, мисис Формби. Благодаря ви, че се погрижихте за това. Сега може да ми донесете кореспонденцията, която се е натрупала по време на боледуването ми, за да я прехвърля набързо. — Радфорд отпи още веднъж от чая, след което замълча, сякаш се нуждаеше от почивка след този разговор. — Разбрах, че Фарнсуърт е още на легло, а през изминалите няколко дни сте били претрупани с работа. — Графът се чувства уморен, а и гласът му беше отслабнал.

— Да, милорд, докторът му нареди да не става от леглото поне още седмица. Не го свърта на едно място, но засега няма сили да стане. Мартин го замества, но ми се струва, че още не се е оправил напълно. Честно казано, никой не е. Коварна болест.

— Напълно ви разбирам, мисис Формби. Никога не съм се чувствал толкова отпаднал. Не съм сигурен дали ще успея да стана, но все пак бих хапнал нещо. — Тук графът предупредително вдигна ръка. — Но нямам предвид бульон. Може би варени яйца и препечен хляб. Но яйцата да бъдат рожки, разбира се. Сигурно не съм ял нищо през изминалите три дни.

— Да, милорд, успяхме само да ви дадем малко бульон — отвърна икономката.

Мод се подсмихна. Даже по лицето на мисис Формби пробягна лека усмивка.

— Господи! Това вече обяснява защо ми се гади. Добре, предполагам, че ще се оправя скоро — може би, след като хапна малко. А, да не забравя — бих искал да се изкъпя после. Младият Майк ще ми помогне.

— Разбира се, милорд, веднага ще се погрижа за това. С ваше разрешение, Ваша Светлост... — Тя се поклони и тихомълком излезе от стаята.

— Е, щом мисис Формби държи юздите, значи всичко е наред, нали, момче? — Графът блажено се отпусна на възглавниците и затвори очи, за да си почине малко. Не беше забелязал безпокойството, изписано на луничавото лице на Майк.

Слугите влязоха, като двама по двама внесоха големи бакърени кофи с вряла вода, които изляха във ваната, сложена до камината зад един параван. Огънят беше запален и на него се грееше голяма тенджера с вода, която поддържаше ваната затоплена. Мисис Формби се страхуваше господарят ѝ да не настине, но графът беше твърдо решен да се изкъпе.

Мисис Формби заведе Мод в съблекалнята, за да ѝ покаже къде се намират принадлежностите за баня, големите напарфюмирани сапуни, пухкавите хавлии, халатът и чехлите, които трябваше да се топят на една полица до камината и да бъдат подадени на графа веднага щом се изкъпе. Майк не беше на себе си тази сутрин, но слугите около него отдаваха това на пренатовареността на момчето през последните две седмици.

Най-накрая всички излязоха от стаята и Мод остана сама с мъжа, когото трябваше да изкъпе.

— Само ми помогни да стана от леглото. Толкова съм отпаднал.

При тези думи Едуард бавно се изправи и извади краката си изпод завивките. Беше облечен в нощна мъжка риза от фина батиста и Мод си спомни за категоричното настояване на икономката, че дори и болен, графът трябва да бъде добре облечен.

— Може би наистина не трябва да се къпете днес, милорд. Ами ако паднете? Аз нямам сила да ви вдигна.

Мод го погледна с известна надежда в очите, но бързо сведе очи към килима, забелязвайки, че колкото и дълга да беше ризата му, тя не

скриваше напълно краката му. Когато графът седна на ръба на леглото, батистената риза се вдигна и почти изцяло откри бедрата му.

— Глупости, момче. Един грип не е в състояние да ме извади от строя. Само ще се облегна на рамото ти, докато вървя. Чувствам се така, сякаш мускулите ми са атрофирани.

Графът предпазливо понечи да се изправи и протегна ръка към Мод. Тя се приближи до него, като с облекчение забеляза, че ризата падна под коленете му.

Едуард беше слаб — по-слаб, отколкото Мод бе предположила. Усети немоцта му, когато той се облегна на рамото ѝ и бавно тръгна към ваната. Преди да стигнат до нея, Радфорд се подпря на едно голямо кресло до камината, за да си поеме дъх.

— По дяволите този ужасен грип! Страшно нелепо се чувствам, не мога да извървя няколко крачки. Чак костите ме болят!

Започна да разкопчава горните копчета на ризата си.

— Нормално е да се чувствате толкова отпаднал след високата температура, милорд. Много скоро ще се оправите, но не трябва да се напрягате — това само ще забави възстановяването ви.

Мод застана от едната страна на креслото, когато графът понечи да свали ризата си. Надяваше се, че ако той е с гръб към нея, би могла да извърне главата си настрана, за да не го гледа.

— Ще ми помогнеш ли да сваля това проклето нещо от гърба си, а, момче? Много ми се вие свят и имам чувството, че ще падна.

Извъръщайки очи към небето с молба за опрощение на този неин грях, Мод пристъпи напред и застана точно зад Радфорд. Тя издърпа ризата нагоре, докато той се подпираше на креслото. Не можа да се въздържи и го погледна. Обърнат с гръб, пред нея в цялото си величие стоеше гол граф Радфорд. Широкоплещестите му рамене и тънката му талия бяха истинска радост за окото. Задните му части бяха стегнати и заоблени, а бедрата и прасците — добре оформени и мускулести. Въпреки смущението си, Мод се възхити от идеалното му телосложение. Беше благодарна, че той не можеше да види лицето ѝ, което беше почервеняло като домати.

Мод внимателно хвана графа през лакътя и го поведе към ваната, а самата тя вървеше зад него. Когато стигнаха до ваната, той стъпи в нея, облягайки се на рамото ѝ, и се потопи във водата, от която

излизаше пара. Мод се обърна с намерението да седне в някой стол в отдалечения край на стаята.

— Добре, момче, предполагам, че никога не си къпал изтощен благородник, нали? Донеси сапуна и изтривалката и аз ще ти покажа как да го направиш. — Радфорд се облегна назад и затвори очи, отпускателно измъченото си от температурата тяло в топлата вода.

Мод се отдалечи сковано, взе тоалетните принадлежности и се върна до ваната.

— Можеш да измиеш гърба ми — каза графът. — Аз ще се погрижа за останалото. Подай ми сапуна. Първо ще си насапунисам главата и после ще ми полееш чиста вода, за да изплакна пяната.

Радфорд протегна ръка и Мод му подаде благоуханния сапун. После придърпа една табуретка за крака и седна зад гърба му, само и само да не го гледа. С малко късмет, може би щеше да ѝ се наложи само да изтрие гърба му и да го полееш с вода. В това не виждаше нищо неприлично, ако се изключи моментът, в който той потопа красивото си тяло във ваната.

При тази мисъл Мод отново се изчерви. Не можеше да проумее защо реагираше толкова странно на голотата му. Като всяка благовъзпитана девойка би трябвало да припадне от ужас и отвращение. А тя не го направи. Всъщност Мод дори го намираше за красив и с възхищение гледаше широкия му и загорял от слънцето гръб, по който се стичаха вадички сапунена вода.

Цялото ѝ възпитание се бунтуваше — при това с гласа на Клер — и я кореше за непристойното ѝ поведение. Но друг, по-ясен и мек глас се смееше гръмогласно, сякаш се забавляваше на някаква остроумна шега. В душата ѝ се водеше война, но тя не можеше да откъсне поглед от мъжа пред себе си.

— Ще успееш ли да излееш кофата с водата над главата ми, без да оплискаш цялата стая, момче? Това не е като да разчесваш коне.

— Един кон нямаше да бъде толкова придирчив, милорд. — Мод се чу да изрича това, преди да съобрази, че човекът пред нея беше не само граф, но и неин господар.

Тя взе кофата и се приготви да полееш насапунисаната му глава.

— Щях да ти покажа кой е придирчив, лудетино, но се сетих, че точно сега държиш кофата с водата. Сипвай бавно и внимателно. През това време аз ще търкам в корените, за да изплакна сапуна напълно.

Мод започна да го полива с вода, а той масажираше главата си. Тя гледаше като хипнотизирана сапунените вадички, които се стичаха по гърба му.

— Достатъчно. Имаш още шансове, Майк. Някой ден може да станеш добър камериер и да зачерниш живота на някой стар, беден и изкуфял херцог. — Графът избърса водата от очите си, при което Мод се засмя. — Сега ще видим дали умееш да търкаш. Вземи изтривалката и сапуна и започвай. Топлата вода ми действа добре. Вече не се чувствам толкова схванат и слаб.

Мод реши, че това ще бъде върхът на падението ѝ. Ръцете не ѝ се подчиняваха, а и не можеше да си наложи да затвори очи. С една ръка се подпря на неговото насапунисано и топло рамо, докато с другата търкаше гърба му, като на врата и раменете пипаше по-внимателно, предполагайки колко схванат се чувстваше графът след високата температура и главоболието, после плъзна ръка надолу към кръста му, насилвайки се да спре там. От плътта му бликаха твърдост и сила. Запленена от красотата на мъжкото тяло, тя жадно изпиваше с очи гледката, която се откриваше пред нея.

Почти несъзнателно Мод остави изтривалката и започна да разтрива раменете и гърба на Едуард, за да облекчи болките му. От годините, прекарани в работа по конете, ръцете ѝ бяха станали силни и сръчни и тя почувства постепенното му отпускане. Удивляваше се как един толкова як и добре сложен мъж може да има тъй нежна и хубава кожа.

— Това ми въздейства чудесно, Майк. Сякаш изсмукваш отровата от тялото ми.

Радфорд с въздишка се облегна назад и се пресегна за изтривалката. Мод го изпревари и му я подаде, след което замаяно се отпусна на стола. Ръцете ѝ трепереха, но се надяваше графът да не забележи това. Иззад гърба му наблюдаваше как той последователно вдигна двата си крака, за да ги сапуниса. После се зае с гърдите и ръцете си, след което изтривалката изчезна под сапунената вода. Дишането ѝ се учести и Мод се уплаши да не припадне. Сега стаята ѝ се струваше толкова топла и влажна...

— Ще ме полееш ли с още една кофа вода, за последен път?

Гласът на графа я извади от унеса ѝ и тя автоматично посегна към втората кофа, оставена на камината, и наля в нея малко вряла вода

от бакъра, окачен над огъня, после разбърка и опита водата, за да е сигурна, че няма да го опари. След това бавно и внимателно поля главата и раменете му, докато не изплакна и последните следи от сапуна.

— Достатъчно, момче. А сега ми подай хавлията за главата.

Мод взе една от хавлиите и му я подаде. Той я разгъна и избърса главата си с нея, после я метна на раменете си.

— Мисля, че съм готов и мога да изляза, макар да ми се иска да кисна тук цяла вечност.

А аз бих могла да ви гледам цяла вечност, помисли си Мод, изненадана от чувствата си.

— Опасявам се, че ще се наложи да ми помогнеш да стана. Краката ми сигурно още се клатят — пошегува се той.

Мод застана до него и го хвана за все още топлата му и хлъзгава ръка, след което му помогна да се изправи. Застанала зад гърба му, тя се пресегна да вземе другата хавлия. След като я разгъна, Мод започна да го бърше, като се вдигаше на пръсти, за да стигне широките му рамене.

— Дай аз да се доизсуша, а ти ми донеси халата. Мисис Формби сигурно е права, че мога да настаина.

Графът нехайно взе хавлията от Мод, без да забележи вълнението ѝ. Тя се обърна и взе халата от закачалката до камината, изтърси го и го разпери така, че да може направо да му го надене. Тогава извърна очи към него.

Графът бе излязъл от ваната с лице към нея и бе захвърлил втората хавлия на пода. С другата кърпа той продължаваше да бърше косата си, забравил за Мод, която стоеше като закована и втрещено го гледаше. Беше вдигнал ръце и едрият му гръден кош се открояваше. Нямахше шкембе като Джон. От пъпа му се спускаше тъмна окосмена ивица, която колкото повече слизаше надолу, толкова повече се разширяваше. Мод не посмя да погледне по-нататък. Едва се сдържа да не ахне, после бързо вдигна халата и скри лицето си зад него.

Задъхана от вълнение, Мод се опита да успокои мислите си, но топла вълна обля корема и слабините ѝ. Не можеше да разбере чувството, което тъй я сгорещяваше. Засрамена и смутена, тя едва си поемаше въздух. Графът беше красив като гръцки бог, а тя се

чувстваше като някой простосмъртен от древните митове, който тайно го наблюдава. Имаше усещането, че всеки момент ще я порази гръм.

Вместо това, Мод усети как Едуард пъкна двете си ръце в ръкавите на халата, който тя несъзнателно държеше разперен, и се загърна с него.

— Смятам да седна малко и да прегледам кореспонденцията си. — Радфорд се запъти към писалището, като междувременно се опитваше да завърже колана на тъмния копринен халат. — Предай на мисис Формби, че вече могат да изнесат ваната и да сменят чаршафите в леглото. Кажи ѝ също, че днес няма да се преобличам, нито ще слизам долу, затова нека не си правят труда да готвят. — После прехвърли писмата, които икономката беше наредила закуп на писалището, и се спря на един син напарфюмиран плик. С лека усмивка той го доближи до носа си. — Свободен си, Майк.

Мод беше отпратена.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ха! Паднахте ли ми! — Мод хвърли картата върху масата и прибра последната ръка, след което със самодоволна усмивка се облегна на таблата на леглото. — Май трябва да признаете, милорд, че наистина съм първокласен картоиграч, не мислите ли?

Мод зачака отговора на графа, който я гледаше изпод полупритворените си клепачи. Нито за миг девойката не се заблуди, че му се спи. Радфорд приличаше повече на котка, дебнеща пред миша дупка.

— Просто се чудя къде си се научил да играеш карти толкова добре, момче. Разбъркваш ги като някоя циганка.

При тези думи Мод събра картите в тесте и започна да ги разбърква бързо и прецизно като професионален играч. После усмихнато добави:

— Това ли имате предвид, милорд?

— Да, точно това. Много си бърз. Никой от моите познати не е проявявал такава сръчност, макар че, като се замисля, един от тях е доста добър. Е, не е толкова сръчен.

Лорд Радфорд се облегна на възглавниците на своето легло. Стори му се странно, че начинът, по който момчето размесваше картите, му напомняше за херцог Сомсби. Един неприятен и затормозяващ спомен. Разбира се, двамата бяха коренно различни — единият беше лъчезарен, весел, хитър и мил, а другият — кисел, надменен и подъл. Дълбоко замислен, графът вторачи невиждащия си поглед в момчето.

— Сърдите ли ми се, милорд? — Изведнъж самоувереността на Мод изчезна и тя придоби сериозен вид. После се загледа в картите, които все още държеше в ръцете си. — Никога не лъжа на карти, милорд — промълви тя. — Умолявам ви да не си мислите лоши неща за мен заради сръчността ми. Правя го за удоволствие. Моят... моят господар ме научи да играя карти. Той беше истински джентълмен, но признавам, че е научил тези номера от мъже с твърде съмнителна

репутация. Поне така твърдеше. Следобед често играехме с него за развлечение.

Мод погледна графа в очите, тъй като се опасяваше, че победата ѝ го бе обидила. На нея просто ѝ бяха дошли добри карти. Не ѝ бе хрумнало, че Радфорд може да е от хората, които не обичат да губят дори когато играят за удоволствие със свой слуга.

Радфорд впери очи в прислужника си, сякаш не проумяваше за какво говори той, но изведнъж на лицето му се появи широка усмивка.

— Въобще не се сърдя. Всъщност много съм заинтригуван. Освен това съм сигурен, че не ме лъжеш. В противен случай щях да те хвана и да те налагам с камшик оттук до Стафордшър. Не е нужно да си джентълмен, за да играеш честно.

— Точно това казваше и моят чи... господар. Но вие никога няма да ме хванете, ако лъжа на карти. Той ме научи да жонглирам с тях и да правя няколко фокуса. Никога няма да ги разберете, освен ако не знаете къде да гледате.

— Разбирам. — Радфорд го изгледа сериозно. — Бих искал да науча тези номера. Ще ми ги покажеш ли?

— Ами... — Мод се двоумеше, тъй като не искаше да наруши обещанието си. — Добре... но виждате ли, дадох дума на моя предишен господар, че ще показвам тези номера само на хора, които се закълнат никога да не ги използват за измама. Разбира се — побърза да добави тя, за да не го обиди, — вие никога не бихте сторили това. Номерата са много приятни и забавни, но ако попаднат в лоши ръце, могат да бъдат използвани нечестно. Нямам предвид вас! Не съм си и помислил за вас! Но аз обещах... Дявол да го вземе! — Очаквайки всеки момент да ѝ издърпа ухото, Мод му хвърли отчаян поглед, в който се четеше известно предизвикателство.

Противно на очакванията ѝ, графът се разсмя.

— Това трябваше да обиди знатната ми особа, хитрецо, но виждам, че си прав. Обещанието си е обещание, независимо от обстоятелствата. Но твоят господар ми допада. — Графът отново стана сериозен. — Тези фокуси наистина могат да бъдат опасни, ако попаднат в лоши ръце. Добре... — Той вдигна дясната си ръка. — Аз, Едуард, деветият граф Радфорд, се заклевавам тържествено да използвам безкористно номерата, които ще ми покажат сега. — После свали ръката си. — Е, момче, това задоволява ли те? Нямам Библия подръка,

но можеш да разчиташ на благородническата ми дума, уверявам те. Мисля, че така са се заклевали още по времето на крал Артур или някъде там, не си спомням точно...

Мод се подсмихна. Картите започнаха своя вихрен танц в ръцете ѝ.

— Добре, милорд, гледайте внимателно...

Мод седеше мълчаливо на стола пред писалището на мисис Формби и слушаше отегчителните обяснения на добрата жена за религиозните задължения и нормите на поведение, които трябва да се спазват от камериера на граф Радфорд. Икономката си позволи да отбележи, че двамата с графа са изключително доволни от работата ѝ по време на грипната епидемия. Освен това тя се надяваше Майк да съзнава добре честта и благоволенieto, оказани му от господаря, като наема едно неопитно момче като него да замести Брукс до завръщането му. От него щеше да се изисква голяма дискретност. Макар да не беше напълно сигурна във възрастта на Майк, мисис Формби се опасяваше, че той няма да се справи със задачата. Все пак при създалото се тежко положение отсъствието на Брукс се чувстваше осезаемо и мисис Формби се надяваше Майк да използва тази блестяща възможност, за да се издигне в работата.

Икономката започна да обяснява надълго и нашироко колко безукорни трябва да бъдат шалчетата на графа. Мод изобщо не я слушаше. Камериер на лорд Радфорд! Звучеше толкова абсурдно, направо невъзможно! Не трябваше да се сближава много с графа. Не можеше да проумее как изобщо щеше да се справи със задълженията си по обслужването на господаря. Щеше да е принудена да присъства в най-интимни за графа моменти, да изслушва търпеливо най-съкровениите му мисли, а може би и да го къпе. В съзнанието ѝ изплува споменът за голото тяло на Радфорд, заличаващ дори отегчителните обяснения на икономката. Затаила дъх, Мод с изненада почувства топлата вълна, която обля слабините ѝ.

Най-интимните му моменти... По устните ѝ пробягна лека усмивка при мисълта за веселите мигове, които двамата бяха изживели заедно. Но те нямаше да свършат. Щяха да имат възможност да играят карти, да разговарят за приемите и за клубовете, в които графът

членуваше. Като негов камериер щеше да има възможността да се радва на компанията му, непритеснявана от обичайните задръжки, налагани на мъжа и жената в обществото, които правеха всеки смешен в очите на отсрещния. Можеше да бъде с него необезпокоявана от никого. Почти като съпруга. Не, не като съпруга — никога като съпруга. За граф Радфорд тя щеше да си остане просто един прислужник, който щеше да изхвърква от мислите му още със затварянето на вратата зад гърба му.

Изведнъж Мод осъзна, че фантазира като малка наивница. С всеки изминат ден тя затъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в лъжите си, а това правеше измъкването ѝ още по-трудно. Очевидно не можеше да съобщи на мисис Формби, че изведнъж се е превърнала в момиче и би предпочела да работи като прислужница.

Нито пък можеше да сподели истината с Радфорд, тъй като законът го задължаваше да я предаде на настойника ѝ и без съмнение, графът щеше да бъде много ядосан, че е въввлечен в тази грозна семейна кавга. Нелепо беше да се надява, че той ще я защити и ще ѝ позволи да остане при него. Не беше навършила пълнолетие. Чичо ѝ Джеймс бе неин законен настойник. Нито един безпристрастен съд нямаше да уважи нежеланието ѝ да се омъжи за доведения ѝ братовчед като причина да се анулира настойничеството над нея. Радфорд можеше да бъде обвинен в отвличане или дори в разврат с малолетна. Нямаше да има право да я задържи в дома си, независимо от желанието ѝ. Английските закони защитаваха правата и облагите на мъжките наследници, докато на жените се гледаше като на робини, от които трябваше да се отърват без много шум. А един роб не си заслужаваше да бъде обсъждан.

На Мод ѝ оставаше само една възможност, която отдавна се въртеше в главата ѝ — да каже истината на Еди. При все че нямаше препоръки, той щеше да успее да ѝ намери работа като прислужница. Ако я наемеха в някой порядъчен дом, след време можеше да се издигне на отговорна длъжност. Нямаше да бъде животът, отреден ѝ като мис Мод Ромни от Ромни Манор, но не виждаше друг изход. Сега трябваше да слуша внимателно и да играе ролята на грижовен камериер, но при първа възможност щеше да отиде при Еди. Мод насочи цялото си внимание към мисис Формби.

— Не забравяй, че Негова Светлост държи много на състоянието на ботушите си...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Положението беше много опасно и Мод се страхуваше. Том явно си служеше с измама. Но какво можеше да стори тя? Ако го изобличи, той ще отрича. Имаше вероятност да я предизвика на бой за нанесена обида, а тя не можеше да мери сили с него. Съжаляваше, че не е момче, тъй като Том, главният лакей на херцог Сомсби, бе малко по-висок и по-тежък от нея. Тя можеше да мами на карти доста по-умело от него, но се отвращаваше от мисълта да лъже, дори за да постави измамника на мястото му. Бяха изиграли едва няколко игри, а той вече беше събрал солидна купчина от нечестно спечелени пари. Еди имаше сериозен вид. Тези залози бяха важни за момчетата, които получаваха оскъдно месечно възнаграждение. Мод също не можеше да си позволи да загуби голяма сума, макар граф Радфорд да бе далеч по-щедър господар от херцога.

Сърцето на Мод се сви от болка при мисълта за графа. Двамата с него бяха прекарвали толкова приятни следобеди в игри на карти, докато той се възстановяваше от болестта си. След като Радфорд бе възвърнал силите си, те се бяха преместили от леглото на масичката, сложена с тази цел в стаята, където той наблюдаваше номерата, които Мод му показваше. Сега Едуард се обличаше изискано всяка сутрин, но все още се нуждаеше от известна помощ.

През последните няколко седмици Мод с изненада и задоволство бе забелязала, че граф Радфорд не е труден човек, но е свикнал на отлично обслужване. Той винаги търпеливо я изчакваше да нареди и пренареди снежнобелите му шалчета, макар самата тя понякога да се дразнеше от мудността си. Хвалеше я за организираността и очевидната лекота, с която се справяше с чекмеджетата и скриновете, пълни с дрехите му, но не знаеше, че когато отсъстваше, Мод с часове наред разглеждаше този лабиринт от вещи, за да запомни къде се намира всяко нещо. Не ѝ се искаше да признае дори пред себе си, че ѝ беше приятно да докосва личните му принадлежности.

Внезапно приятните моменти бяха изчезнали и приятелската атмосфера се бе изпарила. Една вечер прелестната Бела влетя в стаята без никакво предупреждение със своята пурпурночервена атлазена рокля, а къдрокосата ѝ черна грива падаше над приказно красивото ѝ лице с тъмнокафяви очи и ярко начервени чувствени устни, които се цупеха недоволно. В сравнение с нея Амелия приличаше на грозно патенце. Радфорд стоеше само по халат и Мод се изуми от безсрамието на посетителката. Тя дори започна да му се умилква, мъркайки като котка, без изобщо да забелязва присъствието на камериера. Но Радфорд не стори нищо, за да спре Бела. Абсолютно нищо! Пламенно прегърна тази пищна и изрисувана красавица, дарявайки я с такава страстна целувка, че Мод се почуди как успяваха да си поемат дъх. После я отпратиха с такъв жест, сякаш беше някаква досадна муха.

На излизане от стаята Мод бе видяла отражението си във високото огледало, поставено в коридора, за да може графът да се любува на външния си вид, когато минава оттам. От огледалото я гледаше едно луничаво и червенокосо момче с нещастна физиономия, с изцапана буза и изгризани нокти.

Предния ден графът ѝ бе заявил, че ще вечеря с Бела и ще се върне късно през нощта. Дори си бе подсвирквал, докато умълчаната Мод се суетеше около него, за да го приведе в изряден вид. Радфорд даже бе имал дързостта да отбележи, че мис Д'Амико е най-прелестното същество, което познава. На излизане от стаята самодоволно бе намигнал на Мод, сякаш тя беше доброволен съучастник в неговите разгулни истории!

През нощта графът не се върна. Мод не успя да заспи в тясното си легло в нишата на стаичката до спалнята му, тъй като непрекъснато се напрягаше да чуе скърцането на ботушите му в съседната стая. Едва призори Мод се унесе в неспокоен сън. Сутринта я събуди смехът на прислужницата, която носеше чая, но тя изобщо не се учуди на отсъствието на господаря.

Мисис Формби също не изглеждаше изненадана. Очевидно граф Радфорд отсъстваше често по такива поводи. Икономката обясни на Мод, че не би трябвало да се безпокои за сигурността на графа, докато строгият ѝ поглед намекваше, че не е нейна работа къде спи господарят им. Същия следобед от къщата на Бела дойде един лицемерно усмихнат лакей, който донесе бележка, в която графът

заръчваше да му изпратят чист вечерен тоалет и костюма за езда. Уведомяваше ги, че ще се върне на следващия ден. Тази вест страшно натъжи Мод.

Тя се възползва от свободната вечер и потърси Еди, за да задвижи плана си. За съжаление бе забравила, че точно този ден от седмицата играеха карти. Беше пристигнала тъкмо в момента, когато се канеха да започват, и затова нямаше как да им откаже. В интерес на истината, Мод с охота прие поканата да се присъедини към тях.

Том отново пъкна една карта в ръкава си — движение, което беше явно като бял ден за обигран човек. Дори не беше достатъчно сръчен. Мод не можеше да позволи тази игра да продължи, тъй като Том щеше да обере всички с измама.

— Оох! Тая гадина ме ухапа! — внезапно извика Мод, при което зарита с крак и събори импровизираната масичка.

Навсякъде полетяха карти. Момчетата хукнаха да бягат от въпросната „гадина“. В плевника над конюшната често се случваха такива неща.

Мод започна да се чеше на едно място над ботуша си.

— Съжалявам за картите, Том. Чакай, дай да ти помогна.

Преди Том да успее да я спре, Мод вече пълзеше в сламата, събирайки картите напосоки, за да е сигурна, че предишният им ред е развален. След като ги събра на купчинка, тя ги разбърка с разсеяно изражение на лицето, после седна отдясно на Том и се зае да провери броя им.

— Май липсва една. Трябва да е някъде в сеното. — Мод си даде вид, че претърсва пода, убедена, че Том ще „намери“ липсващата карта.

— Ето я, намерих я — мрачно заяви Том и вдигна картата. Беше асо купа.

— Е, това се казва късмет, нали? — весело рече Мод, след което грабна картата от ръката му и я пъкна в средата на тестето. — Всичко е наред. Май е твой ред да раздаваш, а, Том? — Развеселена, Мод му подаде картите. — Отвратителни са тия гадинки в сламата, нали?

Том мълчаливо взе тестето и започна да раздава. Предишната му ръка отиде у Еди, който се поуспокои, тъй като спечели играта.

На Том не му провървя много до края на вечерта. Майк, новото момче, дърдореше непрекъснато като глупав селяндур, но всеки път,

когато цепеше картите, той ги вземаше и ги разбъркваше неузнаваемо, след което му ги връщаше. Том знаеше само няколко номера и се ядосваше, че губеше всякаква представа къде се намират хубавите карти в тестето. Затова съвсем скоро се оттегли от играта.

— Ааа, хич не ми е интересно да играя с хлапетии като вас. Няма смисъл да си напругам мозъка за такива ниски залози. Аз си тръгвам.

Мод със задоволство забеляза, че Том не само си замина без печалба, но част от монетите му лежах в купчините на другите момчета.

Тя го изпрати с поглед, след което се обърна с лице към масата. Освен нея и Еди, имаше още две момчета от конюшната. Мод ги виждаше за пръв път, но ѝ изглеждаха честни — твърде честни, за да бъдат измамени от мошеници като Том.

— Еди — подхвана тя, след като външната врата се затвори с трясък, — Том лъже. Не играйте повече с него. — Когато се обръщаше към Еди, Мод говореше по-меко и с почти недоловим акцент.

— Майк, опасно е да говориш такива неща, особено за Том. Той е способен да ни пребие за свое удоволствие. Страшно се подмазва на херцога. — Еди се огледа неспокойно, сякаш се боеше, че стените могат да го чуят.

— Въпреки това е вярно. Гледайте. Сега ще ви покажа как го прави.

Картите започнаха вихрената си игра в ръцете на Мод, след което тя извади три аса от ръкава си. Момчетата я изгледаха втрещено, сякаш пред тях стоеше непознат човек.

— Откъде знаеш такива фокуси, а? — попита едно от момчетата и в очите му се четеше известно подозрение.

— Предишният ми господар ме научи, затова знам как да хващам мошениците. Но не се безпокойте. Той ме накара да се закълна, че никога няма да използвам тези номера, за да излъжа някого, и давам честната си дума, че не съм нарушавал обещанието си. — Мод вдигна дясната си ръка.

Момчетата се умислиха. Можеха да вярват на Майк, защото тази вечер бе спечелил само няколко жалки шилинга, при това в различни ръце.

— Вижте, ако исках да ви мамя, щях ли да ви покажа тези номера? Просто не мога да гледам как мошеници като него ви

измъкват парите по такъв мръсен и подъл начин. — Мод отново раздаде картите и обърна една от ръцете. — Няма да ви покажа как стават, но ще ви науча как да познавате измамите и да ги осуетявате.

В следващия половин час Мод показва на момчетата как да размесват картите, за да развалят предварително нагласени тестета. Освен това ги научи да цепят картите, след което да нареждат отделните части така, че да замаскират свързващите места.

— Най-добре е да установите правило, според което човек не може сам да цепи и раздава. Освен това следете Том много зорко. Той ще разчита на разсеяността ви, но няма да посмее да пусне номерата си в ход, ако открито го следите. Внимавайте да не скрие в дланта си някоя карта и да я пъкне в ръкава си, а после да си я раздаде сам. Също така има опасност да скрие предварително друго тество у себе си, най-вероятно в ботуша. Внимавайте да не обърка нарочно реда на раздаване.

— Не те ухапа никаква буболечка, нали, Майк? — с възхищение попита едното от конярчетата, чиято подозрителност мигновено се изпари.

— Не, нищо не ме ухапа. — Мод се засмя. — Но трябваше да видите изражението на лицето му, когато картите се разпиляха. Щеше да се пукне от яд, тъй като печелившото асо беше в ръкава му.

Всички се засмяха с глас, а Еди потупа Мод по гърба.

— Наистина съм ти длъжник, Майк. Тоя кучи син ни е обирал много пъти. Винаги идва, когато надуши, че сме взели пари. Следващия път доста ще се изненада... Шшшт, чуйте!

Момчетата замръзнаха на местата си. Мод ги погледна озадачено, опитвайки се да открие причината за внезапното им смълчаване. Точно в този момент на улицата се чу трополенето на карета.

— Старецът се е върнал. Още е толкова рано! — прошепна Еди.

Момчетата скочиха на крака. В очите им се четеше ужас.

— По-добре да слезем веднага долу. Майк, ще можеш ли да се скриеш някъде тук, без да вдигаш много шум? Недей да мърдаш, докато не го свалим от каретата. Негова Светлост не обича да имаме гости. Не му е приятно да клюкарстваме със слугите на съседите — шепнешком обясни Еди.

— Аха, не се безпокой. Няма да гъкна.

— Ще се върна при теб, когато теренът е чист. Няма да се бавим много с него. Освен ако не е пиян и започне да налита на бой.

Еди изчезна надолу по стълбата след другите две момчета. Мод изтръпна при мисълта да работи при човек, чието завръщане всява такъв ужас у слугите му.

Изчака, докато врявата утихне, после тихомълком излезе през задната врата и хукна към уличката. Не ѝ се бе удала възможност да проведе желания разговор с Еди. Но сега той ѝ дължеше услуга, а това беше добре дошло за нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорд Радфорд изглеждаше угрижен. Той почти не забелязваше, че камериерът разтребваше стаята и подреждаше дрехите, които господарят му най-небрежно бе съблякъл и захвърлил след връщането си. Мислеше си, че Майк щеше да се поизмъчи доста с петното от червено вино на официалната му риза. Подсмихна се. Понякога Бела беше толкова темпераментна! Той седна на елегантното си писалище от „Луис Куинс“ и хвърли бегъл поглед на личната си кореспонденция, която се беше натрупала по време на двудневното му отсъствие.

Бела беше организирала прием предната вечер, на който се бе събрало обичайното бляскаво множество от гости. Тя естествено изглеждаше ослепително красива. В палитрата на природата не съществуваеше цвят, който да не подчертава идеално изваяната ѝ кожа, и на човек му беше трудно да си представи колко широка рокля трябваше да носи, за да прикрие своето пищно и съблазнително тяло. Само да не беше толкова вятърничава и бърлива.

Но не Бела занимаваше мислите на графа тази сутрин. Предната вечер приятелят му Пол Жилингъм му беше съобщил някои неща, от които косата му бе настръхнала. Бромптън се бе самоубил. Бил намерен преди един ден в конюшната на къщата си в Лондон. Също като Адърли. Но за разлика от Адърли, между него и херцога е било сключено някакво споразумение. Според Пол, чийто камериер бил сгоден за една от прислужниците на херцога, напоследък Бромптън често посещавал Сомсби и явно бе изплатил дълговете си.

Няколко дни преди самоубийството на Бромптън лакей на херцога нахълтал в една стая, която мислел, че е празна, и сварил господаря си и младия Бромптън в доста неудобна поза. Прислужникът едва не бил пребит от бой. Съзнавайки, че нищо на света не може да спре разнасянето на мълвата за тази случка из богатите кръгове, Бромптън посегнал на живота си.

Радфорд беше отвратен от тази история. Стомахът му се свиваше от неприязън при мисълта за напудреното бяло лице и дебелиите,

отрупани с пръстени ръце на Сомсби. Всичко си идваше на мястото. Беше ясно като бял ден, че херцогът не се нуждаеше от пари, но, изглежда, имаше странни и ненаситни желания. Очевидно обичаше насилието и беше открил най-добрия начин да задоволява тази своя страст.

Горките младежи. Не бе никак чудно, че бяха избрали именно този начин да се отърват от кошмара си. Радфорд също бе на мушката на херцога. Догади му се при тази мисъл. Въздъхна и покри лицето си с длани. Вече знаеше как Сомсби можеше да съсипе някой младеж само за една вечер. За това не се изискваха големи умения, както му бе показал Майк, особено в стая, пълна с мъже, които пият бренди и разговарят помежду си.

През изминалите години Едуард бе смятал Сомсби за страшно разсеян глупак, който не сваля наивната усмивка от лицето си и по всевъзможни начини прекъсва игрите. Сега проумяваше цялата истина. Херцогът умееше да разсейва околните, а само Бог знаеше какво крие в ботушите си.

— Какво ви е, милорд? Желаете ли нещо?

Гласът на момчето прозвуча много формално и високомерно. Радфорд се обърна и изпитателно изгледа своя камериер.

— Нуждая се от съвета ти, момче, а може би и от помощта ти.

Мод изтръпна. Ако той нехранимайко смяташе да иска от нея съвети как да утеши любовната си мъка или помощ за някоя нова авантюра, Мод щеше да стегне шалчето около врата му до посиняване!

— Милорд? — извърна се към него, но не смееше да го погледне в очите.

— Какво ти става, момче? — попита Радфорд. — Цяла сутрин сумтиш наоколо като моята пралеля Софи.

— Нищо ми няма, милорд. Съжалявам, че съм ви обидил.

— Все пак ми се струва, че нещо не е наред. Като си помисля по-добре, ти се държиш неприветливо, откакто се върнах. Надявам се, нямаш намерение да ми се правиш на пуритан.

— Не е моя работа какво правите, милорд. — Мод продължаваше да се държи сковано и резервирано. Още не смееше да го погледне.

— Радвам се, че поне по този въпрос сме на едно мнение. Разбира се, че не е твоя работа. Аз решавам какво ще правя, къде ще

ходя и с кого ще се срещам, момче, и колкото по-бързо проумееш това, толкова по-скоро ще си намериш място в моя дом, ясно ли е? Мили боже, ако имах желание да давам обяснения на някого, щях да се ожена! — Графът беше ядосан и неусетно повиши тон. Колкото и да угаждаше на камериера си, нямаше да търпи той да се меси в личния му живот.

— Разбирам. Съ... съжалявам — промълви Мод.

Гневът бързо отстъпи място на отчаянието ѝ. Тя не само го бе отблъснала от себе си, но беше разрушила и малкото приятелство, останало между тях. С наведени рамене се обърна и продължи да сгъва ризите, които бяха леко влажни.

Радфорд намръщено изгледа момчето. Съжаляваше за грубостта си. Понякога забравяше, че Майк е просто един юноша. Вината беше изцяло негова. Именно той бе окуражавал сближаването на двамата, тъй като компанията на момчето му беше приятна, а Майк бе отвърнал с чистосърдечна отзивчивост.

Графът не се съмняваше в предаността на момчето. Развеселено наблюдаваше как то се суети около вещите му, пренареждайки ги понякога по няколко пъти, докато остане доволно. Майк почти надминаваше Брукс по чистота и изрядност, а това беше значително постижение за възрастта му. По стотици различни начини камериерът ежедневно проявяваше предаността и загрижеността си към своя господар. Но изведнъж обектът на неговите грижи беше изчезнал, насочвайки вниманието си другаде. Момчето не беше никакъв пуритан — то просто ревнуваше.

При тази мисъл Радфорд изпита известна несигурност, сякаш навлизаше в непозната територия. За нищо на света не искаше да нарани чувствата на Майк. Но докато насърчаваше и оценяваше лоялността и привързаността на подчинените си, той не биваше да позволява появата на по-силни чувства. Не беше готов да се превърне в баща — може би никога нямаше да бъде такъв — а и не можеше да фамилиарничи със свой слуга, колкото и симпатичен да му беше той.

Радфорд отново се зачуди за произхода на Майк. Откъде идваше? Как се бяха отнасяли с него? Изглежда, той криеше някои неща. Говорът му например звучеше прекалено изтънчено за обикновен слуга. Може би беше извънбрачно дете, родено от връзката на някоя прислужница и разгулния ѝ господар. Това обясняваше грубото

отношение към Майк. Момчето твърдеше, че е било малтретирано от господарката си. В богаташките кръгове се носеха слухове за грубото държане на съпругите на благородниците към извънбрачните деца на мъжете им, особено ако клетите майки бяха прислужници в собствения им дом.

Беше повече от ясно, че Майк жадуваше за добра дума. Той приемаше всеки комплимент с непресторена и доволна усмивка и удвояваше старанието си. Сякаш никога преди не бе чувал думата „браво“. А ето че сега душата му беше наранена. Радфорд разбра това по тъжно приведените му рамене. Момчето изглеждаше отчаяно.

— Виж, Майк, съжалявам. Не трябваше да избухвам така. — Радфорд не можеше повече да гледа оклюмалия Майк. — Остави това и ела при мен. Искам да си поговорим. — Графът се надяваше, че като заговорят за картоиграческите номера, унилостта на камериера ще се изпари.

Мод се приближи до господаря си, без да смее да го погледне в очите. Беше се изчервила от срам и с усилие потискаше сълзите си. Застана пред писалището и зачака, чувствайки се пълна глупачка. Искрено се надяваше да не говорят за Бела, защото неминуемо щеше да избухне.

Радфорд се натъжи при вида на оскърблението, изписано на луничавото лице на Майк, който пристъпваше към него.

— Имам един голям проблем в „Уайт“ и се нуждая от съвета ти. Защо не преместиш стола по-напред и не седнеш?

„Уайт“! Мъжкият игрален клуб. Мод си отдъхна, като разбра, че няма да разговарят за онази жена. Но защо графът предполагаше, че камериерът може да му помогне да разреши някакъв проблем в „Уайт“? Мод издърпа въпросния стол и седна.

— Ще разчитам на твоята дискретност, Майк. Ще споделя с теб един изключително деликатен въпрос. В него са въввлечени много известни хора, а единият от тях се ползва с голямо влияние. Ако греша и те разберат за моите обвинения, животът ми ще бъде заложен на карта. Ако съм прав, става въпрос за убийство, макар и косвено. — Графът млъкна, разколебан дали е редно да въвличи този младеж в толкова опасна игра. Но вече нямаше връщане назад.

— Ще мълча като гроб, милорд. Не се съмнявайте в моята дискретност. — Мод зачака.

Радфорд започна да разказва за херцог Сомсби и за собствените си патила на двадесет и една години, колкото и трудно да му беше да сподели тези свои спомени. Съзирайки изумлението в очите на момчето, той осъзна, че не беше разкривал тази история пред никого, смятайки я за страшно унизителна. Графът без малко не издаде „споразумението“ между херцога и Бромптън. В края на краищата момчето беше само на четиринадесет години. Достатъчно беше да знае, че този мъж е разорил неколцина младежи. Радфорд не спомена никакви имена, с изключение на лорд Карътърс.

Мод беше като попарена. Много добре проумяваше какво се бе случило.

— Лорд Карътърс е вашият ангел-хранител, милорд. Ако не беше прекратил играта, щяхте да бъдете разорен като другите млади господа. Без съмнение мъжът, с когото сте играли, е мошеник. Обзалагам се за това.

— Мисля, че си прав, Майк. Отдавна го подозирах, но едва когато ми показва номерата с картите, се уверих. В момента имам причина да се тревожа много за това. Един приятел — младият Денис Боучъм — съвсем наскоро наследи състоянието на покойния си баща, стария маркиз, който почина преди три седмици от грипната епидемия. Снощи Денис беше на приема, даден от Бела... — Графът не забеляза внезапното потръпване на Мод. — Той спомена, че с нетърпение очаква да се върне към светския живот. Според мен е твърде рано, но това явно не го интересува. Между другото той заяви, че тази вечер ще бъде в „Уайт“...

— Да, разбира се, богатия наследник го сърбят ръцете да харчи. И вие смятате, че алчният ви приятел ще бъде там с фалшивото тесте карти и изкуското си раздаване. — Мод се засмя и плесна с ръце. — Но сега знаете къде да гледате. Нали ви показах? Ще можете да го хванете на местопрестъплението и да го изобличите... — Изведнъж замълча и лицето ѝ се сбърчи от ужас. — Не трябва да го предизвиквате на дуел, милорд. Той ще ви убие за това обвинение. Може да ви застреля!

— Да, хитрецо, дуелите са за това. Но аз няма да загубя. Много добър стрелец съм. — Радфорд се засмя, откривайки своите бели равни зъби — явно идеята му харесваше. — А и светът ще се отърве от един лош човек. Всички ще са доволни.

Стомахът на Мод се сви от страх при мисълта, че този човек може да убие графа.

— Не съм много уверен, че ще успея да го хвана в измама. Във всеки случай не съм сигурен в себе си. Недей да забравяш, че ще бъда в слабо осветена стая, пълна с разсейващи фактори — господата, които сноват напред-назад, сервитьори с разхладителни напитки и тем подобни. Никой няма да ми позволи да облегна главата си на масата, за да виждам по-добре как се раздават картите. Никой не може да прави това в „Уайт“.

Мод не се сдържа и се засмя.

— Предлагам ти да дойдеш с мен. — Радфорд млъкна, развеселен от удивлението, изписано на лицето на Майк.

— В „Уайт“? Аз? Какво ще правя там? — възкликна Мод.

Този маскарад се превръщаше в примка, която все повече се затягаше около врата ѝ. Само мъже имаха правото да посещават игралната зала. Нито една жена не смееше да стъпи там. Джон често посещаваше този клуб, когато идваше в Лондон. Кръвта ѝ се смрази при мисълта за него.

— Ще си отваряш очите на четири, хитрецо. За какво друго? Ще се оглеждаш вместо мен. Ще ме увериш, че е мошеник, че не обвинявам невинен човек.

— Но как, за бога, ще вляза там? В клуба могат да ходят само мъже, които членуват в него. Сигурен ли сте, че ще ме пуснат вътре? — Мод го погледна с надеждата, че той ще потвърди опасенията ѝ.

— Помислих за това. Наистина само членове могат да посещават клуба, но ако е наложително, понякога пускат и слуги. Да предположим, че съм болен от подагра и цялото ми стъпало е превързано. Това ще затруднява ходенето ми и ще имам нужда от теб, за да ме крепиш и да ми носиш разхладителни напитки по време на вечерта. Честно казано, по-възрастните членове на клуба го правят редовно. — Радфорд се усмихна самодоволно.

— Аз... аз ще се чувствам много неудобно там, милорд. Ще объркам нещо и ще ви изложя. Сигурен съм в това. — Мод усещаше как примката се стяга още повече около врата ѝ. Нямахше друг избор — трябваше да отиде в „Уайт“.

— Глупости, момче. В интерес на истината, имаш доста приличен вид, когато не се държиш нахално с мен. Надявам се да си

държиш езика зад зъбите, докато сме там. Ще наредя на мисис Формби да ти намери по-представителна ливрея. Ще я успокоя, че имам лек пристъп на подагра, за да не хукне веднага за доктора. Няма да издържа да започне отново да ме тъпче с лекарства. Дори ще ѝ кажа, че съм се консултирал с доктор у Бела. — Радфорд погледна към ботушите си. — Но трябва да решим кой от двата крака ще бъде — левият или десният? Май десният е по-добре. Вземи малко превръзки от мисис Формби и ѝ кажи, че искам да я видя след половин час.

Радфорд доволно се облегна на стола си. Мод много добре съзнаваше, че графът гледаше на тази история като на малко развлечение — игра, която щеше да компенсира няколкото седмици изолация, наложена от грипа. Тя тихомълком излезе от стаята, за да изпълни нареждането му.

Както се очакваше, мисис Формби се разтревожи много, когато разбра за подаграта на господаря. Бързо извади бинтовете от аптеката и ги подаде на Мод.

— Сигурен ли си, че Негова Светлост не иска да извикаме мистър Мейтс? Този пристъп на подагра може да се окаже много болезнен и трябва добре да се лекува. — Икономката изглеждаше раздвоена.

— Мисис Формби, Негова Светлост беше категоричен и ми се струва, че повече не иска да вижда този доктор. Господарят се е консултирал с доктор у... — не може да изрече името на онази жена, — когато отсъстваше вчера. Засега подаграта е в лека форма и просто трябва да се отнеме част от тежестта върху крака. Негова Светлост желае да го превържа и да го придружа тази вечер в „Уайт“.

— Ти? В „Уайт“? О, боже! Веднага трябва да ти намеря една от официалните ни ливреи. Не можеш да се появиш там в обикновена ливрея.

Мод не виждаше нищо нередно в ежедневния сив костюм, който носеше в момента. Той имаше лъскави метални копчета и беше колосан, което беше добре дошло за нея, тъй като стягаше и прикриваше гърдите ѝ.

— Предполагам, че ще успея да преправя една от ливреите на Мартин. Имаме още няколко часа на разположение. Хайде, дете, погрижи си за превръзката, а аз ще дойда след половин час, както желае Негова Светлост.

Граф Радфорд внимателно огледа своя камериер. Той изглеждаше много добре. Мисис Формби беше нагиздила момчето в официалната ливрея на семейство Радфорд, която беше отрупана с лъскави копчета и обшита със сърма, а на гърдите със златисти и червени конци беше избродиран внушителен герб. Момчето изглеждаше така, сякаш щеше да се препъне още на първата крачка. Червените къдрици и луничките по лицето някак си не отиваха на официалното му облекло.

— Не е зле, лудетино, никак не е зле. Ще се справиш. Предполагам, че мисис Формби те предупреди как трябва да се държиш?

— Разбрах, че не трябва да се обаждам по никакъв повод, освен ако Ваша Светлост не ми нареди.

— В общи линии е така. Но моята задача ще ти се стори по-забавна. Сега ми помогни да вържа това ужасно нещо и после ще ти кажа какъв е планът ми.

Мод се приближи до графа и се повдигна на пръсти, за да оправи шалчето му, докосвайки леко гърдите му. Едва преди няколко дни бе хванала цаката на шалчетата и много се гордееше с постижението си. Свят ѝ се завиваше от близостта на телата им. Той ухаеше толкова хубаво — на сапун и естествена кожа. Едуард мразеше тежките френски парфюми, които по-голяма част от контетата си слагаха, и предпочиташе леките миризми с дъх на гора. Беше се обръснал. Това беше единственото нещо, което графът не можеше да повери на едно четиринадесетгодишно конярче — да опре остър бръснач до шията му.

Мод се престори, че изчетква някакви пращинки по нагръдника на ризата му и изглади няколко несъществуващи гънки, след което отстъпи назад и го огледа с възхита в очите. Той беше неустоймо красив, в това нямаше съмнение, и изглеждаше още по-хубав без жилетка и сако. Неговата бяла батистена риза беше грижливо пъхната в светлокафявите му панталони. Радфорд се извърна, за да се види в огледалото, и на Мод ѝ се удаде възможността да го разгледа по-внимателно откъм гърба. Никой от познатите ѝ нямаше толкова добре оформени и развити бедра. Тялото му направо я подлудяваше. Едуард се обърна и я похвали за добре вързаното шалче, при което Мод посегна да вземе жилетката му.

— В „Уайт“ ще се преструвам, че се чувствам по-зле, отколкото казах на мисис Формби. Ще ги накарам да си помислят, че пристъпът на подагра е силен и болезнен. Ще бъда раздразнителен от болката, но ще твърдя, че съм излязъл, защото не ми се е искало да стоя вкъщи и да се лекувам като при скорошното ми принудително възстановяване след грипа. Ще се заяждам с теб и непрекъснато ще ти създавам работа. А как, по дяволите, беше твоето презиме? Съвсем съм забравил.

— Рамзи, милорд.

— Рамзи, Рамзи. Как бих могъл да запомня това име? Винаги ти викам „Майк“.

— Да, милорд. — Мод се подсмихна, тъй като от няколко седмици се обръщаше към нея единствено с „момче“ и „лудетино“.

— На всяка цена... — Графът млъкна за момент, за да пхне ръцете в ръкавите на тъмнокафявото си атлазено сако. — Трябва да ги убедя, че се нуждая от теб, тъй като ми е трудно да ходя сам и съм много раздразнителен. От теб ще искам да ми носиш питиетата, но внимавай — трябва да ги разреждаш добре. Мисля, че чайт ще бъде подходящ за това — няма да промени цвета на алкохола. Искам всички да помислят, че се наливам като смок, докато в действителност аз ще остана напълно трезвен.

— Но дали ще ми разрешат да разреждам питиетата ви? — Мод нямаше ни най-малка представа какво да очаква от „Уайт“.

— Да, разбира се. Това е нещо обичайно за „Уайт“. Повъзрастните членове са страшно капризни и имат странични оплаквания, които изискват специално внимание. На никой няма да му направи впечатление, че ще ми приготвяш питиетата.

Радфорд застана неподвижно, докато Мод изчетка сакото му, което всъщност беше безукорно чисто.

— Но най-важната ти задача ще бъде да си отваряш очите на четири. Докато се присмиваше на идеята ми да облегна глава на масата, ми хрумна друга идея. Ако седна в подходяща поза, ще можеш да го правиш.

Мод го изгледа недоверчиво.

— Много е просто, ако още в началото дам да се разбере, че имам постоянни болки в крака. Ти ще сложиш едно столче под болния ми крак и от време на време, когато е ред на Сомсби да раздава, аз ще

се оплаквам от силни болки и ще те карам да коленичиш долу, за да наместиш по-добре крака ми или да го разтриеш, или нещо от този род. Ако седна от лявата му страна и десният ми крак е вдигнат на столчето, ще можеш да виждаш добре лявата му ръка, като се навеждаш. Това е най-удобното място за наблюдение. Оттам дори ще можеш да хвърляш по един поглед и към ботушите му. — На лицето на графа се появи самодоволна усмивка. — Какво, по дяволите, те притеснява, момче? Изглеждаш така, сякаш току-що си видял призрак.

Мод наистина беше преbledняла като платно и го гледаше с отворена уста.

— Сомсби? Нима говорите за херцог Сомсби, милорд?

Радфорд я изгледа с присвити очи.

— Какво знаеш за херцог Сомсби? Веднага изплюй камъчето!

Мод си пое дълбоко въздух.

— Той е зъл човек, милорд, както сам казвате. Бие слугите си без причина и те мислят, че това му доставя удоволствие...

Радфорд възмутено сбърчи лице.

— Още отсега съм сигурен, че е мошеник, милорд. Той е научил своя лакей да лъже на карти или лакеят е научил него. — Тогава Мод накратко разказа за Еди и за събиранията им да играят карти.

Графът се изсмя, когато тя стигна до момента, в който беше катурнала масичката, под предлог, че я е ухапала някаква буболечка.

— Мисля, че току-що реши един много важен проблем за мен — как да спра този мъж, без да го изобличавам публично. Ще обърна масата. Какъв смях ще падне само! Години наред хората ще си спомнят за това!

Мод се усмихна недоверчиво. Искаше ѝ се като графа да бъде безрезервно сигурна в успеха на тази операция.

— Май за момента трябва да пренебрегна факта, че си се измъкнал без разрешение, за да играеш карти с банда хулигани. Между другото как се запозна с тях? Нямах никаква представа, че имаш приятели от прислугата в съседните къщи.

Мод се изчерви.

— Срегнах Еди още на първата сутрин, след като се озовах тук. Тогава се събудих рано и още не можех да се ориентирам в обстановката. Излязох да се поразходя и го срещнах. Той се държеше приятелски с мен и доста си поговорихме. Никога не бях идвал в

Лондон. Срегнах го отново един ден, когато мисис Формби ме изпрати да изпълня някаква поръчка. Не знаех, че не трябва да разговарям... — Мод колебливо млъкна, чудеики се доколко бе нарушила порядките в дома на графа.

— Разбирам. Значи си завързал приятелство със слуги на Сомсби. Сигурно няма нужда да се оплаквам, щом нищо лошо не е станало. Твоите думи за... наклонностите на херцога изобщо не ме изненадват. Дори подкрепят моите подозрения. Надявам се, че си достатъчно любезен и не се оплакваш от живота в моя дом?

Мод не можа да се сдържи и шеговито подметна:

— Ако изключим мръсните ви ботуши, милорд — какъв срам... — Развеселена, тя се дръпна от графа, който понечи да я хване, и застана зад стола. — Но моля ви, Ваша Светлост, внимавайте с болния си крак! — Мод се изкиска.

— А, да, болният ми крак. Да-а. Ако си готов, може да тръгваме — очаква те една интересна вечер. Но трябва да ми дадеш честната си дума, че няма да се месиш, когато настъпи краят на нашия маскарад. Щом ти направя знак, трябва да изчезнеш, разбра ли? Повтарям — да изчезнеш! Дватамата с него ще уредим нещата като благородници — какъвто е той. Ако подозренията ни се оправдаят, ще си поговоря насаме с херцога.

Мод отново усети как стомахът ѝ се свива от страх.

— Милорд, извинявайте, но не е ли по-добре властите...

— Не, момче, никакви власти. Те няма да могат да ни помогнат в настоящия случай. Не би могъл да го разбереш... Затова ще ми дадеш честната си дума или няма да те взема с мен.

Графът зачака отговора на Майк, който изглеждаше уплашен и загрижен. Камериерът бавно кимна в знак на съгласие, че няма да се намесва, независимо в каква опасност се намира господарят му. Доволен, Радфорд потупа момчето по рамото и се обърна към вратата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нито един от скромните вечерни приеми, на които Мод бе присъствала в съседните на Ромни Манор имения, не можеше да се сравнява с гледката, разкрила се пред очите ѝ в известния клуб „Уайт“. Отвън сградата имаше внушителен вид, напомнящ за натруфения стил рококо със своите колони, плетеници от сложна резба и масивна входна врата от инкрустиран махагон, от двете страни на която стояха лакеи в ливреи. При вида им Мод мислено благослови мисис Формби, задето бе настояла да се облече в официална ливрея. Ако беше дошла с делничните си дрехи, веднага щеше да се набие на очи.

Сбърчил красивото си лице от несъществуваща болка, граф Радфорд влезе, накуцвайки, през вратата с дебело превързан десен крак, подпирайки се на гравирания си бастун от слонова кост и на младия си придружител. Беше принуден да спре, когато шумна група от самодоволни контета, които се навъртаха близо до входа, за да оглеждат и да бъдат оглеждани, се скупчи около него, охкайки и ахкайки над превързания му крак.

Мод стоеше до Радфорд, но очите ѝ шареха наоколо. От гипсовите орнаменти по тавана до колоните с канелюри, издигащи се наред стаята, цялото обзавеждане излъчваше разкош и великолепие, от които на човек можеше да му се завие свят. До стените бяха наредени изящни канапета, щедро тапицирани с красив пъстроцветен брокат. Само по-възрастните членове на клуба се възползваха от тези места, тъй като не бяха удобни за разговори в по-широк кръг. Сервитьори в ливреи сновяха напред-назад като елегантни духове и разнасяха лъскави подноси с кристални чаши, пълни с уиски или бренди, които блестяха от отразената в тях светлина от големите кристални полилеи над главите им. Навсякъде в залата се носеше тих мъжки шепот, нарушаван от време на време от нечий пронизителен смях, долитащ от една или друга от образувалите се групички.

Мод едва не ахна при вида на посетителите. В нито един бален салон с танцуващи дами не можеше да се види такова разнообразие от

цветове. Атлазите, коприните, жабата, дантелите и лъскавите брокати се сливаха в ярка пъстроцветна картина. По-възрастните мъже носеха големи напудрени перуки, изкуствени бенки и грим. Мод се зарадва, че Радфорд не се труфеше с такива глупости — никой от младите мъже вече не носеше перука и не си пудреше косата. И макар че в мъжката мода в светското общество постепенно навлизаха по-убитите цветове, изглежда, повечето от редовните посетители на „Уайт“ си нямаха ни най-малка представа за това.

— Кога най-после ще престанеш да зяпаш, Рамзи, бих искал да ме придружиш до залите в дъното — кисело заяви Радфорд.

— Да, милорд. Съжалявам, милорд.

Мод го хвана за ръката и двамата продължиха, куцукайки, напред. Тя беше огорчена от себе си, задето се бе отплеснала, а и не беше съвсем сигурна дали графът се правеше на раздразнен, каквато бе ролята му, или наистина бе направила една от онези погрешни стъпки, от които толкова много се страхуваше.

Бавно напредваха през преддверията, които водеха до игралните зали в дъното на етажa. Отвсякъде се сипеха поздрави към младия граф. Изглежда, той беше много известен в светските кръгове, но Мод се зарадва, че познатите му са предимно сред по-скромно облечените членове на клуба, а не сред натруфените и лицемерни контета.

Най-накрая двамата стигнаха до стаята, към която графът се беше устремил. Преди да влязат вътре, те се спряха и Радфорд хвърли бегъл поглед на посетителите в нея.

— Ето го и него, момче, облечен е в зелено, ей там, до прозореца — прошепна графът. — Това е Сомсби. Проклет да съм, ако в момента не разговаря с младия Боучъмп.

Мод погледна крадешком към прозореца.

— Хайде да се приближим до тях. И не се учудвай от сцената, която ще ти направя.

Мод се зарадва на предупреждението. Само след минута Мод и Радфорд стигнаха до двамата мъже и графът сърдечно поздрави новия маркиз.

— Е, Боучъмп, виждам, че сте говорили сериозно на онзи прием, когато казахте, че ще бъдете тук тази вечер. По дяволите, Рамзи! Внимавай с крака ми! — Радфорд изгледа гневно безпомощния си придружител, след което отново се обърна към двамата благородници

и измърмори: — Непохватен глупак! Тази подагра ме влудява, но не можех да издържа да остана още вкъщи. Грипът ни направи отшелници. Ваша Светлост. — Радфорд кимна в посока към херцога. — Надявам се, че сте добре?

— Разбира се. Никога не боледувам — надменно отвърна Сомсби.

Той тъкмо уговаряше младия Боучъмпа да играе с него и усети, че беше прекъснат в много важен момент.

— Какво ще кажете за едни карти, господа? — любезно попита Радфорд.

— Прекрасна идея!

— Съгласен съм.

— Добре, тогава да намерим четвърти — рече Радфорд. — А, тук е Джордж Уилмот. Обикновено издържа една-две игри. — Радфорд махна на Уилмот, при което въпросният джентълмен отвърна на поздрава му и се запъти към тях. После Радфорд с усмивка се обърна към Боучъмпа: — Трябва да бъдете по-предпазлив с този стар мошеник — подхвърли графът, сочейки към Сомсби. — Доколкото си спомням, добър картоиграч е.

— Колко сте наивен, младежо! — засмя се Сомсби. Беше доволен, че Радфорд бе уредил играта вместо него. — Всеки знае, че много рядко се прибирам вкъщи с повече от шепа спечелени шилинга.

— С изключение на вечерите, в които ви спохожда изключителен късмет, не е ли така, Ваша Светлост? Май се е случвало няколко пъти.

Радфорд се забавляваше, за разлика от Мод.

— Виждам една свободна маса. Нека седнем, господа. Не мога да стоя дълго на тоя крак, а и имам нужда от малко уиски. — Радфорд направи знак на Мод да му помогне и тя пристъпи напред, за да го хване за ръката. — По-внимателно, глупак такъв. Причиняваш ми болка! — изсъска графът достатъчно високо, за да го чуе Сомсби, който вървеше точно зад него.

Въпреки всичко Мод се жегна от грубото обръщение на графа към нея и докато му помагаше да седне на масата, си мислеше как да му върне обидата.

— Най-сетне. — Радфорд се огледа за момент, сякаш търсеше Джордж, който се бе спрял до една маса и разговаряше с мъжете на нея. Когато и Сомсби седна, Радфорд се премести на мястото от лявата

си страна. — Донеси ми една табуретка, Рамзи. Но да е мека. После ми донеси уиски. Аз умирам от болка, а твоето туткане хич не ми помага.

Измънквайки едно неясно „милорд“, Мод се запъти към стаята на прислугата. Графът ѝ бе обяснил по-рано как може да намери табуретка и по какъв начин да разрежда питиетата му. Тя не срещна никакви спънки и се учуди на лекотата, с която успя да свърши всичко. Никой от другите прислужници не ѝ обърна капка внимание. В техните очи тя беше просто още един нископлатен слуга, при това млад, достатъчно обиждан от благородниците.

Мод се върна на масата с табуретка под мишница и с малък поднос, на който крепеше кристална чаша, наглед пълна с уиски. Но само двамата с графа знаеха, че чашата съдържа съвсем малко уиски и много чай, налят скришом от една от плоските джобни бутилки, които Мод бе пхнала под жакета си. „Да се задави дано! Ще ме нарича глупак!“ — ядно си помисли тя.

Джордж Уилмот бе седнал на масата в нейно отсъствие. Той беше приятен мъж, който, за разлика от повечето млади контета в залата, не беше облечен екстравагантно. Докато раздаваше картите, Уилмот укори Радфорд, задето още е ерген. Самият той току-що се бе оженил за млада симпатична жена със солиден годишен доход — факт, който за съжаление беше от значение за Джордж, чийто знатен произход не бе подплатен с пари. Независимо от това двамата бяха влюбени до уши един в друг, което забавляваше техните преситени от удоволствия познати.

Мод остави чашата до лакътя на Радфорд, после се наведе да намести превързания му крак на табуретката. Междувременно тя внимаваше да я постави на място, откъдето щеше да ѝ бъде удобно да наблюдава херцога, когато започне да раздава картите. Въпреки че се боеше от изхода на вечерта, Мод смяташе да изиграе безупречно своята роля.

— Дявол те взел, Рамзи! Опитай се да бъдеш по-внимателен. Не бъди толкова груб.

Графът отпи голяма глътка от питието си и се намръщи. Сомсби му се усмихна, сякаш му съчувстваше за глупавия прислужник.

— Не си спомням да сте имали подагра друг път, Радфорд. И никога не сте били толкова разглезен — подметна Уилмот и в гласа му се усещаше известно любопитство. — Този злочест Рамзи, когато

толкова много ругаете, не е ли малко млад, за да го водите на такива места с вас? Между другото къде го намерихте? Има очи и дълги мигли като на момиче. С хубавец като него половината от прислужничките в кухнята и пералнята ви ще надуют коремите до лятото.

Мод се опита да не издаде стъписването си. „Очи като на момиче! О, боже! Дано не се прокраднат съмнения в главата му!“ Мод беше възмутена и от начина, по който мъжете разговаряха в отсъствието на дами. Като истински простаци. Но това никак не я изненадваше.

— О, той е твърде млад за такива неща, прав ли съм, момче? Даже брада не му е поникнала още. Вижте само как се изчерви. Обзалагам се, Уилмот, че току-що наранихте нежната душа на моя слуга.

Всички на масата се засмяха с глас на тази шега. Мод се ядоса, но нямаше как да им отвърне. Затова се наведе, преструвайки се, че намества крака на графа, само и само да не слуша смеха им. Едва се сдържа да не го оципе от яд.

— Знаете ли, Радфорд, ако не сте доволен от момчето, при мен винаги има място за млад лакей. Нали знаете, едни си отиват, други идват. Толкова е трудно човек да намери добри слуги.

Сомсби се усмихна лицемерно, докато разперваше картите си под формата на ветрило, но на Радфорд не му убегна замисленото изражение на лицето на херцога.

— О, той ще се оправи, като го повъзпитам малко, Ваша Светлост. Израснал е на село. — Радфорд прие хладнокръвно намека на херцога и се престори, че разглежда внимателно ръката си, но вътрешно се опитваше да обуздае гнева си. Не искаше да мисли за извратеността на стария прелъстител.

Коленичила между двамата, Мод облекчено въздъхна, когато Радфорд отхвърли предложението на херцога — предложение, в сравнение с което бракът с братовчед й Джон изглеждаше направо привлекателен. Вече нямаше нищо против графа да я нарича „глупак“ и да я изрита надолу по стълбите за входа, стига да не я даде на херцог Сомсби.

В продължение на няколко часа на масата не се случи нищо особено. Сомсби играеше разсеяно, дърдореше непрестанно и се

усмихваше глуповато, като от време на време разменяше по някоя и друга дума с минаващите покрай масата мъже — изглежда, мислеше за всичко друго, но не и за картите. Никой от четиримата играчи не беше спечелил или загубил много — на всички им вървеше еднакво. Мод продължи да носи „уиски“ на Радфорд и с насмешка посрещна заявлението на графа, че трябва да му помогне да отиде до тоалетната. За нейно облекчение, той влезе сам вътре.

— Между другото колко чай слагаш в тая помия, момче? — възнегодува графът, когато, накуцвайки, тръгнаха обратно към масата. — Едва успявам да я преглътна, а и хич не ми се иска да тичам на всеки час до тоалетната като стара бабичка!

Мод без малко не се изсмя, но вместо това изсумтя през носа си.

— Следващия път, когато херцогът ви попита за мен, спомнете си колко много се нуждаете от грижите ми, защото иначе ще ви оставя да седите там и да страдате.

— Никога няма да те оставя в ръцете на тоя стар пръч, момче. Полазват ме тръпки само като го видя. — Докато вървеше, графът шареше с поглед из стаята и любезно кимаше на познатите си. — С нетърпение очаквам края на тази вечер. Забеляза ли как ме гледа, когато пия? Горкият Боучъмп. Доста си пийна, но още му е твърде приятно, за да го осъзнае. Уилмот ще се оттегли скоро. Трябва да се върне вкъщи, за да спи с жена си. Изглежда, още не могат да се наситят един на друг.

Мод едва се сдържа да не възкликне. Никак не можеше да свикне с грубия език на мъжете. Но в интерес на истината, жените си говореха за същите неща. Те просто завоалираха приказките си в прилични думи, изтъквайки собствената си непорочност.

— Предполагам, че Негова Светлост ще започне да действа веднага щом Джордж си тръгне. Надали ще гледа на мен като на голяма пречка. Веднъж вече ме измами и оттогава гледам да не играя сериозно с него. Освен това сигурно си мисли, че съм пиян. Може да се опита да оскубе две птички, вместо една тази вечер.

— Струва ми се, че е скрил едно тесте карти в левия си ботуш, който е по-близо до мен, милорд. Най-отгоре между ботуша и крака има пролука, докато на другия крак липсва такава.

Мод продължи да подкрепя Радфорд, докато стигнаха до масата. Без да се поглеждат, те си шушнеха под носа:

— Браво, момче, много си наблюдателен. Извинявай, че се държа тъй грубо с теб. Искях да се увери, че съм силно раздразнен от болката в крака.

— Няма нищо, милорд. Разбирам ви напълно. Но да си призная, хич не ми е приятно да ме наричат глупак.

— Обиди ли се? Опасявах се, че може да стане така. Разбира се, че не си глупак, момче. Ще намеря някакъв начин да те възнаградя за търпението. Вече стигнахме. И запомни: твоята роля започва едва сега. Трябва да си отваряш очите на четири. По-добре ми донеси едно уиски, но внимавай с чая. Издържам на алкохол и ми трябва много, за да се напия.

Мод го погледна дяволито, преди да му помогне да седне.

— Още едно уиски, Рамзи — извика Радфорд, след като се настани добре. После се ухили глуповато и огледа партньорите си. — Облекчава болката. — Погледът му се спря на Уилмот: — Да си призная, Джордж, отдавна очаквах да се приберете вкъщи при малката си женичка и нали знаете... Все пак е младоженка. — Цинично се ухили на Сомсби, който му отвърна с презрителна усмивка.

Изненадан от обидата на своя добър приятел, Джордж не знаеше как да тълкува този намек. Предполагаше, че графът не е толкова груб да подмята неприлични неща за жена му. Все пак сметна, че това се дължи на болката и алкохола и реши да поговори сериозно с Радфорд рано следващата сутрин, докато още го държи махмурлукът. Уилмот любезно се оттегли, след като прибра малката си печалба.

— Е, аз не бързам да си ходя. Ами вие, Боучъмп? — попита Радфорд, заваляйки леко думите си. — Да поиграем още малко, а, Ваша Светлост?

Мод не можеше да повярва на ушите си. Ако не я беше предупредил за поведението си, тя наистина щеше да го помисли за изглупял пияница.

— С удоволствие, Радфорд. Може би късметът ще ми се усмихне сега, когато младият Уилмот си отиде. Досега щастието беше на негова страна — отбеляза Сомсби.

Мод гледаше как херцогът посяга към картите. Беше негов ред да раздава. Той започна съсредоточено да ги разбърква, при което езикът му се стрелна навън като на някоя пепелянка.

— О-ох! По дяволите, Рамзи, това нещо страшно боли! — Лицето на графа се сбърчи от болка. — Виж дали не можеш да поразхлабиш малко превръзките. Имам чувството, че кракът ми се подува, а е превързан толкова стегнато.

Мод клекна до табуретката и разсеяно започна да оправя превръзката. Макар да създаваше впечатлението, че се е навела над крака на графа, тя зорко следеше масата, която беше на едно ниво с очите ѝ. Херцогът продължаваше да размесва картите, като през цялото време пускаше разни шегички. Той сложи тестето на масата, за да може Боучъмп да го разцепи, после взе двете половини и ги събра накуп. До този момент Мод не бе забелязала нищо подозрително в начина, по който херцогът боравеше с картите.

— Ха! Гледайте! Та това е старият Уедърфорд. Мислех, че е повален от грипа!

Сомсби въодушевено извика и лицемерно махна с дясната си ръка. Радфорд и Боучъмп надлежно се извърнаха към вратата, където креташе старият Уедърфорд, без да подозира за вълнението, предизвикано от появата му.

Изведнъж Мод забеляза измамата на херцога, когото не изпускаше от погледа си. В секундата, в която Радфорд и Боучъмп се обърнаха към новодошлия, Сомсби скри разбърканото тесте между краката си и мигновено пхна вече свободната си лява ръка в левия ботуш, откъдето измъкна друго тесте карти. Той се намести леко, за да може първото тесте да се скрие напълно между бедрата му, след което хладнокръвно започна да раздава предварително нагласените карти.

В първия момент Мод се изненада как един толкова аматьорски трик можеше да бъде тъй сполучлив. Съмняваше се дали графът, който знаеше къде да гледа, беше забелязал нещо. Никой в залата не бе видял нищо — всеки съсредоточено играеше на своята маса или разговаряше с познатите си.

Възможно най-дискретно Мод написа с пръст „x“ на крака на графа — техният сигнал за подменено тесте. Радфорд ѝ даде знак, че е разбрал сигнала, като сложи ръка на рамото ѝ, сякаш се подпираше на нея, за да може да се настани по-удобно в стола си. Мод знаеше, че графът щеше да остави играта да продължи така, независимо от подмяната, тъй като загубите щяха да нараснат значително едва след

няколко игри, а той се нуждаеше от повече доказателства, за да изобличи херцога.

Май щастиято най-после се усмихна на Сомсби, помисли си Радфорд с ирония. На херцога му се бе паднала много силна ръка и той самодоволно се изсмия, когато с лекота спечели играта. Замаяният от алкохола Боучъмп великодушно бутна напред купчината от жетони и приятелски смигна. Радфорд не можа да се насили да се усмихне любезно, тъй като замислено гледаше своята чаша с уиски. Както бе предположил, момчето отново се беше престарало с чая...

— Господа, бихте ли ме извинили за момент? — Херцогът се усмихна с престорена любезност. — Имам нужда да се облекча.

Той стана и се запъти към тоалетната. Възползвайки се от краткото прекъсване, Боучъмп също стана и последва херцога.

— Добре — прошепна Радфорд на Мод. — Клекни долу и се преструвай, че оправяш крака ми. — После се наведе, правейки се, че ѝ дава наставления за крака. — Как мислиш, дали излезе, за да подправи първото тесте? Не виждам и следа от картите. — Независимо че наблизо нямаше никой, Радфорд почти шепнеше.

— Май сте прав, милорд. Тестето не е на стола, където го скри. Предполагам, че в себе си има още една колода карти — най-вероятно в ризата си. Този цирк може да продължи дълго с две фалшиви тестета. Освен това обмислил е всичко толкова добре. Имам предвид празните приказки, докато прибира ръцете. При последното раздаване видях как пъхна два коза в ръкава си. Ще ви дам знак, когато го видя да ги изкарва оттам. Най-вероятно ще ги смени с две карти в някоя от следващите си ръце, когато няма да има възможност да раздава нагласено тесте. Сега за него е много по-лесно, тъй като останахте само трима и вече не играете вист. И след като не е необходимо да се раздава нова колода във всяка игра, той може да върти картите си, както желае.

Радфорд се усмихна съзаклятнически.

— Скоро ще прекратя този фарс. Нямам никакво намерение да го оставя да ни измъкне изпод носа цяло състояние, докато уликите срещу него се трупат. Ще му позволя още малко да ни мами, след което ще се чувствам въоръжен с достатъчно доказателства, за да го изоблича. А ти не забравяй обещанието си да избягаш, когато ти дам знак, момче.

— Милорд... — Мод го погледна умолително.

— Обещанието си е обещание, лудетино. Повярвай ми, херцогът не представлява никаква опасност за мен. Той няма да посмее да ме предизвика на дуел. Всички знаят, че съм отличен стрелец, а той няма да пожелае да се изложи на публичен скандал. Този път козовете са в мен. — Графът се усмихна, наслаждавайки се на мисълта за предстоящия сблъсък. — Вече се връщат. Май ще се наложи пак да те нахокам. Това взе да ми харесва.

Мод се подсмихна под масата, след което намусено стана. Радфорд също се изправи.

— Непохватен тъпак! — просъска графът достатъчно високо, за да го чуе херцогът, който тъкмо седнаше на мястото си.

— Сигурен ли сте, че не искате да ви отърва от момчето, Радфорд? — попита Сомсби.

— Да, но после ще му дам да се разбере — изръмжа Радфорд и пресуши чашата си до дъно.

Мод следеше с интерес Сомсби, който взе тестето, оставено от него на масата, и започна да раздава. Това не беше колодата, размесена преди това от херцога, който дори не раздаде картите както трябва. Мод беше сигурна, че графът също забеляза това, макар Радфорд да се преструваше, че се интересува живо от разговора на Боучъмп с един младеж. Мод изобщо не се съмняваше, че двата коза от предишната ръка бяха най-отдолу.

Мод забеляза как херцогът без никакви проблеми пъхна най-долната карта от тестето в своята купчинка, докато Боучъмп продължаваше да надува главата на своя приятел с празни приказки, а Радфорд се правеше на пиян. Тя видя как следващата карта също изчезна в ръката на Сомсби и коленичи на пода, преструвайки се, че оправя крака на графа. Набързо изписа два кръга на панталона му, след което почувства тежката ръка на Радфорд върху рамото си в отговор на сигнала ѝ. Мод нарисова още един кръг, когато трета карта от дъното изчезна в купчинката на херцога. От мястото си в момента тя виждаше масата като на длан, но очевидно Сомсби въобще не забелязваше какво прави слугата на графа, за да се страхува, че може да бъде разкрит.

— Стига, Рамзи, вече съм по-добре — измърмори Радфорд, щом раздаването завърши. — Донеси ми още едно уиски!

Когато Мод се върна с питието, Сомсби вече беше спечелил солидна сума. Радфорд я посрещна с мрачна усмивка. Не го свърташе на едно място от нетърпение.

Сомсби тъкмо прибираще жетоните си, дърдорейки развеселено за големия си късмет, когато Радфорд придърпа разпилените карти към себе си.

— Мисля, че е време да спрем този фарс, милорд — обърна се той към херцога. — Боучъмп, извинете ме, но искам да остана насаме със Сомсби. Може би някой ден пак ще поиграем карти заедно? — Графът събра тестето на купчинка и го сложи далеч от херцога, след което любезно се усмихна на Боучъмп, пренебрегвайки възмутените възклицания на Сомсби.

— Няма проблем, Радфорд. И бездруго късметът ми се изпари. — Младежът стана и весело махна с ръка. — Лорд Сомсби, моите поздравления за последните няколко ръце. Виет...

Боучъмп млъкна, изненадан от свирепия поглед, който херцогът беше отправил към графа. Радфорд направи знак на Боучъмп да си върви и любезно се усмихна, сякаш искаше да каже: „Хич да не ти пука“. Силно озадачен, младият благородник бавно тръгна към вратата.

— Какъв дявол ви кара да прекъсвате така играта, Радфорд! — Сомсби беше толкова бесен, че заваляше думите. — На мен тъкмо ми провървя. Ще уведомя управителния съвет на клуба за вас!

Радфорд се усмихна иронично.

— Искам да обсъдим именно вашия „късмет“, Ваша Светлост. Но смятам, че ще е по-добре да поговорим насаме за това. Настоявам да ме последвате в една от съседните стаи. — Графът понечи да се изправи.

— Няма да стане! Нямам какво да ви кажа. Абсолютно нищо! — Бял като платно и разтреперан от гняв, Сомсби стана и отмести назад стола си, но графът го хвана за дантелата на левия му ръкав.

— Но аз имам да ви казвам много неща, Ваша Светлост. Ако не ме последвате, ще вдигна скандал. — Със светкавична бързина Радфорд пхна ръката си в ръкава на херцога и извади две карти — два попа.

— Какво правите? Как смеете! Откъде се появиха тези карти? Ако се опитвате да ме изкарате мошеник...

— Достатъчно! Ще дойдете с мен. Ако сте по-умен, ще вървите усмихнат до мен, за да не привлечем вниманието на околните. Не се страхувам за своята репутация. — Без да пуска ръката на херцога, Радфорд стана и го бутна напред. — Рамзи, би ли ме изчакал на входната врата?

Двамата благородници се запътиха към вратата. Сомсби погледна мрачно крака на Радфорд, забелязвайки, че графът вече не куца.

Пребледняла от страх, Мод ги изпрати с поглед. Едва се сдържа да не се затича след тях, но беше обещала да стои настрана, а намесата ѝ надали щеше да помогне много. Както се очакваше от един изпълнителен слуга, Мод тръгна към входа на клуба, за да изчака господаря си.

Радфорд и Сомсби се изправиха един срещу друг в една малка стая, облицована с тъмна ламперия. Тя се използваше за задкулисен хазарт и графът я намери празна, както бе предположил.

Спокойно и много сдържано Радфорд обясни на Сомсби наблюденията си от изминалата вечер. Не спомена нито дума за Рамзи, за да накара херцога да си помисли, че самият той е забелязал подмените.

— Но това е абсурдно! — възнегодува Сомсби. — Ще поискам удовлетворение за нанесената ми обида. Вие не можете да докажете вашите обвинения!

Радфорд направи две големи крачки и се озова пред Сомсби, който уплашено се дръпна назад. Все пак графът бързо се наведе и пхна ръката си в левия ботуш на херцога, измъквайки оттам едно тесте карти.

— Ето го моето доказателство, извратено копеле! — Радфорд хвърли картите в краката на херцога. — Може да отричате колкото си искате, но и двамата прекрасно знаем, че сте измамник. А що се отнася до дуела, с удоволствие бих ви прострелял в сърцето, макар това да не е достатъчно възмездие за злините, които сторихте на Адърли и Бромптън, а едва не измавихте и мен!

Сомсби пребледня и сериозно изгледа Радфорд. Графът се славеше с отличната си стрелба и херцогът съзнаваше, че щеше да

загуби в един дуел с него. Сомсби дишаше учестено, претегляйки мислено шансовете си срещу този изключително опасен враг.

— Мога да ви предложа разрешение на вашата дилема, Ваша Светлост. — Радфорд смотолевититлата на херцога. — Няма да ви убия и изоблича публично, но в замяна на това ще напуснете „Уайт“ и няма да членувате в никакъв друг игрален клуб. Повече никога няма да играете покер. Нито в Англия, нито на континента. Ще разбере, ако нарушите споразумението ни. И тогава ще ви убия. Не правя това заради вас, а за да запазя неопетнена честта на Адърли и Бромптън. Разбрахме ли се, Ваша Светлост?

Последва дълго мълчание, в което Сомсби обмисляше положението си. Радфорд го беше хванал натясно и не му оставяше друга възможност, освен да се съгласи.

— Приемам — престорено любезно изрече херцог Сомсби и леко се поклони. — Предполагам, че краткият ни неприятен разговор приключи?

— Изчезнете от погледа ми и никога повече не ми се мяркайте пред очите — процеди Радфорд през зъби.

Те се измериха с поглед, след което Сомсби сведе очи.

— Очаквам да подадете молбата си за напускане на клуба още утре сутринта — добави графът. — Ще проверя дали сте го сторили. Ако се окаже, че не сте, то тогава ще определя времето и мястото на нашия дуел. — Очите на Радфорд искряха от неприязън.

Хвърляйки свиреп поглед на графа, Сомсби се обърна и излезе от стаята. За момент Радфорд остана вторачен във вратата, но после тежко се отпусна в един стол, чувствайки как умората надделява над гнева му. Не беше добър артист и не можеше да повярва, че заедно с наивния му камериер бяха изиграли толкова добре ролите си. Преди да напусне стаята, в изражението на Сомсби се бе появило нещо животинско.

Независимо от всичко, графът се радваше, че тази неприятна история приключи. Не беше сигурен обаче дали не направи грешка, като пусна херцога толкова лесно. От друга страна, Радфорд съзнаваше, че беше преиграл. Отлично знаеше, че щеше да бъде невъзможно да докаже измамите на Сомсби без убедителни свидетели, а никой нямаше да повярва на един слуга, вместо на благородник. В такъв случай обвиненията на Радфорд щяха да бъдат неподплатени с

доказателства, а Сомсби беше много влиятелен човек. Радфорд беше сигурен, че ще надвие херцога в един дуел, но прекрасно знаеше каква критика щеше да се изсипе върху него после от привържениците на Сомсби, които щяха да твърдят, че двубоят е бил неравностоен — силен млад мъж срещу един суетен възрастен благородник.

Радфорд покри лицето си с ръце и започна да разтрива слепоочията си. Едва сега осъзна голямата си умора.

— Милорд? — Шепнещ глас прекъсна мислите му.

— Не се ли разбрахме, че ще ме чакаш пред входната врата, момче? — Радфорд раздражено вдигна глава, прикривайки радостта си от този спокоен приятелски глас.

— Съжалявам, милорд, наистина съжалявам. Но херцог Сомсби така профуча покрай мен, че реших да проверя дали не ви е убил.

— Тръгна ли си този мръсник?

— Да, милорд. Само преди минута. Видях как се качи в каретата си и потегли.

Радфорд въздъхна тежко и със затворени очи се облегна в стола си. Всичко беше приключило.

— Милорд? Какво стана?

— Заблудих го, момче. И измъкнах едно тесте карти от ботуша му. — Радфорд посочи към картите, разпилени на пода. — Негова Светлост няма да играе повече хазарт. Не прие с голяма радост тази новина, но в противен случай го очакваше дуел.

— И той прие? Значи няма да ви закача повече?

— Така мисля, момче. Той е в по-неизгодна позиция от мен. Ако го изоблича публично в измама, всички благородници ще го отбягват. Никой няма да го кани в дома си. Това ще бъде като проклетие, особено когато хората се досетят какво се е случило с Адърли и Бромптън.

— Искате ли да се върнете къщи, милорд? Да извикам ли каретата? — Мод изгаряше от нетърпение да се махнат по-бързо от това място, където от страх ѝ се струваше, че тези силно гримирани надути контета, облечени в крещящи дрехи, бяха започнали да я дебнат заплашително като зловещи вампири.

— Да, момче, капнал съм от умора. Още не мога да се съвзема.

Графът замълча, закривайки лицето си с ръце. Мод се загледа в тъмната коса, изкушавайки се от мисълта да я погали, за да изличи

болката и напрежението, насъбрали се у Радфорд. За радост опасността бе преминала и той беше в безопасност. Тя се усмихна вътрешно и нежно погледна наведената му глава, след което тихомълком излезе.

Двамата седяха умълчани в тъмнината. Добре смазаната карета подскочаше леко по павираните улици. Като слуга Мод трябваше да седи отвън на капрата заедно с Хобс, но графът я бе поканил вътре в тази мразовита зимна нощ.

— Помогни ми да сваля тези превръзки, момче, и да си обуя ботуша — рече Радфорд.

Мод коленичи до крака му и започна да развива бинта.

— Тази вечер се справи добре, момче, дори много добре — с уморен глас я похвали графът. — Сега, когато всичко свърши, започвам да се чувствам малко виновен, задето те въвлякох в тази история. Струва ми се, че в желанието си да се възползвам от твоите умения аз съзнателно останах сляп за съществуващата опасност. Нямам правото да рискувам живота на свой слуга, за да постигна целта си, колкото и благородна да е тя — на това ме учеше баща ми, когато бях дете. Съжалявам за егоизма, проявен от моя страна, независимо от успеха ни.

Мод потрепери. И преди беше чувала тези думи от него, но това беше толкова отдавна — тогава тя имаше вина, защото беше придумала Джо да стрелят с пищовите на дядо й, при което конят бе хвърлил младия Алмсуърт от седлото си.

— Милорд, за мен нямаше никаква опасност — отвърна тя със сведена глава, тъй като графът можеше да види на слабата светлина, че се е изчервила. — Но този зъл човек можеше да нарани вас. — После му помогна да нахлузи ботуша си — трудна задача за тясната карета.

Графът се засмя с глас:

— Между другото трябва да си поговорим за непристойното ти отношение към благородниците. Мисис Формби щеше да припадне на място, ако беше чула, че според теб херцогът говори „празни приказки“, както ми каза в „Уайт“. Да не говорим за това, че бил „зъл“ — направо щеше да умре от ужас.

Двамата се засмяха. Те стояха един до друг на удобната кожена седалка, почивайки си от дългата и напрегната вечер. Беше станало късно. След като помълчаха известно време, на Мод ѝ се додряма. С мъка си наложи да не заспи, страхувайки се, че в съня си ще се облегне на рамото на графа, а това щеше да бъде много неприлично от страна на един камериер.

Изведнъж кочияшът нададе силен вик, след което каретата силно се наклони и спря. Със зашеметяваща скорост Радфорд сграбчи Мод и я тласна към пода, като извика: „Залегни!“, след което се хвърли напред, за да отвори вратата. Преди да успее обаче, някой блъсна вратата със замах. Едва забележим на фона на слабото улично осветление, отвън стоеше облечен в черно мъж, закрил долната част на лицето си с черна кърпа, от която се виждаха само очите му. В ръката си държеше голям пистолет.

Настъпи гробно мълчание, но тъмната фигура бързо се окопоти, поклони се леко и дрезгаво рече „милорд“, след което насочи пистолета право в гърдите на Радфорд. Със силен писък Мод скочи, за да избие оръжието от ръката на нападателя. Долавяйки движението ѝ с крайчеца на окоото си, похитителят мигновено заби пистолета в гърдите ѝ, при което Радфорд се хвърли напред, за да я сграбчи и издърпа назад. Нападателят го изпревари и изпразни пистолета, чийто изстрел отекна оглушително в малката карета. Мод почувства остра болка в лявата си половина. Но преди да се отпусне безчувствено в обятията на графа, тя забеляза едно нещо — очите на убиеца ѝ бяха познати. Това бяха очите на Том, лакея на херцог Сомсби...

Хванал Майк с едната си ръка, Радфорд се опита да избие пистолета от нападателя. Въоръженият мъж се извъртя и ритна графа в гърдите с твърдия си ботуш, изръмжавайки от ярост. Радфорд и момчето паднаха назад. Похитителят се обърна и избяга в тъмнината.

— Хобс! Хобс! Чуваш ли ме? — провикна се Едуард. Не последва отговор. Размърда се предпазливо и внимателно положи Майк на седалката. — О, боже, не! — изстена той, когато ръката му напипа кръв.

Бързо разкъса жакета на ливреята и с облекчение видя, че раната е доста ниско под сърцето, но в твърде опасна близост до дробовете.

Радфорд коленичи и се зае да попие кръвта с парче от разкъсания жакет, като монотонно повтаряше: „Ще се оправяш, момче, ще се

оправиш“. После съдра бялата памучна риза до кръста и смаяно се облещи на гледката, която се откри пред очите му. От шията до кръста момчето се беше увило в памучен плат, който в талията беше омотан на няколко пласта. Без да се замисля каква може да е причината за това необичайно облекло, Радфорд напипа края на плата и започна да го размотава, като внимателно повдигаше Майк, за да не засегне раната.

Когато развърза и последния пласт на памучния плат, Радфорд ахна от изумление. Каква зловеща шега беше това? Що за каприз от страна на съдбата? Смаян от гледката, той не можеше да повярва на очите си. Момиче. По-скоро жена, ако съдеше по малките, но закръглени и твърди гърди с розови зърна. Както беше коленичил, графът седна на пода на каретата, забравил за момент, че това момче — това момиче — е ранено и се нуждае от помощ.

Изведнъж се опомни и забеляза раната. Внимателно я докосна и с облекчение установи, че кръвта е понамаляла. Имаше причина да вярва, че куршумът е засегнал само гърдния кош. Изглежда, беше минал малко встрани и явно не бе засегнал жизненоважни органи. Графът се надяваше да намери куршума в някоя от възглавничките в каретата, ако решише да го потърси.

— Кой си ти, момче? Майк... Рамзи? — прошепна Радфорд, докато внимателно бършеше кръвта по кожата ѝ. — Обзалагам се, че тези имена не са истински. Откъде идваш и защо се маскира като момче в дома ми?

Все пак Едуард не можеше да отрече, че тази девойка беше спасила живота му, осуетявайки намерението на нападателя, насочил пистолет в гърдите му от няколко сантиметра. Кое и да беше момчето, то го бе спасило, но сега лежеше в несвяст и тежеше на съвестта му. Радфорд погали бузата ѝ, любувайки се на нежните черти на малкото ѝ лице.

С дълбока въздишка графът покри гърдите на девойката с ризата и жакета ѝ и се успокои от спирането на кръвта. За своя изненада, той се смути, сякаш бе сторил нещо нередно. За разлика от много благородници, никога не флиртуваше с прислужниците си. Която и да беше тази девойка, тя лежеше съвсем беззащитна пред него и той знаеше колко много щеше да се засрами, ако разбере, че се бе любувал на прекрасния ѝ бюст.

Пред графа възникна голям проблем. Не можеше просто да влезе в дома си и да заяви, че Майк всъщност е момиче. Каквато и да беше причината за нейната измама, той поне ѝ дължеше възможността да обясни поведението си, преди да разкрие този маскарад.

Радфорд се взря за миг в лицето ѝ, после се обърна и слезе от каретата, затваряйки вратата след себе си. Когато се качи на капрата, опасенията му се оказаха верни. Хобс лежеше проснат на едната си страна, а на лицето му се червенееше дълбока рана, която започваше от слепоочието. Макар и в безсъзнание, той дишаше равномерно. Облягайки ранения кочияш на себе си, Едуард взе поводите и пришпори конете по безлюдните улици на Лондон. Надяваше се по пътя да измисли някакъв изход от създалото се положение.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Радфорд вкара каретата в конюшната, заслепен от ярката светлина на газените лампи, които в негово отсъствие винаги стояха запалени. Разчорлени и сънени, двете конярчета се появиха на вратата, но стъписано се заковаха на място, щом видяха, че графът държи поводите на конете, а Хобс се е облегал безчувствено на техния господар.

— Единият от вас да извика Фредерик, а другият да отиде за мисис Формби — лаконично нареди Радфорд. — Претърпяхме злополука. А сега си отваряйте очите и се постарайте да не шумите. Не искам да вдигна цялата къща на крак.

След като момчетата хукнаха към къщата, Радфорд внимателно сложи Хобс на капрата и облекчено си отдъхна, когато кочияшът изстена. Графът бързо скочи на земята. Отваряйки вратата на каретата, той с изненада откри, че девойката е в съзнание, а в очите ѝ се четеше болка.

— Не мърдай. Мисис Формби ще се погрижи за теб. Всичко ще се оправи. — Едуард не искаше да ѝ казва, че е открил измамата ѝ, а от друга страна, не знаеше дали не се е досетила за това.

— Милорд? — Тихият и спокоен глас на Фредерик прекъсна обърканите мисли на графа. — Какво се е случило?

Радфорд се зарадва на бързата поява на своя верен главен коняр.

— Нападнаха ни, Фредерик. Хобс е ранен — ударен е от камък или от нещо подобно. Мисля, че е добре, но се нуждаем от помощта ти, за да го сваля долу.

Фредерик кимна и се приближи до предната част на каретата, а Радфорд се качи обратно на капрата и много внимателно подаде ранения кочияш в ръцете на прислужника. За щастие Хобс не тежеше много и не създаде никакви проблеми на възрастния Фредерик.

— Сложи го върху сеното. Точно така, полека — напъти го графът и слезе да помогне на стареца.

Грижливо сложиха Хобс да легне върху сеното и Едуард се наведе, за да разгледа по-добре раната на лицето на кочияша. Фредерик държеше фенер в едната си ръка, за да освети главата на ранения.

— Освен раната, има голяма цицина — обясни графът. — Ще поръчам на мисис Формби да повика доктора.

Хобс отново изстена и за миг отвори очи.

— Намокри със студена вода една кърпа и изтрий лицето му, Фредерик. Кръвта ми пречи да разбера дали раната е дълбока или не.

Откъм вратата се чуха стъпки и мисис Формби влетя в конюшната. Икономката отново бе проявила благоразумие, като вместо да си губи времето в обличане, набързо бе надянала един дебел халат, закопчан от горе до долу, спазвайки необходимото благоприличие.

— Милорд — задъхано поздрави тя, — какво се е случило?

Мисис Формби коленичи до Хобс, взе кърпата, която Фредерик тъкмо беше потопил в едно корито с вода, и я изстиска. После внимателно избърса кръвта от раната.

— Нападнаха каретата. Предполагам, че искаха да ни оберат. За нещастие удариха Хобс с камък, за да спрат каретата. Но най-лошото е, че... — Радфорд се подвоуми кое име да използва. — Майк лежи ранен в каретата. Един куршум одраска ребрата му. Не мисля, че е нещо сериозно, но все пак мистър Мейтс трябва да го прегледа. — Радфорд си пое дълбоко дъх. Най-трудната част предстоеше.

Мисис Формби седна на сламата, а изражението ѝ стана сериозно и замислено.

— Ще се погрижа за момчето, милорд. Струва ми се, че Хобс идва на себе си. — Тя с мъка се изправи на крака.

— Почакайте! Мисис Формби, ако обичате. Искам да ви кажа още нещо.

Графът махна на двамата ратаи в конюшната, които уплашено стояха настрани и с недоумение гледаха групичката, надвесена над Хобс.

— А вие, момчета, изтичайте да повикате доктора. Знаете ли къде живее мистър Мейтс?

Конярчетата мълчаливо кимнаха.

— Вземете двуколката с понито и побързайте!

Момчетата се затичаха да впрегнат понито. Рядко получаваха заповеди директно от графа, а и тази вечер се случваха прекалено

важни неща, за да пускат обичайните си шегички.

— Мисис Формби, знаете ли дали някой от къщата е буден? — прошепна Радфорд, за да не го чуят ратаите в другия край на конюшните.

— Мартин е буден, тъй като очаква Ваша Светлост да се прибере. Всички останали спят.

— Добре. Аз... Имаме проблем, но засега бих искал това да си остане между нас тримата. Знам, че мога да разчитам на вашата дискретност. — Графът направи знак на Фредерик да се присъедини към тях. — Много ми е трудно да го обясня, тъй като самият аз съм смутен. — Той долови озадачените им погледи. — Искях да проверя дали раната на... Майк е сериозна. Затова свалих ризата и жакета му. — Мисис Формби и Фредерик продължаваха да го гледат с недоумение. Струваше им се, че той е пострадалият. — Вижте, проблемът е в това, че Майк ни е излъгал. Той не е момче, а момиче... — Получи се по-лошо, отколкото бе предполагал. Силно се изчерви, когато забеляза, че тези почтени възрастни слуги го гледаха така, сякаш беше полудял. — Истина е. Опасявам се, че съм прав... — Едуард постепенно замлъкна при вида на възмущението, изписано на лицето на мисис Формби. — Мисис Формби, искам да знаете, че той... тя спаси живота ми. Нападателят се целеше в мен, но тя скочи между нас. Независимо от измамата, ние сме длъжни да ѝ дадем възможността да обясни всичко.

Мисис Формби си пое дълбоко дъх, за да се поуспокои.

— Разбира се, Ваша Светлост — обади се икономката. — Трябва да си призная обаче, че тази млада жена успя да ни заблуди добре. Не мога да проумея защо го е направила. Ужасно се боя тази чудата измама да не е свързана с някакво престъпление.

— Да си призная, мисис Формби, самият аз съм доста притеснен, макар че тя вече два месеца работи при нас, без да ни създава никакви проблеми. — Графът замълча, ужасен от спомените, които нахлуха в съзнанието му: как тази девойка го беше бърсала след баня, как му бе помагала да се облича... — Дори проявяваше изключителна дискретност. Освен това тази вечер ми направи голяма услуга. — Всъщност две, помисли си Радфорд. В този момент до него долетя трополенето на потеглящата двуколка. — Възнамерявам да изслушам нейната история, преди да предприема нещо — добави той. — Хич не

ми се ще това да се разтръби наляво и надясно. Честно казано, във висшето общество ще се пуснат груби шегички, ако се разбере, че няколко седмици съм имал жена за камериер, без да знам за това. — Графът можеше да си представи на какви закачливи подмятания щеше да бъде подложен от празноглавите богаташи. Месеци, дори години наред щеше да бъде посмешището на светското общество. При тази мисъл Радфорд се намръщи. Това девойче трябваше да представи доста убедително обяснение за нелепото положение, в което го бе насадило. — Предлагам да я занесем в моята стая. Ще помолим мистър Мейтс да я прегледа тази вечер, но никой друг не трябва да знае, че тя е там. Може да пуснете слуха, че съм понастинал малко и Майк се грижи за мен. Ще обясните, че тъй като не желаем да се повтори историята с грипа, никой няма да има право да влиза при мен, докато не оздравея. Първо нека се оправи и после ще реша какво да правя с нея в зависимост от обяснението и за този странен маскарад. Очевидно не може да започне работа при нас като прислужница. Със сигурност ще я познаят. Няма да може да отиде и в имението. Двете прислуги общуват доста често. — Графът мислеше почти на глас. — Ако сметна, че е имала важна причина за тази заблуда, може да убеди някой от приятелите си да я вземе на работа. В края на краищата добре изпълнява задълженията си. — За свое най-голямо учудване, при мисълта, че тя може да работи за друг, той изпита известно огорчение. Въпреки това тя не можеше да остане при него...

Мисис Формби и Фредерик мълчаха. Радфорд долови неодобрението им, че ставаше съучастник в тази измама, но сърце не му даваше да изхвърли девойката на улицата.

— Да съобщя ли на прислугата за нападението, милорд? Боя се, че нямам друг избор, след като двамата калпазани от конюшната разбраха за това.

— Налага се да им кажете. Освен това Хобс ще е на легло поне няколко дни. Все пак не споменавайте, че е имало стрелба. Не мисля, че Хобс я е усетил. Сигурно вече е бил в безсъзнание. Ще обясним, че Хобс е бил цапардосан по главата, но аз съм изплашил бандита. Няма нужда да правим от мухата слон. Фредерик, ще успееш ли сам да занесеш момичето в стаята ми? Слабичка е, няма да тежи много.

— Да, милорд. Ще успея.

— Добре. През това време аз ще вляза в къщата и ще повикам Мартин в библиотеката. Ще му разкажа за грабежа и ще му поръчам да разучи какви слухове се носят за тази случка. Добре е мисис Формби да върви пред теб, за да сте сигурни, че никой от прислугата не е буден. Мартин ще види, че не съм пострадал като Хобс. Така никой няма да се разтревожи или заподозре нещо нередно, ако утре се разбере, че съм настинал. Фредерик, щом Мартин се оттегли да спи, възможно най-бързо иди в задната част на къщата. И когато докторът свърши с раната на Хобс, можеш да го пуснеш в къщата през задната врата.

Графът изглеждаше доволен от себе си. Ако успееше да потули случилото се, злите езици в Лондон нямаше да го вземат на подбив.

— Е, след като всеки от нас получи задачата си, нека да действаме. Не знам обаче кога онези двама калпазани ще доведат мистър Мейтс. Сега отивам да поговоря с Мартин. Фредерик, изчакайте три минути с мисис Формби, след което занесете момичето в стаята ми. — Графът стана и се запъти към вратата.

Когато графът се скри в тъмнината, мисис Формби и Фредерик се изгледаха, а на лицата им се четяха загриженост и недоумение.

Радфорд заблъска с юмрук по задната врата. Докато повечето благородници настояваха да влизат само през главния вход, той никога не държеше на официалностите късно вечер. Мартин веднага отвори вратата. Лицето му излъчваше загриженост. Без съмнение беше усетил създалата се суматоха, но чакаше лично да го потърсят.

— Опитаха се да ни ограбят, Мартин. Бих искал да си поговорим в библиотеката, но преди това ми налей едно бренди. — Графът влезе вътре, запазвайки пълно самообладание.

— Разбира се, милорд.

Двамата мълчаливо прекосиха стаята на долния етаж, но после Мартин изпревари малко господаря си, за да му отвори вратата на библиотеката. Радфорд изчака Мартин да налее бренди в чашата. Искаше му се най-сетне да пийне нещо хубаво и тъжно се усмихна, като си спомни колко умело „момчето“ беше разреждало питиетата му през цялата вечер. Мартин му поднесе чашата на малък сребърен поднос. Радфорд я взе и се отпусна в любимия си стол. Прислужникът застана пред него в очакване, неподвижен като сфинкс, докато Радфорд замислено отпи няколко глътки.

— Нападнаха ни в една малка уличка и похитителят беше въоръжен с голям пистолет. За да спре каретата, той е замерил Хобс с нещо, най-вероятно с камък. Хобс ще се оправи, но все пак изпратих да доведат мистър Мейтс.

Графът замълча и отпи още няколко глътки. Никога не му се бе налагало да черпи кураж от бутилката, но брендите определено му помагаше.

— Това нападение ме притеснява, тъй като похитителят не приличаше на уличен разбойник. В тъмното не можах да видя с какво беше облечен, но си личеше, че дрехите му са скъпи. Освен това пищовът, който държеше, беше много по-хубав, отколкото на един бандит. Той дори не поиска парите и скъпоценностите ми, а направо стреля в мен. Това ми се стори доста странно. Не съм сигурен, че това беше обикновен опит за грабеж. Затова искам дискретно да поразпиташ какво се говори в града за случката. Може да се натъкнеш на нещо.

Едуард отново надигна чашата си, заслушвайки се в почти недоловимия шум, идващ от коридора, който му подсказваше, че Фредерик минава с „товара си“.

— Знаеш ли дали нещо подобно не се е случило напоследък? — попита Радфорд и невъзмутимо протегна напред краката си.

— Не, милорд, но веднага ще се поинтересувам. Ваша Светлост желае ли да уведоим властите?

— Засега не. Най-вероятно ще се окаже, че търсим игла в копа сено и ако наистина е единичен случай, не смятам да предизвикам следствие. — Радфорд успя да запази самообладание.

Единственото му желание беше да залови мръсника, който се бе опитал да го убие и бе ранил двама души от прислугата му, но засега не можеше да си позволи да замеси и властите. Освен това не искаше да призват собствения му „камериер“ като жертва и свидетел в съда.

— В такъв случай ще разпитам по-заобиколно, милорд.

— Е, често този начин се оказва най-резултатен, а, Мартин?

— Така е, милорд.

По лицето на Мартин пробягна лека усмивка. Той се стараяше да подражава изцяло на сериозното държане на Фарнсуърт, а това само по себе си беше професионална заплаха за един домакин.

— Можеш да се оттеглиш, Мартин. — Радфорд прецени, че Фредерик бе имал достатъчно време, за да качи девойката в стаята му. — Заклучи входната врата, а задната остави отворена. Мисис Формби и Фредерик са в конюшната при Хобс, а и аз може да поискам да поговоря с доктора за състоянието на кочияша.

— Да, милорд. Радвам се, че Ваша Светлост не е пострадал при това подло нападение.

— Благодаря ти, макар че имам ужасно главоболие и гърлото подозрително ме дразни. Ще полудея, ако отново се разболея. — Радфорд говореше унило, радвайки се, че му се бе удаля възможността да подготви почвата за утрешната си „болест“.

Мартин пожела лека нощ на господаря си и излезе от стаята. Радфорд остана още малко в библиотеката, наслаждавайки се на последните глътки, които отпи от чашата. Блазнеше го мисълта да си налее още бренди, но осъзна, че просто се опитва да отложи неизбежното. Трябваше да се качи горе при момичето и по възможност да говори с него още тази вечер. С нежелание стана и се запъти към вратата. Искрено се надяваше да получи приемливо обяснение за измамата, в която бяха въввлечени той и прислугата му. Докато се изкачваше по стълбите, графът се почуди защо отдаваше толкова голямо значение на една слугиня, която беше измъкнал от калта.

Радфорд безшумно откряна вратата на спалнята си. Фредерик стоеше до писалището, изглеждайки съвсем не на място в спалнята на графа, както и вероятно се чувстваше. Мисис Формби държеше единствената свещ, която оставаше запалена в отсъствието на графа, за да запали няколко от свещите в спалнята. Девойката лежеше в голямото легло, но през тъмните завеси, които се диплеха над масивния креват, тя приличаше на безформена купчина.

Когато току-що запалените свещи осветиха стаята, силуетът на момичето се очерта по-ясно. Беше се извърнала към Радфорд. Тя впери в него изпълнените си с болка очи, а лицето ѝ изглеждаше малко и бледо на фона на тъмносинята сатенена завивка на леглото. Някой — най-вероятно мисис Формби — бе сложил голяма хавлия под прогизналите ѝ от кръв дрехи. Жакетът ѝ беше закопчан на гърдите и парчетата от разкъсаната ѝ „опаковка“ личаха отдолу. Фредерик се покашля. Радфорд се обърна лице в лице с двамата си верни слуги, осъзнавайки, че изискваше прекалено много от тях тази вечер.

— Благодаря и на двама ви. Мисля, че Мартин не ви чу. Вече може да се върнете в конюшната, за да почакате мистър Мейтс. Мисис Формби, бихте ли го придружили дотук, когато приключи с Хобс? Обясненията оставете на мен, ако обичате. Той не трябва да знае много за тази неприятна история.

— Разбира се, милорд. Веднага ще слезем при Хобс. Не ми се ще да се опита да стане в наше отсъствие. — Икономката се поколеба за миг. — Ваша Светлост желае ли да слезе долу? Ще се радвам да остана при момичето.

Безспорно порядъчната мисис Формби се стремеше да спази благоприличието. Това обаче изглеждаше нелепо, при положение че седмици наред момичето бе спало тук всяка нощ. Графът нервно присви рамене, подразнен, че тази девойка го злепоставяше пред собствената му прислуга.

— Не, благодаря ви. Ще остана тук — тихо, но властно рече графът.

Икономката кимна и излезе от стаята, хвърляйки загрижен поглед към дребната фигура в леглото. Доволен, че може да се оттегли, Фредерик се затътри след нея и затвори вратата след себе си.

Радфорд ги изпрати с поглед. В главата му беше голяма бъркотия. Усещаше проницателния поглед на девойката в гърба си, но не можеше да събере смелост да се обърне към нея. Като изсумтя недоволно, Едуард отиде до писалището и рязко издърпа стола до него, след което ядосано го премести до леглото. Свали сакото си и нервно дръпна шала си, след което ги захвърли на пода, преди да съобрази, че не е сам в стаята. После седна, опъна краката си и скръсти ръце пред гърдите. Отразената светлина от свещта на тоалетката трептеше в зелените очи на момичето. Но графът я гледаше строго, мрачно присвил устни.

— Няма да ти задавам никакви въпроси, докато докторът не те прегледа. Надявам се след това да чуя истината от теб. Не искам никакви лъжи и недомлъвки. Ясно ли е?

Гласът на Радфорд звучеше сурово, а думите му сякаш я шибаха като камшик. Тя тъжно кимна и извърна очи от него. Не можеше да понесе гневния му поглед.

Радфорд мълчаливо огледа профила ѝ. На фона на мъждукащата слаба светлина съвсем ясно личеше, че е момиче. Мислено се наруга, задето не бе успял да види това по-рано. Червеникавокестенявите ѝ

къдрици подчертаваха нейните високи скули и пълните ѝ меки устни. Малкият ѝ нос беше съвсем леко вирнат в края. А очите... В момента тя бе извърнала поглед от Радфорд, но той не можеше да забрави болката в зелените ѝ очи, които молеха за прошка. Изведнъж му хрумна, че ако косата ѝ беше малко по-дълга и облечеше прилична рокля, тя щеше да се превърне в истинска красавица. По дяволите! Та тя го бе направила за смях!

Едуард отново изсумтя, стана и отиде до бюрото, за да си налее едно голямо бренди. После се приближи до незапалената камина, отпусна се в тапицираното кресло до нея и се замисли за измамната природа на жените, докато чакаше доктора.

След малко графът дочу леко шумолене в коридора пред стаята. Той тъкмо скочи на крака, когато на вратата се почука леко. Бързо прекоси стаята и безшумно отвори вратата, пред която чакаха мисис Формби и докторът. Радфорд им направи път да влязат. Икономката изглеждаше напрегната и строга, а мистър Мейтс беше леко притеснен. Радфорд затвори вратата след тях и покани доктора да седне.

— Как е Хобс, мистър Мейтс? Сериозни ли са нараняванията? — попита Радфорд.

— Раната изглежда повърхностна, милорд. Той е в съзнание, което означава, че за седмица ще се възстанови напълно, но лицето му ще остане леко белязано и няколко дни ще има ужасно главоболие. Разбрах, че сте били нападнати от някакъв разбойник.

— Да, при това въоръжен. Но ще ви помоля да запазите това в тайна. Пътувах заедно с една млада дама. Тя се беше... маскирала като мъж. Бяхме на един малък прием... — Радфорд се мразеше заради тази нелепа измама, но се налагаше да излъже, за да запази репутацията си, при все че не можеше да разчита на дискретността на мистър Мейтс в тази деликатна история. Все пак той лекуваше половината благородници в Лондон. — Много ще съм ви благодарен да прегледате младата дама сега, но после бих искал да забравите напълно за тази визита.

Графът съзнаваше, че само титлата му е достатъчна, за да накара този мъж да мълчи. Мистър Мейтс нямаше да посмее да изложи на риск лекарската си репутация с един толкова влиятелен представител на висшето общество.

— Милорд, можете да разчитате на моята дискретност. Младата дама не трябва да се бои, че ще се разприказвам. — В гласа на доктора се чувстваше лека обида. Смяташе се за дискретен мъж и никой от пациентите му не се бе оплаквал за злоупотреба с доверието му.

— Разбира се. Как можах да си помисля такова нещо! Простете ми. Но случилото се тази вечер ме разстрои. А сега ще прегледате ли момичето?

Радфорд стана и посочи към леглото. Мистър Мейтс се приближи до нея и се наведе, за да я прегледа. Едуард застана до стола на доктора, за да може да наблюдава, като се ядосваше, че едва не обиди един добър човек заради собствената си репутация.

— Мисис Формби, ще бъдете ли така любезна да ми светите със свещта? Така е добре — каза докторът, когато тя вдигна свещта тъй, че светлината от нея да пада върху гърдите на девойката.

Радфорд следеше с поглед ръцете на мистър Мейтс, които нещо опипваха раната. Графът забеляза как гърдите на момичето, гладки и розови на светлината от свещта, настръхнаха, сякаш му се присмиваха.

Едуард изсумтя, обърна се и седна с гръб към леглото. Зад него се чуваха шепнещи гласове. Усети, когато мисис Формби наля вода в легенчето, след което докторът започна да чисти раната. Момичето не изхленчи нито веднъж, при все че болката несъмнено беше силна.

След малко докторът се приближи до Радфорд. Графът му направи знак да седне. Мистър Мейтс се настани в стола, бършейки ръцете си във влажна кърпа.

— Мисля, че ще се оправи, милорд, но се боя, че може да се получи инфекция. Раната е повърхностна, но е възпалена. Куршумът само я е одраскал. Имала е голям късмет. Още няколко сантиметра встрани и белият дроб можеше да се окаже засегнат... — Мистър Мейтс замълча и въздъхна. — Потресен съм от жестокостта, проявена към толкова прекрасна млада дама. Наистина е лошо, когато мъжете се нахвърлят един върху друг без причина, но не мога да си представя какво е сторило това невинно дете, за да предизвика гнева на съдбата.

Погълнат от мрачните си мисли, Радфорд се вторачи в студената камина. С какво беше заслужила това? Благодарение на нейните всеотдайни грижи той и болните слуги се бяха излекували от коварния грип. Седмици наред безропотно му бе прислужвала. Беше му помогнала да разкрие едно престъпление, проявявайки голяма смелост

и преданост. Беше спряла с тялото си куршума, предназначен за него. Той беше неин длъжник, а не тя. Графът погледна доктора с лице, на което се четяха обърканост и разкаяние.

— Трябва да я заведа здрава и читава в семейството ѝ, но не искам да навреда на възстановяването ѝ. Кога най-рано може да понесе неколкочасово пътуване с карета, сър? — промълви Радфорд с известна тъга и съжаление.

Не знаеше какво да прави с тази девойка в леглото си. Разкъсваше се от противоречиви чувства, но най-много от всичко жадуваше да се пхне в кревата и да заспи. Но засега това бе невъзможно, тъй като леглото му беше заето.

— Раната трябва да се промива няколко пъти на ден. В момента изглежда доста добре, но както казах, има опасност от инфекция или треска. За предпочитане е да остане тук още няколко дни, но ако семейството ѝ настоява, може да я преместите веднага, при положение че я поставите в легнало положение в каретата и не се друсва много. И все пак има риск.

Мистър Мейтс почти шепнеше, за да не го чуе момичето. Не му се искаше да я притеснява допълнително — болезнената рана ѝ стигаше. Тези богати младежи изобщо не мислят за доброто си име, каза си той. Твърде късно ще осъзнаят, че след смъртта си човек оставя само своята репутация — добра или лоша. Но в крайна сметка от него се искаше само да я излекува и успокои, а не да ѝ бъде съдник.

Радфорд погледна доктора с известно неудобство, убеден, че въззрастният мъж го обвинява за нещастията, сполетяло младата дама. Гордостта пречеше на графа да сподели с доктора истината, а ако се опиташе да обясни, че не е имал никакви неприлични намерения, извиненията му щяха да прозвучат фалшиво. Оплетен в мрежа от лъжи, Радфорд се чувстваше задушен, разстроен и смешен. Колкото по-скоро се избавеше от това нелепо положение, толкова по-добре за него.

— Благодаря за посещението ви, сър. Беше много мило от ваша страна да се отзовете на повикването ми в този късен час. — Графът изгаряше от желание докторът да си отиде, за да остане сам и да потърси бързо разрешение на проблемите си.

— Е, аз ще тръгна. — Мистър Мейтс стана и оправи сакото си. — Обясних на мисис Формби какво да прави с двамата пациенти.

Дадох малко лауданум на момичето. Ще ѝ помогне да заспи спокойно, без да се мятат от болки. Оставих още малко в една стъкленица на тоалетката. Мисис Формби знае дозата. Не е голяма, тъй като девойката не е свикнала с това успокоително.

— Разбирам ви. Ще направим всичко необходимо, за да се чувства добре. — Радфорд изпрати доктора до вратата. — Мисис Формби, бихте ли изпроводили мистър Мейтс до каретата? — Той им направи път и икономката поведе доктора към тъмния коридор.

Радфорд безшумно затвори вратата, след което се облегна на нея и се взря във фигурата на леглото. Чувстваше се изтощен. Беше прекарал необичайна вечер.

Тихомълком отиде до леглото с надеждата, че тя е заспала, тъй като не гореше от желание да я разпитва точно сега. Но когато се надвеси над нея, зелените ѝ очи, които блестяха на светлината от свещта, го гледаха ококорено. С дълбока въздишка графът се отпусна в стола до кревата. Нямахше как да отлага. Унило свали ботушите си, захвърляйки ги върху сакото и шала си.

Мод беше почувствала сянката му върху себе си, затова се насили да го погледне в очите. Графът имаше уморен и умислен вид, но враждебността и строгостта му бяха изчезнали. В главата ѝ беше голяма бъркотия. Какво трябваше да му каже? Дали да го излъже отново, измисляйки друга измама? Щом не бе успял да познае Мод Ромни в лицето на Майк, можеше без проблеми да се представи за Моли. Беше ѝ писнало да лъже и да се страхува, но в настоящия кошмар в съзнанието ѝ най-ярко изпъкваше образът на братовчед ѝ Джон, притиснал тялото си в нейното, докато, потен и ехиден, ѝ причинява болка. Не искаше да излъже благодетеля си отново, но в никакъв случай не желаше да се върне при Джон. Омотана в тази мрежа от измами, тя виждаше пред себе си само един изход, който все повече и повече я оплиташе в лъжи.

— Коя си ти? — нежно попита той. — Защо ни излъга? — Едуард зачака. Големите ѝ очи блестяха, а лицето ѝ издаваше нерешителност и боязън. — Налага се да ми кажеш. Трябва да знам истината, каквато и да е тя. Постави ме в дяволски неудобно положение. Ако желаеш да се отнасям с уважение към теб, трябва да ми кажеш защо измами по този начин всички в дома ми.

Ръцете на Мод се вкопчиха в завивката. Тя ухапа долната си устна. Тъмните очи на графа я гледаха проникателно и тя се страхуваше, че той може с лекота да прочете цялата истина в душата ѝ. За неин късмет точно в този момент на вратата се почука.

Изругавайки под носа си, Радфорд се изправи и отиде да отвори, като строго изгледа Мод. Нарамила купчина бельо, мисис Формби стоеше в тъмния коридор. Тя бързо влезе в стаята и графът затвори вратата след нея. Не беше съобразил, че момичето трябва да се преоблече. Това забавяше разговора му с нея още малко.

— Няма да се бавя много, милорд. Донесох няколко от моите нощници, чисти долни дрехи и бинт за подмяна. Не исках сутринта някой да види, че нося тези неща във вашата стая. — Икономката бързо отиде до леглото и остави купчината на стола.

— Много сте съобразителна, мисис Формби. Признавам, че напълно бях изключил за тези подробности. — Радфорд отново седна и извърна поглед от кревата. Изглежда, не му беше писано да спи тази вечер.

— Ваша Светлост, искате ли да преместя момичето на нейното легло в гардеробиерната? Ако не, ще ви постеля в друга стая.

— Няма нужда, мисис Формби. В големия креват ще ѝ бъде по-удобно, а и за предпочитане е да не я местим. Тази вечер ще спя в нейното легло. Знаете, че съм спал и при по-лоши условия. — Графът се засмя, когато икономката недоволно изсумтя. — Предпочитам да не разхвърляме още една стая. Така или иначе нощта напредва, а и не ми се ще сутринта да се промъквам незабелязано по коридора. В никакъв случай не бива да остава сама.

Радфорд се намести по-удобно, протягайки се в широкото кресло, за да провери дали всъщност то не беше за предпочитане пред твърдото легло в гардеробиерната. Но когато облегна главата си на възглавницата, в голямото огледало, окачено в позлатена рамка над тоалетката, видя отражението на девойката. Кожата ѝ изглеждаше млечнобяла на мъждукация пламък от свещта. Младата жена, която беше взел за върлинесто и буйно момче, се оказа стройна дългокрака красавица с нежна кожа. Лявата ѝ половина, където беше раната, не се виждаше на огледалото, затова никаква превръзка не загрозяваше бялата ѝ кожа. Когато тя седна в леглото, Едуард забеляза, че гърдите ѝ са малки, но закръглени, а тъмните им зърна — порозовели. Омагьосан

от тази гледка, Радфорд затаи дъх, а мисис Формби се наведе напред и мушна бялата ленена нощница през главата на Мод. После внимателно я смъкна надолу по тялото, покривайки сантиметър по сантиметър нейното изящно прелестно тяло. Как не бе забелязал тази красота? Как е могъл да бъде толкова сляп?

Изведнъж деловият глас на мисис Формби го сепна, изваждайки го от трансa, в който неусетно беше изпаднал.

— Готова съм, милорд. — Радфорд видя как икономката облегна девойката на възглавниците и я покри с копринения чаршаф. После събра останалото бельо и грижливо го остави на малката масичка до стената. — Ако не се нуждаете повече от мен, ще се оттегля в стаята си. — Мисис Формби стана, горда и благопристойна в подплатения си халат, и склочи длани пред корема си. — Не мисля, че момичето ще се нуждае от още нещо тази вечер, но позвънете в стаята ми, ако ви потрябвам.

Системата за повикване на прислугата в къщата — чрез дърпане на шнура на звънеца — беше сложна и съвременна, с което графът беше спечелил завистта на приятелите си.

— Надали ще ми потрябвате тази нощ, мисис Формби — отвърна графът, събирайки мислите си. — Идете да поспите. И помнете, сутринта ще бъда неразположен. В зависимост от историята на момичето и състоянието ѝ, утре вечерта може да се опитаме да я измъкнем незабелязано отгук. Сетих се, че може да остане в ловната ми хижа, докато оздравее... — Тази идея току-що му беше хрумнала. Хижата не беше препълнена по това време на годината — само пазачът и съпругата му живееха в една къщурка наблизо. Това място беше изключително подходящо...

— Добре, милорд. Желая ви лека нощ.

— Боя се, че е „добро утро“.

Двамата се усмигнаха учтиво, след което икономката се обърна и излезе от стаята, затваряйки безшумно вратата след себе си.

Радфорд въздъхна дълбоко. Сърцето му щеше да изхвъркне от вълнение. С неудобство усети стягане в слабините си. Струваше му се абсурдно. Беше спал със стотици красиви жени, а ето че една млада прислужница го възбуждаше тъй силно и го караше да я гледа скришом като ученик! С досада се отърси от мисълта за нейните дълги елегантни крака и решително се запъти към леглото. Щом толкова му

се искаше да спи с жена, без никакви проблеми можеше да отиде при Бела.

Мод не спеше. Погледът ѝ не се откъсваше от графа, докато той се приближи до кревата. Радфорд беше поразен от игривите пламъчета в дълбоките ѝ зелени очи. Той седна до нея. Сякаш по собствено желание, едната му ръка улови нейните дълги студени пръсти, а погледът му направо я изгаряше.

Мод веднага почувства промяната, настъпила у него. Понечи да дръпне ръката си, но Едуард я държеше здраво, макар и нежно.

— Няма да те бия, нито ще те изхвърля на улицата — нежно я успокои той, но в думите му се усещаше известно напрежение. — Искам да ми кажеш незабавно коя си и от какво бягаш.

Едва сподави желанието си да погали меките ѝ пръсти, тъй като се опасяваше да не я уплаши. Припомни си, че тя беше под негова закрила. Никога не си бе падал по прислужничките. Немаше намерение да се възползва от безпомощността на девойката, която беше оставена на неговото благоволение.

Нейният тих, но ясен глас прекъсна мислите му:

— Казвам се Моли Рамзи, милорд, и много се срамувам, че ви излъгах. — Ето че Мод отново се оплете в друга лъжа, представяйки се с името на слугинята, която леля ѝ Клер беше изгонила, но поне Джон Ромни немаше да грухти върху ѝ като прасе.

— Добре, Моли, това е добро начало. И така, от какво бягаше, когато каретата ми връхлетя върху теб? — Трябваше да прояви търпение. Усещаше как пулсът ѝ бие лудо. Очевидно беше адски уплашена.

— От моята господарка и сина ѝ. — Мод с мъка преглътна. Стараеше се да се придържа възможно най-близо до истината, за да не се обърка по-късно. — Той ме преследваше непрекъснато с мръсни цели и тя ме мразеше заради това. Не можех да остана повече при тях.

— Добре. Звучи правдоподобно, Моли. А би ли ми казала къде живеят господарите ти?

Мод беше подготвена за този въпрос.

— В Сафълк, милорд. Притежават малко имение там.

Графът изпитателно присви очи, за да долови поне някаква следа от двуличие.

— Трябва да си извървяла доста път пеша, когато те намерихме. Как успя да стигнеш толкова далеч?

— Не вървах пеша, милорд. Господарите ми бяха на гости на едни свои приятели в Бедфордшиър. — Това беше името на областта, в която се намираше имението на графа. — Успях да избягам едва когато се отдалечихме от тяхното имение, тъй като в дома им не ме изпусаха от очи, а и съседите щяха да ме познаят. Облякох дрехите на едно конярче и избягах. Съжалявам, че трябваше да ги открадна, милорд.

— Беше битка, преди да те срещна, нали?

Очите на Едуард я гледаха топло. Явно ѝ беше повярвал.

— Да, милорд. Това преля чашата. — Мод ставаше все по-уверена. Смяташе, че това обяснение ще го задоволи.

— Но защо се преоблече като момче? Без съмнение много полесно щяха да те приютят някъде като момиче.

— Жените са беззащитни, милорд. — В гласа ѝ прозвуча горчива нотка. — Щяха да ме задяват по пътя. Нямах никакви пари и препоръки, докато никой не закача конярите, милорд. А и тези ужасни поли са толкова неудобни.

Устните на графа се извиха насмешливо.

— Напълно си права, Моли, жените са незаслужено онеправдани. Но какво работеше в дома на господарката ти? Теб те бива за мъжката работа. Дочух, че си добър коняр. Това не е обичайно за една слугиня.

Графът задаваше прекалено много въпроси. По дяволите! Защо просто не приемеше за чиста монета нейната сърцераздирателна история и не я оставеше да поспи малко?

— Прислугата там беше недостатъчна и не бе така добре организирана — обясни тя. — Не беше като вашата. Налагаше се да върша много неща. Така открих, че предпочитам да се занимавам с конете, отколкото с кухненската работа. Е, кой не би предпочел това — самоуверено попита тя.

Този път Радфорд не можа да сподави смеха си.

— Ти си много странна девойка, Моли. Нима предпочиташ оборския тор пред домакинската работа?

Мод си пое дълбоко дъх. Защо този мъж не си лягаше?

— Преди да умре, баща ми беше главен коняр, милорд. Прекарах детството си сред конете. Естествено, че ще предпочета седлото пред

тенджерата! — Мод започваше да се отдалечава прекалено много от истината, затова горещо пожела графът да се откаже от този кръстосан разпит и да я остави на мира.

— Баща ти да не е бил и добър картоиграч, Моли? Кой беше „любезният учител“, който те научи на шмекериите с тях? Предполагам, не е бил разгулният син на господарката ти?

Трябваше да му отговори. Графът все улучваше болното ѝ място. От него би станал един проклет адвокат!

— Баща ми, милорд. — Мод нарочно притвори очи. Реши да се престори, че ѝ се спи.

— Разбирам, Моли. Недей да заспиваш. Още не съм свършил. Може и да повярвам на историята ти, но все пак има едно нещо, което винаги ме е озадачавало. Речта ти. Съжалявам, че не послушах инстинкта си по-рано. Не съм срещал прислужница, която да говори като теб — нито в Лондон, нито в провинцията. Говориш като аристократка — ясно и просто. Как ще ми обясниш това?

Мод отново затвори очи, за да спечели малко време. Беше уморена и изплашена. Въпросите му нямаха край и той се хващаше за най-малката дреболия. Вместо това, отдавна трябваше да я погали по главата и да я остави да спи, за да няма нужда да му казва толкова лъжи. Отвори очи и се взря в него. Дано повярва и на тази лъжа, мислено се помоли тя.

— Аз... аз съм добра имитаторка, милорд. Често забавлявах прислугата, като имитирах благородниците. Имам добър слух. Баща ми обичаше да казва, че сме много по... — Тя замлъкна. Тази лъжа не беше така убедителна, но трябваше да свърши работа. Въображението ѝ се бе изчерпало. А и раната я болеше.

— Мисля, че мога да ти вярвам, Моли.

Пламъкът на свещта трепна. Очите на Мод излъчваха топлина. Малката ѝ длан лежеше в голямата му ръка. Тя въздъхна — спеше ѝ се и искаше графът да я остави на мира.

— Какво да те правя? Не можеш да останеш тук. Всеки ще ми се присмива, а и прислугата няма да погледне с добро око на твоя маскарад. Трябва да те отпратя за доброто и на двама ни. — В категоричния му тон се прокрадна нотка на съжаление.

Мод се ококори. Къде щеше да отиде? Какво щеше да прави?

— Аз... аз не искам да ме гоните. Моля ви, нека остана при вас! Моля ви!

Реакцията ѝ се дължеше на лауданума, на болката, породена от мисълта, че той и прислугата му са единственият дом, който я приема от сърце. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръцете му. Думите заседнаха на гърлото ѝ. В зелените ѝ очи се появи страх.

— Лудетино! Успокой се! Чуй ме! — Едуард улови треперещите ѝ студени пръсти и се опита да я утеши. — Ще се погрижа за теб. Повярвай ми.

Мод дишаше учестено. Графът видя как една сълза се появи в околото ѝ и се стече по зачервената ѝ буза. Не можа да се сдържи и я избърса с палеца си, който изглеждаше груб на фона на нежните ѝ скули. Тя доверчиво зарови лице в неговата длан, търсейки утеха.

Едуард се наведе към нея и отърка своята груба и брадясала буза в мекото ѝ лице.

— Не плачи, лудетино. Няма да позволя на никой да те нарани — нежно прошепна в ухото ѝ, — обещавам ти.

Мод обви ръце около врата му и силно го дръпна към себе си, сякаш се страхуваше, че той ще си тръгне. Цялата трепереше и Радфорд я притисна в обятията си. Уплашена е от нещо, помисли си той, в тази история има нещо нередно и трябва да разбере истината. Графът усещаше топлия ѝ дъх в ухото си и настръхна от възбуда. Сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение. Той утешително я погали по гърба.

— Шшт. Шшт. — Радфорд я помилва по бузата, след което без никакво предупреждение устните му докоснаха нейните — меки, податливи... и тъй непорочни.

Мод не се съпротивляваше. Едуард нежно ги разтвори с език и страстно впи устни в сочната ѝ уста. Той изпъшка от удоволствие и се намести на леглото, като внимаваше да не закачи раната ѝ.

Мод се понесе във вихъра на един непознат за нея свят — свят, изпълнен с трепетно вълнение и пулсираща, настойчива и неопикуема потребност, без която не можеше да живее. Усещаше как езикът му разтваря устните ѝ, завладявайки територия, която бе смятала за непокътната, но въпреки това се чувстваше чудесно. Леглото се огъна, когато графът се премести на него. Мод усещаше близостта на твърдото му тяло, притиснато плътно до нея.

Жадно впил устни в нейните, Едуард плъзна ръка надолу по тялото ѝ, милвайки лицето, брадичката и шията ѝ, докато — най-накрая се спря на нейните нежни и прелестни гърди. Мод изстена от удоволствие при докосването му и отметна глава назад, извивайки гърба си нагоре, за да насърчи ласките му.

В дълбините на съзнанието си тя долови слабия звън на предупредителен звънец. Слабо, но настойчиво звънене, което ѝ подсказваше, че трябва да се овладее. И без това нещата бяха достатъчно зле. Но желанието бе по-силно от предупредителния звън. Пулсиращата страст, насъбрана през изминалите няколко седмици, заглушаваше този тревожен сигнал. Мод изстена блажено и пламенно притисна тялото си до неговото.

Смътно усети как Едуард разкопча панталона си с една ръка и рязко го смъкна, след което със замах свали ризата и чорапите си. Остана чисто гол. Дъхът ѝ секна, когато той се намести върху нея, напомняйки ѝ за гръцки бог — загорял от слънцето, мускулист и едър.

Възбуден до краен предел, Радфорд не можеше да се сдържа повече. Отначало бавно и нежно, но после със силен тласък той проникна в Мод, чийто неочакван писък прониза съзнанието му като с нож. Графът се смрази на място и на лицето му се изписаха смущение и огорчение. Тя беше девствена. Изглежда, господарят, от когото се боеше тъй силно, не бе успял да я обезчести. Сега той беше сторил това, без да се замисля изобщо дали няма да ѝ причини болка. Едуард дочу риданията ѝ.

— Не плачи, скъпа. Съжалявам. Не знаех. Скоро всичко ще свърши.

Неспособен да обуздае силната си страст, Радфорд се задвижи в неудържим ритъм, достигайки до мига на върховно блаженство, при все че Мод се беше стегнала.

С вик на облекчение граф Радфорд се отпусна върху дясната половина на тялото ѝ, за да не закачи раната ѝ. Усещаше нейното тежко и учестено дишане. Започна да изпитва угризения. Той беше толкова напорист в желанието си, толкова сигурен, че постъпката ѝ е съзнателна, че не се бе замислил дали не е девствена. От години не беше спал с девствена жена, но никога не бе смятал това за важно. Болката намаляваше удоволствието му. Освен това не беше съобразил,

че ѝ бяха дали лауданум — опият, който в малки количества можеше да помрачи разсъдъка на човек и да засили физическата му активност.

Дишането ѝ се поуспокои. Едуард разглеждаше профила ѝ, а ръката му нежно милваше късите къдрици върху възглавницата. С другата си ръка той погали устните ѝ.

— Лудетино, нараних ли те?

Гласът му преливаше от нежност и Мод се извърна към него, все още замаяна от болката и желанието, които бе изпитала. Трогната от загрижеността му, тя се усмихна:

— Нищо ми няма, милорд. Съжалявам, че се разстроих. Нямах ни най-малка представа какво ме очаква.

Радфорд се засмя.

— Щях да бъда по-внимателен, ако знаех. Или може би — намръщено добави той — щях да се откажа, както би постъпил един джентълмен.

Едуард беше поразен от блясъка в очите ѝ, които го примамваха към зелените си дълбини и го омагьосваха.

— Не си спомням да съм ви молила за въздържание, милорд.

Те се спогледаха, без да отделят все още преплетените си тела, изпотени от изживяната страст.

Радфорд притиска Мод в обятията си и започна да обсипва шията ѝ с целувки.

— Моли, ти си много красива. Само да знаех какво да те правя... — прошепна той в косите ѝ.

Това прозвуча като фалшива нота в една иначе съвършена симфония.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мод се събуди рано призори. Беше сънувала родителите си. Беше чула смеха им и бе почувствала отново любовта, с която я бяха обграждали и предпазвали от злини. Но изведнъж неканена болка бе нахлула в сънищата ѝ, въпреки безуспешните ѝ опити да се абстрахира от нея и желанието ѝ да остане пленница на съня си. За съжаление любовта и утехата постепенно бяха изместени от чувството на болка и безпокойство, което окончателно я разбуди.

Мод се сгуши в обятията на Едуард. Той все още спеше. Леглото беше топло и удобно, а копринените чаршафи — меки. Графът миришеше на гора, цигарен дим и сладникаво бренди. Това ѝ се струваше тъй идилично и поетично. Искаше ѝ се да умре от срам заради снощното си поведение.

Как бе допуснала това да се случи? Какво ѝ беше станало, че му бе позволила да я милва, да я обладае, да я накара да забрави всичко, което ѝ бе втълпено за доброто и злото? Беше усетила единствено пламенното му докосване, което бе изгорило всичките ѝ сетива, превръщайки ги в пепел пред олтара на неудържимата ѝ страст.

Трябваше да вини само себе си за тази бъркотия. Изведнъж се сети за ролята, изиграна от братовчед ѝ Джон и допринесла за падението ѝ. Все пак не можеше да подмине факта, че сама си бе изпросила това, че бе пожелала графа още първия път, когато го бе видяла да става от ваната. Освен това не беше проявила никакво колебание или съпротива, за да защити честта си. Напротив, без никакви задръжки се бе отдала на Едуард и до края на невеселия си живот щеше да плаща за своя грях.

Мод се сети за стъписването си, когато Амелия бе целунала графа страстно и продължително. В сравнение с нея Амелия беше истинска светица!

Усещаше болка в главата и в лявата половина на тялото си. Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че трябва да продължи живота си с нова лъжа, че отново ѝ се налага да злоупотреби с доверието на добрия

граф. Но каква друга възможност ѝ оставаше? Абсолютно никаква. Мод Ромни си бе отишла завинаги и сега тя беше Моли Рамзи — ранена, бедна и омърсена, но жива и готова да работи за прехраната си. Положението ѝ не бе по-лошо, но ѝ се налагаше да се прости със свободата, на която се радваха мъжете в обществото, независимо от произхода си. Все пак беше неестествено и непосилно да се представя за момче през цялото време и рано или късно щеше да бъде разкрита, когато от нея щеше да се очаква да има брада и да говори с плътен глас.

Какво да прави? Въпреки нежеланието си да го признае, Радфорд беше прав за едно нещо — не можеше да остане повече тук. Беше абсурдно да си мисли, че персоналът ще я приеме като прислужница. Щеше да изгуби доверието на мисис Формби, а и останалата част от прислугата щеше да ѝ създава проблеми, дори и да не я кореше и подиграваше. Не можеше да пренебрегне и най-голямата трудност — след като предната вечер бе разтворила обятията си за любовта на графа, всякаква възможност да остане в дома му отпаднаше. Колкото и трудно да беше за жена с нейното възпитание и произход да приеме ролята на слугиня, тя не можеше да остане в тази къща с надеждата, че господарят ще ѝ обръща внимание от време на време. Нямаше да издържи да стои безропотно с бърсалката за прах, докато неговите красиви богати дами се разхождат из дома му. Съзнаваше, че един ден ще настъпи моментът, в който ще се появи някое прелестно създание и сред кутии и кюфари, пълни със скъпи бижута и феерични рокли, ще съобщи, че е новата лейди Радфорд. Това Мод нямаше да може да понесе.

Усети, че Едуард се размърда и сложи ръка върху гърдите ѝ. Изчерви се, тъй като изведнъж осъзна, че той лежи гол до нея. Споменът за изминалата нощ нахлу в главата ѝ. С вълнение си спомни ръцете му, които бяха обсипали тялото ѝ с ласки, достигайки до най-интимните ѝ места. Сякаш приел мислите ѝ в съня си, той нежно погали гърдите ѝ. Тялото му излъчваше силна възбуда, която започна да нахлува във вените ѝ. Едуард закачливо я ухапа по шията, след което я целуна. После седна в леглото. Утринната светлина придаваше златист блясък на топлите му очи.

— Добро утро, палавнице. Добре ли спа?

Графът не изчака отговора, а се наведе да целуне гърдите ѝ, плъзгайки ръка надолу към корема ѝ. Мод почувства отново лудия галоп на сърцето си и болезненото стягане в слабините си. Отблъсквайки Едуард с ръце, тя се дръпна назад, разкъсвана между страстта и чувството си за вина.

Радфорд я изглежда озадачено.

— Няма да ти причиня болка, лудетино. Обещавам ти, че ще бъда нежен.

Ръцете му продължаваха да шарят по тялото ѝ. Със сподавен вопъл тя се притисна към Едуард, сякаш изведнъж беше обзета от непонятна нужда. Отметна глава и откри своята изящна бяла шия и извивката на гърдите си за жадните му устни. Несъзнателно плъзна ръка надолу по тялото му и нежно го замилва.

Като внимаваше да не закачи превръзката на раната ѝ, Радфорд бързо се озова върху Мод и внимателно проникна в нея, без да откъсва погледа си от нейните дълбоки зелени очи. Постепенно двамата сляха телата си в неудържим ритъм, докато страстта им достигна невъображаеми висини. Една след друга вълни на удоволствие обливаха тялото ѝ, съсредоточавайки се в слабините ѝ. Мод стенеше от удоволствие.

Радфорд наблюдаваше лицето ѝ, изкривено от животинска наслада, и блажените му вопли се сляха с неудържимите ѝ стонове.

Те се отпуснаха в приятна отмала, задъхани и потни от топлината, която излъчваха телата ми. В плен на обърканите си мисли, девойката се вторачи невидящо в завесите на леглото. Все още не можеше да си представи, че бе изживяла такова върховно блаженство. Не беше в състояние да се отърси от приятното усещане.

— Стой така, лудетино, веднага се връщам.

Мод усети как леглото се надигна, когато графът стана. Извъръщайки глава настрани, тя го изпроводи с поглед до прозореца, докато тънък сноп слънчева светлина, проникващ през една пролука между тъмните завеси, осветяваше в златисто силно развитите му мускули, които изпъкваха по широкия му гръб. Радфорд дръпна завесите и стаята се обля в ярка светлина, която я заслепи. Мод дочу плискането на вода в умивалника. Без какъвто и да е свян тя следеше движенията на Едуард, който се запъти обратно към леглото. Долавяйки погледа ѝ, Радфорд се засмя дяволито.

— Голяма ненаситница си, лудетино. Само почакай да си почина няколко минути...

Мод не можа да се сдържи и се засмя, изчервявайки се от неудобното положение, в което беше изпаднала. Той седна до нея и отметна чаршафа, с който се бе покрила веднага след като бе станал.

— Нека те погледна на дневна светлина, хитрушо. Доколкото си спомням, на свещ изглеждаш изумително красива.

Мод видя как възхитените му очи зашариха по тялото ѝ.

— Зората те прави още по-прелестна, скъпа. Истинска красавица. — Радфорд нежно прокара пръст по корема ѝ и се усмихна, когато тя инстинктивно се сви.

Мод се изчерви от комплимента му, но все пак той ѝ достави удоволствие. Никога не се бе смятала за красавица, а последните няколко седмици, през които с такава лекота бе вземана за момче, изобщо не бяха допринесли за самочувствието ѝ.

— Има засъхнала кръв от снощи, лудетино. Това е нормално, в случай, че не знаеш.

Мод извърна глава, внезапно засрамена от действията на графа и натъжена от мисълта, че не може да се превърне отново в девственица, каквато би трябвало да бъде.

— Доста се чудех как е най-добре да се държим за в бъдеще, лудетино — гальовно прошепна той, но усети, че е разстроена и смени насоката на разговора, — нуждаеш се от време, за да се възстановиш. Ще минат седмици, докато раната ти заздравее напълно. — Разсеяно прокара пръсти по превръзката ѝ. — Едва след няколко седмици косата ти ще порасне до дължина, приемлива за момиче. Предполагам, че вече си се отказала да се представяш за момче? — Докато говореше, ръката му се плъзна към гърдите на Мод. — Не ги стягай никога вече. Би било голяма загуба — промълви дрезгаво. — Ако докторът прецени, че можеш да пътуваш, предлагам още тази вечер да те изпратя на север в ловната ми хижа, където ще можеш да се възстановиш на спокойствие. Предполагам, разбираш защо не можеш да останеш прислужница в този дом.

Радфорд говореше мило, но думите му накараха Мод да изтръпне. Тя се уплаши, че графът ѝ се бе наситил и искаше да се отърве от нея по най-безобидния начин. Извърна очи от него и се вторачи в светлината, която струеше през големите прозорци, тъй като

не желаше той да забележи болката в погледа ѝ. Но Мод не възнамеряваше да моли за снизхождение. Не смееше да се пазари с него.

— Междувременно ще прекараме деня заедно. Поръчах на мисис Формби да съобщи на слугите, че съм заразоболен, за да не идват в стаята ми. Не искам никой да научи, че Майк всъщност е Моли. Не желая всички благородници да ми се присмиват зад гърба, че не мога да различа зряла девойка от момче.

С възхищение се взря в гърдите ѝ.

— Гърдите ти са прелестни. Не знам как успя да го скриеш от мен. Изкушавам се да остана цял ден, затворен с теб... — Докато говореше, Едуард милваше корема и бедрата ѝ. — Все пак — тихо добави той — трябва да изпратя някого в „Уайт“, за да провери дали Сомсби е изпълнил докрай споразумението ни.

Мод се стегна. Как бе могла да забрави за Сомсби? Понечи да седне.

— Милорд... — промълви тя.

— При възникналите обстоятелства смятам, че Едуард е по-подходящо обръщение, не мислиш ли? — Граф Радфорд се усмихна и погали Мод от шията до гърдите. — Не си прави труда да ме убеждаваш, че е опасно. Този жалък страхливец никога не е представлявал опасност за мен. Едва сега разбирам защо беше толкова уплашена. Все пак си момиче...

— Момиче! — възнегодува Мод и рязко се изви, но се сгърчи от силната болка, която я проряза от лявата страна. — Момиче, а! Първо на първо, не съм момиче, а жена. Второ на второ, вие сте голям глупак, ако не виждате опасността. Според вас кой стреля по нас снощи? Момиче съм била!

Радфорд присви очи и замислено я изглежда.

— Какво знаеш за нощния ни нападател?

— О, защо не попитате Хобс. Нали той е мъж, а аз съм просто едно глупаво момиче! — Мод сграбчи завивката и се покри до брадичката.

— Добре, виновен съм. Нека сключим примирие, хитрушо. — Графът вдигна ръце и се престори, че се предава. — Не съм казал, че си глупава. Според мен фактът, че си момиче, обяснява защо беше толкова напласена. Херцогът е подъл и хитър страхливец. Той не

посмя да приеме предложението ми да се дуелираме. Не, хора като него предпочитат да подвият опашка и да избягат...

— Да подвие опашка значи? — възропта тя. — Как може да сте толкова наивен! Човекът, който стреля по нас, не е друг, а лакеят на херцога — Том! Още ли мислите, че няма за какво да се безпокоя!

Радфорд се вторачи в нея.

— Откъде разбра това? — сдържано попита той.

— Познах го! Точно за него ви говорех! Спомняте ли си? Лакеят, който мамеше на карти останалите слуги! Познах очите му над маската. Студени като на пепелянка. Бих ги познала навсякъде!

Изругавайки ядно, графът стана от кревата и с три големи крачки се озова до вградения шкаф за бельо. Рязко отвори дългата врата и напосоки започна да измъква най-различни дрехи.

— Къде отивате? Какво смятате да правите? — Гневът на Мод се стопи и отстъпи място на страха ѝ, когато видя как Едуард грабна комплект бельо и яростно започна да се облича.

— Какво ли? Възнамерявам да престана да се държа като наивен глупак, както ме нарече ти, и веднъж завинаги да уредя този въпрос със Сомсби!

Графът така силно пъхна ръце в ръкавите на ризата си, че тя изпука по шевовете. Той изруга и с рязко движение я захвърли, след което започна да търси друга в шкафа.

— Ще отида в дома му и ще го извикам на дуел. Утре сутринта няма да бъде сред живите. Не мога да проумея как бях толкова наивен да повярвам на този извратен измамник.

В яростта си графът щеше да скъса и тази риза. Мод се измъкна от леглото, приближи се до него и нежно сложи ръка на рамото му.

— Ако обичате, милорд, струва ми се, че се нуждаете от помощ. — Взе ризата от ръцете му, изтърси я и я вдигна, за да му помогне да я облече. Тя не обърна внимание на болката, която я прониза, когато протегна ръцете си.

Мод съзнаваше, че ако иска да види Едуард жив на другия ден, трябваше да се опита да го успокои. Безмълвно извади панталона от шкафа и се наведе, за да може графът да се пъхне в него. Когато той посегна да закопчае панталона си — нещо, което винаги правеше сам — погледите им се срещнаха. Очите му излъчваха топлина.

— Лудетино, опитай се да ме разбереш. Този мъж можеше да те убие. Беше ранена. Ако куршумът се бе оказал смъртоносен, никога нямаше да си го простя. — Едуард привлече Мод в обятията си, обърна я и леко я потупа отзад. — А сега се пъхай в леглото. Вече не си ми камериер, а и бездруго трябвало да почиваш. Нарездане на доктора.

Без да обръща внимание на думите му, Мод се пресегна да вземе ботушите му, след което ги притисна до гърдите, сякаш не искаше да му ги даде.

— Милорд, моля ви, послушайте ме. Умолявам ви.

— Наричай ме Едуард, лудетино, ако обичаш. Вече не съм „милорд“ за теб.

— Добре, Едуард. Умолявам те да ме послушаш. Не бива да ходиш сам в къщата на херцога. Не разбираш ли колко е подъл? Той е отчаян. Ако влезеш сам в бърлогата му, няма да те пуснат жив оттам. Какво значение има, че си по-добър стрелец, ако те застреля в гръб в собствения си кабинет.

Графът се засмя и посегна да вземе ботушите си, но Мод не ги даваше.

— Лудетино, дори херцог Сомсби не е в състояние да ме убие в собствената си къща. Това би предизвикало разследване. Просто е абсурдно. Дай ми ботушите, скъпа. Няма да имам достатъчно представителен вид за Негова Светлост, ако се появя само по чорапи.

— Нека отида при него вместо теб! Познавам прислугата. Мога да се предреша като Майк и да поразпитам какво става. Знаеш, че мога да науча повече неща от клюките на слугите, отколкото ти би успял!

— Достатъчно! — изрева графът. — Дай ми ботушите и веднага се връщай в леглото, ако не искаш да те занеса сам. И дума да не става да се предреша отново като момче. Не съзнаваш ли колко е опасно? Ако в къщата на херцога бяха разбрали, че си момиче, щяха да те изнасят, а вероятно и да те пребият до смърт. — Графът млъкна, а на лицето му се появи ужас и разкаяние. — Както се оказа, в моя дом не ти провървя повече, отколкото щеше да ти провърви на улицата. — Отпусна се тежко на стола до себе си, спомняйки си за нейната непорочност и за собственото си невнимание. После придърпа ботушите, които тя бе пуснала на пода. — Не желая да ходиш в къщата на херцога, ясно ли е? — повтори той със смекчен глас. — Неговият лакей едва не те уби предната вечер. Ако смяташ, че херцогът

представлява някаква опасност за мен посред бял ден, и то в собствената му всекидневна, сигурно съзнаваш, че този проклет лакей ще се отърве от теб за нула време, без никой да разбере за това. За бога, момиче, не разбираш ли? — гневно възкликна, когато забеляза недоволното изражение на лицето ѝ. — Ти можеш да го изпратиш на бесилката! Той няма да ти позволи да душиш из дома му. Прекрасно знае, че може да го познаеш и няма да рискува това да стане. Даже на улицата те грози опасност. А що се отнася до полицията, за тях ти ще бъдеш още една избягала прислужничка. Никой няма да започне разследване, което би злепоставило херцог Сомсби, заради прищевките на някой си Майк.

— Щом аз съм в опасност, твоето положение не е по-розово — продължи да упорства тя. — Защо не можем да се обърнем към властите? Защо трябва сам да се оправяш с него? — Мод застана мълчаливо пред графа, докато той нахлузваше ботушите си, но не се помръдна да му помогне.

— Скъпа моя, не очаквам от теб да ме разбереш. Този въпрос трябва да се уреди по мъжки. Никой благородник не разчита на властите да разрешават проблемите му вместо него. Сам ще уредя този въпрос.

Мод се изчерви силно, тъй като той току-що, съзнателно или не, ѝ беше напомнил, че е една най-обикновена прислужница. Изгаряше от желание да му каже, че и тя е от знатно потекло и също презира обществената уредба.

Едуард я придърпа в скута си и започна да я целува по шията.

— Ще си отворям очите на четири, лудетино. Няма да позволя на този стар мръсник да стане причина за смъртта ми. Но повече нито дума да ходиш в къщата му. Не мога да си простя, че въвлякох едно четиринадесетгодишно момче в тази мръсна история. Още по-ужасно е, че всъщност съм въвлякъл едно момиче на... О, боже, на колко години си в действителност? Не си на четиринадесет, нали?

— Скоро ще навърша осемнадесет — мрачно отвърна тя.

Нито една нейна дума не бе успяла да му въздейства. Изглежда, твърдоглавието на мъжете нямаше граници.

— Вчера казах на мисис Формби, че ще остана в стаята си през целия ден, но сега ще сляза долу при нея и ще ѝ съобщя за промененото си решение. Ще ѝ поръчам да обясни, че Майк е болен и

ще остане на легло, за да не зарази останалите слуги. А ти няма да напускаш тази стая под никакъв предлог. Ясно ли е?

Мод не отделяше поглед от Едуард. Плътно притисната в обятията му, близостта му ѝ се струваше болезнена.

— Искам да ми обещаеш, че няма да излизаш, лудетино. Нямам никакво желание да те връзвам за кревата.

— Обещавам. — Въпреки това Мод не възнамеряваше да спази обещанието си, беше убедена, че можеше да наруши дадената дума, за да спаси нечий живот. И без това не смяташе, че ѝ бе останала кой знае каква чест, за да се грижи за нея.

— Преди да тръгна, ще закуся долу. Ще поръчам на мисис Формби да ти донесе нещо за хапване.

— Не! Искам да кажа — заеквайки, обясни тя, — аз... аз не се чувствам достатъчно добре, за да ям. А и точно сега не искам да виждам никого. Нека не ми носи нищо за ядене.

След като граф Радфорд възнамеряваше да обсъди създалото се положение с мисис Формби по време на закуска, Мод реши, че ще има предостатъчно време да стигне до къщата на херцога, да намери Еди и да му разкаже за случилото се. За нула време щеше да се облече и измъкне от дома на графа. Освен това знаеше, че прислугата, която чистеше къщата, щеше да стигне до този етаж чак по обяд.

На лицето на графа се появи загриженост.

— Извинявай, бях забравил за раната ти. Много ли те боли? Изобщо не трябва да ставаш, камо ли да се притесняваш за тези неща. Умолявам те, лудетино, върни се в леглото и не се безпокой за нищо. — Едуард внимателно я поведе към кревата, нежно обгърнал кръста ѝ с ръка.

— Не ме боли много, ми... искам да кажа, Едуард. Просто не искам да виждам никого, а най-малко мисис Формби. — Тя се остави той да я заведе в леглото. Радфорд искаше от нея точно това — да бъде послушна и нежна.

Той грижливо я зави, после се наведе и я целуна по шията.

— Не мърдай оттук, лудетино — прошепна дрезгаво. — Скоро ще се върна и ми се иска да те намеря точно на това място.

Мод отново усети как топла вълна заля тялото ѝ. Устните им се впиха в продължителна и гореща целувка, която още повече разпали страстта им. Радфорд с неохота се откъсна от любимата си.

— Много си вкусна, лудетино. Не мога да ти се наситя. Скоро ще се върна и ще продължим започнатото.

Щипвайки я игриво по носа, Едуард стана от леглото и с две крачки се озова до вратата, която затвори внимателно зад гърба си.

Мод се спотаи в леглото и се послуша. До нея достигаха стъпките му, които постепенно утихваха по коридора. Безшумно отметна завивките и на пръсти притича до вратата, за да я заключи. Беше малко нахално от нейна страна да върши това, но ако Радфорд се върнеше, щеше да му обясни, че се е страхувала някой да не нахълта ненадейно при нея. По коридора вече не се чуваше никакъв шум. Без да обръща внимание на болката в лявата половина на тялото си, тя се втурна към малката гардеробиерна, свързана със спалнята на господаря, където беше живяла като камериер. В чекмеджето в долния ъгъл на един масивен вграден гардероб Мод откри точно това, което търсеше — резервен комплект работни дрехи за Майк.

Съблече нощницата си и спря погледа си върху голямата превръзка, която минаваше под гърдите ѝ. Раната не я болеше много, затова предположи, че скоро ще заздравее. Когато понечи да облече ризата си, се досети, че кърпите, с които се пристягаше, бяха съдрани предната вечер. Озъртайки се наоколо, Мод забеляза на пода скъсаната риза на графа. Бързо я разцепи на тънки ивици и превърза малките си гърди. Ризата, която нахлузи презглава, вече не се издуваше отпред и тя отново заприлича на Майк. Не ѝ отне много време да навлече и останалите мъжки дрехи. Един бегъл поглед в огледалото ѝ беше достатъчен, за да види, че с изключение на необичайната ѝ бледност, тя изглеждаше досущ като прислужник.

Мод долепи ухо до малката вратичка на гардеробиерната, която водеше към коридора, но не долови никакъв шум. Смяташе да се спусне незабелязано по задните стълби и да се измъкне през кухненската врата. Надяваше се да не срещне никого в този ранен час, но дори и да се натъкнеше на една-две прислужнички, те най-вероятно нямаше да ѝ обърнат никакво внимание, тъй като навярно бяха свикнали с влизанията и излизанията на Майк.

Мод предпазливо откряна вратата и след като не видя никого в коридора, тихомълком излезе. Затича се и скоро се озова до вратата, която водеше към задната част на къщата, след което хукна надолу по стълбите и за нула време стигна до кухнята. Тук Мери и Беси се

занимаваха с обичайните си задължения около приготвянето на закуската. За радост мисис Формби не се виждаше наоколо. Махвайки весело с ръка, Мод метна шапката на главата си и излезе през задната врата.

Както бе предположила, конюшната и градината зад къщата бяха безлюдни. Излезе на уличката и забърза по нея, необезпокоявана от никого. Изведнъж остра болка проряза лявата ѝ страна и Мод намали ход, но болката бързо утихна. Все пак реши да не претоварва много раната си. Не трябваше да рискува тя да се отвори и отново да закърви.

След няколко пресечки Мод свърна в алеята за коли, която водеше към дома на херцога. Тя се запъти направо към конюшната с отчаяната надежда да намери Еди или Роб, преди да ѝ се наложи да обясни на някого причината за посещението си. Все пак късметът ѝ се усмихна донякъде, тъй като зърна една дребна фигура. Не беше Роб, а едно от момчетата, които бе спасила от мошеничеството на Том в играта на карти в плевника на конюшната. Безспорно това момче ѝ дължеше услуга.

— Пссст! Хей, момче! — Мод се спотаи до стената и махна на слугата, който сепнато се обърна към нея.

Смаяното изражение изчезна от лицето му и той засмяно се запъти към нея. Явно я смяташе за приятел.

— Ти ли си, Майк? — заговорнически прошепна той. — Радвам се да те видя отново. Том не ни е лъгал на карти, откакто го хвана. Веднъж дойде да играе с нас, но ние послушахме твоя съвет. Цепихме картите, както ни показа, и внимателно го следяхме, затова той бързо си тръгна с празни джобове, въпреки номерата си.

— Добре, момче! Точно така очаквах да стане. — Мод говореше почти шепнешком, като непрекъснато се озърташе, за да се убеди, че никой не ги наблюдава. — Виж какво, на всяка цена трябва да говоря с Еди. Можеш ли да го повикаш? Не искам да се мотая наоколо. Не умирам от желание да срещна отново Том, поне не в тази алея!

Мод и слугата на херцога се засмяха. Тя се опитваше да си придаде нехаен вид, сякаш ставаше въпрос за някаква клюка, а не за въпрос на живот и смърт. Нямаше смисъл да предизвиква любопитството на момчето.

— Еди трябва да е в конюшната. Преди малко се върна от пазара. Том сигурно е при него. Нещо не е наред тази сутрин. Имаше голяма

суетня, а и Негова Светлост се събуди рано и замина за континента. Нито дума не беше обелил за това пътуване. Доста необичайно.

— Значи го няма? Сигурен ли си? — попита Мод, нетърпелива да научи повече подробности, независимо от източника.

— Тъхъ, замина малко след съмване. Нищо друго не знам. Никой не ми е казал нищо досега. Но Еди трябва да знае нещо. Тази сутрин беше при икономката, за да получи поръчките за пазара, а тя е доста бърлива. Хайде, наоколо няма никой. Ще те заведе при Еди.

Прекосиха тясната алея и влязоха в конюшните. Мод беше в повишено настроение. Скоро щеше да научи какво се бе случило и щеше да се върне вкъщи, преди графът да е закусил. Той несъмнено щеше да се изненада, ако му съобщеше, че омразният херцог е подвил опашка и е избягал.

Никой от прислугата не издаде изумлението си, че графът се появи толкова рано на закуска, без дори първо да позвъни за чая си. Чаеният сервиз беше донесен с обичайната тържественост, но суетнята в кухнята не се чуваше в трапезарията.

Само миг по-късно мисис Формби се появи до Радфорд, благодарна, че господарят ѝ закусваше леко и не изискваше, както повечето благородници, обилна и разнообразна закуска, която да бъде сервирана топла, в лъскави сребърни съдове. Те обикновено само я чопваха отгук-оттам или я оставяха непокътната, след което най-често я връщаха студена и корава като камък в кухнята. Икономката измънка извинение за закъснението си. С нищо не издаде стъписването си от коренната промяна в намеренията на графа, но все пак едва забележимо трепна. След като се убеди, че всичко е наред, тя се обърна и излезе от трапезарията.

Радфорд прехвърли набързо сутрешната си поща и се опита да запомни какви срещи имаше през деня. „Може би трябва да отменя всичките си ангажменти и да прекарам останалото време в леглото, след като се върна от неприятното си посещение при херцога“ — помисли си той и лицето му се озари от похотлива усмивка. Но усмивката бързо се стопи и той леко се намръщи. Какво щеше да прави с осемнадесетгодишната Моли, тази прелестна девойка, която тъй го възбуждаше и развеселяваше?

Предната нощ, след шокиращото си откритие за девствеността ѝ, графът бе решил да я изпрати като прислужница в нечий дом. Но сега нямаше сили да го стори. Щеше да е принудена да изпълнява прищевките на властни господари, а на всичко отгоре беше прекалено хубава и несъмнено щеше да привлече вниманието на някой разгонен стар пръч или на по-млад развратник. При мисълта, че друг мъж може да се люби с нея, стомахът му се присви. Всъщност тя имаше късмет, че бе привлякла погледа на благородник. Повечето прислужнички биваха обезчестявани от мъжката прислуга.

Освен това той нямаше никакво намерение да я остави да си отиде. Самата мисъл отваряше празнина в сърцето му. Трябваше да измисли някакъв начин да я задържи, вероятно като метреса, но без да разгласява това. Не смяташе, че тя ще бъде приета добре от неговите познати — във всеки случай не като ослепително красивата Бела.

Граф Радфорд си спомни за флиртуването на Бела, за начина, по който приятелите му явно я ухажваха, за да спечелят благоразположението ѝ. Тя съзнаваше, че един ден той щеше да се отегчи от нея и като всяка прозорлива жена опипваше почвата в търсене на меко гнезденце, в което да се премести, когато неизбежната им раздяла настъпи. Радфорд не даваше пет пари нито за миналите, нито за бъдещите любовни авантюри на Бела, но някак си мисълта, че неговата опърничава Моли, подчертаваща прелестите си в някое разголено деколте, може да хвърля предизвикателни погледи на новия си благодетел, го накара да стисне здраво крехката порцеланова чаша за чай.

Моли беше млада и уязвима. Изобщо не приличаше на Бела. „Дори беше девствена, преди да я обладая“ — помисли си графът с известни угризения.

Къща в Лондон — уютна, топла и приветлива. Може би трябваше да ѝ купи такава къща и да ѝ осигури годишен доход, за да я предпази от необходимостта да търси издръжката на други благодетели. Можеха да се забавляват само двамата. Така щеше да има таен подслон и една сладка и сърдечна любовница, чието бъдеще щеше да подсигури. Повече никакво риене на оборски тор и никакво тичане нагоре-надолу по задното стълбище с тежки кофи, пълни с вода. Идеята започваше да му харесва все повече и повече. Реши да я сподели с нея по-късно през деня, след като определеше часа и мястото

на дуела си със Сомсби — това мръсно копеле. Тя щеше да се зарадва. Толкова се бе разстроила при мисълта, че може да я отпрати оттук. Графът се подсмихна леко, тъй като тази примамлива и великодушна идея прогони опасенията му.

Побутна чинията си настрани и позвъни на мисис Формби. Тя се появи на мига. Очевидно се бе навъртала наоколо в очакване да бъде повикана. След нея изникна Беси и започна да разтребва масата.

— Мисис Формби, имам неотложна работа. Навярно си спомняте, че младият Майк не се чувства добре — нали ви казах снощи? — Едуард млъкна, за да се убеди, че икономката е схванала промяната в малкия им сценарий. Тя кимна енергично. — Тази сутрин се почувства още по-зле. Предлагам да остане на легло, в случай че е заразоболен. Може би е по-добре да наредите на прислугата да не влиза по никакъв повод в стаята. Не искам повече никакъв грип в къщата си.

— Разбира се, милорд. Така е най-добре. — Мисис Формби нямаше ни най-малка представа какво се е случило, но безропотно прие нареждането на господаря си.

— Извинете, мем^[1]...

С ниско сведена глава Беси зашепна едва чуто, но графът не успя да разбере нищо. Мисис Формби стрелна злочестото момиче със студения си поглед.

— Беси, ако желаеш да ми кажеш нещо, направи го в кухнята, където няма да притесняваме Негова Светлост.

— Става въпрос за Майк, мем... — продължи момичето и крадешком погледна графа. Макар да знаеше за силната му привързаност към момчето, тя не смееше да се обърне лично към него.

— Какво е направил Майк, Беси? — бързо попита Едуард, като вдигна ръка, за да попречи на мисис Формби да се намеси отново.

— Милорд, той не е в леглото си. Рано тази сутрин излезе.

— Какво? — изрева Радфорд и тъй бързо се изправи, че чашите издрънчаха в чинийките си.

— Милорд, съжалявам, аз... аз... — Беси отстъпи назад, уплашена от внезапния изблик на ярост от страна на графа. Погледна отчаяно мисис Формби. Отскоро работеше тук и не искаше да загуби мястото си.

— Кога излезе? Къде отиде? — извика Радфорд.

— Не знам... — промълви разтреперано, като с мъка изричаше всяка дума. Дъщеря на буен алкохолик, тя очакваше всеки момент да бъде ударена.

— Говори, момиче, няма да те ударя, за бога. Само ми кажи бързо какво знаеш за излизането на Майк тази сутрин. — Графът се опитваше да говори спокойно, едва сдържайки гнева си. Прислужничката щеше да припадне, ако отново ѝ повишеше тон.

— Преди четвърт час излезе през кухненската врата, милорд. Не каза къде отива. Всъщност той не каза нищо. Може би вече се чувства по-добре, милорд — добави тя с надеждата да разсее очевидните опасения на графа, че заразата може да се разнесе. — Изобщо не изглеждаше зле...

Преди Беси да успее да довърши последното си изречение, Радфорд излетя през вратата, която водеше към кухнята. Девојката погледна косо мисис Формби. Графът безспорно имаше слабост към младия си камериер.

— Всичко е наред, Беси. Можеш да продължиш с разтребването на масата. — Икономката изглеждаше невъзмутима, умело прикривайки удивлението си. — Много добре направи, че каза това сега. Все пак, надявам се, разбираш, че под никакъв предлог не трябва да се обръщаш лично към графа, освен ако не те е попитал нещо.

— Да, мем — смотолеви Беси.

Радваше се, че не беше уволнена заради това. Порядките в този дом ѝ се струваха странни, но поне никой не се напиваше и не я биеше. Тя побърза да занесе подноса в кухнята. Известно време нямаше да посмее да погледне господаря си в очите, камо ли да го попита нещо!

Когато момичето излезе, мисис Формби отпусна схванатите си рамене. С въздишка се запъти към малкия си кабинет, където я чакаха няколко сметки. Този маскарад щеше да им създаде доста проблеми, при това съвсем скоро...

— Уууф, Майк, няма да повярваш каква дандания имаше снощи тук. Негова Светлост налагаше Том с бастуна си, без майтап. Нарече го „голям тъпанар“, а Том стоеше като истукан пред него. Стори ми се странно, че не беше облечен в униформата си — беше свалил жакета

си и носеше черна риза. Никога не се е обличал така, когато е придружавал херцога. Обикновено се труфи като кокона.

Еди се забавляваше. Мод знаеше много добре, че слугите имаха малко удоволствия в ежедневието си, затова бъркотията и скандалите ги забавляваха.

— А тази сутрин още не се беше съмнало, когато ни вдигнаха, за да приготвим каретата на херцога. Изглежда, беше си запазил билет за Франция, но интересно защо не ни бе споменал нищо за това.

— Значи е заминал? Видя ли го с очите си, като тръгна? — Мод се хващаше за всяка дума на Еди.

— Ъхъ, видях как се качи в каретата и потегли. Дърто копеле! Можеш да си сигурен, че без него тук ще бъде сто пъти по-хубаво. Изглежда, никой не знае кога ще се върне. За неопределено време, така каза той.

Бяха клекнали в едно от отделенията на конюшната и разговаряха шепнешком. Дори и след отпътуването на херцога Мод не изгаряше от желание да се навърта наоколо.

— Къде е Том сега? Да не би да замина с херцога? — Мод се молеше горещо да е така и дори се надяваше да се затрият във Франция, само и само да не могат да посегнат на граф Радфорд.

— Тцъ, за голямо съжаление. Все още е тук и предполагам, че ближе раните си. Икономът казва, че Негова Светлост и Том са стояли до късно в кабинета на господаря и са си шушукали нещо. Не е успял да чуе за какво си говорят.

Еди тъкмо изрече последната дума, когато една ръка се стрелна изневиделица и го стисна за врата.

— Май клюкарстваме какво става вкъщи, а, Еди? Знаеш какво прави Негова Светлост в такъв случай, нали?

Кръвта на Мод се смрази във вените ѝ, когато позна гласа, който идваше иззад гърбовете им. Том! Тя наведе глава с надеждата, че той няма да я познае под шапката.

— Я виж кой бил тук? Едно от мръсните ти приятелчета? — Том протегна другата си ръка и рязко дръпна главата на Мод. Самодоволно изсъска, щом светлината освети лицето ѝ. — А-а, това бил малкият ми приятел от прекрасния дом на граф Радфорд. — Очите му се присвиха от внезапно осенилата го мисъл. — Да-а, а ние се чудехме откъде

графът знае толкова много неща за нас. Ти не си ли оня умник с картите?

Мод го изгледа втрещено, докато обезумяла се чудеше как да избяга от този кошмар.

— Не си ли ти? — отново извика лакеят и перна ухото ѝ с opakото на ръката си. — Изправи се, леке такава, и отговори на въпроса ми!

Том сграбчи Мод за косата и я дръпна нагоре. Използвайки тази възможност да се измъкне, Еди се дръпна назад с ококорени от ужас очи.

— Май няма нужда да отговаряш на въпроса ми. Вече знам всичко, което можеш да ми кажеш. Еди... — Том се извърна към момчето, а очите му блестяха от злоба. — Влез в къщата, нали си добро момче. Аз ще се оправя с този неканен гост.

— Том, той не е сторил нищо лошо — възнегодува Еди, който се разкъсваше между страха за собствената си кожа и за Майк. — Просто си говорехме... — Той се задави, тъй като Том го стисна за врата и започна да го разтърсва силно.

— Да не си посмял да ми възразиш още веднъж, тъпо копеле! Ще ти одера кожата и Негова Светлост ще ми благодари за това! А сега влизай в къщата, както ти наредих! — Един твърд и голям ботуш се стовари с все сила в корема на Еди. Конярчето залитна напред, задавяйки се от удара. — Побързай! Какво се мотаеш! — Том стовари още няколко ритника върху момчето, което бавно запълзя към вратата.

Мод реши да се възползва от дадената ѝ възможност и опита да се отскубне, за да побегне към вратата. За нещастие Том ѝ препречваше пътя. Докато вниманието му беше погълнато от Еди, тя се надяваше да го извади от равновесие, блъскайки се силно в него, за да спечели няколко секунди преднина. Но или съдбата не бе милостива към нея, или рефлексите на Том бяха прекалено бързи. В момента, в който тя се стрелна напред, той я сграбчи за ръката със светкавично движение. Разяреният лакей я дръпна настрани и я блъсна в дървената стена на отделението в конюшната, изкарвайки въздуха от гърдите ѝ.

— Не си спомням да съм ти разрешил да си тръгнеш, прав ли съм? — процеди той през зъби. Змийските му очи проблеснаха злобно, докато плъзна поглед надолу по тялото ѝ, и лицето му се сбърчи в подла усмивка. Той се извърна към Еди, който бе спрял да пълзи и

пъшкеше от болка в сламата. — Какво жалко подобие на мъж си, Еди! — Том хвана конярчето през раменете и го вдигна. Еди стоеше отпуснат в ръцете му като парцалена кукла. — Пфуу! Само ми губиш времето, пъзльо! — Том се изплю върху него и го захвърли до Мод. Главата на Еди се тресна силно в дървената преграда на отделението, при което момчето се строполи в несвяст на мръсния под. — Сега дойде твоят ред, малък хитрецо.

Със самодоволно злорадство Том се приближи до Мод, която лежеше на земята, и се надвеси над нея. Светлината, която проникваше през високия прозорец на конюшните, откриваше само блясъка в очите му на фона на неосветеното му лице.

— Надявах се никога повече да не те видя след снощната случка. Много мило от твоя страна, че се върна тази сутрин, за да довърша докрай започнатата работа.

Той обърса с опакото на ръката си слюнките, които се бяха насъбрали в ъгълчетата на устата му.

— Снощи ми създаде доста неприятности, като препречи пътя на курсума, предназначен за граф Радфорд.

Напласена до болка, Мод долови неестествения начин, по който лакеят дишаше — прекалено бързо и учестено.

— Но сега можеш да ми се отплатиш, като ми доставиш малко удоволствие. Смятам да се позабавлявам с теб така, както ме научи херцогът. Може и да ти хареса, не се знае.

Том посегна към нея. Мод се ужаси — той искаше да...

С бързината на змия Том съдра предницата на панталона ѝ. Тя лежеше в сянка и той не можеше да различи ясно нищо. Лакеят протегна своята голяма мръсна ръка, за да напипа интимните ѝ части, но стъписано се дръпна. В първия момент остана като втрещен, после се отмести така, че златистият сноп светлина от високия прозорец падна върху нея.

— По дяволите, та ти си момиче! — Не можеше да откъсне смаяния си поглед от нея. — И ако на това не се вика късмет! Нека видим дали си достатъчно страстна и влажна за мен, хубавице.

Той коленичи пред нея и грубо разтвори краката ѝ с ръце. Мод рязко вдигна единия си крак и понечи да го ритне в слабините. Но Том я изпревари. Хвана крака ѝ и го изви под неестествен ъгъл, като се изсмя на болезнения ѝ вик.

— О-о, радвам се, че предпочиташ грубата игра, скъпа. Аз също я харесвам. Нека видим колко пъти ще те накарам да изкрещиш, преди да приключа с теб.

Дръпна ръката си назад и я шамароса по лицето. Мод изпищя и опита да се отскубне от него, но това само го накара да я стисне по силно. Изхленчвайки от острата болка, тя правеше отчаяни опити да спре ръката му, докато той продължаваше да ѝ удря шамари.

Изведнъж нейният мъчител се изви рязко назад, а на лицето му се изписа недоумение. Том увисна във въздуха. Без изобщо да се двоуми, Мод се претърколи настрани и се сви на топка в ъгъла, като в случая инстинктът ѝ надделя над разума.

Тогава Мод зърна своя спасител. С разкривено от ярост лице граф Радфорд стоеше зад Том и го стискаше за врата като мръсно куче. Том облиза устни и стрелна графа с поглед. Радфорд с все сила стовари юмрука си в корема на лакея, без да промълви нито дума и без да погледне Мод. Том изстена и се преви надве, но падна в калта едва когато графът му нанесе още един зашеметяващ удар по главата.

Том се свлече на колене и задъхано наведе глава. Радфорд хладнокръвно се надвеси над него в очакване. Мод изпищя, когато зърна ножа, проблясващ в ръката на лакея, но графът също го забеляза и успя да отскочи назад навреме, за да избегне удара, насочен към слабините му. Той хвана здраво китката на Том и двамата се вкопчиха един в друг. На фона на слабата светлина ръцете им сякаш бяха увиснали във въздуха. Радфорд бавно изви надолу ръката на Том, докато най-накрая с рязко завъртане принуди лакея да пусне смъртоносното оръжие на мръсния под.

Изкаран извън кожата си от гняв и отчаяние, Том се нахвърли върху графа. Лакеят беше по-дребен от Едуард, но по-тежък и адски силен. Мод долавяше шума от стълкновението на юмруци и кости. Затаила дъх от вълнение, тя се беше сгушила в ъгъла, но не смееше да се намеси, за да не пречи на графа. Най-накрая Радфорд нанесе решителния си удар в брадичката на Том, който полетя назад. При падането си лакеят се фрасна по слепоочието в ръба на една масивна желязна лопата, облеганата на преградата на отделението. От главата му шурна кръв. Змийските му очи помътняха и той се отпусна безжизнено.

В конюшната се чуваше единствено учестеното дишане на Мод, която втрещено гледаше Том. Боеше се, че този злодей ще се надигне отново.

— Кой е този мръсник?

Въпреки уплахата си, Мод чу тези думи. Извърна се към посоката, от която идваше гласът, и срещна ледения и разярен поглед на графа.

— Кой е другият? — Радфорд посочи към Еди, който се беше проснал до Мод и едва чуто стенеше.

— Еди — измрънка Мод. — Моят приятел Еди. Разказвала съм ти за него. — Потърси топлина в студените му очи, но след като не я откри, извърна очи от благодетеля си.

— Загърни се.

Гласът му прозвуча сурово и Мод посегна да събере скъсаните краища на панталона си, изчервявайки се от срам и унижение. Пъхна ги под колана и пусна отвън широката си риза, за да скрие съдраното място.

— Какво видя Еди? Знае ли за теб?

Думите му я шибаха като леденостуден вятър.

— Не, струва ми се, че не. Той изпадна в безсъзнание преди... преди... — Не можа да довърши изречението си.

— Добре. Това улеснява нещата.

— Какво ще правим? — попита тя в отчаяния си опит да го умилостиви. — Имам предвид с него, когато се свести? — Мод махна към Том, тъй като не се осмеляваше да погледне отново към локвата от съсирваща се кръв, в която лежеше лакеят. Той имаше много странен вид — изглеждаше посинял и мъртвешки блед. Очите му бяха отворени. Искаше й се да бяха затворени.

— Той няма да се съвземе. Мъртъв е — апатично отвърна графът.

Мод изхлипа от облекчение.

— Слава богу — прошепна.

За нея нямаше никакво значение, че на няколко крачки лежи труп. Важен беше единствено фактът, че той не можеше да ги нападне отново. Изгаряше от желание да се сгуши в обятията на Едуард, но гневът му се издигаше като ледена стена между тях.

Радфорд коленичи до Еди и леко разтърси момчето, което простена и отвори очи.

— Еди! Еди! Събуди се.

Коняръчето изстена отново, но когато видя надвисналото над него лице на графа, погледът му се проясни.

— Съвзе ли се достатъчно, за да мислиш, Еди?

Мод усети, че гласът на Едуард прозвуча любезно, доста полюбезно, отколкото към нея.

— Да, да, сър. Вече мога да мисля... — Еди седна и потърка тила си.

— Добре, имаше малка неразбория. Сигурно си станал свидетел на част от нея. Лакеят на херцога нападна моя камериер без каквато и да е причина.

— Да, милорд — отвърна Еди и едва сега осъзна кой беше благородникът пред него. — Не успях да го спра.

— Той се подхлъзна и удари главата си на лопатата. Мъртъв е. — Радфорд изчака момчето да осъзнае новината и със задоволство забеляза радостната усмивка, озарила лицето на коняръчето.

— Значи е мъртъв. Слава богу! — Без да знае, той повтори думите на Мод.

— Сигурно разбираш създадите се трудности, Еди. Този Том работеше при Негова Светлост херцог Сомсби, не е ли така? Като негов лакей, доколкото си спомням? — Радфорд търпеливо изчака момчето да кимне утвърдително. — Сигурно разбираш, че двамата с херцога не желаем да бъдем въввлечени в неприятно официално разследване за тази история. Негова Светлост ще побеснее, ако тази случка се разгласи под какъвто и да е предлог. Ясно ли ти е?

— Да, милорд — промълви Еди. Не беше глупав и веднага долови заповедническата нотка в гласа на графа. — Но херцог Сомсби замина, милорд. На разсъмване потегли за Франция.

— В такъв случай най-добре би било да кажеш на главния ви иконом, че си намерил Том в това състояние и смяташ, че се е подхлъзнал и си е ударил главата в лопатата. Може да мине за нещастен случай. В края на краищата точно това се случи, но няма нужда да споменаваме, че се е сбил с моя камериер, нали? Убеден съм, че херцогът ще побеснее още повече, ако го извикат обратно в Лондон заради случилото се.

Очите на Еди се обърнаха към Майк с безмълвна молба за помощ. Той се колебаеше дали този благородник беше техен приятел

или враг. Майк едва забележимо кимна, при което Еди отново се извърна към графа.

— Разбирам, милорд. Ще изпълня желанието ви. Ваша Светлост не трябва да се тревожи за Том. И бездруго беше голям мръсник. Никой наоколо няма да жали за него, камо ли да си направи труда да задава въпроси за смъртта му. Добре че се отървахме.

— Боя се, че трябва, да се съглася с теб, Еди. Все пак, ако възникне някакъв проблем, обърни се към мен. Ще можеш ли да си държиш езика зад зъбите, момче?

— Да, милорд. Нямам никакво желание полицията да ме разпитва, а още по-малко — херцог Сомсби.

— Добре. Е, аз ще тръгвам.

Хвърляйки смразяващ поглед на Мод, Радфорд се запъти към вратата. Девојката го последва. Макар домът на графа да се намиреше само на няколко пресечки, пътят ѝ се стори страшно дълъг и потискащ.

---

[1] Съкращение на мадам. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мод се премести обратно в малката таванска стаичка, където бе живяла, преди да стане камериер на графа. По думите на Радфорд, тя беше „поставена под карантина“. Но Мод се чувстваше повече като затворничка, тъй като вратата беше заключена.

След като графът я остави в таванската стаичка, мисис Формби пристигна намръщена и мълчалива, придружена от две прислужници, които донесоха поднос с храна и вода за къпане. Преди това бяха извадили от килера в дъното на коридора бакърената вана, която се използваше от цялата прислуга, и я бяха внесли в стаичката. Мод нямаше търпение да измие мръсното усещане, останало от допира ѝ с тялото на Том. Беше благодарна, че не бе успял да ѝ стори нищо повече.

Мисис Формби освободи прислужниците, после все така начумерено помогна на Мод да се съблече. Икономката внимателно свали превръзката на раната ѝ, отбелязвайки с облекчение, че няма следи от прясна кръв и инфекция. Тя направи нова превръзка с чист бинт, след което нареди на Мод да се изкъпе, и излезе от стаята.

Сега Мод седеше във ваната, като внимаваше да не намокри превръзката, наслаждавайки се на топлата вода и мекия сапун с аромат на люляк, оставен без никакви обяснения заедно с ваната. Тя се подсмихна вътрешно, когато насапуниса с него изтривалката за къпане. Досега винаги бе използвала миризливия сапун от луга, отпускан на прислугата, който можеше да смъкне кожата на човек. Изглежда, мисис Формби не ѝ беше много ядосана, щом я глезеше така.

От блюдото на подноса, захлупено с капак, се носеше апетитна миризма. Бяха ѝ взели дрехите, без да ѝ оставят чисто облекло. Една от нейните мъжки ризи за спане беше праметната върху облегалката на стола. Предположи, че трябваше да я облече и да чака графът да реши какво ще прави с нея.

Без съмнение Едуард беше бесен. Но тя също беше ядосана. Наистина бе отишла в дома на херцога пряко волята на графа, но само глупак не би разбрал, че е направила това за негово добро. Друг въпрос беше, че нещата се развиха по този неблагоприятен начин. Но не рискуваха ли двамата еднакво? Том нямаше да се спре пред нищо, за да убие Радфорд. Лакеят можеше да го стори в къщата и после да изнесе трупа оттам, инсценирайки уличен обир, без никой да разбере истината. Очевидно херцогът искаше Радфорд мъртъв — беше доказал това предната вечер. Графът щеше да бъде много лесна мишена, ако се бе появил на входната врата, настоявайки да се срещне със Сомсби. Все пак Мод беше постъпила добре, че първо се бе промъкнала при слугите, за да разбере нещо от тях. Просто не ѝ бе провървяло. Защо графът не можеше да проумее, че тя просто се бе опитала да му помогне?

Водата изстина и Мод с неохота излезе от ваната. От лявата си страна усещаше тъпа болка. Топлата пара от водата беше успокоила раната ѝ, но не бе смекчила яда ѝ. Нахлузи презглава чистата риза за спане и седна на леглото с подноса в скута си. Говеждата яхния беше топла и вкусна, но Мод усещаше единствено гнева си.

Радфорд се връщаше вкъщи с каретата си, разкъсван от противоречиви чувства. Ядът все още не го бе напуснал. Не можеше да заличи от съзнанието си образа на злодея, посегнал на неговата красива „палавница“ и злорадстващ над писъците ѝ. Още в първия момент графът бе решил да види сметката на този мъж. Но защо Моли не бе зачела желанието му? Какво идиотско хрумване я беше подтикнало да избяга от убежището, което ѝ бе предложил в стаята си, и да се изложи на опасността да бъде изнасилена и убита — завършек, до който неминуемо щеше да се стигне, ако се бе забавил над закуската си? Умът му не можеше да побере причините за постъпката ѝ.

Въпреки гнева си граф Радфорд с радост мислеше за уютното гнезденце, което бе решил да създаде за любимата си, както и за красивите бижута и ефирните премени, с които смяташе да я отрупа, за да я накара да се усмихне. Сигурно имаше начин да я укроти, да обуздае твърдоглавието, което ѝ пречеше да се вслушва в съветите му и я подтикваше да действа на своя глава. Можеха да прекарват чудесно

времето си заедно, стига тя да се държеше като нежна девойка, каквато всъщност беше. Поведението ѝ навярно се дължи на произхода ѝ, помисли си графът. Никоя възпитана млада дама не би посмяла да излезе навън без цяла свита от придружителки и прислужници, които да я пазят. Добре, с усмивка си помисли Едуард, той ще я научи на добри обноски. В бъдеще няма да ѝ се налага да разчита единствено на себе си.

Дълбоко в съзнанието му пробягна мисълта, че тя умее да се справя добре със затрудненията. Но Едуард искаше да забрави лъжите ѝ — маскарадът и животът ѝ като слугиня бяха отминали. Адвокатите му вече уреждаха въпроса. Тя беше намерила своя покровител.

С добродушна усмивка граф Радфорд слезе от каретата пред главния вход на своята градска къща.

— Мартин, предай на мисис Формби, че ще я чакам в библиотеката — заръча той на главния си лакей, който все още заместваше иконома Фарнсуърт, изпратен в имението в провинцията, за да се възстанови след болестта си. Всъщност възрастният иконом беше доста отслабнал и графът се съмняваше дали изобщо щеше да се върне в Лондон.

Радфорд бе принудил Фарнсуърт да се съгласи да замине, макар старецът никак да не желал да зарече работата си, и го бе настанил в една къщичка в голямото си имение извън Лондон. Тя се намирал далеч от главната сграда, тъй като тамошният иконом, който беше възрастен и властен колкото Фарнсуърт, не позволяваше на никой да се бърка в ръководенето на домакинството. Слугите разправяха, че двамата непрекъснато се препирали, но вечер се сдушвали като разбойници и чак до ранни зори играели карти до огнището в малката къщичка.

Радфорд тъкмо беше влязъл в библиотеката, когато мисис Формби се появи.

— Е, как е нашата млада дама, мисис Формби? Да не би да е вързала чаршафите си на прозореца на таванската стаичка и да се е спуснала по тях?

В първия момент мисис Формби се разтревожи, тъй като ѝ хрумна, че момичето е способно на такъв „подвиг“.

— Когато наминах да я нагледам, тя лежеше мирно и кротко в леглото си, милорд. Добре си хапна на обяд и не се оплака от болки в

раната.

— Това е добре. В такъв случай може би ще издържи да поседи известно време в една поза, докато я закарам на друго място. Не мога да дишам спокойно, докато е тук. Прислугата е прекалено привързана към Майк, за да се задържи доста време настрана от него.

— Да, милорд — съгласи се мисис Формби. — Слугите от кухнята възнамеряват да занесат най-различни вкусотиини на Майк, за да облекчат оздравяването му. Наложил се да повиша тон, за да ги убедя, че никой няма право да влиза там. Нарезждане на доктора.

— В интерес на истината — засмя се графът, — „докторът“ предписа на Майк да си почине няколко седмици извън града. Надявам се да успее да изведе момичето оттук тази вечер, след като всички се оттеглят да спят. Уредил едно местенце, където може да остане, докато я настаня някъде за постоянно. — Графът замълча, тъй като не желал мисис Формби да се досети за намеренията му относно деvojката.

— Простете за нахалството ми, милорд, но научихте ли нещо за произхода на това момиче и за причината за този нелеп маскарад?

— Достатъчно, за да задоволя любопитството си, мисис Формби. Изглежда, била е доста малтретирана от предишните си господари и е избягала, предрешена като момче, за да се предпази от задирия по пътя. Това, че едва не я прегазил с каретата си, беше пълна случайност, която я принуди да продължава да се представя за момче. Трябвало да признаете, че се справи доста добре и успя да заблуди всички ни. Историята ѝ ми се струва правдоподобна, а и тя не ни е дала повод да се съмняваме в добрите ѝ намерения. Всъщност — добави, след като забелязал колебанието, изписано на лицето ѝ — сигурно си спомняте, че тя се грижеше за моите копчета за ръкавели, а аз още не съм открил да липсва нещо, при все че всички са от злато и струват цяло състояние.

Категоричният тон на графа не търпеше никакво противоречие. Мисис Формби единствено се надявала, че господарят ѝ не е станал жертва на хитра интригантка в лицето на Моли. Икономката беше напълно объркана. Момчета се превръщаха в момичета пред очите ѝ, а Радфорд се занимавал часове наред със съдбата на една прислужница, която бе намерил на пътя. Господарят ѝ имал прекалено добро сърце и тя искрено се надявала тази Моли да не

злоупотребил отново с доверието му. Въпреки всичко той беше прав, че момичето се бе проявило като съвестен камериер. Бе се грижила съвсем сама за целия дом по време на грипната епидемия, а тогава не се бе случило нищо нередно.

— Ще можете ли да намерите някоя подходяща дреха за нея тази вечер? — попита той. — Нещо семпло. Когато стигнем там, ще ѝ дадат хубави дрехи. Искам поне сега да се появи на новото място, облечена като порядъчна жена.

— Да, милорд, ще ѝ дам една рокля от гардероба на прислужниците — отговори мисис Формби и шепнешком добави: — Надявам се да се съгласи да я облече.

— Ще я облече, разбира се, освен ако не иска аз да го сторя вместо нея... — Изведнъж Радфорд млъкна, сконфузен от мислите, които витаеха в главата му, и от смаяното изражение на мисис Формби. Затова предпочете да не говори повече по въпроса. — Ще ѝ трябва и едно боне — вяло добави той. — Би изглеждала странно без шапка, не мислите ли?

— Да, милорд.

Устните на мисис Формби се извиха едва забележимо, но в очите ѝ пробягна усмивка, която накара графа да си отдъхне.

— Това е добре. Предайте на Мартин, че адвокатите ми ще му се обадят днес по някое време. Смятам да изляза през останалата част от следобеда. Трябва да се погрижа за някои неща. Сам ще закарам момичето вечерта. Кажете на Мартин да ми приготви една чанта с бельо и тоалетни принадлежности за през нощта. Да не забравя — няма да вечерям тук. Всъщност може би ще отсъствам до късно от къщи.

— Добре, милорд.

Мисис Формби беше готова да даде месечната си заплата, за да разбере къде щеше да се настани момичето. Предположи, че графът бе уговорил някой свой приятел да я вземе за прислужница в дома си. Икономката се надяваше девойката да спазва присъщото за една дама благоприличие.

— О, мисис Формби, щях да забравя. Бихте ли ми потърсили нов камериер? Мисля, че настоящият ми камериер не може да изпълнява задълженията си.

Радфорд се усмихна. Възрастната жена не можа да се сдържи и също му се усмихна.

Беше минало полунощ. Къщата беше потънала в мрак и тишина. Мартин отвори вратата на граф Радфорд, който самодоволно и нетърпеливо влезе вътре. Всичко беше готово. „Пийбоди и Пийбоди“ — адвокати на рода Радфорд от дълги години — се бяха престарали. Бяха открили красива къща, обзаведена с вкус, която се даваше под наем от някакъв богат възрастен баронет, избягал от Лондон по време на епидемията, без да има намерението да се върне скоро в града. Той беше оставил на разположение малък персонал и къщата светеше от чистота. Графът бе наредил да сложат навсякъде добре подрязани екзотични цветя, а в господарската баня бяха окачени прозрачни и ефирни пенъоари, които щяха да придадат още по-изкусителен вид на Моли.

Като по сценарий Бела се бе нацупила и разплакала, но зад сълзите ѝ не се криеха искрени чувства. Графът я бе извел на великолепна вечеря, за да ѝ обясни, че бе дошло времето да се разделят. Все пак очите ѝ бяха блеснали доволно при вида на кадифената кутия, която Радфорд бе поставил пред нея, а сълзите ѝ бяха секнали напълно, след като графът беше показал подаръка си — една прекрасна диамантена огърлица с медальон от аленочервен рубин.

Раздялата с Бела се оказа лесна задача, помисли си Едуард, докато Мартин сваляше палтото и ръкавиците му. Но сега му предстоеше да влезе в „леговището на лъва“.

— Ще постоя още малко, Мартин, но ти можеш да си лягаш. Няма да се нуждая повече от помощта ти. — С нетърпение очакваше това тайно промъкване в собствения му дом да свърши по-скоро — чувстваше се като лош ученик, който е сложил крастава жаба в джоба си.

— Добре, милорд.

Мартин веднага долови категоричната нотка в гласа на господаря си. В края на краищата графът беше красив млад мъж и изтънчен ухажор, затова бе напълно естествено тайно да води в дома си млади дами. Мартин знаеше прекрасно, че не беше негова работа да се меси в

живота на господаря си. Ето защо той изчезна начаса, както би сторил всеки добър иконом.

Радфорд застана до камината и започна да топли ръцете си на огъня, очаквайки мисис Формби да се появи, както се бяха разбрали. Въпреки че изгаряше от желание да види Моли, той се боеше да се качи при нея. Как щеше да го посрещне тя? Сутринта си бяха разменили доста остри думи, тъй като го бе извадила от равновесие с твърдоглавието си.

Но гневът го беше напуснал и в съзнанието му се въртеше споменът за нейното прелестно голо тяло, на което се бе наслаждавал предната вечер. Радфорд предполагаше, че ледът помежду им ще се стопи, когато ѝ покаже какво бе сторил за нея. Моли щеше да бъде неговата глезена метреса. Щеше да удовлетворява всяко нейно желание в замяна на любовта ѝ.

Изведнъж графът чу, че вратата се отвори и затвори тихо зад гърба му. Когато се обърна, пред него стоеше мисис Формби, гордо изправена както винаги, но в изражението ѝ се четеше известна тревога, която подсказваше, че нещо не е наред.

— Е? — Графът подканващо повдигна едната си вежда.

— Милорд... — колебливо рече икономката.

Това вече е доста красноречиво, мрачно си помисли графът.

— Да?

— Тя не е... много... кротка, милорд. Страшно е ядосана. Не мога да проумея защо това момиче е толкова ядосано на Ваша Светлост. — Мисис Формби изсумтя възмутено. — Облече дрехите, които ѝ дадох, и събра нещата си, но ми се струва, че може да направи сцена. Просто не можем да... — Мисис Формби чупеше ръце от силно вълнение.

Радфорд въздъхна вътрешно. Кога най-после това момиче щеше да прави това, което ѝ се кажеше?

— Благодаря ви, мисис Формби. Ще успеете ли да я доведете тук без много шум? Не смея да се кача на тавана, защото може да се скараме и да привлечем вниманието на прислугата там. Всички ли си легнаха?

— Мисля, че да, милорд. Всички лампи са угасени. — Мисис Формби едва се сдържаше да не избухне. Не можеше да понесе мисълта, че някаква млада прислужница представляваше заплаха за

репутацията на граф Радфорд, който беше достатъчно снизходителен да ѝ помогне.

— В такъв случай да приключим по-бързо с тази история. С нетърпение очаквам животът в този дом да се върне към нормалния си ритъм.

Икономката кимна рязко и излезе от стаята. Ако момичето знаеше какво е добро за нея, щеше да си кротува. На мисис Формби ѝ беше дошло до гуша от нейните глупости.

Докато чакаше, граф Радфорд си наля силно бренди. Не можеше да проумее защо тръпнеше от вълнение като младоженец. Не се съмняваше, че ще успее да я убеди да се измъкнат от къщата тихомълком. Каретата ги очакваше и всичко беше готово. Моли щеше да скочи от радост и да го последва с охота или щеше да се нахвърли върху него като разярена котка. Едуард изпи чашата до дъно и си наля още питие.

Отново чу как вратата се отвори — този път по-шумно. Извърна се. Моли стоеше на прага на стаята, а намръщената мисис Формби я държеше за ръката като тъмничарка в затвор. В другата си ръка икономката носеше малка чанта и боне, които остави наред стаята. На лицето на момичето се четеше недоволство. Ако Радфорд не я беше виждал и преди да се муси така, щеше да се разсмее.

Тя беше облечена в най-обикновена сива рокля с накъдрена бяла якичка около врата. Отгоре беше наметнала пелерина за пътуване — удобна, топла и подобаващо тъмна. Под нея се показваха ниски черни ботушки. От шията надолу видът на Мод би зарадвал окото и на най-придирчивата икономка.

Косата правеше изключение. Около красивото ѝ лице стърчаха червеникавокестеняви къдрици в една страшно необичайна прическа за жена. Косата, която беше впечатлила Едуард тъй силно, изглеждаше съвсем нелепо на тази строга прислужница. Трябваше да измисли правдоподобно обяснение за фризьорката на другия ден. Можеше да я излъже, че момичето е боледувало от някаква особена болест и косата ѝ...

— Викали сте ме, милорд — рече Мод с леден глас.

— Да, така е. Мисис Формби — кимна той към икономката, — благодаря ви. Свободна сте.

Графът изчака икономката да излезе. Преди това възрастната жена стисна ръката на момичето, което я стрелна със своя гневен и предизвикателен поглед, без да обърне внимание на настойчивата молба в очите ѝ. Икономката затвори вратата след себе си, оставяйки ги насаме.

Графът и Моли се вторачиха един в друг и Радфорд се опита да разбере дали е ядосана. Ако успееше да я успокои, докато стигнеха тайното си гнезденце, тя щеше да се отпусне в обятията му. За тази цел от него се искаше само да я утеши по някакъв начин, макар че в края на краищата той трябваше да е по-вбесеният от двамата.

— Би ли ми казала за какво, по дяволите, се сърдиш? — Думите се изплъзнаха от устата му, преди да усети, че този подход надали щеше да уталожить наранените ѝ чувства.

— Как смееш да ме питаш за това? — изумено възнегодува Мод.
— Как може да си толкова сляп?

— Откъде, по дяволите, мога да знам какви мисли се въртят в главата ти? — извика той, забравил напълно, че най-малко от всичко желаше да вдига шум. — Вчера по това време дори не знаех, че си жена! Цял ден тичах насам-натам, за да се погрижа за теб!

— О, не се и съмнявам! А аз трябваше да стоя горе в стаята си като затворничка, без да имам право да поговоря с когото и да било, за да разбере какво става... след всичко, което се случи с мен...

— Много добре знаеш, че вината за случилото се е изцяло твоя! Бях ти заповядал изрично да не излизаш от стаята, да не ставаш от леглото! Ти дори ми даде честната си дума. И вместо това какво направи? Навлече отново тези ужасни мъжки дрехи и попадна точно в ада, за който те бях предупредил, че те очаква! Как може да си толкова глупава...

— Глупава! Значи мислиш, че съм глупава? Какво, за бога, смяташ, че щеше да направи с теб този мръсен убиец, ако се бе появил на вратата на херцога и бе поискал да се срещнеш с него? Щеше да ти предложи чай ли? Щом желаш да говорим за глупостта, нека се опитаме да предположим къде щеше да захвърли трупа ти след половин час!

— Надценяваш способностите на този мръсник. Видя какво му се случи!

— Само защото успя да го изненадаш. Ако беше дошъл в къщата на херцога, както възнамеряваше, той щеше...

— Достатъчно! — изрева графът. — Не съм длъжен да давам обяснения на някаква си сополанка, неспособна да оцени закрилата, която ѝ предлага един мъж. За бога, момиче, какви мъже познаваш, че не ми се доверяваш да се погрижа за безопасността и на двамата ни!

Мод се умълча. В съзнанието ѝ изплуваха образите на нейния беден невеж чичо и на дебелия и жесток Джон. Даже скъпият ѝ баща беше починал, оставяйки я на благоволенieto на злобната ѝ леля. Наистина нямаше причина да се довери на силата и добронамереността на мъжете!

Двамата помълчаха известно време, оглеждайки се зорко, сякаш се подготвяха за следващия удар.

— Тръгваме веднага — подкани я той със спокоен глас. — Каретата ни чака. Взе ли всичко необходимо?

— Къде отиваме? — Гласът ѝ прозвуча безразлично.

— Ще останеш доволна. Нека бъде изненада. Не отиваме далеч, само на няколко пресечки отук. — Той се опитваше да я примами. Не можеше да повярва на ушите си. През изминалия ден бе похарчил стотици лири и голяма част от времето си, за да зарадва тази прислужница, а ето че сега се налагаше да я убеждава да приеме благоволенieto му.

— Ще дойда с теб, но само защото не бих могла да издържа да остана повече и минута в тази къща, където всеки се отнася с мен като със затворничка и просякиня. — Мод взе бонето и багажа си и се изправи, а гневното и недоволно изражение не слизаше от лицето ѝ.

Граф Радфорд гаврътна брeндито си и остави чашата.

— Тогава нека тръгваме.

Хвана я под ръка, взе чантата ѝ и двамата напуснаха стаята. Мод усещаше допира на топлата му длан, който я изгаряше през тънкия памучен ръкав на роклята ѝ. Беше ѝ приятно да чувства върху себе си неговата нежна и покровителствена ръка. Само ако можеше наистина да му се довери! Но в живота на Мод Ромни не бе имало такъв ангел-хранител. Тя излезе заедно с графа, осъзнавайки, че отново се бе оставила на течението.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едуард сам отключи вратата с богато украсен месингов ключ, който беше получил от своя адвокат — мистър Пийбоди. Прислугата в къщата се състоеше от петима души, в това число и икономът, но всички бяха предупредени да не излизат от стаите си, които се намираха в дъното на третия етаж. Радфорд не желаше никакви обяснения, запознанства и намеси да развалят този прекрасен миг.

Засега обаче мигът съвсем не беше прекрасен. След хладната атмосфера на мълчаливото им пътуване в каретата неговата привлекателна метреса влезе в коридора и съблече пелерината си, оглеждайки равнодушно обстановката. Тя се обърна към графа и с надменно изражение зачака нареждането му. Очевидно той трябваше да се заеме с разчупването на леда помежду им. Радфорд имаше известен опит с укротяването на разлютени жени. Хвана я под ръка и я поведе към всекидневната.

Макар тази къща да не бе просторна като неговата, тя беше пищно украсена и обзаведена. Стените бяха покрити с копринено моаре в блед прасковен цвят. Драпирани завеси в същия цвят висяха на големите прозорци, които се издигаха от пода до тавана в нишите, облицовани с гравирана ламперия. В стаята имаше майсторски инкрустирани и тапицирани столове и канапенца, които образуваха уютни кътчета заедно с красиви масички, аранжирани със скъпи антики. От стените ги гледаха великолепните тъмни портрети на строгите, но горди предци. В голямата мраморна камина пламтеше силен огън. Радфорд се озърна доволно, забелязвайки екзотичните свежи цветя, наредени с вкус из стаята. Пийбоди наистина се бе престарал във всяко едно отношение.

Радфорд заведе Мод до едно от малките канапета и я сложи да седне. С намерението да разсее мрачното ѝ настроение графът се запъти към масичката в стил рококо, която се намираше в средата на стаята. Наля бренди в две чаши и се върна при Мод. Вперила очи в него, тя седеше сковано и надменно. Огнените езици на огъня

придаваха розов оттенък на красивата ѝ кожа и се отразяваха в нейните дълбоки и гневни зелени очи. Беше свалила грозното боне и светлината от огнището в камината танцуваше по червеникавокестенявите ѝ къдрици. Изглеждаше тъй млада и крехка, тъй изкусителна с буклите, които очертаваха изящно изваяното ѝ лице. Радфорд не можеше да откъсне очи от нея. Още не можеше да свикне с красотата на лицето ѝ, в което преди беше виждал само един луничав немирник. Изведнъж му хрумна колко по-хубави щяха да бъдат жените, ако носеха косите си късо подстригани. Меките буйни къдрици, които падаха свободно и непокорно по главата, ѝ отиваха много.

— Това ще те сгрее, лудетино. — Едуард ѝ подаде брендите, което тя безмълвно прие и сведе глава. Отпи няколко глътки на един дъх. Графът седна близо до нея, без да я докосва. На фона на светлината от камината очите ѝ бяха изгубили студения си блясък, но сега в тях се четяха несигурност и тъга. — Хайде да се помирим, лудетино — предложи графът и взе едната ѝ ръка в дланите си. Тя не се отдръпна. — Съжалявам, че ти причиних толкова страдания днес. Бях побеснял от постъпката ти и в яда си пренебрегнах твоята мъка. Не биваше да те заключвам цял ден сама. Съжалявам. Ще ми простиш ли?

Мод се извърна към него. В очите ѝ се четеше голяма болка. Искаше му се те да се засмеят.

— Аз също съжалявам — прошепна тя. — Разбира се, ти беше прав за опасността, която се криеше в постъпката ми. Много мило от твоя страна, че се тревожиш за моята безопасност. — Отново се обърна с лице към огъня.

Ето какво било, помисли си граф Радфорд. Тя все още се смяташе за негова прислужница, която не заслужава никакво внимание — същество от приземния стаж, чисто задължение е да му носи водата за къпане и да разтребва масата. Изглежда, мисис Формби я беше смъмрила за неблагодарността ѝ към благоволенieto на графа. Затова не бе никак чудно, че девойката беше толкова плаха.

— Лудетино, напоследък не ми излизаш от главата. Не мога да мисля за нищо друго. — Едуард се наведе към нея, но този път тя не се отдръпна. Той вдиша от чудесния аромат, който се носеше от нея. Ухаеше на чист, изгладен памук — лека и приятна миризма, напълно

различна от тази на тежко напарфюмираните млади благороднички и леките жени, някои от които използваха силни парфюми, за да прикрият нечистоплътието си.

Близостта на графа изгаряше Мод като огън. Не можеше да остане дълго ядосана и резервирана, когато той беше тъй близо до нея — когато думите му гъделичкаха слуха ѝ и я изкушаваха да се хвърли в обятията му, за да се докосне до твърдото му тяло. Меките и горещи устни на Едуард се допряха жадно до шията ѝ. Мод едва се сдържа да не се обърне. Трябваше да се държи хладно. Трябваше да го спре.

Радфорд плъзна ръка нагоре по ханша ѝ, докато стигна гърдите ѝ. От устните ѝ се изтръгна тих стон. Мод усещаше учестеното му дишане, докато той обсипваше шията ѝ с нежни целувки. Извърна главата си само за частица от секундата, при което устните им се срещнаха в страстна целувка. Едуард я обгърна с другата си ръка и я придърпа по-близо, отметна главата ѝ назад и започна да я целува неудържимо по лицето. Ръката му погали гърдите ѝ, скрити под сивата памучна рокля, на чиято предница имаше доста копчета. Само с едно дръпване той ги пръсна безразборно по пода.

Радфорд пхна топлата си ръка в съдрания ѝ корсаж и замилва гърдите ѝ. Мод затаи дъх, когато неговите парещи и меки устни последваха пръстите му. Застена от удоволствие, щом той долепи устни до гърдата ѝ. Радфорд плъзна едната си ръка до глезените ѝ и дръпна нагоре роклята.

Едуард бързо се изправи, придърпа я към себе си, хвана я през коленете и я сложи внимателно на мекия килим пред камината. Наведе се над нея, изпивайки я задъхано с поглед.

Корсажът ѝ беше разкъсан до кръста. Нейните млечнобели закръглени гърди се надигаха и отпускаха в такт с дишането ѝ, огрени от слабата светлина, излъчвана от огъня. Полата на роклята и фустите ѝ бяха разпилени по пода и вдигнати от кръста нагоре, разголвайки нейното съблазнително червеникавокестеняво гнезденце. Клепачите на зелените ѝ очи бяха натежали от неџа, а устните ѝ бяха пламнали и набъбнали от целувките.

— Палавнице, толкова си красива! — прошепна Едуард, докато разкопчаваше панталона си.

Мод не можа да се сдържа и му помогна да свали дрехите си, тъй като изгаряше от желание да се слее в едно цяло с любимия си.

Изхлузвайки ботушите си, Радфорд се излегна върху нея, обсипвайки с ласки тялото ѝ. Тя беше гореща и готова да го приеме. Преди Мод да осъзнае какво става, Едуард се озова по гръб, придърпвайки я върху себе си.

Внезапна вълна на удоволствие разтърси тялото ѝ. С все по-бързи тласъци те се доближаваха до екстаза, към който и двамата се стремяха, докато най-накрая от гърдите ѝ се изтръгна блажен вопъл и по тялото ѝ се разляха вълни на удоволствие, които я накараха да потрепери от възбуда.

Изпотени от изживяната страст, те се отпуснаха доволно и зачакаха дишането им да се нормализира.

От време на време в стаята се чуваше единствено пращенето на съчките в огъня. Радфорд нежно помилва Мод по гръба, докато тя лежеше, отпусната върху тялото му.

— Студено ли ти е, скъпа? Можем да останем да спим тук, но няма завивки, а и не ми се ще да стреснем прислужницата на сутринта.

Сподавеният кикот на Мод му подсказа, че го беше чула.

— Хайде да се качим горе и да видим какво е положението там. — Потупвайки я леко по дупето, той я вдигна от тялото си. Когато се изправиха, Радфорд я изгледа отново от глава до пети. Леко докосна превръзката под гърдите ѝ и в очите му се появи загриженост. — Съвсем забравих за раната. Боли ли те?

Графът изглеждаше толкова сконфузен, че даже и Мод се засрами леко, задето беше забравила за нея.

— Почти не ме боли, милорд. Това е само една драскотина. В крайна сметка тя заздравява доста бързо и не мисля, че ще остане голям белег. — Още в същия миг Мод съжали за думите си. Не ѝ се искаше да го кара да изпитва по-силно чувство на вина.

— Моля се да не остане никакъв белег, но дори и да остане, ти си толкова красива, че надали ще те загрози. — Радфорд отново я измери с топлите си очи. — Надали някога ще ми омръзне да се любувам на голото ти тяло, лудетино. Без съмнение ще изглеждаш възхитително в някоя хубава рокля, но май предпочитам да те гледам без такава.

Мод се подсмихна и плъзна погледа си по тялото му.

— И аз предпочитам, милорд, да ви гледам застанал мирно пред мен в очакване на заповедите ми.

Графът се засмя с глас, привлече я в обятията си и зарови лице в къдриците ѝ.

— Някоя жена не е имала нахалството да ми говори като теб, палавнице. Може би точно затова ме привличаш тъй силно.

— Все някой трябва да ви смачка фасона, милорд. Има голяма опасност да се превърнете в надуто конте.

— Това надали ще се случи, ако постоянно ми повтаряш какъв глупав, твърдоглав... и още какъв... а, да, наивен дърдорко съм. Много съм ви задължен, мадам. — Графът се засмя, когато и последните остатъци от строгото ѝ слугинско облекло паднаха на пода и тя остана само по ботуши.

— Очарователно, колко очарователно! Може да постави началото на нова мода сред благородниците.

Двамата се засмяха и се наведоха да съберат дрехите си, но оставиха малките копчета разпилени по пода, за да се чуди прислужницата откъде са дошли.

Мод се изправи и придърпа роклята до гърдите си.

— Има ли хора в къщата? От това рокля не става, а не мога да се кача в такъв вид горе.

— Защо не? Всички спят. Тук е само прислугата, а тя живее няколко етажа по-горе в задната част на къщата.

В едната си ръка граф Радфорд държеше дрехите си, смачкани на топка, ботушите си и малката чанта на Мод. Другата си ръка подаде на нея. Беше гол-голеничък.

— Мадам? — подкани я той.

Засмивайки се с глас, Мод прие предложената ѝ ръка и двамата започнаха да се изкачват величествено по широкото стълбище, голи като новородени.

Господарската спалня беше просторна, разточително обзаведена и облицована с тъмна ламперия, а на прозорците висяха кадифени драпирани завеси. Масивното махагоново легло беше постлано с дебели пухени възглавници и копринени завивки, примамливо отменати. В стаята осезателно се чувстваше мъжкото присъствие, тъй като тук години наред спеше отдавна овдовелият баронет. Радфорд реши мислено да обзаведне стаята в пастелни цветове, в сатени и дантели, които щяха да отиват на неговата млада дама. Тя беше прелестна палавница, която хем възбуждаше сетивата му, хем се

държеше непринудено с него, както правеха единствено собствените му братя. Тя беше глътка чист въздух след годините, прекарани в обкръжението на лицемери и подмазвачи, чиито фалшиви комплименти го дразнеха.

Едуард затвори широката врата зад гърба си, пусна нещата си наред стаята и се усмихна на Мод.

Мод също хвърли дрехите си на пода и застана пред графа. Чувстваше се безгрижна като волна птичка, разголена в тази непозната къща заедно с любимия мъж, сякаш за това кратко време бяха изчезнали всички порядки и можеше да прави каквото си пожелае. Къщата беше тиха като гробница, както бе обещал. Тя се озърна наоколо с интерес. Беше почти уверена, че това е къщата на някой благородник, приятел на графа, заминал за известно време в провинцията. Мод се радваше, че се намира тук, далеч от оживлението в дома на Радфорд, където всяка минута беше изложена на опасността да бъде изобличена и където чувстваше тъй осезаемо несигурното си положение.

Усети, че Едуард се приближава към нея. Огнените езици в камината танцуваха весело по неговото привлекателно мъжествено тяло. Той ѝ помогна да седне на един стол и коленичи пред нея, за да събуе ботушите ѝ.

— Неведнъж си го правила за мен, хитрушо. Позволи ми да се реванширам. Имаш хубави крака — каза и помилва тънкия ѝ глезен. — Ще те обуя в атлазени пантофки, които да отиват на красивите ти рокли. Ще заприличаш на принцеса от приказките.

Мод беше облегла глава на възглавницата на стола, унесена от топлината, която излъчваше огънят в камината. Усещаше лекото гъделичкане на пръстите на графа по стъпалото на единия си крак. Той бълнуваше за приказки и атлазени пантофки — какви глупости, какви сладки глупости. Щял да я облече в сатен... Колко прекрасно...

Изведнъж Мод се ококори.

— Какво искате да кажете, мило... Едуард? — попита тя с нарастващо подозрение.

— Сега ще ти покажа какво имам предвид — прошепна той с глас, нежен като кадифе.

Графът се изправи и отиде до големия гардероб, който се намиреше на стената зад Мод. Рязко го отвори и намери точно това,

което очакваше — няколко пенъоара, поръчани през деня за експресна доставка, всеки от които напомняше глазура на сладкиш с прозрачните си дантели и феерична коприна. Радфорд се усмихна. Тя щеше да изглежда прелестно както с тях, така и без тях. Награби ги в ръцете си и се върна при нея. После хвърли в скута ѝ ефирните пенъоари, подобни на сапунени мехурчета.

Мод ги зяпна в недоумение.

— Какво е това? Чия е тази спалня? Едуард, ако тези неща принадлежат на някоя твоя приятелка, веднага ги махни от мен. Никак не е смешно... — възнегодува тя, когато той се засмя.

— Да, те наистина принадлежат на моята приятелка, хитрушо. Купих ги за теб.

Мод го изгледа смаяно.

— Но защо са тук? Чия е тази къща? — Тя се озърна наоколо, сякаш очакваше някой джентълмен да се появи и да я поздрави.

— В действителност тази къща принадлежи на един възрастен благородник, който се оттегли да живее в имението си извън града. Наех я тази сутрин от неговите посредници за даване под наем на недвижими имоти и сега тя принадлежи на теб. Утре първият ти посетител ще бъде шивачката, която ще дойде да вземе мерките ти, за да ти ушие цял гардероб от дрехи от най-различни коприни и атлаз. Моята прекрасна дама няма да носи повече сиви слугински рокли. — Едуард се усмихна и зачака красивите ѝ зелени очи да заблестят от радост и облекчение.

Мод впери поглед в него, осъзнавайки изведнъж смисъла на всичко това — къщата, наета за нея, пенъоарите, шивачът. Всичко ѝ се изясни.

— Очакваш от мен да ти стана любовница. — Гласът ѝ прозвуча вяло и апатично.

— Моя любовница, моя любов, моя разглежена любима. Лудетино, аз ще се грижа за теб. Няма нужда да се притесняваш за бъдещето си.

Радфорд се наведе напред, за да я целуне, но тя се отдръпна рязко, сякаш ѝ бе ударил шамар. Сега той изглеждаше стъписан. Избутвайки фееричните дрехи от скута си, Мод внезапно се изправи и се отдалечи от него. Коленичи на пода и взе захвърлената си сива

рокля, нахлузи я отдолу и загърна скъсания си нагръдник, за да скрие разголената си гръд.

— Не трябва да виня вас за това, милорд — заяви Мод, но гневните ѝ очи издаваха истинските ѝ мисли. — Поведението ми на лека жена ви подлъга, че ще приема с охота идеята да ви бъда любовница. — Говореше тихо, тъй като се стремеше да прикрие гнева си. Срамуваше се. Дори братовчед ѝ Джон не беше толкова позорно петно за честта на семейство Ромни. Бе омърсила името Ромни. Беше благодарна, че родителите ѝ не бяха доживели този момент.

Застанал до стола, Радфорд прокара пръсти в косата си, едва сдържайки гнева си. Наведе се да вдигне панталона и го обу набързо, тъй като се чувстваше малко неудобно да спори с нея без дрехи. Тя не можеше да проумее, че той искаше да ѝ достави радост с вниманието си, а не да я унижи. Всяка жена с нейния произход щеше да подскочи от радост, ако ѝ се удадеше възможността да му стане метреса. Само млада благородничка би отхвърлила с ужас такова предложение, а той се съмняваше дали тя някога бе срещала, още по-малко разговаряла, с такава особа.

— Хитрушо, в това няма нищо срамно — опита се да ѝ обясни графът спокойно, докато закопчаваше панталона си. — Ще имаш всичко — сигурност, пари за харчене, собствен дом, прислуга. Сама ще си бъдеш господарка в своя дом. Никой няма да посмее да те обиди за това. Такива неща се случват всеки ден...

— Не и с мен! — срязва го тя. — По-скоро бих умряла от глад, отколкото да ти стана любовница, за да ме изхранваш в замяна на ласките ми!

— Гледаш много черно на нещата. Нямам предвид това. Искам да се грижа за теб, да задоволявам всеки твой каприз...

— Докато някоя друга ти хване окото? Докато се ожениш? После какво? Дали лейди Радфорд ще те пуска един път седмично, за да задоволяваш физическите си желания с една държанка? — Беше побесняла. Как смееше да я убеждава, че предложението му е напълно порядъчно!

Радфорд се смути. Обикновено тези разговори не вземаха такава насока. Освен това любовните връзки винаги завършваха по един и същ начин — джентълменът уреждаше живота на бившата си метреса и двамата се разделяха като приятели. Но краят на една връзка не се

обсъждаше предварително. Това би превърнало цялата история в грозно сметкаджийство. И никога не ставаше въпрос за съпругата!

— Честно казано, нямам никакво намерение да се женя — обясни той. — Не изпитвам нужда да поемам това бреме и ще оставя на братята си да сдобият титлата с наследник. Естествено, че ще се погрижа да бъдеш финансово обезпечена, след като си омръзнем.

— За да няма нужда да стана любовница на някой друг? — гневно избухна тя. — Много си щедър, Едуард!

— Точно така! — сряза я той. — За да не ти се налага да търсиш нечия друга закрила. — Едуард също се беше ядосал. Защо това момиче винаги го караше да се чувства глупак? — Изобщо не разбирам защо се вълнуваш толкова. Аз ти правя чудесно предложение — предложение, на което доста жени биха се зарадвали, а ти...

— Доста жени? — извика тя. — С какви жени общуваш, щом това ще им се стори прилично предложение? Защо тогава не отидеш да попиташ някоя от тях, вместо да обиждаш мен? — Мод млъкна, колкото да си поеме дъх. — Страшно съжалявам за поведението си през последните двадесет и четири часа и няма да стана ничия метреса!

— Може ли да те попитам каква, по дяволите, ще бъдеш, щом толкова високомерно отказваш да споделиш леглото ми? — изрева той. — Камериер? Коняр? Ваксаджия? Или смяташ да разнасяш нощни гърнета и бърсалки за прах до края на живота си?

Мод си пое дълбоко дъх. Ето че се бяха върнали на истинския проблем — проблема, с който се опитваше да се справи, откакто беше научила, че е останала почти без пукната пара и зависи от благоразположението на леля си.

— Ако се наложи, ще разнасям и нощни гърнета — ядно отвърна тя. — Много по-порядъчно е, отколкото да изкарвам прехраната си по гръб, както ми предлагаш. Между другото възнамерявах да се кандидатирам за гувернантка.

— Гувернантка? — Радфорд не можеше да повярва на ушите си. — И на какво ще учиш малките немирници? Да лъжат на карти?

— Как смееш! — почти изкрещя Мод. — Не се безпокой, ще ги науча на необходимото!

— Така ли, а владееш ли ръкоделие като всяка дама? — язвително попита той.

Мод изтръпна. Беше я настъпил точно по болното място. Наистина трябваше да навакса бързо този свой пропуск. Трябваше да се упражнява.

— А можеш ли да свириш на пиано и да пееш добре, да рисуваш с акварели, да говориш френски и немски? А как си с краснописа?

В гърлото ѝ заседна буца. Не владееше до съвършенство нито едно от тези умения. Никой нямаше да я наеме като гувернантка. Мод вкопчи ръце в слугинската си униформа, сякаш тя беше последното ѝ убежище.

— Мога да преподавам езда — заеквайки, каза тя, а гласът ѝ издаде вълнението ѝ. — Аз съм отлична ездачка.

Радфорд усети, че е разстроена и изпита угризения. Не си бе поставил за цел да ѝ крещи, да изгуби самообладание и да я обиди. Беше отхвърлила предложението му и го бе накарала да се чувства нищожен и глупав, а той ѝ бе отмъстил с острите си думи. Тази прислужница, израснала на село като дъщеря на коняр, никога нямаше да успее да се издигне до гувернантка на благородници, които, ако не друго, бяха непоправими сноби. Семейството беше най-голямата препоръка. Обикновено гувернантките бяха добре възпитани дъщери от обеднели, но порядъчни семейства. Дори в търговските среди щяха да я отбягват. Трябваше още сега да я накара да разбере колко нищожни са шансовете ѝ да успее.

— Хитрушо, никой не наема жени за учители по езда. Не съм чул за такъв прецедент. Няма да можеш да си намериш работа като такава. Дори смятам, че никой няма да те наеме като коняр. Изключено е — промълви Радфорд без какъвто и да е гняв.

На лицето ѝ бе изписана борбата, която се водеше в душата ѝ. Графът се огледа за гарафата и чашите, които трябваше да бъдат някъде наоколо. Наистина те бяха на масичката до камината. Отиде до нея и наля две питиета. Когато се обърна, забеляза, че Мод не бе помръднала от мястото си и ръцете ѝ все още притискаха роклята до гърдите ѝ, а тя стоеше, вперила поглед в слабия огън.

— Лудетино, ела да седнеш тук. — Той ѝ посочи малкото канапе пред голямата камина.

Тя мълчаливо отиде и седна на него. Графът ѝ подаде едната чаша.

— Изпий това. Ще те сгрее.

Радфорд се настани до нея и се вторачи в огъня. Тя скоро щеше да се убеди, че може да остави скрупулите настрана и да заживее като негова галена метреса. Щяха да се забавляват добре. В това нямаше нищо срамно.

— Не е честно.

Гласът ѝ прозвуча толкова тихо, че Едуард се почуди дали я бе чул правилно.

— Какво не е честно, лудетино?

— Когато всеки ме смяташе за момче, имах толкова много възможности. Работех като коняр и твой камериер. Ако бях пожелала, можех да науча някой занаят или да стана чиновник. Като жена мога само да търкам тенджери и да разнасям нощни гърнета.

Радфорд се загледа в игривите пламъчета в камината и отпи от брeндитo. Наистина имаше право. Никой разумен мъж не би пожелал да си смени мястото с която и да е жена в това общество. Положението на благородничките също не беше по-розово. Те бяха красиви или добре изрисувани дами — роби на бащите си, които ги продаваха, ако имаха голяма зестра, или просто ги настаняваха като компаньонки при някоя роднина. При тази мисъл Едуард посегна да я погали по тила.

— Съжалявам, че се чувстваш като в капан, хитрушо. Не исках да се получи така. — Гласът му преливаше от нежност и тя се облегна на рамото на своя покровител.

Изведнъж ѝ се додряма, сякаш силното вълнение, което беше изживяла през последното денонощие, я повали едва сега. Вината не беше негова. Тя го бе лъгала от самото начало. Той не можеше да разбере колко обидно беше за Мод Ромни да ѝ предложи да му стане любовница. Беше добър човек, който се грижеше за нея и желаше да я закриля цял живот в замяна на неангажиращата ѝ любов. Той наистина нямаше никаква вина за това, но тя изобщо не можеше да проумее къде бе съгрешила.

— Страшно съм объркана.

Гласът ѝ прозвуча толкова отчаяно и тъжно, че графът усети необходимостта да прогони страховете ѝ.

— Не трябва да се притесняваш. Признавам, че съм те разбрал погрешно още от самото начало. Трябва да ме извиниш отчасти за тази грешка, тъй като смятах, че си имам работа с един луничав немирник. — Едуард я стисна и я придърпа към себе си. — Съжалявам, че те

обидих толкова с предложението си. Повярвай ми, не исках да те нараня. Просто искам да те направя щастлива и да те спася от всякакви грижи, а това е единственият начин, който знам.

„Или да се ожения за теб.“ Тази мисъл изникна ненадейно в съзнанието му. Тя беше споменала за лейди Радфорд. Да не би това момиче от простолюдието да целеше да постигне точно това? Но той веднага отхвърли тази мисъл от съзнанието си. Никога не бе проявявала алчност към разкош, неприсъщ за общественото ѝ положение. С нищо не бе показала, че е хвърлила око на богатството и титлата му. Не бе направила нито една стъпка, с която да предизвика ласките му — точно обратното, той беше активната страна. Тази възможност беше изключена.

Веднъж хрумнала му, тази идея се запечата в съзнанието му. Не бе срещал нито една млада благородничка, чиято компания да го бе забавлявала толкова много. Моли беше приятно и дяволито младо момиче, чийто мозък не бе обременен с всички предвзетости, характерни за представителките на нежния пол. Правеше разговорите им по-ведри и непринудени, проявявайки богата природна интелигентност, която не се нуждаеше от заучени фрази, за да бъде изразена. Не го отегчаваше, напротив — мислите ѝ винаги го заинтригуваха. Освен това тя беше тъй прекрасна.

Защо да не се ожени за нея? Графската титла го правеше неуязвим за общественото мнение, освен ако не очернеше по нелеп начин честта на семейството си. Ако съпругата нямаше аристократичен произход, тя придобиваше високото обществено положение на знатния си съпруг. Историята беше пълна с такива бракове и можеше да се каже, че вливането на неопорочена селска кръв оказваше благоприятно въздействие върху аристокрацията. Освен това хич не го беше еня за злъчните подмятания на богатите стари дами. Те злословеха по негов адрес, откакто бе навлязъл в пубертета. Беше уверен, че приказките им за него никога нямаше да секнат.

Но какво щеше да стане с неговата „палавница“? Как щяха да се отнасят с нея? Дали тя щеше да понесе високомерното им държане, подхилкванията зад гърба ѝ, насмешливите погледи? Дали един такъв брак нямаше да нарани душата ѝ още по-силно и да увеличи несигурността ѝ? Трябваше добре да обмисли тази своя неочаквана

идея. Междувременно трябваше да се опита да прогони лошите ѝ предчувствия.

— Не те принуждавам да приемеш грижите ми. Нито пък възнамерявам да те изхвърля на улицата. Щом не искаш да станеш моя любовница, така да е. Това ме огорчава много. Въпреки това можеш да останеш да живееш тук колкото желаеш, без да се чувстваш задължена към мен по какъвто и да е начин.

Мод го изгледа с недоумение.

— Какво те кара да проявяваш такава щедрост към мен въпреки отказа ми?

Объркването ѝ изглеждаше искрено и той побърза да я успокои.

— Лудетино, не знам дали си забелязала, но аз съм много богат мъж. Повярвай ми, твоята издръжка няма да ме разори.

— Това означава ли, че ще живея от твоите подаяния?

Радфорд дръпна червеникавокафявите ѝ къдрици.

— Защо винаги представяш нещата в най-неблагоприятната им светлина? Ако ми беше приятел, щях да ти дължа точно толкова за това, че ми спаси живота.

Мод впери поглед в огъня в камината. Едуард ѝ предлагаше всичко — безопасност, финансова обезпеченост, собствен дом, а в замяна на това не искаше нищо от нея. Защо тогава не се радваше, че проблемите ѝ се разрешават?

— Все още не знам как да постъпя — прошепна тя.

— Не прави нищо, просто си легни. Преспи една нощ с тази идея. — Ръката му милваше косата ѝ. Огънят гореше слабо. Изведнъж я притисна в обятията си. — Да те оставя ли сама тази нощ, лудетино? Мога да се върна вкъщи, ако желаеш? — Зарови лице в косата ѝ, която ухаеше на люляк.

Той наистина не я лъжеше. Щеше да я остави сама в скъпата къща и нямаше да поиска нищо от нея. Тя щеше да заспи в това голямо студено легло, събуждайки се отново сама на сутринта. При тази мисъл Мод се сгуши в гърдите му и го погали по ръката.

— Остани при мен тази вечер — едва чуто прошепна. — Не си отивай.

Устните му се плъзнаха по нежната ѝ шия, докато едната му ръка зашари по тялото ѝ. Обляха я топли вълни. Погали лицето му, напипвайки наболата брада, след което прокара пръсти към гърдите

му. Тази вечер щеше да се люби с него от любов. На другия ден щеше да мисли как да спаси честта си...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Граф Радфорд се събуди със странно и тревожно чувство. То не бе предизвикано от факта, че спи в чуждо легло — това не беше никак необичайно за него. Нито пък беше нещо ново, че една прелестна жена красеше ложето му. Събуди го сънят, от който все още не можеше да се отърси — един кошмар за тази палавница, тази обаятелна красавица, която, неизвестно защо, възнамеряваше да направи своя съпруга.

В съня му двамата с нея бяха препусkali лудо по поляните около имението му, но с всяка стъпка той бе изоставал зад нея. С развети от вятъра къдрици, тя се бе обърнала към него и през смях му бе извикала: „Надуто конте! Надуто конте!“. Но в съня му Моли не беше нито прелестна любовница, нито камериер, а малко момиченце.

Едуард седна в леглото, като внимаваше да не открие голото тяло на Моли, и дръпна шнура на звънеца. Стаята беше изстинала. Бе заръчал на адвокатите си да предупредят слугите да не го безпокоят по никакъв повод, даже да не разпалват сутрешния огън, докато не им позвъни. Той погледна към камината и видя, че в нея бяха скупчени няколко дебели цепеници и подпалки. Жаравата в огнището тлееше. Това беше добре. Стаята щеше да се затопли бързо, щом слугите разпалеха огъня. После се извърна към прелестната девойка в леглото — истинска спяща красавица. Съжали, че сънят му не бе продължил, тъй като имаше усещането, че беше важен. Но както при повечето сънища, най-съществената част бе избягала от съзнанието му още с пукването на зората.

Разкошните тежки завеси бяха дръпнати и откриваха тънките прозорци. Бледият сноп слънчева светлина осветяваше стаята, отразявайки се по пода и завивките на леглото. Кожата на Мод изглеждаше розова на светлината. Тя не беше от бледите и студени красавици, ценени високо във висшето общество. Лицето ѝ имаше бляскава руменина, която говореше за здраве, чист въздух и вятър, дъжд и смях...

Това непознато момиче беше истинска загадка за него. Хем казваше истината, хем криеше нещо. Беше много вероятно да е дъщерята на главен коняр от някое имение, малтретирана от господарския син и майка му. Това, което го озадачаваше обаче, беше, че никоя девойка, израснала в среда на слуги, нямаше тъй изискани маниери и говор. Дори острата ѝ реакция на предложението да му стане любовница го изненадваше. Такава възискателност проявяваха само хора, които можеха да си я позволят.

Имаше нещо гнило в тази история, може би всичко беше лъжа. Графът отново се замисли дали Моли не е незаконородената дъщеря на някой благородник. Тази възможност изглеждаше много по-правдоподобна. Това можеше да обясни омразата на бившата ѝ господарка и изгнчените обноски на Моли. Сигурно бащата бе решил да отгледа извънбрачната си дъщеря в своя дом, признавайки я за свое дете, макар да я бе оставил да израсне като слугиня. Такива неща се случваха често. Когато един баща нямаше достатъчно пари да купи отделна къща на незаконното си отроче, то израстваше в дома му. Без да признава публично бащинството си над него, той можеше да му даде сносно образование и да му осигури скромна, но приемлива издръжка. Не един проспериращ търговец от непрекъснато нарастващата средна класа дължеше бързия си успех на тайна финансова помощ и клеймото на незаконородено дете.

Но как да си обясни забележителните ѝ познания за конете? Те не се изразяваха единствено в уменията ѝ да язди, както твърдеше тя — той никога не я бе виждал на кон в крайна сметка — а и в добрите ѝ познания за работата в конюшните. Това беше нехарактерно за една жена — било то прислужница или аристократка. Освен това Едуард се чудеше къде бе научила всички тези шмекерии с картите. Макар да умееше да прави най-различни номера с тях, желязната ѝ воля да не ги използва беше огромна загадка за него. Каквато и да бе Моли, без съмнение тя идваше от странен дом.

Усетила замисления му поглед, тя се размърда. Отвори очи и озадачено го изгледа. Полуразсъннена, тя се усмихна на Радфорд и се сгуши в него, за да се стопли. Тогава той я прегърна и вдиша от приятния мирис на люляк, който се носеше от нея. Моли беше толкова топла и по женски любвеобилна. Трябва да е бил сляп да не съзре женствеността ѝ. От допира си до нея Едуард почувства приятна

възбуда в тялото си, но си наложи да потуши страстта си. Предстоеше му да свърши някои неща и да предприеме други, ако желаше да разбули веднъж завинаги загадката на тази девойка.

— Гладна ли си, хитрушо? Позвъних да ни донесат чай и кафе, но можем да поръчаме и закуска. — Графът зарови лице в косата ѝ, но ръцете му не се подчиниха на желанието му да кротува.

— Не мисля, че до обяд тук ще остане и един слуга, ако злоупотребяваш с тях, като им поръчваш солидна закуска в такъв ранен час.

— Може би си права — промълви той. — Май наистина е по-добре да оставим горките слуги първо да закусят. Все ще намерим какво друго да правим.

В края на краищата, помисли си той, като замилва тялото ѝ, зората се бе пукнала само преди час. Така или иначе задачите му трябваше да изчакат отварянето на няколко търговски фирми. Едуард започна да я обсипва с неудържими целувки, доволен и възбуден от пламенните ѝ ласки.

Леко почукване на вратата ги сепна. По дяволите! Съвсем беше забравил, че вече е позвънил в кухнята.

— Влез — почти изръмжа той, при което Моли подскочи под завивките и се дръпна от него.

Едуард забеляза развеселено, че тя изобщо не мръдна, когато срамежливата кухненска прислужница остави подноса на тоалетката до кревата и с кимване измрънка „добро утро“, след което бързо излетя от стаята.

— Вече можеш да се покажеш, палавнице — през смях каза той. — Не мисля, че момичето щеше да те забележи, дори ако правеше пируети наред леглото.

Мод не откъсна поглед от пода. Тя надникна изпод завивките. Графът с огорчение долови срама, изписан на лицето ѝ, макар тя да не промълви нито дума.

— За бога, лудетино, защо се срамуваш от това свенливо създание? В края на краищата тя е просто една кухненска прислужница...

— Каквато съм и аз, ако си спомняш — с леко раздражение отвърна Мод. — Не ми е безразлично какво ще си помисли. — Отдръпна се още от него и придърпа чаршафа със себе си, завивайки

се до брадичката. — Както ми напомнихте предната вечер, възможностите ми са ограничени. Не мога да си позволя да обидя някого. Особено прислугата.

Едуард седна и посегна да вземе каната с кафето, като с мъка се съдържа да не избухне при тези нейни думи. Беше го обвинила в снобизъм, а той тъкмо се канеше да ѝ предложи да се омъжи за него!

Радфорд сипа кафе в красивата порцеланова чаша и ѝ я подаде, като внимаваше да не разлее горещата течност. Той отпи от своята чаша. В стаята се възцари гробна тишина. Отново се замисли дали му бе казала истината. Може би половината от думите ѝ, дори по-голяма част от тях, бяха лъжа. Тя беше прекрасна, привлекателна и страшно забавна. Но беше и лъжкиня. След като тресна крехката чаша толкова силно на подноса, че едва не я счупи, той рязко отметна завивките и стана. Щеше да разнищи тази загадка до края на деня, дори ако трябваше да подкупи целия Лондон.

Мод го поглеждаше крадешком, тъй като не желаше да се издаде, че следи движенията му. С крайчеца на окото си тя се любоваше на неговото красиво голо тяло, придобило златист оттенък от слънчевата светлина. Той се протегна силно и се прозя, подобно на светлокафяв лъв, който се събужда за дневния си лов, напълно неподозиращ за красотата, с която го е дарила природата. С няколко големи крачки Едуард стигна до мястото, където бе захвърлил дрехите си предната вечер. С привидно равнодушие, което пораждаше у Мод желанието да го замери с чашата по главата, той започна да се облича. Гневът отново се надигна в нея. Той си тръгваше така, сякаш ѝ казваше: „Благодаря ви за приятната вечер, госпожо!“.

— Защо не оставите няколко лири на масата? Не пускам на кредит. — Мод изстреля горчивите думи, преди да успее да предугади реакцията му.

С блеснали от гняв очи графът се извърна към нея. Изведнъж тя съжали, че не бе помислила, преди да изрече тези думи.

— Не си спомням да сме определяли цена, мадам. Има време да помисля и за това. Сега ме чакат други, по-неотложни дела. — Той рязко пхна ръката си в ръкава на ризата, след което започна да се закопчава с гневна съсредоточеност. — Доколкото си спомням, шивачката ще дойде тук в десет или някъде там, за да ти вземе мерки. Поръчай си каквито дрехи желаш. Можеш да похарчиш колкото пари

искаш. Ще се върна довечера. Ще вечеряме тук и тогава ще уредим твоя въпрос. Надявам се да те намеря тук, когато се върна!

— Къде, за бога, бих могла да отида в този вид? — възнегодува тя. — Както знаеш, нямам никакви прилични дрехи!

— Знам само, че си достатъчно изобретателна, що се отнася до облеклото. Хич не се опитвай да се предрешаваш отново като момче. За всеки случай ще ти кажа, че в тази къща има само един мъж прислужник, а той е значително по-едър от теб.

След като се облече, графът отиде до вратата и я отвори, но преди да излезе, добави:

— Не си присвоявай униформата на някоя прислужница. Очаквам да проявиш достатъчно любезност и да бъдеш тук, като се върна вечерта. Какво ще правиш след това зависи изцяло от теб.

Радфорд тръшна вратата тъй силно, че картините на стените се разклатиха. Мод го изпрати с порой ругатни.

— По дяволите, по дяволите и пак по дяволите! — изкрещя тя и вбесено вкопчи ръце в завивките. Възглавницата, запратена към вратата, не стигна целта си и падна на няколко крачки пред нея. Знае, че нямам никакъв друг избор, помисли си тя с яд.

Скочи пъргаво от леглото и събра остатъците от скъсаната слугинска униформа, която мисис Формби ѝ бе дала предния ден. Безнадеждно! Никой не можеше да излезе в тези дрипи. В тях щеше повече да бие на очи, отколкото да се скрие! Както стоеше гола наред с нея и размишляваше над положението си, Мод подскочи от ужас, като чу почукването на вратата.

— Момент... почакайте малко, ако обичате! — извика тя, хвърли съдраната рокля на пода и се стрелна към леглото.

Тъкмо се мушна под завивките, когато вратата се отвори и на прага се появи същата смутена прислужница с поднос в ръка, без да смее да вдигне поглед от пода.

— Негова Светлост каза, че желаете да закусите тук, мадам, и че искате малко вода за миене. Мога да дойда по-късно, ако предпочитате.

Свенливата девойка направо шепнеше и Мод трябваше да напрегне слуха си, за да я чуе.

— Не, предпочитам да закуся сега, благодаря ви. — Мод стисна още по-силно завивките и ги придърпа до брадичката си.

Как смееше графът да я постави в толкова неудобно положение, помисли си гневно тя и се изчерви от смущение. Добре че момичето не откъсваше поглед от пода, сякаш говореше на мебелите.

— Оставете подноса, ще се оправя сама, благодаря ви. — Мод гореше от нетърпение момичето да излезе от стаята, тъй като ѝ се струваше, че завивките бяха станали прозрачни.

— Както обичате, мадам... — Прислужницата остави подноса и отново впери очи в „интересните“ си обувки.

— Да, какво има? — Мод се опита да смекчи тона си. Горкото дете не беше виновно за подлостта и несъобразителността на графа, както и за нейната голота.

— Негова Светлост ми заръча да ви помогна да се приведете в изряден вид. Шивачката ще пристигне след около час. Съжалявам, че сте изгубили целия си багаж при нападението над каретата ви. — Девойчето си позволи само да погледне новата господарка с крайчеца на околото си и зърна една млада жена, която я гледаше с широко отворена уста. — Мем? — попита момичето, тъй като се уплаши да не е казало нещо нередно.

Отново прикова поглед в обувките си. Днес беше първият ѝ работен ден в този дом. Майка ѝ бе решила, че е дошло време да започне работа. Съвсем скоро беше навършила четиринадесет.

Отърсвайки се от смайването си, Мод се усмихна. Нападение над каретата ѝ! Колко съобразително. Освен това тази лъжа щеше да спаси името и честта ѝ.

— Всичко е наред. Как се казваш?

— Ана, мем — отвърна момичето и хвърли бегъл поглед на младата жена в леглото.

— И така. Ана, както виждаш, намирам се в доста затруднено положение. Нямам какво да облека.

Мод се усмихна топло на момичето. Зарече се никога вече да не се отнася към слугите като към мебел. Не че някога се бе държала лошо като леля си. Просто ѝ беше много по-лесно да не обръща внимание на тези безшумни същества, които шареха нагоре-надолу из къщата, за да разтребят и да направят живота на „господарите“ си далеч по-лек и удобен. За благородниците слугите бяха като машини, които трябваше да се смазват добре и да нямат дефекти. Но Мод вече знаеше истината за живота на приземния етаж и нямаше да позволи

отново да се заслепи. Това бяха истински хора с истински чувства, истински проблеми и истински съдби. И с добро чувство за хумор и остра като бръснач мисъл.

— Но ако желаете, мем...

Девоичето бе започнало да говори по-силно и Мод не трябваше да се напряга, за да го чува.

— Вчера Негова Светлост донесе няколко неща за вас, за да може да посрещнете шивачката в приличен вид. В гардероба има халати. — Слугинчето млъкна, тъй като не бе сигурно как щеше да реагира новата господарка на думите ѝ. Майка ѝ я беше предупредила, че никой не обича бърбивките.

— Колко... удобно. — Мод без малко не каза „мило“, но се сети, че вината сега да бъде без дрехи беше изцяло негова. — Добре, Ана, първо ще хапна нещо, след което ще ти позвъня.

— Да, мем.

Девоичето се поклони леко и заситни към вратата. Мод реагира с усмивка на желанието ѝ да избяга по-бързо от стаята. Самата тя с нетърпение жадуваше да остане сама.

Мод изяде закуската с охота. Проблемите не бяха убили апетита ѝ. Никога не чоплеше храната, както правеха младите дами. Това беше една от причините за успешното ѝ маскиране като момче, с тъга си помисли тя. Струваше ѝ се странно, че при спомена за Майк сърцето ѝ се свиваше. Не можеше да отрече, че въпреки ужасните обстоятелства, довели до предрешаването ѝ като момче, дните, прекарани в безгрижно шляене по улиците — някога възможно само в мечтите ѝ, бяха най-забавните мигове от живота ѝ. С дълбока въздишка си наложи да забрави за това. Майк вече принадлежеше на миналото. Сега се казваше Моли и независимо от скрупулите си, беше любовница на графа.

Това вече надхвърляше всякакви граници — над варените яйца и препечения хляб и далеч от обаятелното излъчване на Едуард Мод се убеждаваше, че положението ѝ е невъзможно, независимо от какъв ъгъл гледа на него. То наподобяваше на изкривеното изображение, давано от калейдоскопа — променливо и нестабилно, понякога красиво, но никога истинско. Въпреки че с поведението си през последните два дни бе изгубила добродетелността си, тя смяташе да не

прави нищо друго, с което да очерни името на семейство Ромни, макар никой да не подозираше, че е потомка на този знатен род.

Посягайки към още една препечена филийка с масло, Мод се чудеше какво да стори. Съзнаваше, че не е редно да приеме грижите на графа и да живее като кралица на неговия гръб, а да отказва да го дари с ласките си. Струваше ѝ се удивително, че той ѝ бе предложил и този вариант. Макар да познаваше ограничен кръг от аристократи, беше убедена, че малцина биха проявили такова великодушие. Това говори много добре за характера му, с въздишка си помисли Мод.

Само ако се бяха срещнали при други обстоятелства... Не виждаше смисъл да се ядосва. Освен това, размишляваше Мод, намазвайки обилно филийката си с мармалад, той я бе виждал и преди, като млада дама, но явно не му беше направила никакво впечатление, след като дори не бе познал, че момичето, което краси леглото му, е девойката от съседното имение.

Мод се чудеше какво да прави, когато той отново се появи пред нея, все така великодушен и любвеобилен. Знаеше, че нямаше сили да го държи настрана от леглото си и дори от живота си. Не знаеше кога точно се беше влюбила в него, но го обичаше истински и избягваше да мисли за евентуалните последици от това.

Мод бутна подноса на една страна и се измъкна от леглото. Беше ѝ приятно да чувства дебелия килим под босите си крака. Отиде до гардероба с надеждата да намери нещо подобаващо скромно, което да облече, преди свенливата Ана да се появи отново.

Когато отвори масивната махагонова врата, Мод ахна от удивление на разнообразието от ефирни халати, което се разкри пред очите ѝ. Една по една започна да изважда фееричните дрехи от гардероба. Всичко беше прозрачно! Не можа да се сдържи и се засмя. Без съмнение графът бе решил да я съблазни. Но как, за бога, щеше да се появи пред шивачката?

В дъното на гардероба Мод намери нещо подходящо. Издърпа красив ватиран пенъор от коприна, достатъчно строг за дама, но и достатъчно натруфен за кралица. Той беше в пастелнозелен цвят, изпъстрен с малки извезани рози. Мод никога не бе носила толкова разкошна дреха. На закачалката под пенъора висяха фина шемизетка и бельо от бяла коприна, обточено по края с ширит. За щастие всичко

беше много плътно. Изглежда, този тоалет бе избран специално заради шивачката.

Мод разпери пенъоара и бельото на стола и отиде до умивалника. Изля топлата вода от каната в големия леген и взе изтривалката за къпане. На умивалника беше оставен мек розов сапун с издълбана в него роза. Докато насапунисваше изтривалката с него, тя се наслаждаваше на приятния мирис на свежи рози. Макар в стаята да бе все така хладно, Мод се къпеше с желание, любувайки се на сладкия аромат на сапуна и чистата вода, която постепенно изстиваше. Раната почти не я болеше, но тя все пак хвърли бегъл поглед под превръзката и видя, че се е появила розова коричка. После радостно потопи глава в легена и насапуниса къдриците си. Колко е хубаво човек да има къса коса, мислеше си тя, докато се поливаше с вода, за да изплакне благоуханната пяна. Най-много от всичко щеше да ѝ липсва мъжката прическа.

На закачалката до умивалника висеше пухкава бяла хавлия. Мод се избърса с нея и я уви като тюрбан около мократа си коса. Потрепервайки леко от студ, бързо облече красивото бельо и се загърна с плътния пенъоар. Той можеше да се закопчае до врата, а долната му част падаше на богати дипли до земята. Когато видя отражението си във високото огледало в единия ъгъл на стаята, Мод се засмя — приличаше на истинска дама, докато не свали хавлията от главата си. Какво ли щеше да си помисли шивачката за прическата ѝ? Зачуди се какво обяснение бе дал графът за отрязаната ѝ коса.

След като се убеди, че изглежда достатъчно добре, за да приеме малката си камериерка, Мод дръпна звънеца и се настани в широкото кресло в очакване на девойчето. Слугинчето или се бе въртяло покрай звънеца, или бе тичало до стаята, защото се появи на минутата. На вратата се чу същото плахо почукване, но този път Мод успя да изрече спокойно и уверено: „Влез!“. На прага на стаята се появи Ана и леко се поклони, без да вдига поглед.

— Сама се измих и облякох, Ана, тъй че няма да се нуждая от помощта ти за това — обясни Мод. Ана ококори очи и на младото ѝ лице се изписа уплаха. — Всичко е наред, дете. Искях да го свърша сама наистина — бързо я успокои Мод, тъй като девойчето изглеждаше смутено. — Свикнала съм сама да се грижа за себе си. Не се нуждая от помощта ти. — Момичето, изглежда, си отдъхна. Мод си постави за

задача да провери дали икономът в този дом не се държеше зле с горкото дете, че то е тъй уплашено. — Случайно да знаеш дали това е тоалетът, който трябва да нося пред шивачката, Ана? — спокойно попита Мод.

— Да, мем. Това е. Стигна ли ви водата, мем?

Момичето говореше много тихо и Мод откри, че трябваше да се наведе напред, за да долови всичките й думи.

— Да, подейства ми доста ободряващо, благодаря ти. Сапунът беше чудесен. — Мод се усмихна топло на Ана, за да я накара да се отпусне и слугинчето също й отвърна с лека усмивка. — Кога ще дойде шивачката?

— Около десет часа, мем, след близо час.

Гласът на девойчето звучеше все така боязливо, но този път то погледна Мод в очите.

— Това ме устройва, Ана. Може да я доведеш горе, когато пристигне. Дотогава ще почета. — Мод се надяваше момичето да не забележи липсата на книги в спалнята.

Ана напусна стаята с поклон. Останала насаме с мислите си, Мод седна в красивото кресло, тапицирано с брокат, и впери поглед в разхвърляното легло, което сякаш я кореше. Какъв беше отговорът на проблема й?

Граф Радфорд заудря с юмрук по входната врата на своята къща, без да изчака кочияшът да се погрижи за това. Мартин излезе начаса, тъй като бе чул трополенето на каретата.

— Веднага изпрати някой да повика Амброуз Пийбоди, Мартин — извика Радфорд през рамо, без да спира. — Донеси ми нещо за закуска. Ще бъда в стаята си.

Мартин гледаше с изумление как господарят му взема по две стъпала наведнъж. Домакинът поклати глава и се запъти към кухнята. Нещо не беше наред и той бе готов да се обзаложи за петдесет лири, че това имаше нещо общо с младия Майк, който беше изчезнал загадъчно някъде извън Лондон.

Когато се качи в стаята си, Радфорд набързо свали ризата си и я захвърли на пода с нехайство, присъщо за човек, който още от рождение е свикнал да има слуги. Тъкмо понечи да затършува из

изрядно изгладените и подредени дрехи, когато Мартин изникна до него и извади от гардероба дневния му тоалет.

Графът не продума изобщо, докато се обличаше, но се беше навъсил като буреносен облак. Мартин сръчно завърза шалчето на врата му и побърза да се оттегли от стаята. Когато остана сам, Радфорд се отпусна в голямото кресло до камината в очакване на закуската и на посещението на мистър Пийбоди.

Едуард се зачуди как да представи нещата на мистър Пийбоди. Дискретността на възрастния адвокат беше пословична, но графът не виждаше как щяха да накарат наетите детективи да мълчат. Двоумеше се дали да им кажат цялата истина или само част от нея. Това, че възнамеряваше да се ожени за Моли, правеше цялото положение още по-деликатно, но той не виждаше как детективите щяха да разнищят загадката, ако укриеше някои факти от тях. Радфорд въздъхна дълбоко и се намести по-удобно в креслото си. Най-важно от всичко бе да не въвлече своята любима в скандал, ако искаше да ѝ остане поне малка надежда да бъде приета във висшето общество. В крайна сметка графът реши да им каже само част от истината и да ги излъже, че тя е избягало от дома си момче, за да види до каква информация ще се доберат. Ако се наложеше, можеше да поправи фактите по-късно.

След като затвори вратата след мадам Арно и нейната тежко натоварена помощничка Ирма, Мод се отпусна изтощено в креслото. Радфорд беше излъгал шивачката, че клиентката ѝ е загубила косата си вследствие на силна треска. Мадам Арно непрекъснато повтаряше, че съжاليا много за нещастията, сполетели мис Рамзи напоследък, и състрадателно се постара да не закачи превръзката на раната ѝ. Освен това Мод с облекчение разбра, че мадам Арно смята граф Радфорд за неин настойник и знае, че е пристигнала в Лондон, за да вземе няколко частни урока, преди да бъде представена в обществото през следващия сезон. Негова повереница, а не негова любовница. Мод се възхищаваше на изобретателността на графа, но смяташе, че той трябваше да я запознае предварително с историйките си, тъй като те се отнасяха именно за нея. Мод се развесели при мисълта, че графа също го биваше да измисля убедителни опашати лъжи. Май двамата с него

трябваше да престанат да се правят на порядъчни хора и да станат пътуващи артисти!

Продължилите няколко часа проби я изтощиха не заради самото вземане на мерки, а защото в душата ѝ бушуваха противоречиви чувства. Само в най-смътните спомени от детството си Мод се бе радвала на такова внимание. Откакто леля ѝ Клер живееше в родния ѝ дом, нито един шивач не бе стъпвал в Ромни Манор заради нея. Малкото рокли, поръчани за Мод, бяха грозни и безлични. Тогава не бе обръщала внимание на това, но сега, когато докосна красивите коприни и кадифета, преобразяващи се неузнаваемо в ръцете на една добра шивачка, изведнъж страшно ѝ се прииска и тя да изглежда като принцеса от приказките, вместо да създава впечатление на мъжкарана, на каквато бе приличала доскоро.

Въпреки това Мод поръча възможно най-малко неща. Изкушението да се облече във всички предложени тоалети се бореше с опетнената ѝ съвест, която непрестанно ѝ напомняше, че при създаването се положение е редно да похарчи възможно най-малко пари на графа. Най-накрая Мод успя да убеди мадам Арно да ѝ ушие само няколко удобни всекидневни рокли. Мадам снизходително отстъпи. Все пак Мод подозираше, че след края на пробите шивачката щеше да отиде направо при графа, за да се опита да го убеди да ѝ поръча повече тоалети, но те поне нямаше да лежат на съвестта ѝ.

Мод се съгласи бързо с предложението ѝ костюм за езда. Когато се опита да избере някой от по-евтин и по-обикновен плат, мадам търпеливо ѝ обясни, че графът го е поръчал специално за нея. Скроен от разкошно фино кадифе в горскозелен цвят, костюмът чакаше само точните мерки на Мод и щеше да ѝ бъде доставен още същия следобед.

Но най-голямата изненада дойде на края на пробите, когато мадам Арно отвори едно малко сандъче и ѝ показа няколко перуки в различни оттенъци на червеникавокестеняво, внимателно навити на кок и хванати в мрежички. Предложи ѝ да си избере една от тях, която най-много да подхожда на косата ѝ, убеждавайки я, че никой няма да разбере за това.

В първия момент Мод се стъписа, но после се засмя с глас. Втурна се към чантата с жалките си вещи, откъдето извади овехтелият си шал и го даде на мадам Арно. В него беше увита дългата ѝ къдрава коса, останала непокътната от вечерта, когато бе избягала от Ромни

Манор. Мадам я разгледа внимателно и заяви, че е напълно подходяща за кок. Обеща ѝ, че ще ѝ го изпрати готов още същия следобед заедно с фризьорка, която да я научи да го закрепя стабилно с фуркети.

Веднага след заминаването на шивачката Ана се появи с поднос с топъл чай. Остави го на масичката и въпросително погледна Мод.

— Ана, разкажи ми за прислугата в тази къща. Има ли иконом?

Принудена да стои в стаята поради липсата на готови дрехи, Мод искаше да научи някои неща за този дом. В края на краищата Едуард го бе наел за нея, макар тя да не възнамеряваше да остане тук, а на всичко отгоре той щеше да вечеря заедно с нея. При тази мисъл по тялото я ползиха тръпки на възбуда и тя се изчерви, усещайки върху себе си втренчения поглед на Ана.

— Пристигнах тук вчера, но бях доста уморена и не можах да науча много неща за къщата. Но познавам мистър Грейвс. Той е икономът. Освен него, има една готвачка и две прислужници. Всички работят тук отпреди.

Докато говореше, Ана на няколко пъти се осмели да погледне Мод в очите. Изглежда, момичето се бе поотпуснало малко. Така Мод разбра причината за уплахата на Ана. Като току-що наета прислужница, тя, изглежда, познаваше много слабо естеството на работата си и не знаеше какво да очаква.

— Ана, някой обясни ли ти какви са твоите задължения? — Ако беше господарка на тази къща, дори и временно, щеше да се погрижи всеки да знае задълженията си.

— Донякъде, мис. Трябва да обслужвам предимно вас, а когато не се нуждаете от мен — да помагам в кухнята. Ние, прислужниците, чистим, готвачката готви, а мистър Грейвс разпределя задълженията ни.

По лицето на девойчето пробягна лека усмивка. Мод срещна погледа ѝ и свойски ѝ се усмихна.

— Разбирам — отвърна тя. — Икономите ги бива най-много за това — да дават нареждания. Предполагам, че би било добре да се срещна с мистър Грейвс още тази сутрин. Така или иначе не мога да се приведа в по-изряден вид, докато шивачката не се върне.

— Да, мис — смотолеви Ана. — Всички ужасно съжаляваме за нападението над каретата ви, за това, че са обрали хубавите ви неща и

тъй лошо са ви ранили. Само един престъпник може да ви остави да ходите в калта с разкъсана рокля.

Мод не можа да сподави смеха си.

— Да, Ана, престъпник е най-точната дума. А сега, моля те, слез долу и предай на Грейвс, че искам веднага да се качи при мен.

Ана се поклони леко и излезе.

Мод отиде до малкото писалище в стаята, където намери хартия, писалка и мастило, и седна да си отбележи някои неща. Никога не бе ръководила домакинство, но тъй като парите в Ромни Манор не стигаха да се наеме пълен персонал, често ѝ се бе налагало да се включва в къщната работа.

Някой почука уверено на вратата — със сигурност не беше Ана — и Мод го покани да влезе.

— Искали сте да говорите с мен, мис?

С опънато като струна тяло, Грейвс олицетворяваше всячески образа на надменния иконом. На Мод дори ѝ се стори, че в гласа му се прокрадна подигравателна нотка. Явно той не беше човек, който би приел за чиста монета историята за грабежа и настойничеството.

— Да, Грейвс. Негова Светлост ще вечеря тук. Готвачката има ли необходимите продукти или трябва да изпратим някого на пазара? — попита Мод с подobaваща формалност, за да му покаже, че няма да се предаде така лесно.

— Негова Светлост поръча менюто, мис. Вечерята е обявена за девет часа. Имате ли други въпроси?

Този път Мод почувства осезаемо подигравателната нотка в гласа му и усети надигация се в нея гняв. Като любовница на графа трябва да очаквам именно такова отношение, помисли си тя вбесена. Изглежда, този надут нахалник се смяташе за по-висшестоящ от нея. Искаше ѝ се да го види как би се справил, ако трябваше да разчита единствено на изобретателността си.

— Да, Грейвс, искам да разбера още нещо — отвърна тя с леден глас. — Бих искала да знам в какво състояние е конюшнята. Има ли обзядени коне?

— Един от конярите на графа докара два коня тази сутрин, мис. Не знам дали са обзядени или не.

Гласът му издаде нежеланието да обсъжда къщните проблеми с нея, сякаш смяташе, че тя няма право да бъде запозната с тях.

— Разбирам. — Очевидно този мъж не признаваше нейното първенство в този дом. Макар Мод да нямаше никакво намерение да бъде стопанка на къщата при създалото се положение, изведнъж ѝ се прииска да покаже на този нахалник кой е господарят тук. — В такъв случай кой отговаря за работата в конюшната? Искам да говоря с него.

— В момента никой — надменно отвърна той, сякаш злорадстваше, че не може да удовлетвори най-обикновеното ѝ желание. — Тази вечер Негова Светлост ще изпрати човек да се погрижи за конете и ще наеме нов коняр.

Грейвс се обърна, за да напусне стаята. На Мод ѝ направи впечатление, че той дори не се обърна към нея с „мис“.

— Почакайте малко, Грейвс, не съм свършила! — викна тя със заповеднически тон. — Държа Ана да ми бъде камериерка. Запознайте я с основните задължения на една прислужница на дама. Шивачката ще се върне днес следобед за последната проба и очаквам дотогава Ана да научи задълженията си. — Мод млъкна в очакване на утвърдителния му отговор, но той само кимна едва забележимо. — Освен това искам да се срещна с коняря, когато пристигне. Ясно ли е?

Мод отново изчака Грейвс да се поклони, след което той пак понечи да си тръгне.

— Един момент, Грейвс, ще ви освободя веднага щом приключа. — Той се обърна в очакване на нареждането ѝ, а очите му блеснаха гневно. — Бих искала да обсъдя вечерята с готвачката веднага. Кажете ѝ да се качи горе. Това е всичко.

Те не откъсваха очи един от друг, сякаш искаха да разберат чия воля ще надделее. На Мод ѝ се стори, че бе изминала цяла вечност, когато Грейвс едва забележимо сведе глава и измърмори „мис“, след което се обърна и гордо излезе от стаята.

Мод се тресеше от ярост. Ако някога ѝ се наложеше да си намери извинение за желанието да напусне тази къща, то можеше да използва като довод подигравателното отношение на безочливия иконом. По-скоро би обикаляла гладна по улиците, отколкото да се подлага на такова унижение.

Сбърчила лице от гняв, Мод отново насочи вниманието си към листа на писалището. Щом като графът вече бе поръчал вечерята, тя можеше само да поиска менюто от готвачката. Твърдо бе решила да промени някое от ястията, ако то не ѝ се понравеше. Независимо от

продължителността на престоя ѝ в тази къща, искаше да се отнасят към нея с уважение.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В осем и половина вечерта граф Радфорд вече имаше нов камериер — възрастен мъж, който бе останал без работа след смъртта на стария си господар. Той беше много добър камериер и доста хора желяеха да го наемат. Радфорд му бе предложил най-високо възнаграждение и поне беше сигурен, че няма да се окаже жена.

С прецизност, придобита вследствие на дългогодишно качествено прислужване, възрастният мъж тъкмо довършваше тоалета на граф Радфорд, когато на вратата се почука. След малко в стаята се появи Мартин.

— Мистър Амброуз пристигна, милорд. Да ви почака ли или да го отпратя?

— Ще дойда след десет минути, Мартин. Заведи го в библиотеката и се постарай никой да не ни безпокои. — Сърцето на графа заби лудо, тъй като той с нетърпение очакваше да научи отговора на загадката, която го измъчваше. Независимо че бе наблегнал пред адвоката за важността на задачата, той очакваше да получи отговор най-рано след няколко дни.

След изтичането на десетте минути Радфорд влезе в библиотеката. Мистър Пийбоди стоеше до рафтовете с книги в дъното на стаята и нервно разлистваше един почти безценен документ.

— Добър вечер, Пийбоди — поздрави го Радфорд. — Изненадан съм, че се връщате тъй скоро. Не вярвам детективите да са попаднали на някаква следа толкова бързо.

— Добър вечер, милорд — отвърна Пийбоди. — Извинете, че ви безпокоя в този късен час. Опасявам се, че информацията може да се окаже безполезна, но тя толкова ме заинтригува, че реших да ви уведомя за нея веднага.

— Така ли? — попита Радфорд, за да прикрие тревогата, породена у него от думите на Пийбоди.

— Да, милорд. Детективите започнаха да търсят първо в района около вашето имение, тъй като там сте се натъкнали на младежа —

обясни Пийбоди. — На този етап използват стандартните методи — не записват нищо черно на бяло, а се уповават само на историите на пътуващите работници по кръчмите, като от време на време купуват по една бира на някой по-приказлив мъж. Знаете какво имам предвид... — Адвокатът млъкна, но графът му кимна да продължи. — Един от детективите е излъгал, че има братовчед на младежка възраст, който е избягал от господаря си. Разбира се, той е дал описанието на вашия Майк...

— Да, разбирам ви — прекъсна го Радфорд, тъй като беше нетърпелив да научи същественото, — но на какво се е натъкнал в крайна сметка?

— Ами всичко изглежда много необичайно, милорд. Не им се е наложило да разпитват много хора, тъй като веднага са попаднали на следа. Но тя може да се окаже напълно безполезна за нас. Поне аз се надявам да е така. Виждате ли, изглежда, имало е и други следователи, също като моите хора, които са слухтели доста незабелязано из същия район. Само че те са търсели млада жена, дъщеря на местен благородник, която внезапно е изчезнала. Явно семейството ѝ не желае това да се разгласява, но хората предполагат, че е пристанала на някакъв млад нехранимайко. Младата дама е изчезнала по същото време, когато е избягал и Майк. И докато семейството, главно лелята, която, изглежда, е ужасна жена, се опитва да потули тази история, някои от съседите започват да се съмняват, че тук има някаква измама. Виждате ли, децата на лелята ще наследят имението и парите, ако тази девойка умре, и някои хора се питат дали...

— Как се казва момичето? — отново го прекъсна Радфорд, тъй като не можеше да понася повече този несвързан поток от думи. Бе обърнал гръб на адвоката, за да не издаде нарастващото си вълнение. Най-после бе разгадал загадката ѝ!

— Ъ-ъ, чакайте да погледна, не мога да се сетя за името... Почакайте да проверя в бележките си...

Пийбоди извади папка с листове и започна да ги прехвърля с влудяващо бавно темпо. На Радфорд му идваше да го хване за гушата и да грабне папката от ръцете му, но бързо отхвърли нелепия си порив.

— Виждате ли, боя се, че има минимална вероятност — продължи Пийбоди, без да спира старателното си търсене, —

изключително малка вероятност двамата да са свързани по някакъв начин...

Сърцето на Радфорд щеше да се пръсне от вълнение.

— Знам, че вероятността е нищожна — добави Пийбоди, — но все пак е възможно младежът да е съучастник в заговор, целящ да навреди на младата дама, ако наистина има някаква измама. Затова побързах да ви предупредя... А-а! Ето го! — Пийбоди триумфално размаха скъсан лист хартия. — Ромни! Името ѝ е Мод Ромни! — Пийбоди сияеше от щастие.

В първия момент Радфорд онемя. Трябваше да положи големи усилия, за да не зяпне от изумление. В съзнанието му изплуваха един след друг образите на едно мръсно и нахално хлапе с пищов в ръка и на една палавница с вирнат нос, която разваля флирта му с красива млада дама, връхлитайки върху тях. Не можеше да повярва, че неговата обаятелна любима е именно това ужасно девойче. Но макар и с неохота, Радфорд трябваше да признае, че това го лишава от възможността сам да определя съдбата си. Трябваше незабавно да се ожени за Мод Ромни. Нейното ужасно семейство щеше да го застави да го направи, а като аристократи, макар и изгубили блясъка си, те бяха в пълно право да го сторят.

Сподавяйки силното си вълнение, Радфорд се обърна и седна, като направи знак на Пийбоди да го последва. Адвокатът съсредоточено пререждаше документите си.

— Склонен съм да вярвам, че двата случая нямат никаква връзка, Пийбоди — подхвана Радфорд и се зачуди дали щеше да успее да извърти нещата в друга насока. — Днес ми се удаде възможността да разпитам Майк най-подробно и той задоволи любопитството ми. Изглежда, избягал е от едно семейство от Шропшиър, което е било на гости близо до мястото, където попаднахме на него. В Шропшиър имам приятел, на когото изпратих писмо, за да разбере дали това е вярно. Предлагам засега да спрем търсенето. — Радфорд следеше зорко изражението на Пийбоди, за да разбере дали бе успял да го заблуди. Макар всяка дума да беше лъжа, адвокатът, както винаги, само кимна.

— Както желаете, Ваша Светлост. Надявах се тази история да има някакво благоприятно обяснение и страшно съжалявам, че ви обезпокоих за нищо. — Пийбоди вече се канеше да си тръгва.

— Глупости, радвам се да чуя, че историята на момчето не беше опровергана от вашите хора, Пийбоди. А що се отнася до момичето, не мисля, че Майк има нещо общо с нея. — Радфорд със затаен дъх очакваше да види как ще реагира Пийбоди на думите му.

— Напълно сте прав, милорд. Както отбелязах, вероятността е минимална... Е, време е да тръгвам. Не се колебайте да се обърнете към нас, ако отново се нуждаете от услугите ни. — Пийбоди се изправи и взе куфарчето си. — Радвам се, че ви бяхме поне от малка полза, милорд.

— Наистина ми помогнахте, човече. Оценявам високо експедитивната ви работа.

Графът също стана и междувременно Мартин се появи в отговор на повикването му, което Пийбоди дори не бе забелязал, и поведе адвоката към коридора, затваряйки вратата след себе си.

Радфорд отново седна и зарея поглед из стаята. Не можеше да повярва, че Мод Ромни е от онова ужасно семейство до имението на рода Радфорд, което се състоеше от един пиян безделник и неговата свадлива и любопитна съпруга с двете ѝ деца! Графът се помъчи да си спомни името на дъщеря ѝ, която бе флиртувала с него онази нощ, когато от учтивост бе посетил организираното от тях соаре в тесен кръг. Изведнъж се сети, че тя се казваше Амелия — съблазнителна красавица с морал на улична котка.

В интерес на истината, той дължеше благодарност на Мод за намесата ѝ през онази нощ. Голямото количество вино, което бе изпил тогава, го бе замаяло. Ако Мод не беше тупнала върху тях двамата, сега Амелия щеше да бъде лейди Радфорд, тъй като, въпреки силния си махмурлук, на следващата сутрин бе осъзнал, че майката и дъщерята бяха решили да го оплетат в мрежите си. Месеци наред в светските кръгове се обсъждаше прибързаната женитба на Амелия и всички умуваха за причината. На Радфорд му беше пределно ясно, че Клер бе заложила своя капан на друг нещастник.

Изведнъж Радфорд изтръпна. Бяха му поставили капан с Амелия, в който не се бе хванал. Възможно ли беше тази алчна жена да се опитваше да го оплете в мрежите си отново, но този път чрез племенницата си? Планът им беше съвсем прост, стига да имаха търпение. Никак не бе трудно да захвърлят Мод на пътя на каретата. В крайна сметка графът не пазеше в тайна пътуванията си до Лондон.

Това, че я бяха преоблекли като момче, бе хитро хрумване. Той щеше да я познае, ако се бе облякла като жена. Дори и да не я бе разпознал в женските ѝ дрехи, той щеше незабавно да я предаде на иконома си и нямаше да се занимава повече с нея. Докато като момче Мод много по-лесно можеше да спечели благоразположението му, след което да разкрие истинската си самоличност и да го изкуси. Беше му скроила много хитър номер с лъжата, че е избягала от жестоките си господари. Побеснял от гняв, Радфорд скочи на крака и се втурна към вратата. Спря в коридора само за да облече наметалото си, затръшна входната врата зад гърба си пред смаяния поглед на Мартин и влетя в каретата, която го чакаше отвън. Трябваше да потегли веднага, за да не закъснее за вечерята с малката хитра мръсница, но нямаше никакво намерение да я удостои с присъствието си точно сега. Намръщено нареди на кочияша да го закара в „Уайт“, после се облегна удобно на възглавничките зад гърба си, изпълнен с презрение срещу всички от семейство Ромни.

Мод седеше пред огледалото на тоалетката и гледаше в захлас чудото, сътворено от фризьорката Ейми и мадам Арно. С общи усилия двете жени бяха превърнали едно „безпризорно дете“ в принцеса от приказките. Както бе предположила, заедно с красивия костюм за езда мадам Арно донесе и две рокли, които не бяха поръчани. В момента Мод беше облякла едната от тях, ушита от лъскав морскозелен атлаз. Роклята имаше дълбоко предизвикателно деколте, от което надничаше фина дантела. Тя имаше ниска стегната талия и силно набрани поли, които започваха от ханша и падаха свободно до земята. Изящно изработени пантофки в същия цвят красяха краката ѝ над най-ефирните копринени чорапи, които някога бе виждала. А бельото беше тъй фино и тъй великолепно извезано, че Мод се срамуваше, задето го бе скрила.

Но промяната с косата ѝ беше най-изумителното нещо. От огледалото я гледаше едно прелестно създание с разкошна червеникавокестенява къдрава коса, която приличаше на ореол на красив ангел. Лицето в огледалото се усмихна колебливо, когато Мод си помисли, че никога през живота си не бе изглеждала толкова добре. Това донякъде повдигна духа ѝ.

Израснала без обич и грижи като мъжкарана, Мод винаги се бе смятала за грозновата и нямаше никакви амбиции да стане красавица. Но сега виждаше живото доказателство, че тя всъщност е прелестна млада жена.

Дълбоко в съзнанието ѝ изплува скъпият образ на майка ѝ. Тя се наведе напред и ахна от изумление. Майка ѝ беше прекрасна жена както на външност, така и по душа. Мод не си бе и помисляла да ѝ съперничи по хубост, напротив — през изминалите години се бе опитвала да подражава на баща си. Изведнъж прихна от смях. От огледалото я гледаше именно лицето на майка ѝ. Правех всичко възможно да приличам на татко, с тъга си помисли тя, защото смятах, че никога няма да стана красива колкото мама, а ето че сега приличам досущ на нея.

Лицето в огледалото се натъжи. Трябва да свърша още много неща, за да приличам наистина на мама — в момента тя изобщо не би се гордяла с мен, помисли си Мод. Извърна очи от огледалото, тъй като не искаше да се възхищава повече на красивия си тоалет, който бе спечелила с нечестен труд.

Докато ставаше от стола на тоалетката, Мод реши, че е време да слезе долу и да провери докъде бяха стигнали приготовленията за вечерта. Беше прекарала целия си ден буквално като затворник в тази стая, тъй като не искаше да срещне отново смразяващия поглед на иконома, появявайки се пред него в пенъора си. Изправи рамене и се отправи към трапезарията. Сега поне нямаше да се чувства неудобно заради външния си вид.

Долу всичко беше готово и очакваха единствено графа. Масата в трапезарията за гости бе красиво наредена с изящен кристален сервиз и скъпи прибори за хранене. Покривката и ленените салфетки бяха снежнобели и колосани, а кристалните чаши блестяха на светлината от свещите. Да, Негова Светлост не може да се оплаче от моето домакинство, макар да нямам никакъв принос за това, подсмихна се Мод.

Всекидневната също беше в изряден вид, а свещите и огънят в камината бяха запалени. Нямаше никаква следа от малките копченца, паднали от роклята ѝ предната вечер. При този спомен Мод се изчерви и се почуди коя от прислужниците беше помела стаята и какво се говореше за това в кухнята. Беше ѝ пределно ясно, че никой в къщата

не бе повярвал на историята, че е повереница на графа и е пристигнала в Лондон, за да се подготви за представянето си във висшето общество през следващия сезон.

Големият стенен часовник отмери девет часа и Мод почувства лека тръпка на вълнение. Едуард вече бе тръгнал насам и щеше да пристигне всеки момент. Всякакво угризение за срамното ѝ положение избледня при мисълта, че той скоро щеше да прекрачи прага на стаята и щеше да я прегърне в обятията си.

Трябва да се държа резервирано, тъй като няма да успее да го задържа, ако всеки път, когато влезе при мен, го посрещам като безумно влюбена глупачка, помисли си тя. С преднамерено равнодушно изражение тя се приближи до гарафата с бренди и си наля малко питие. После започна да се разхожда из библиотеката, изучавайки портретите на благородници, наредени по стените, без да забележи, че това всъщност е една чудесна библиотека. Богато украсеният позлатен часовник на камината удари девет и четвърт. Мод тревожно погледна към него, след което нетърпеливо се обърна към вратата. Знаеше, че по принцип Радфорд държи на точността и това още повече я притесни. Ако той наистина изгаряше от желание да я види, защо вече не тропаше на портата?

Като гладна тигрица Мод излетя през вратата и се втурна към трапезарията, за да провери отново дали всичко е наред, след което пак се върна в библиотеката. Грейвс се появи на вратата и с едва прикрита самодоволна усмивка сподели опасенията на готвачката, че фазанът ще изсъхне, ако не бъде сервиран сега. После попита дали не би желала да вечеря сама.

Мод категорично отказа и сдържано му нареди да предаде на готвачката, че трябва да направи всичко възможно да запази птицата сочна, тъй като графът не се е обадил, че ще закъснее. Грейвс изчезна и Мод отново започна да снове напред-назад из стаята.

Часовникът в библиотеката отмери десет часа. Графът закъсняваше цял час. Изведнъж Мод дочу звънеца на входната врата и по тялото ѝ премина вълна на облекчение. Взе празната си чаша и се върна при книгите. Започна да ги прехвърля с престорено отегчено изражение и нервно зачака.

Грейвс влезе в библиотеката, без да си направи труда да почука преди това. Въпреки нарастващото ѝ вълнение, Мод не пропусна да

забележи тази подробност. Икономът носеше малка табличка, върху която се виждаше някакво писмо. Без да се интересува какво ще си помисли той, тя се втурна към него и грабна писмото. С изненада откри, че не беше запечатано. Още като го отвори, Мод забеляза, че бе написано на бланка от клуба, в който членуваше Радфорд. С почерк, който ѝ беше добре познат, на листа бяха изписани следните думи: „Не ме чакай за вечеря. Налага се да остана“. Това беше всичко. Нямаше нито „скъпа“, нито „мила моя“, нито „обичам те“. Абсолютно никакво обръщение.

Мод с мъка сдържа сълзите, които напиреха в очите ѝ, преди да срещне погледа на иконома.

Без да крие самодоволното си презрение, Грейвс я попита:

— Желаете ли да вечеряте сега?

Мод беше сигурна, че този негодник бе прочел незапечатаната бележка, преди да ѝ я предаде.

— Да, Грейвс. Без съмнение сте се досетили — Мод леко наблегна на последната дума, — че Негова Светлост е възпрепятстван. Ще вечерям сама.

Обърна се и с достойнство излезе от стаята, без да обръща никакво внимание на странния блясък в очите на иконома, който злорадстваше, че графът я бе пренебрегнал.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Мод прекара една тъжна, нещастна и самотна вечер, разглеждайки просторната и красиво обзаведена къща. Вечерята беше чудесна — фазанът бе страшно вкусен и сочен. Виното беше много сухо — може би това бе най-хубавата бутилка вино, която някога ѝ бяха сервирали. Но докато се хранеше, Мод почти не се докосна до него.

Клетата девойка се прибра в стаята си към полунощ в напразно очакване на графа, като изтръпваше при всяко преминаване на карета по улицата. Ето какво било да си любовница на богаташ — с тъга си помисли тя. Никакво уважение, никаква любов. Просто трябваше да бъде на разположение винаги щом той я потърсеше.

Мод отдавна бе изпратила Ана да си легне, тъй като смяташе, че в крайна сметка тя е още дете и се нуждае от здрав сън. Все пак истинската причина за това се криеше в нежеланието ѝ прислужницата да я наблюдава как съблича прекрасния си тоалет като някоя залязваща актриса, играла пред празен салон.

Мод свали разкошната рокля, като внимаваше сълзите ѝ да не изцапат хубавия атлаз. После прибра пантофките в обшитата с коприна кутия. Останала само по долна риза, тя седна пред тоалетката и се взря в непознатото лице в огледалото. Видя как образът срещу нея започна да сваля фуркетите от косата си, но имаше усещането, че наблюдава друг човек. Най-накрая успя да отдели кока от косата си и внимателно го постави в украсената със сатен кутия от палисандрово дърво, за да не развали формата на къдриците му.

Мод се взря в образа в огледалото — пред нея стоеше не принцеса, а една мъжкарана с чип нос. Нищо не се бе променило, но сега поне знаеше в какво се бе превърнала — в играчка.

Ридаейки, тя зарови глава сред фуркетите и дантелите на масата. Беше заслужила това наказание със свободното си държане. Бе чувала за окаяното положение, в което изпадали жените с леко поведение, но страданието ѝ се увеличаваше от факта, че тя бе омръзнала тъй бързо

на Едуард. След малко Мод вдигна глава. Без да смее да се погледне в безпощадното огледало, отиде до гардероба и започна да рови из него, за да намери нещо подходящо за обличане. Мадам Арно беше изпратила цяла камара бельо и нощници в нейния размер, коя от коя по-хубави. Мод с облекчение видя, че нощниците бяха по-скромни. Изглежда, мадам Арно бе повярвала на историята за настойничеството, която не успя да заблуди никой друг. Мод посегна да извади една памучна нощница с нежна бродерия и я нахлузи през главата. Беше ѝ приятно да усеща студения мек плат върху пламналото си тяло.

Изми лицето си с хладката вода от каната на умивалника и се качи в леглото. Копринените чаршафи бяха скъпи, а дюшекът — дебел и пухкав. Без да се впечатлява от този лукс, тя зарови лице във възглавницата и заплака с глас. Защо я беше зарязал? Нещо нередно ли бе сторил? Какво се бе променило от сутринта, когато Едуард бе тъй любвеобилен? Нима просто се бе преструвал? Но Мод не можа да открие нищо нередно в поведението си, освен че бе дала воля на любовта си.

Заблъска глава във възглавницата си, но вместо да заспи, се ядоса още повече. В пристъп на ярост седна и с рязко движение отметна завивките, които се бяха заплели около краката ѝ от неспокойното ѝ мятане в леглото. Най-малкото, което графът можеше да стори, бе да изпрати разумно обяснение за отсъствието си и да не я прави за посмешище пред прислугата. Замисляйки се за това, Мод реши да уволни икономата още на сутринта, без да иска разрешение от Едуард, тъй като не можеше да понася повече важниченето и нахалството на Грейвс.

Но Мод знаеше, че намерението ѝ беше абсурдно. Липсваше ѝ смелостта да изгони икономата. Той щеше да се присмее на опита ѝ да го направи. Освен това вероятността да си намери работа, като обикаля по домовете, беше толкова голяма, колкото да бъде поканена на чай от кралицата.

Мод се унесе — ако това изобщо можеше да се нарече сън. Тя се мяташе наляво-надясно и се стряскаше при всеки лек шум с надеждата, че това е Едуард. Идваше ѝ да го убие. Най-накрая умората и примирението надвиха гнева ѝ. Заспа дълбоко, като само от време на време изхлипваше в съня си.

„Тряс!“ Входната врата се тресна тъй силно зад гърба му, сякаш беше блъсната от ураган. Свежият въздух, влязъл през отворените прозорци на каретата му, го бе съживил малко. Графът мислено ругаеше Джордж Уилмот, задето го бе измъкнал насила от клуба и го бе придумал да се прибере вкъщи да поспи. Радфорд и бездруго смяташе вече да си тръгва, но не и да се прибира у дома. Трябваше да уреди някои неща и беше твърдо решен да го стори начаса.

Цяла вечер Радфорд се бе наливал с бренди, опитвайки да се убеди, че Мод Ромни не беше част от някакъв изкусен план, измислен от коварната ѝ леля, с цел да спечели благородническата титла и богатството му за западналото си семейство. Но колкото повече се бе наливал с пиене, толкова повече се бе озлобявал, докато най-накрая бе решил, че семейство Ромни са банда мошеници, които го бяха превърнали в глупак.

Радфорд свали широкото наметало и кожените си ръкавици и ги захвърли на една малка масичка до вратата в коридора. После тежко започна да изкачва стълбите. Зачуди се колко писма бяха изпратени тайно от дома му, в които Мод се е хвалела за ежедневните си победи, доближаващи я по-близо до набелязаната им цел — да омотаят жертвата в мрежите си.

Как ли се бяха присмивали на наивността му! Нищо чудно, че не бе избягала със златните копчета за ръкавели, когато тази възможност ѝ се бе удаля. Явно Мод участваше в по-голяма игра. Очевидно категоричният ѝ отказ да му стане любовница не се дължеше на непорочността ѝ, както бе решил в първия момент. Глупости. Разбира се, че нямаше да се съгласи да бъде негова метреса, след като можеше да го застави да я направи своя съпруга.

Наругайки се за стотен път за наивността си, граф Радфорд изкачи най-горното стъпало и свърна към стаята, в която знаеше, че ще я намери. Беше твърдо решен да изкопчи цялата истина от тази малка изкусителка още същата нощ и да я накара сама да се откаже от намерението ѝ да стане лейди Радфорд.

Мод се събуди от неговите тежки и ядосани стъпки по коридора. Беше оставила свещта до леглото запалена и уплашено се вторачи във вратата, а стъпките навън все повече се доближаваха, докато най-

накрая спряха пред стаята ѝ. Изведнъж съжали, че не е заключила вратата, но вече беше късно — някой натисна дръжката.

Сякаш недоволен от бързината, с която се отвори вратата, Радфорд я ритна с крак и тя се залепи за стената. Той стоеше на прага, а светлината от свещта падаше само върху лицето му. Изглеждаше страшно ядосан — и пиан.

Даже на слабия пламък на свещта Мод успя да забележи, че той едва се държи на краката си, а очите му бяха кървясали. Като негов камериер понякога ѝ се бе налагало да го слага да спи пиан, но никога не го бе виждала в такова състояние. За миг свирепият му поглед я ужаси, но страхът ѝ бързо отстъпи място на гнева ѝ.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като нахълтваш така в този късен час? — извика тя, забравяйки всякаква предпазливост.

— Доколкото си спомням — сряза я той, — аз платих за това любовно гнезденце, затова мога да нахълтвам когато си искам. Не си мисли, че можеш да се разпореждаш тук, мис. Достатъчно дълго ме води за носа!

— Как смееш! — възропта тя. — Чаках те за вечеря до десет часа. Направи ме за посмешище пред прислугата! А този надут мръсник икономът, когото си наел, се нуждае от един добър урок по обноски!

— Колко изтънчено говориш, мис! — иронично подметна той. — Къде си научила тези гръмки фрази и познания за живота, на улицата ли? От какво семейство си се пръкнала? Как каза, че ти е името? — Очите му блестяха на светлината.

— Аз... Защо ме питаш за това? — Мод си пое дълбоко дъх, тъй като изведнъж се уплаши. — За да ме обидиш ли? — опита се да блъфира тя. — Не се безпокой. Тази вечер понесох достатъчно обиди! — Едуард я бе извадил от равновесие с въпроса си. Защо отново отваряше дума за това?

— Точно обратното, мис. Просто мисля, че не сме се запознали както трябва. Кажи ми името си.

В гласа му се четеше заплаха. Радфорд беше влязъл безшумно в стаята и бе затворил вратата след себе си. Сега се приближаваше към леглото като пантера, която дебне плячката си. Мод се взря в него и се

смрази от ужас. Това не беше мъжът, когото познаваше. Стоеше безмълвна.

— Говоря сериозно, мис. — Голямата му длан се стрелна напред и я сграбчи за ръката. — Представи се. Сигурно на вашето малко и щастливо семейство се е налагало да го прави често в обществото?

Семейството й? За какво говори той? Мод не откъсваше поглед от него, докато се опитваше да се отскубне.

— Причиняваш ми болка — каза тя, като се постара да не издаде уплахата си. — Пусни ме и престани да се държиш като животно. — Той охлаби леко ръката си и тя веднага се възползва от възможността да се отдръпне от него.

Радфорд седна на леглото до нея и плъзна суровия си поглед по тялото й. Тя изтръпна.

— Възхищавам се от смелостта ти. Иска ми се да можех да кажа това и за морала ти.

Графът я хвана за брадичката и вдигна лицето й, за да я погледне в очите. Пръстите му я стискаха здраво.

— И какво хубаво личице — добави той, — по-точно — миловидно. Да не би да се надяваш да се влюбя тъй безумно в теб, че да не ми пука какви номера ми играеш?

Изведнъж Радфорд я пусна, сякаш се боеше да не я нарани в яда си. Отдръпна се още малко и гневно я стрелна с поглед. Мод не сведе очи, тъй като не искаше да издаде нарастващия си ужас.

— Как се казваш?

Гласът му прозвуча тихо и заплашително и Мод не можа да събере достатъчно кураж да го излъже отново. Полазиха я тръпки от лошото предчувствие, че по някакъв начин се бе добрал до истината или поне до част от нея. Погледът й не трепна, докато отчаяно се чудеше какво да му отговори.

— Е, да, ти използваш толкова много имена, че може би не е много редно да ти задавам този въпрос точно сега — та ти още не си се разсънила!

Радфорд почти шепнеше, но в очите му се четеше горчивина.

— Да опресня ли паметта ти? Името Ромни говори ли ти нещо?

Мод ахна от изумление.

Едуард видя как цялата й самоувереност се изпари и очите й се напълниха със сълзи.

— Не си прави труда да ревеш, мис Ромни, това няма да ме трогне.

Мод зарови глава в коленете си, за да сподави риданията си.

— Моля те — изхлипа тя, — не ме отпращай вкъщи. Не мога да се върна там. Моля те!

— Да те отпраят? Това звучи нелепо — сурово рече той. — Де да можех! Тогава ти и „очарователната“ ти леля ще скроите нов план, за да погубите някой друг нещастник!

— Какво искаш да кажеш? Изобщо не те разбирам! — Мод вдигна обляното си в сълзи лице, на което се четяха болка и отчаяние.

— Наистина ли, мис Ромни, или може би — Мод — все пак отношенията ни бяха доста интимни?

Мод изтръпна при думите му и ухапа устни.

— Трябва да призная, че си много добра артистка — продължи той. — Като те гледам сега, без малко да си простя за наивността, която проявих.

— Едуард, моля те — приплака тя, — наистина не те разбирам, а надали и ти се разбираш. Вярно е, че те излъгах. Всяка минута съжалявах за това, кълна ти се, но нямах друг избор.

Без да усети, Мод хвана ръката на Радфорд, но той рязко се дръпна. Тогава тя отново зарови глава в коленете си и заплака още по-силно. Въпреки гнева си Едуард усети как сърцето му се свива от жал при тази гледка, но побърза да се стегне. Напомни си, че си има работа с добра артистка.

— Точно както ти и твоята коварна леля не ми оставихте никакъв избор, а, Мод?

Разбирайки неправилно думите му, Мод почти изпищя от ужас и обви ръце около кръста му, след което зарови лице в скута му.

Радфорд инстинктивно понечи да я погали по косата, но моментално отдръпна ръката си, сякаш беше докоснал пепелянка.

— Ще отида където ми наредиш! — извика тя. — Ще сменям нощните ти гърнета до края на живота си! Моля те, не им казвай, че съм тук! Умолявам те!

Радфорд изглеждаше объркан. Всъщност умората постепенно надвиваше яростта му, разпалвана още по-силно от пианството му.

— Седни, Мод! — заповяда ѝ той и я вдигна. — Престани с тези глупости. Казах ти, че за момента ме победи. Можеш да пишеш на

леля ти, за да я поздравя с успеха ви. Съумяхте да ме измамите. Ще се омъжа за теб. Но изобщо не си мисли, че семейството ти ще спечели някакви пари от този брак. Ти също няма да останеш доволна от него.

Гласът му издаваше горчивина и болка. Мод смаяно го изгледа. Да се ожени за нея! Заговор! Какво, за бога, говореше той? Смутено се дръпна назад, като изненадата надделя страха ѝ. Постепенно всичко ѝ се изясни. Той не беше бесен, защото тя го бе излъгала за самоличността си. Той смяташе, че двете с леля ѝ Клер бяха скроили цялата история, за да го принудят да се ожени за нея. Нечувано! Невъзможно!

— Нима мислиш, че аз и моето семейство целим да те принудим да се ожениш за мен? Нима си толкова пиян? Откъде, за бога, мога да знам, че ще ме блъсне карета и ще ме наемеш за твой камериер или пък, че твоят враг ще ме рани?

Радфорд имаше силно главоболие и се чувстваше леко замаян от алкохола. Както винаги, това момиче отново обърна всичките му представи с краката нагоре. По-рано в клуба всичко му се бе сторило напълно логично.

— Тези неща може да са пълна случайност, но не биха осуетили плана ти. — За пръв път тази вечер Радфорд говореше напълно спокойно. — Най-важната ти задача е била да влезеш в дома ми, за да ме съблазниш.

— Да те съблазня! Като момче? За бога, човече, чуваш ли се какво говориш? — Мод го изгледа гневно и забеляза как той се изчерви. — Не разбираш ли, че това е толкова абсурдно? Още не мога да го проумея. Ако наистина имах намерението да те вкарам в леглото ми, това би било много по-лесно без тази абсурдна и заплетена игра на гатанки!

— Е, щом моята версия ти се струва тъй абсурдна, може би ще измислиш някоя по-правдоподобна? Какво е твоето обяснение? — Радфорд вече имаше усещането, че бе позволил на озверението си да го извади извън релси. Брендито също не му помагаше.

— Ако смяташ, че си достатъчно трезвен да не ме прекъсваш на всяка дума, ще ти разкажа цялата история. — Мод съзнаваше, че си играе с огъня и изчака отговора му. Той ѝ кимна вяло. Гневът му се бе изпарил, а и бе започнал да мисли по-трезво. — Както знаеш, бях дете, когато родителите ми починаха. Наследих Ромни Манор и чичо

Джеймс бе обявен за мой настойник, докато се омъжа или навърша пълнолетие. — Мод млъкна за момент и с облекчение забеляза, че графът кимна. Това беше знак, че я слушаше. — Тогава чичо Джеймс вече се бе оженил за една ужасна жена с две отвратителни деца и те се преместиха да живеят в Ромни Манор. Мисля, че познаваш доведената ми братовчедка Амелия? — В гласа на Мод се прокрадна лека насмешка и Радфорд я стрелна с поглед. — Леля Клер не ме дари с майчина ласка. Грижеше се само за своите две деца, докато чичо Джеймс ме обича и по свой начин проявява любовта си към мен. — Добре познатата тъга я обзе отново. Чичо й щеше да бъде досущ като скъпия й покоен баща, ако не се бе пристрастил към алкохола. — Предполагам, че вината за това, което се случи с мен, е отчасти моя. Никога не обръщах много внимание на воденето на домакинството. Това беше задължение на леля ми, а тя не можеше да ме понася. Дълбоко в съзнанието си подозирах, че ме мрази, защото аз всъщност притежавах всичко и тя с нищо не можеше да промени това. Често я чувах да гълчи чичо Джеймс, задето не е първороден син и няма какво да остави в наследство на децата й... — Мод млъкна, обзета от позната горчивина. — Като че не е знаела това, когато се е омъжила за него — добави тя шепнешком. — Аз просто оставих нещата да вървят от само себе си. Все пак имах конете и прекарвах по-голяма част от времето си в конюшнята. — Усмихна се тъжно. — Ти отгатна това отдавна, нали?

Радфорд се усмихна леко.

— И така, в нощта, когато ме блъснахте с каретата, доведеният ми братовчед Джон дойде при мен. Бяхме сами в къщата... — Мод млъкна. Тези думи я накараха да почувства още веднъж ужаса, който бе изпитала тогава.

Радфорд я наблюдаваше внимателно, но почувства, че тя се бе отнесла някъде.

— Той ми обясни, че парите ми не били достатъчни за издръжката на имението, затова Клер го поддържала през всичките тези години. После добави, че тя се била охарчила доста за сезона на Амелия, а се нуждаела от останалите пари, за да задоми и него. Разбираш ли — попита Мод и тъжно го погледна, — останала съм без пукната пара и с куп дългове, без изобщо да подозирам за това.

Дълбоко умислен, Радфорд й кимна да продължи.

— Не знаех какво да сторя. Чувствах се ужасно. Мислех, че съм наследила достатъчно пари от баща си, за да се издържам сама. Никой не ми бе казал обратното. Тогава Джон... — тя с мъка преглътна — ... Джон предложи да се оженим, за да съберем парите си, така да се каже, което щяло да ни позволи да живеем както преди. Това ми се стори страшно зловещо, макар да изглеждаше разумно предложение.

Мод вдигна поглед към Радфорд. Той беше поразен от болката и страха в очите ѝ.

— Май реагирах по-остро. Предложението му ме отврати. Не го познавах. Той е толкова противен. Още от малка ме тормози и ми се присмива, а сега изведнъж пожела да му стана жена. При тази мисъл направо ми се повдига. А и той се опита да ми втълпи, че нямам друг избор. — Мод погледна Радфорд, сякаш го умоляваше да я окуражи, че е постъпила добре, като е отхвърлила предложението му. — Отказах му. Обясних му, че не мога да го възприема като мой съпруг, тъй като бяхме израснали заедно. Боя се, че лицето ми издаде отвращението ми към него. Той побесня. Джон има ужасен характер. Както и всички от семейството му... — Мод се разтрепери при този спомен. Не забеляза как Радфорд грижливо наметна завивката върху раменете ѝ. — Той ме заплаши... — Сякаш буца заседна на гърлото ѝ. — Заплаши ме, че ще ме принуди да се омъжа за него. После се нахвърли върху мен. Съдра роклята ми и ме бутна на пода. Легна върху мен и... — Отново изхлипа и млъкна, тъй като нямаше сили да продължи разказа си.

Радфорд се приближи до Мод и я привлече в обятията си, при което тя сложи глава на рамото му.

— Шшт, шшт, любов моя. Не е нужно да продължаваш. Разбрах всичко — прошепна в косите ѝ.

Мод вдигна просълзените си очи.

— Не, това не е всичко... Успях да го спра, преди... — Изведнъж Мод реши, че Радфорд трябва непременно да разбере какво точно се бе случило между тях. — На пода имаше една гарафа с бренди. Бяхме я съборили, докато се борехме. Аз я взех и го треснах с нея по главата. Тя се разби в лицето му и го рани зле, при което той изпадна в несвяст. Избягах в стаята си, но знаех, че трябва да се махна от имението. Той щеше да ме убие, щом се съвземеше, а леля Клер щеше да му помогне да го направи. Тя го пази като зеницата на окото си. Трябваше да се измъкна, преди Джон да дойде на себе си или леля Клер да се прибере

вкъщи. Възнамерявах да избягам в Лондон, за да се срещна със семейните адвокати и да видя дали те биха могли да ме защитят от тези хора, но не желяех да пътувам като жена. Нямах достатъчно пари да наема карета, а не можех да вървя сама. Беше опасно. Затова взех дрехите на камериера Джо, отрязах косата си и избягах. Всичко се случи толкова неочаквано. Дъждът ми попречи да чуя трополенето на каретата и когато в последния момент се опитах да избягам от пътя, изведнъж се подхлъзнах. — Развълнувана от историята, която бе таила толкова време в душата си, Мод млъкна.

Графът не продума нищо, само нежно я галеше по гърба.

Те замълчаха за момент — Мод едва не припадна от повторното изживяване на този ужас, докато Радфорд, вече напълно изтрезнял, мислеше за казаното. Беше уверен, че тя не го лъже. Дори най-добрата актриса на света не би могла да излъже по-убедително. Обзе го чувство на голямо облекчение. Сега осъзна колко много обича тази жена. В пиянската си ярост не бе успял да понесе мисълта, че тя изобщо не го обича и го прави на глупак.

Най-накрая Мод се изправи и той видя, че в очите ѝ все още се чете болка.

— Сега разбра ли защо не искам да ме върнеш вкъщи? — умолително го попита тя.

— За бога, откъде ти хрумна това? — възнегодува той. — Защо не ми каза направо коя си? Щях да те заведа в кантората на твоите адвокати.

— Отначало бях в безсъзнание, не си ли спомняш? А когато на следващата сутрин се събудих, уплаших се да не ме издадеш. Затова реших сама да отида в кантората им.

— Е, отиде ли? — Независимо че дълбоко в себе си бе повярвал на историята ѝ, Радфорд все още изпитваше известни съмнения. Моля те, Господи — помисли си той, — дано казва истината.

— Да. Събудих се рано и тихомълком излязох от къщата. Изобщо не възнамерявах да се връщам. Между другото точно тогава се запознах със слугите на херцога. Спомняш ли си Еди? Той ме закара до пазара със своята двуколка и оттам отидох пеша до „Чансъри Лейн“.

— Е, какво ти казаха те? Между другото — подхвърли той развеселено, — като си спомня вида ти, как успя да ги убедиш, че си Мод Ромни?

— Пристигнах там много рано и кантората още не беше отворена. Ето защо слязох до реката и се разходих малко по кея. Никога преди това не бях идвала в Лондон и за пръв път се чувствах тъй свободна и независима... — Изведнъж Мод се умисли.

— Да, спомням си, че беше голям немирник.

Със сърдечна усмивка Радфорд я насърчи да продължи.

— Когато се върнах до кантората, видях леля Клер и Джон да слизат по стълбите заедно с нашия адвокат. Скрих се под стълбището на съседната сграда, но оттам виждах и чувах всичко. Дочух, че адвокатът — тя го наричаше мистър Парсънс — успокои леля Клер, че ако дойда при него, той щял да ме уведоми за... Какво точно каза? А, да, за „окаяното ми финансово положение“ и за необходимостта да се омъжа за Джон. Той беше страшно противен. Но това не е най-лошото. Дватамата се държаха прекалено интимно. Трудно ми е да си представя, че някой може да харесва леля Клер, но той я галеше насред улицата, а тя приемаше това с усмивка!

Радфорд долови гнева на Мод и присви очи.

— Тогава осъзнах, че адвокатът нямаше да ми помогне, затова се върнах в твоя дом, докато реша какво да правя.

— Но, Мод, защо не сподели това с мен още тогава? Наистина ли се опасяваше, че мога да те предам на тези чакали? Нима ти се сторих толкова лош?

— Е, отначало не знаех що за човек си и мислех, че не ме харесваш. Все пак предишните ни срещи не бяха много приятни.

В очите на Мод се четеше разкаяние, но Радфорд само се усмихна гальовно.

— Наистина ли нямаше да ме предадеш на тях? — настоя тя. — Помисли си добре, Едуард! Ако веднага бе разбрал коя съм, законът нямаше ли да те задължи да съобщиш за мен на настойника ми, защото иначе можеше да бъдеш обвинен в отвлечане! Имаше опасност да те обвинят в укриване на малолетна и тогава със сигурност щяха да те задължат да се ожениш за мен!

Мод се засмя, но смехът ѝ прозвуча като ридание.

— Не разбираш ли — възкликна тя, хълцайки, — още в самото начало се озовах в капан! Бях в пълна безизходица и няхах голям избор! Сигурно никога не си се оказвал без пукната пара и без близки, към които да се обърнеш за помощ!

Радфорд хвана Мод и я привлече в обятията си.

— Съжалявам, че не ми се довери, лудетино, но може би си права. Ако знаех истината, щях да бъда затруднен, тъй като законът изисква да те върна на настойника ти. Но предполагам, законът щеше да се съгласи с Клер и Джон, че един брак по сметка би бил най-доброто разрешение. Освен ако не бе казала, че си изнасилена, което би предизвикало скандал. — Радфорд се замисли. Тя наистина бе изпаднала в безизходица. Почуди се дали щеше да се справи толкова добре, ако беше останал съвсем сам и без пукната пара като нея.

Притиснал Мод до себе си, Радфорд усещаше приятния ѝ парфюм с дъх на рози и меките ѝ къдрици, които го гъделичкаха по врата. Тя беше тъй прекрасна! Искрено се радваше, че братовчед ѝ, този надут самохвалко, не бе успял да я изнасили. Трябваше да намери начин да се справи със семейството ѝ, без да им позволи да се бъркат отново в живота им. Докато Едуард размишляваше, изведнъж Мод седна и се дръпна назад, сякаш някаква ужасна мисъл я бе осенила.

— Но не се ли върнахме там, откъдето започнахме? Сега, когато знаеш коя съм, не си ли длъжен да ме предадеш? Предупреждавам те, че ще избягам дори ако се наложи да се маскирам като кон.

Графът се засмя.

— Не ме размивай, лудетино. Повече няма да ти се наложи да се срещаш с тези мръсници. С изключение на чичо ти Джеймс, разбира се. Всичко зависи от теб. Може да го поканим на нашата сватба. — Едуард хвана една от червеникавокестенявите ѝ къдрици и започна да си играе с нея. — Жалко, че косата ти ще порасне. Така ми харесва. — Той я целуна по главата, без да забележи болката, която се изписа на лицето ѝ.

— Много мило от твоя страна, Едуард. Предполагам разбираш, че не мога да се омъжа за теб. — Мод се отдръпна от него и тъжно го погледна.

— Защо, за бога? Всъщност струва ми се, че сега е най-подходящото време, преди някой от висшето общество да надуши нашето любовно гнезденце и да пусне пикантни клюки.

— Не разбираш ли? Просто не мога да се омъжа за човек, който си е помислил, че е принуден да се ожени за мен. Наприказвахме си куп ужасни неща. Ще ме намразиш. Спомни си колко ядосан беше тази вечер, когато реши, че се опитваме да те оплетем в мрежите си?

Радфорд тръсна глава назад и се засмя с глас.

— Маймунке, ти си прекрасна! Побеснях, защото помислих, че ти изобщо не ме обичаш, а това ме нарани силно. Не съм свикнал да ми причиняват болка. Освен това още снощи реших да се омъжа за теб. Ето защо наех детективи, които да открият истинската ти самоличност.

— Какво си направил? Наел си детективи? Значи така си разбрал коя съм. — До този момент Мод не бе престанала да се чуди как бе разбрал името ѝ.

— Да, естествено. Освен това леля ти също е наела детективи да те търсят и това ми помогна много да те открия, тъй като слухтят в същия район. По-рано се заблудих, че това е част от някакъв заговор... Какъв глупак съм! — Той отново протегна ръка към нея и я притегли към себе си. — Прости ми, че се усъмних в теб и наех детективи — каза със сериозен тон, — но трябваше да разбера коя си, преди да те направя своя съпруга. Усецах, че премълчаваш някои неща, а не можех да се ожения за теб при това условие. В края на краищата ти ще станеш лейди Радфорд. Трябваше да се уверя, че не си някоя известна убийца.

Мод го изгледа недоверчиво.

— Решил си да се ожениш за мен снощи? Но ти си ми казвал стотици пъти, когато ти помагах да се обличаш за приеми и балове, че никога няма да се ожениш! Че бракът е... как го казваше... а, да — за наивни сополанковци, които се нуждаят от майка.

— Е, така мислех, преди да те срещна, лудетино. Познавах те, но изобщо не подозирах, че си една прелестна жена. Но сега, когато те познавам добре, изгарям от желание да се ожения за теб и колкото по-бързо, толкова по-добре. А що се отнася до леля ти — не се безпокой нито за нея, нито за Джон. Ще помоля адвокатите ми да се свържат директно с чичо ти и ще го поставя пред свършен факт. Повярвай ми, тези бандити няма да посмеят да ни създават неприятности, освен ако Джон не го блазни мисълта да го обвиним в опит за изнасилване.

— О, Едуард, не можем да го сторим! Това ще ме погуби! Искам да кажа... аз вече съм съгрешила, но никой не знае за това... Слугите в този дом подозират нещо, но предполагам, че можем да ги накараме да мълчат... — Тя спря смутено, тъй като Радфорд се разсмя.

— Не мисля, че ще си развържат езиците, палавнице. Струва ми се, че е достатъчно само да ги сплашим. Освен това някои неща от твоята история не звучат правдоподобно... О, не искам да кажа, че

лъжеш, скъпа — добави той, когато забеляза сянката, която премина по лицето ѝ. — Имам предвид думите на братовчед ти за финансовото ти положение.

Радфорд стана, протегна се и започна да развързва шалчето си. Почти по навик Мод скочи и започна да му помага. Графът се засмя дяволито.

— Знаеш ли, хитрушо, май ще ми излезе по-евтино да се ожена за теб, отколкото да наема камериер на цяла надница... — Радфорд се задави, тъй като Мод затегна шалчето около врата му.

Той се стрелна напред и я привлече към себе си, след което я вдигна във въздуха и я целуна по устните. После нежно я свали на земята и се облегна назад със затворени очи, докато тя разкопчаваше ризата му.

— Какво искаше да кажеш за парите ми, Едуард? — нежно попита тя, тъй като не искаше да разваля близостта помежду им, но все пак беше любопитна да разбере намека му.

Радфорд се остави в ръцете на Мод, но после сам продължи да се съблича. Изглеждаше умислен.

— Бях на петнадесет или шестнадесет години, когато родителите ти се удавиха — започна Едуард, — една доста егоистична възраст, разбира се, но и възраст, в която човек обича да подслушва. Спомням си, че баща ми беше много разстроен от смъртта им. Той беше доста по-възрастен от баща ти, затова не бяха много близки приятели, но знам, че го харесваше, тъй като го смяташе за прекрасен човек и добър съсед.

Останал само по чорапи и бельо, Радфорд се изправи и се запъти към умивалника, за да измие лицето и ръцете си. Мод скочи обратно в леглото и се пъкна под завивките. Подсмихна се дяволито, тъй като въпреки недоволството ѝ предната вечер, той възнамеряваше да остане да спи при нея.

Докато се бършеше с хавлията, Радфорд се обърна към Мод.

— Извинявай, ако това те обижда, хитрушо, но баща ми не уважаваше толкова много чичо ти Джеймс. — Мод поклати тъжно глава, при което графът продължи: — Като по-малък брат Джеймс беше голям палавник, черната овца в семейството, така да се каже. Между другото той ли те научи да играеш карти?

Мод се усмихна тъжно.

— Ха, и аз си помислих същото! Но да се върнем на въпроса — продължи Радфорд, като спокойно започна да съблича бельото си, — баща ми се безпокоеше за вашето имение и искаше да се увери, че е добре поддържано, тъй като земите му граничат с нашето.

Радфорд се качи на леглото и придърпа Мод в прегръдката си. Тя се сгуши в обятията му, доволна, че бяха изгладили отношенията си.

— Спомням си, че тогава родителите ми често обсъждаха този въпрос — продължи Радфорд. — Майка ми, която за жалост не беше особено любезна и благородна жена, не искаше да има нищо общо със съпругата на Джеймс — Клер. Баща ми настояваше да ги приемем, тъй като са ни съседни, но майка ми също тъй упорито твърдеше, че Клер е една лицемерна повлекана, която се е лепнала за чичо ти, защото той принадлежи към поземлената аристокрация. Мама категорично отказваше да я приеме в дома ни.

Мод се дръпна назад и хвърли на Радфорд поглед, изпълнен с тъга и ужас.

— Да не искаш да кажеш, че семейство Ромни е било взето на прицел от злословниците във висшето общество, Едуард? Това е отвратително! Макар и да не сме били особено богати и удостоени с титла, поне винаги сме се държали порядъчно.

— Съжалявам, хитрушо, но това не е вярно. Изглежда, този брак е бил тема на разговор сред интригантите. Майка ми твърдеше, че леля ти няма пукната пара, а първият ѝ мъж изобщо не бил благородник, а войник. Виждаш ли — Радфорд протегна ръка и нежно погали Мод по лицето, — макар да не се радвам на доброжелателността на злите езици, те притежават удивителната способност да разкриват ужасни малки тайни за хората и при това обикновено се оказват прави. В крайна сметка нали това е целта на живота им? А Клер не бе приета от няколко графства. Ето защо не мога да повярвам, че през всичките тези години е финансирала Ромни Манор със собствени средства.

Мод го изгледа замислено.

— Ами твърдението на мистър Парсънс? Чух го да казва, че Ромни Манор ще бъде продадено, за да изплатя дълговете си към леля Клер.

— Може да си чула тези думи, но мисля, че това, което си видяла, е по-важно — отвърна графът.

Мод го погледна озадачено.

— Видяла си как той опипва Клер наред улицата — добави Радфорд. — Това е проява на изключителна неетичност от негова страна, а и, честно казано, не говори много добре за леля ти. Струва ми се, че двамата са се наговорили как да те излъжат. Подозирам, че ако внимателно прегледаме сметките на семейството ти при тази адвокатска кантора, със сигурност ще попаднем на сериозни злоупотреби от страна на леля ти със съучастието на този мистър Парсънс.

— Нима мислиш... — Мод се чувстваше като ударена с мокър парцал, — нима мислиш, че е възможно да имам пари? Смяташ, че не дължа нищо на тази жена, така ли?

— Мисля, че баща ти бе човек, който би те осигурил финансово и освен това няма причини Ромни Манор да не може да се издържа без чужда помощ. Поколения наред са успявали да се оправят сами, а баща ти в никакъв случай не беше разточителен човек. Напротив, смятам, че ако парите са похарчени, то за това трябва да „благодарим“ изцяло на мистър Парсънс.

Мод се облегна бавно на възглавниците.

— Но какъв смисъл има да ме лъжат? И защо желаят толкова много да ме омъжат за Джон?

— Защото, хитрушо, най-добрият начин да се укрият доказателства за злоупотреби е да се даде на мошениците пълен и постоянен контрол над сметките. Не разбираш ли — Едуард я хвана за едната ръка, — през цялото време си била жертва на техния заговор. Като твой съпруг Джон ще има правото да управлява изцяло имението ти от момента, в който бракът ви влезе в сила, до смъртта си. Така ще отстранят мистър Парсънс и ще се подсигурят срещу проверка от някой ищец, без да рискуват нищо. Освен това всичко ще продължи постарому. Трябва да призная, че леля ти Клер е страшно изобретателна и безскрупулна жена. Между другото именно по тази причина избягах от прелестната Амелия, когато започна да флиртува с мен.

— Защо? — попита Мод с присвити очи.

— Защото усетих, че един ден ще стане пълно копие на майка си. Преди да поискаш ръката на едно момиче, първо погледни майката. Винаги казвам това. Доколкото си спомням, майка ти имаше лице на ангел, също като теб.

Мод го дари с топла усмивка.

— Винаги съм искала да приличам на баща си. Може би защото майка ми беше страшно красива. Леля Клер все ми повтаряше, че съм грозна и няма смисъл да се контя, тъй като това нямало да ми помогне. Предполагам, затова бях такава мъжкарана. Това ми се струваше най-доброто убежище, след като непрестанно изтъкваха грозотата ми, сравнявайки ме с Амелия.

— О, скъпа! — възкликна Радфорд и я придърпа към себе си. — Амелия може само да си мечтае за твоята красота. Лицето ѝ излъчва студенина и строгост, докато при теб и душата е красива. — Той вдигна лицето ѝ, за да я погледне в очите. — Не мисля, че съм виждал по-прекрасно лице в целия си живот.

— А аз съм виждала — промълви тя с насълзени очи.

— Чие? — попита той.

— Твоето.

Едуард се усмихна и я целуна по устните. Те се понесоха във вихъра на страстната си любов, след което блажено заспаха.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Радфорд усещаше ужасно бучене в главата си, но знаеше, че главоболието му щеше да се увеличи, ако погледне към светлината. В дъното на стаята някой безгрижно тананикаше някаква мелодия. Надяваше се това да е Мод, тъй като беше съвсем гол и, изглежда, в съня си бе захвърлил завивките долу.

— Ти ли си, лудетино? — с мъка продума той.

— Ъхъ-ъ. — Тя спря да тананика само колкото да му отговори.

— Мога ли да те помоля да позвъниш за кафе? Имам ужасно главоболие. И за няколко препечени филийки. — Стомахът и главата му, изглежда, крояха някакъв пъклен заговор и той беше сигурен, че целяха да го убият в най-скоро време.

В отговор на думите му Мод се изкиска.

— Хей, хитрушо, не ме карай да ти се моля — изпъшка той, — защото все някога ще се почувствам по-добре и тогава ще те вържа с краката нагоре за прозореца на горния етаж и ще поканя съседите да те замерят със зеленчуци. — В този момент графът чу, че Мод дръпна шнура на звънеца. — Благодаря ти. — Обърна се на другата страна с надеждата, че гаденето в стомаха му ще изчезне. Имаше ужасното чувство, че предната вечер е станал за смях в клуба. Но реши да си припомни случилото се, щом неприятното пулсиране в главата му престанеше.

— Отвори очите си!

Той усети леко докосване по рамото си.

— Не!

— Да!

Мод го сръга в ребрата. Тази жена е страшно проклета — помисли си той. Възможно най-бавно Едуард леко вдигна клепачите си, но това му причини силна болка и той отново ги затвори.

— Отвори ги повече. Искам да погледнеш нещо. — Мод се засмя и отново го сръга.

Радфорд изпъшка и седна, а тя намести възглавниците зад гърба му. После се облегна и отвори очи. Пред погледа му стоеше една очарователна млада дама, облечена в поразителен тъмнозелен кадифен костюм за езда, ушит по последна мода — с пристегнатата с пояс талия и бяло дантелено жабо на деколтето. Буйни червеникавокестеняви къдрици падаха безразборно над прекрасното ѝ лице, надничайки изпод черната шапка, килната на една страна.

— Какво... За бога, откъде се появи всичката тази коса? — Радфорд направи кисела гримаса заради усилията, които му костваше сядането в леглото.

— Не изглеждаш силно впечатлен — отвърна Мод, а в гласа ѝ се прокрадна нотка на съжаление. Беше станала преди половин час, за да се облече грижливо и да му се представи в този тоалет.

— Напротив, лудетино — каза Радфорд и отново изпъшка. — Ако не очаквах всеки момент да умра, щях да те отрупам с комплименти за красотата ти. Откъде се взе тази коса? — Постара се да ѝ се усмихне, но и това му причини болка.

— Спомняш ли си, снощи ти казах, че отрязах косата си, преди да избягам от Ромни Манор? — Мод свали шапката си и наведе глава, за да му покаже тила си. — Направих го, защото те нямаше да се сетят да търсят момче и когато мадам Арно загатна, че перукерът може да ми направи кок, аз се сетих за нея. Както виждаш — самодоволно заяви тя, — това е собствената ми коса, захваната с фуркети за късите ми къдрици. — Млъкна и зачака някакъв знак на одобрение от негова страна.

Омеквайки при тези думи, Радфорд я дари с усмивка.

— Наистина си прелестна, лудетино, и си единствената жена от познатите ми, която е красива както с дълга, така и с къса коса. — Едуард протегна ръка и погали една къдрица на тила ѝ. — Честно казано, след време ще ми липсват твоите къси и очарователни къдрици.

— Не мисля, че ще ти липсват, Едуард — дяволито подхвърли тя. — Възнамерявам да запазя косата си къса и да нося кока само когато ми се налага да излизам. Свикнах с практичността на късата коса. — Мод разтърси леко главата си. — Дългата коса тежи толкова много. За пръв път осъзнавам това. Освен това ми отнема много време, за да я среша и оформя. Предпочитам да я държа в кутия! — Тя се засмя и се

отпусна на леглото. — Скъпи, съжалявам за главоболието ти, макар че напълно си го заслужи. Снощи се прибра мъртвопиян.

Мод напипа слепоочията му и нежно започна да ги разтрива. Едуард изпъшка доволно. В този момент на вратата се почука. В стаята влезе една от прислужниците в кухнята, която държеше голям поднос със сребърен сервиз на него. Мод, долови аромата на силно кафе и примамливата миризма на току-що препечени филийки. Момичето остави таблата, без да погледне господарите си, и бързо излезе от стаята.

Радфорд, изглежда, се посъживи от приятния аромат на кафето и жадно погледна към каничката. Въпреки това не се помръдна от леглото.

— Да не би да желаеш да стана и да ти го поднеса тук? — пошегува се Мод, тъй като знаеше, че ставането щеше да го затрудни доста.

Едуард я погледна умолително, с което успя да я умилостиви, и тя тъй рязко скочи от леглото, че го сепна. Мод наля горещата черна течност в красивите чаши от костен порцелан и сложи едната в протегнатите му ръце, след което седна с другата на долния край на леглото.

— Ааа, така е много по-добре — възкликна той и с усмивка се облегна назад след първата си глътка. — Кафето е чудотворно. Интересно ми е защо хората продължават да се мъчат с чая.

Мод не споделяше ентусиазма на Радфорд за кафето, затова го изгледа кисело, докато отпиваше първата глътка от чашата си.

— Ако ти се струва горчиво, можеш да си сложиш сметана и малко захар.

Графът изпи кафето си, след което се измъкна от леглото и си наля още една чаша. На фона на сутрешната светлина Мод огледа неговото голо, загоряло от слънцето тяло. Почуди се дали някога щеше да ѝ омръзне да се любува на прекрасната му фигура.

Едуард се върна на леглото. В едната си ръка държеше препечена филийка, а в другата — чашата с кафе. Този път огледа Мод по-внимателно, отколкото преди, и се засмя:

— Трябва да призная, палавнице, че наистина си страхотна.

Мод се усмихна.

— Ти също не изглеждаш много зле на дневна светлина и в трезво състояние.

Радфорд се засмя тъжно.

— Боя се, че ти дължа извинение. Знам, че снощи се държах ужасно. Бях пиан и ядосан, а комбинацията от двете не е хубава. Ако това ще те успокои, тази сутрин плащам скъпо за грубостта си — заяви той, разтривайки слепоочията си.

— Едуард — боязливо попита тя и очите ѝ блеснаха в очакване, — може ли да поюзда днес? Разбрах, че в конюшната има два обзядени коня. Откакто напуснах Ромни Манор, жадувам за хубава езда, а точно до нас има чудесен парк.

Мод затаи дъх в очакване. Вълнението ѝ издаваше колко важно беше това за нея.

— Разбира се, че можеш да поюздиш, лудетино. Купих единия от конете специално за теб и затова поръчах да ушийт първо костюма ти за езда. Ще трябва обаче да дочакаш пристигането на новия коняр. Фредерик го нае вчера и той ще започне работа днес. Все пак — шеговито подметна Радфорд — не мога да рискувам някой от собствената ми прислуга да дойде тук, не и докато споменът за Майк е още толкова пресен.

Едуард вдигна ръка, за да ѝ попречи да изрази негодуванието си.

— Не, хич не си го и помисляй. Знам, че свикна със свободата, на която се радват мъжете, но сега ще трябва винаги да имаш едно наум как трябва да се държат дамите във висшето общество. Изключено е една дама да язди сама навън.

Мод въздъхна. Едуард имаше право. В Ромни Манор — имение, забутано далеч в провинцията, можеше да язди на воля. Вероятно това беше неправилно според разбиранията на аристокрацията, но Клер не я беше еня за това, а Мод не бе сметнала за уместно да припомня на леля си за изискванията на благоприличието, тъй като това щеше да я лиши от едно от малкото ѝ удоволствия.

— Виждам, че ще ми е доста трудно да те опитомя. — Радфорд се засмя. — Доколкото си спомням, като дете се радваше на голяма свобода. Надявам се, че си добре запозната с етикецията. Поне достатъчно добре, за да се преструваш?

Мод се усмихна дяволито.

— Ако изобщо ми се наложи да го правя, надявам се да е за кратко.

— Предполагам, разбираш, че като лейди Радфорд ще трябва да бъдеш олицетворение на всички обществени добродетели?

Радфорд се усмихваше, но дали Мод долови леката несигурност, която се криеше под усмивката му?

— Не си спомням да съм се съгласявала да стана лейди Радфорд.
— Мод бавно отпи от кафето си.

— Какво?

Долавяйки изумлението в гласа му, Мод изложи доводите си:

— Хрумна ми, че ако наистина си прав и средствата ми не са изчерпани, няма нужда да се омъжвам за никого. В такъв случай мога да изхвърля на улицата тези мошеници — чичо Джеймс може да остане, разбира се — и да заживее сама. Ще мога — тя вдигна глава и мило му се усмихна — да яздя, когато си пожелае, независимо дали съм сама или не, и няма да има нужда да бъде пример за каквото и да е.

Едуард зяпна от удивление.

— Нима искаш да кажеш, че не желаеш да се омъжиш за мен?

— В интерес на истината, не си спомням да си искал ръката ми. Просто заяви, че ще се оженим. А доколкото си спомням, тогава беше пиян. — Реакцията му забавляваше Мод.

— Разбирам — отвърна той и зачака.

Мод също зачака.

— Е, съгласна ли си? — най-накрая смотолеве той.

— С какво?

— Да се омъжиш за мен?

— Що се отнася до добри обноски, има още доста да се учите, лорд Радфорд. — Изгледа го с престорена надменност, но веселото пламъче в очите ѝ я издаде. — Може да съм израснала в конюшната, но мисля, че едно предложение за брак би трябвало да бъде по-... по-романтично, не смяташ ли? По същия начин можеше да ме попиташ дали бих желала да вечерям риба.

— Мод, аз седя пред теб чисто гол и измъчван от главоболие, което би убило всеки по-слаб човек. Предната вечер дори станах за посмешнице на цял Лондон, тъй като подозирах, че ме мамиш, а ти имаш дързостта да настояваш за романтика? — Радфорд отметна

завивката и стана от леглото. Надвеси се над нея със засмени очи и я попита: — Колко романтичен желаш да бъда?

— Май главоболието на Ваша Светлост взе да преминава? — дяволито подметна тя, поглеждайки към него.

— Вместо да се шегуваш с главоболието ми, искам да ми обещаеш, че ще се омъжиш за мен, Мод!

— Какво? — възнегодува тя. — Мошеник такъв!

Понечи да освободи ръцете си, но Едуард беше прекалено силен за нея. Той я бутна на леглото и я прикова на него. Въпреки смеха си Мод усети вълните на удоволствие, които се разлиха по тялото ѝ, и с въздишка се притисна плътно до него.

— Трябва да ми обещаеш, Мод — прошепна той, гъделичкайки я по врата. — И то веднага. Ще се омъжиш ли за мен?

— Да — промълви тя. — Ще се омъжа за теб.

Едуард жадно впи устни в нейните в целувка, която разкриваше щастията му далеч по-силно и от най-нежните думи на света.

— Какво ми каза за предната вечер, лудетино? — попита Радфорд, след като слугите се бяха оттеглили и бяха затворили вратата след себе си, оставяйки ги да се справят с една прилична закуска. — За иконома тук... Как му беше името? Не мога да си спомня.

— Грейвс — отвърна Мод с известно раздражение. — Нищо особено. Трябва да разреши сама този проблем.

— Но какво е сторил? — настоя Радфорд. — Собственикът на този дом му бе дал отлични препоръки. Искам да разбера дали не съм бил подведен.

— Не мисля, че си бил подведен. Проблемът е, че той има страшно голямо самочувствие и не му е приятно да обслужва една „държанка“. — Мод млъкна и с огорчение го погледна: — Съзнавам, че съм прекалено чувствителна на тази тема, но Грейвс се държа страшно надменно с мен, а това ме накара да се почувствам още по-неудобно. Но не трябва да се безпокоиш за това, Едуард. Ще събера кураж и сама ще поговоря с него.

Младата жена наведе глава, за да си вземе от вкусните бъркани яйца и не забеляза как Радфорд намръщено стисна устни. Мод беше прекалено добра. Едуард реши да уволни този мъж още същата сутрин.

— Едуард, кога смяташ, че ще дойде конярят? — попита тя, връщайки се на въпроса, който я вълнуваше най-силно. — Бих искала

да поюздя предобеда, докато хората още не са излезли на разходка в парка. — Облегна се на стола и избърса устата си с бялата ленена салфетка.

— Ще ти го изпратя веднага щом се прибера у дома, лудетино. Но ще ми обещаеш ли да яздиш само в парка? Притеснен съм от факта, че леля ти е наела детективи, които да те издирят. Колкото по-скоро се оженим, толкова по-добре. — Радфорд замислено отпи от кафето си. — Склонен съм да се ожения веднага за теб, без никакви фанфари. Можеш ли да минеш без цялата тази помпозност и условност? Знам, че вие, дамите, очаквате с нетърпение този момент, но нямам доверие на семейството ти, лудетино.

Мод с досада завъртя очи.

— Едуард, никога не съм мечтала за пищна сватба — рече тя с тон, който издаваше голямото ѝ презрение към този род неща. — Наистина никога не съм мислила да се женя. Докато не те срещнах, разбира се — побърза да добави тя.

Графът се засмя и се приготви да излезе.

— Освен това възнамерявам да отидем до кантората на твоите адвокати, може би още този следобед, хитрушо. Ако изненадаме мистър Парсънс, той няма да има време да измисли някакво правдоподобно обяснение или да офейка, в случай че нещата са толкова зле, колкото подозирам.

На лицето на Мод се изписа тревога.

— Мислиш ли, че е необходимо? Не изгарям от желание да се показвам пред този човек и ако ти си прав, той няма да губи никакво време и ще побърза да се свърже с леля Клер.

— Нима това е младата дама, която се хвърли срещу насочения пистолет преди няколко нощи? — засмя се Радфорд. — Моля те, не мисли, че съм толкова наивен да позволя на тази банда мошеници да ти стори някакво зло, палавнице. Ако се вслушваш в съветите ми и не ходиш никъде сама, ще бъдеш в пълна безопасност. — Радфорд се приближи до нея, забелязвайки, че тревогата не бе изчезнала от погледа ѝ. — Няма нужда да идваш с мен, ако не желаш — добави той и нежно отметна една къдрица от лицето ѝ. — Просто си помислих, че ще се поуспокоиш, ако видиш реалното си състояние черно на бяло. За да уталожис вълненията си, така да се каже.

Мод го погледна за миг и той с облекчение забеляза, че страхът в очите ѝ бе изместен от твърда решителност.

— Да, мисля, че си прав — рече тя с усмивка. Наистина се чувстваше в пълна безопасност сега и щеше да ѝ бъде много по-лесно да остави нещата в опитните ръце на Радфорд. Но след всичките месеци, изпълнени с лъжи, в които се бе чувствала като пионка в една игра със смъртоносни залози, тя искаше сама да надвие страха си. — Ще дойда с теб — сериозно отвърна тя. — В края на краищата именно немарливостта ми към собственото ми положение ме направи уязвима към този заговор.

— Скъпа, трябва да имаш предвид, че си едва на осемнадесет. Нито една млада дама на твоята възраст не е осведомена за финансовото си състояние. Колкото и глупаво да звучи, мъжете винаги спестяват на жените, особено на неомъжените, неприятните парични проблеми.

— Както правят злонамерените лели? — подхвърли тя.

Изглежда, Клер бе държала и чичо ѝ Джеймс в неведение през всичките тези години.

— Да — замислено отвърна Радфорд. — За съжаление чичо ти не е проявил никакъв интерес към състоянието ти. Ако той беше човек на място, това нямаше да се случи.

— Моля те, не го съди прекалено строго, Едуард! — извика Мод. — И на него не му е лесно. Брендито е единственото му удоволствие.

— Човек намира удоволствието там, където го търси, Мод. — Наведе се да я целуне. — Уверявам те, че въпреки нежеланието ти да го виниш за случилото се, той сам ще се обвинява достатъчно, когато нещата излязат наяве. — Графът се отпрати към вратата.

— Ако не грешим някъде — замислено подметна тя.

— Не грешим, лудетино — успокои я Едуард и окуражително ѝ се усмихна. После излезе от стаята.

Лъчезарна и щастлива, Мод се смееше с глас. Подкованите копита на коня трополяха по земята, а пролетният лек ветреца галеше лицето ѝ. Тя и красивият жребец се бяха слели в едно цяло. Мод смътно усещаше, че ядосаният коняр се опитва да я настигне, яздейки кротката кобила, която несъмнено бе купена за нея. Тя летеше на

кавалерийски кон, подходящ за средновековен рицар, но за съжаление беше затворена в един порядъчен градски парк, където вече бе привлякла няколко смразяващи погледи от наконтените богаташи, които се разхождаха благовъзпитано по оградените с храсти алеи. Всеки момент пазачът на парка щеше да се появи и да ѝ нареди да се върне обратно на пътеката за езда, но дотогава Мод беше твърдо решена да се позабавлява на воля.

Долавяйки някакъв вик, тя с неохота дръпна поводите и се обърна. Зад нея яздеше конярът, който се опитваше да прикрие раздражението си с подходяща безизразна маска. Мод го изчака нетърпеливо, с блеснали от вятъра очи, а кичури от късите ѝ къдрици се подаваха изпод шапката ѝ, която се беше килнала на една страна.

Когато конярът се приближи, тя се провикна:

— Не ме карайте да спирам, Евънс, тъкмо започнах да си припомням как се язди.

Конярът се засмя от сърце. Беше ясно като бял ден, че тази жена язди като хала. Тя му напомняше една картина, която бе видял веднъж, изобразяваща чудновати същества — полухора-полуконе. Младата дама стоеше толкова спокойно на седлото, че двамата с красивото животно се бяха слели в едно. Независимо от това, графът му бе обяснил неговите задължения и Евънс нямаше никакво намерение да се проваля още в първата си задача като коняр.

— Мис, моля ви, опасявам се, че трябва да забавите хода си и да се придържате към алеите за езда — задъхано рече той. — На Негова Светлост няма да му хареса, ако някой се оплаче.

— О, зарежете това, Евънс! — весело възкликна Мод. — От месеци не съм яздила. — Тя се обърна, за да потегли отново.

— Мис, почакайте! — извика той. Мод се извърна и Евънс забеляза нетърпението, изписано на зачервеното ѝ лице. — Не мога да поддържам вашето темпо, мис, а Негова Светлост ми заръча да не ви изпускам от очи. Моля ви, не можете ли да яздите по-бавно? — помоли я той.

Мод спря и зашари с поглед из парка, който ѝ се струваше прекрасен с добре подрязаните красиви растения и с огромните вековни дървета, чиито великолепни клони, оголени през зимата, се протягаха над земята. „Нищо не може да развали този чуден ден — помисли си тя. — Отново съм Мод Ромни, Едуард ме обича и за пръв

път от месеци не съм зависима от никого.“ Тя се усмихна сърдечно на объркания коняр.

— Добре, Евънс, ще продължим с по-прилично темпо, но ви предупреждавам, че този кон се нуждае от бърз галоп. Няма да понесе няколко пъти седмично само да подскача из парка.

— Не, мис — отвърна Евънс, когато бавно потеглиха обратно към алеята. — Негова Светлост каза, че жребецът скоро ще бъде преместен в имението. Имате право, че този кон не е за града.

Вгълбени в мислите си, те продължиха в тръс, като Мод яздеше малко пред Евънс, както беше редно. Междувременно подминаха други ездачи и няколко влюбени двойки. Денят беше чудесен — светъл и немного студен. Подухваше лек ветрец, който не щипеше носа и ушите. Мод изобщо не бързаше да се връща в къщата в Лондон. Времето беше тъй хубаво, че вътре нямаше да я свърта на едно място. Бе видяла Грейвс само за малко тази сутрин, но тогава графът беше с нея. Още не бе събрала кураж да говори с иконома, но се чудеше дали това щеше да се окаже от полза. Дори той да не парадираше с неодобрението си, Мод пак щеше да го усеща в маниерите му. Къщата не ѝ принадлежеше и докато живееше в нея, независимо от намерението им да се оженят, тя все още беше любовницата на Едуард и нищо повече.

Погълната от мислите си, Мод не забеляза възпълния наконтен млад мъж, който бързо се дръпна настрана, за да направи път на конете. Хвърляйки ядосан поглед към ездачите, мъжът замръзна на мястото си и се загледа след нея. По лицето му пробягна злобна усмивка и белегът, спускащ се от едното му око до устата, се сбърчи неестествено. Той тръгна незабелязано след ездачите, улеснен от бавния ход на конете. Ако трябваше, щеше да върви цял ден по петите на прелестната си братовчедка. Майка му със сигурност имаше някакви планове по отношение на Мод, но Джон смяташе да се добере пръв до нея, за да я накара да плати скъпо за грозния белег, който му бе направила.

Изглежда, изобретателната му братовчедка се бе наредила добре. Беше облечена в скъпи дрехи и яздеше великолепен жребец. Мъжът с нея беше прислужник, облечен в ливрея с герб. Очевидно майка му и мистър Парсънс бяха на погрешна следа, тъй като търсеха Мод в пансион и малки градчета. Явно беше стъпила на крака сред

аристокрацията, но Джон все още не можеше да разбере кой я бе подслонил. Той се намръщи, като си спомни, че двамата с Амелия бяха посетили повечето от големите приеми този сезон, а Мод не бе присъствала на нито един от тях, нито пък някой от гостите бе споменал името ѝ. Това означаваше, че братовчедка му живее тайно в Лондон, защото в противен случай този въпрос щеше да се обсъжда по приемиите.

Очевидно някой богаташ от добро семейство я беше крил през всичките тези месеци. Какво ли му бе казала тази мръсница за него и майка му, за да я приюти, без да съобщи за това на законния ѝ настойник?

Мрачно стиснал устни, младият мъж побърза да ги настигне, тъй като видя, че конете свърнаха по една пътека, която извеждаше от парка. Дватама ездачи бяха забавени от уличното движение и пешеходците, когато поведоха конете си по улицата. С малки усилия Джон успяваше да ги следва плътно, като си даваше вид на забързан господин. Братовчедка му още не се бе извърнала, за да го забележи, нито пък конярят му беше обърнал внимание.

Най-накрая Джон беше възнаграден. Мод и придружителят ѝ свиха по една странична уличка, която водеше към красиви градски къщи, построени в полукръг. Джон ги следваше и се опитваше да запомни пътя. Когато се затича да ги настигне, за да не се изгуби в лабиринта от конюшни, той стигна точно навреме до уличката, за да види как двамата поемат по една малка алея за коли. Забеляза, че този път отвеждаше към третата къща, после се върна обратно. След като се озова отново в началото на полумесеца от здания, Джон възвърна нормалния си ход и огледа третата къща, когато мина покрай нея. Както се очакваше, външният ѝ вид не подсказваше нищо за собственика или наемателя ѝ.

Джон подмина къщата, спря малко след нея и за да не се набива на очи, седна на една желязна пейка. Разгъна вестника си, преструвайки се, че чете, докато всъщност наблюдаваше дома и напрегнато обмисляше следващия си ход.

Докато размишляваше върху положението си, една карета спря пред въпросната къща. Тя имаше идеално синхронизиран впряг и лакей, който яздеше зад нея. Джон видя как един господин с наметало слезе от каретата и влезе в къщата. Проклинайки късогледството си,

което му попречи да разгледа добре мъжа, Джон напрегна всички сили, за да види герба, нарисуван на вратата на колата. Отдалеч му се стори същият като този, който бе зърнал на ливреята на коняря на Мод, но все пак беше твърде далеч и не можеше да бъде сигурен.

Джон отново вдигна вестника пред очите си и се настани поудобно с надеждата, че няма да му се наложи да седи тук цял ден, опитвайки се да остане незабелязан. Той ликуваше. Майка му бе направила пътека до скъпоплатените детективи през последните два месеца, но те още не бяха попаднали на никаква следа. Ето че той бе излязъл на разходка и я бе открил. Беше само въпрос на време кога Мод отново ще му принадлежи.

За радост на Джон, двадесет минути по-късно входната врата се отвори и от нея излязоха Мод и господинът. Джон ги проследи с поглед, докато се качиха в каретата. За него беше добре дошло, че потегляха нанякъде. Придърпвайки вестника по-близо до лицето си, за да не го познаят, той можеше да наблюдава каретата, която бавно се приближаваше към него.

Когато екипажът се изравни с Джон, той ахна от изумление. Навсякъде би познал този файтон и герба, както и противния си съсед — Едуард Алмсуърт. Граф Радфорд не беше имал много вземане-даване със семейство Ромни, тъй като ги смяташе за по-нискостоящи от него. Той бе пренебрегнал намека на Клер, че Амелия е достигнала възраст, подходяща за женене, и не си бе направил труда да удостои с присъствието си някой от малкото приеми, дадени в Лондон по случай нейното въвеждане във висшето общество. А когато Джон и графът посещаваха едни и същи балове или гуляи, Радфорд само му кимваше. Ето че сега той имаше Мод и заедно с това — единствената надежда на Джон за платежоспособност.

Джон тъй силно стисна вестника, че кокалчетата на ръцете му побеляха. Изчака каретата да отmine. Появата на Радфорд променяше коренно нещата. Знаеше за успеха на графа сред жените, а това го превръщаше в опасен съперник. От друга страна, фактът, че Мод се криеше в дома му от толкова много време, предполагаше, че тя бе настроила графа враждебно към Джон и майка му. Колкото повече мислеше за това, толкова повече положението се избистряше в главата му. Радфорд трябваше да умре, но единственият проблем беше как.

В съзнанието му започна да се оформя една идея. Тя можеше да му помогне, стига двамата с майка му да не изгубеха самообладание. Засмя се при тази мисъл. Злобата на Клер към Мод беше единствената постоянна черта в характера ѝ. Нейната решителност щеше да бъде най-малкият му проблем. Първо трябваше да разпита дискретно за положението на Мод, но беше желателно да се представи под фалшиво име. Тогава можеше да се заеме с онази част от плана си, която му допадаше най-много.

С престорено безразличие Джон стана от пейката и пъкна вестника под мишница. После тръгна обратно по улицата към къщата на графа. За него беше добре дошло, че графът и Мод отсъстваха в този момент, но не знаеше колко дълго щяха да са навън. Сигурно нямаше да ги има поне половин час, а той можеше да свърши работата си за по-кратко време.

Джон вдигна масивното месингово чукало на входната врата и го пусна рязко. Разнесе се силен звън. Само след миг вратата се отвори от едно запъхтяно младо момиче, а не от обичайния иконом или лакей. Джон се усмихна подкупващо на девойчето. Може би всичко щеше да се окаже много по-лесно, отколкото бе очаквал.

— Добър ден — любезно поздрави той. — Търся лорд Радфорд. Казаха ми, че мога да го открия тук. В момента вкъщи ли си е?

— О, не, сър, съжалявам, сър — задъхано отвърна момичето. — Преди една минутка излезе, сър.

— Разбирам. Колко жалко! — Джон се престори на страшно разочарован. — Ние сме стари приятели, а аз съм в Лондон за съвсем кратко време. — В първия момент се направи на много загрижен, но изведнъж лицето му засия: — О, а как е младата дама? По дяволите, не мога да си спомня името ѝ. Колко съм загубен... — Джон млъкна, очаквайки прислужницата да влезе в ролята си, като се надяваше тя да не се окаже прекалено глупава и да го разбере.

— А, да, сър. Сигурно имате предвид мис Рамзи, сър, повереницата на Негова Светлост. Тя живее тук.

Това девойче беше полезен източник на информация.

— Да, разбира се. Мис Рамзи. Как е тя между другото? Беше толкова сладко същество, когато за последен път имах удоволствието да бъда в нейната компания. — Постепенно Джон влезе в коридора и застана така, сякаш не знаеше какво да прави.

— О, да, мис Рамзи наистина е много мила, сър — разпалено продължи прислужницата, окуражена от любезността, която този порядъчен на вид господин проявяваше към нея. — Тя се държи толкова добре с нас, макар някои да не мислят като мен — намръщено поясни тя.

— Трудно ми е да повярвам, девойче. Никога не съм я чувал да нагрубява някого. — Джон се забавляваше, но се надяваше никой да не ги прекъсне.

— Е, мистър Грейвс мисли другояче, макар госпожицата никога да не му е казвала обидна дума. Точно обратното. — Момичето понижи глас. — Надменността на мистър Грейвс е виновна за всичко. Той си придаваше важност пред нея и графът го уволни тази сутрин.

Прислужницата определено злорадстваше. Изглежда, двамата с този Грейвс също не се обичаха много, помисли си Джон.

— Мисля, че той се държи прекалено надуто, тъй като тя не е омъжена за графа и тем подобни. О, нямах предвид... — Вцепени се от ужас, осъзнавайки най-сетне, че бе казала прекалено много неща на един непознат.

— О, всичко е наред, мила, нищо лошо не сте казали. — Джон си позволи да потупа момичето по ръката. Глупаво девойче, помисли си той. Би уволнил всеки от своята прислуга, който има толкова развързан език. — В края на краищата те ще се женят скоро, нали? С нищо не сте навредили на намеренията им. — Джон я погледна засмяно и ѝ намигна.

— Надявам се, че не съм, сър. Не исках да кажа нищо лошо. Освен това те наистина ще се женят съвсем скоро, само след няколко дни. Днес чух това в кухнята. Всичко е наред, нали, сър?

Девойчето го погледна умолително, сякаш искаше той да я извини за бърливостта ѝ.

— Напълно. Не мислете повече за това, мила. Вече трябва да тръгвам. Знаете ли какво, даже няма нужда да споменавате на господаря си, че съм наминал. Другата седмица ще му изпратя писмо. — Джон се обърна, за да излезе, но изведнъж се извърна, сякаш се бе сетил за нещо. — Между другото къде отидоха днес? Не са избягали, надявам се? — Той се засмя, уж се бе пошегувал. Ако Мод се омъжеше, преди той да се добере до нея, богатството ѝ щеше да му се изплъзне от ръцете.

— О, съвсем не, сър. Отидоха до някакви адвокати. Нещо във връзка с нейното имущество, предполагам.

Девойчето се усмихна, доволно, че може да отговори на всеки негов въпрос. Джон също се усмихна и затършува в джоба си за някаква дребна монета.

— Вие сте едно много умно момиче. Как се казвате впрочем? — попита той и ѝ подаде пенито.

— Бетси, сър — отвърна тя, изчервявайки се от удоволствие, и леко се поклони в знак на благодарност.

— Е, довиждане, Бетси. И нека краткото ми посещение бъде нашата малка тайна. Искам да изненадам графа.

Джон отново ѝ смигна. Бетси се усмихна и кимна. После той се обърна и заслиза по стълбите, изпълнен с омраза.

Джон се зачуди дали бяха отишли при „Бут и Паркс“ или при адвокатите на Радфорд. Нямаше време за губене. Каква наивница беше тази прислужница! Ускорявайки крачка, Джон благодари на щастливата си звезда, че Грейвс беше уволнен тази сутрин, защото един опитен иконом никога нямаше да му даде тази ценна информация.

Когато стигна до главната улица, той нае файтон, даде адреса на адвокатите на Мод и се облегна на седалката, за да премисли отново плана си за незабавното убийство на Мод и граф Радфорд.

В обзаведената с вкус, но неприветлива кантора на мистър Паркс цареше необичайно оживление. Когато граф Радфорд се бе появил, хванал мис Мод Ромни под ръка, и бе поискал незабавна среща с мистър Бут и мистър Паркс, беше настъпила известна суматоха. Те бяха въведени веднага в кабинета на мистър Паркс, който, въпреки смущението си, най-любезно ги бе попитал с какво може да им помогне. Радфорд набързо и лаконично беше изложил съмненията си, с което разби на пух и прах илюзиите на адвокатата, че посещението му е продиктувано от добри чувства.

Мистър Бут беше извикан веднага и изпратен да намери мистър Парсънс с изричното нареждане да не го предупреждава по какъв въпрос го търсят. Изражението, с което Парсънс бе влязъл и бе

изгледал Мод, потвърди подозренията на Радфорд. В момента те преглеждаха счетоводните сметки и Мод беше пребледняла от гняв.

— Все по-зле и по-зле! — извика Мод, когато видя още една покупка, за която можеше да докаже, че е чиста злоупотреба. — Едуард, сигурно си спомняш, че тя носеше тази розова атлазена рокля в нощта на първия ѝ бал в Ромни Манор по случай въвеждането ѝ в обществото. Тогава си изкълчих глезена! — Мод беше прекалено ядосана, за да си спести неудобството от ролята, която бе изиграла в тази история. — Тук е записана като моя рокля, както и всичките тоалети, които е поръчала за своя сезон!

Един от по-нисшестоящите служители драскаше ожесточено в някакъв бележник. Списъкът на кражбите ставаше все по-дълъг. Мистър Паркс се беше облегал в стола си, а лицето му бе пребледняло като на мъртвец. Мистър Бут бършеше челото си и дишаше учестено, сякаш с мъка се сдържаше да не заплаче.

— Погледни и закупените бижута, Едуард! Спомням си, че специално попитах леля Клер за всичките скъпоценности, които Амелия носеше по време на своя сезон, но тя ми се сопна да си гледам работата и ми каза, че всичко било от нейното семейство. Какво безобразие! Всички неща са записани на мое име. През целия си живот не съм сложила нито едно от тези бижута! На всичко отгоре Амелия взе повечето от тях със себе си, когато се омъжи!

Мод се облегна назад и избута счетоводните книги настрана, тъй като искаше да се посъвземе от доказателствата за паричните злоупотреби, които откри. Започна да разтрива слепоочията си, за да премахне главоболието си. Без малко не се бе разплакала за парите, дадени уж за четири великолепни коня, за които се твърдеше, че са купени за: „уроците по езда и удобното пътуване на мис Мод“. След смъртта на родителите си не беше излизала от пределите на графството. Мис Ромни бе също така смаяна от сметките за домакинството, според които в имението имаше три пъти повече слуги, отколкото беше действителният им брой, а и възнагражденията им изглеждаха страшно надути. Ами ремонтите! Съдейки по разходите, записани за обзавеждане и ремонт на Ромни Манор, имението трябваше да прилича на „Сент Джеймс“. Ами писмата — десетките писма, написани от името на Мод, с които тя молеше за джобни пари, за някоя дрънкулка или за нова рокля. Почеркът в тях

толкова поразително приличаше на нейния, че тя се зачуди дали наистина не ги е писала. Изглежда, някой от тримата мошеници беше и отличен фалшификатор.

Мистър Парсънс седеше в един стол с твърда облегалка в отдалечения от вратата ъгъл на стаята и бършеше носа си, който кървеше силно. Бе имал глупостта да се опита да избяга след откриването на първата незаконно присвоена вещь, но юмрукът на Радфорд се оказа доста убедителен. Сега адвокатът гледаше злобно Мод и не продумваше нищо. Беше безполезно да отрича съучастието си в паричните злоупотреби, особено като знаеше съдържанието на последната папка на бюро на мистър Паркс. Защо бе държал тази книга при останалите сметки на семейство Ромни? Никога не бе предполагал, че жената, която години наред е мамил, ще нахълта при него заедно с влиятелния си покровител и пряко волята му ще извади от чекмеджетата папките и счетоводните книги.

Когато Радфорд взе последната папка и внимателно я постави в ръцете на Мод, Парсънс изтръпна от ужас. Със затаен дъх той наблюдаваше как девойката отвори книгата и започна да я прелиства. Не му се наложи да чака дълго.

— О, не! Това надхвърля очакванията ми! — възмутено извика Мод и стрелна мистър Парсънс с гневните си очи.

Знаейки прекрасно за какво говори мис Ромни, той се изчерви и извърна очи от нея.

— Погледни това, Едуард! — възкликна тя. — Сметка след сметка от шивачите на Джон. Виж и бележките в полетата: „платени от разходите за конюшнията“, „платени от разходите на Мод за дрехи“. — Тресна книгата по масата и отново се обърна към Парсънс. — Е, край на лъжите, нещастна гадино! — извика тя. — Позволявате на тази проклета жена и на сина ѝ да ме прогонят от собствената ми къща и ме заблуждавате, че съм останала без пукната пара, а междувреме плащате сметките за шивача на Джон с мои пари! — За миг на Мод ѝ се прииска също да стовари юмука си върху носа на мистър Парсънс. — Едуард — обърна се тя към Радфорд, — Джон ми каза, че Клер е финансирала имението през изминалите години, за което съм ѝ дължала много пари. Виж само как са докарали бащиния ми имот до просешка тояга! — При спомена за баща си Мод млькна и бързо покри лицето си с длани.

Радфорд протегна ръка и притегли Мод към себе си.

— Любов моя — нежно прошепна той, — не се разстройвай повече. Част от сумите ще бъдат възстановени и Ромни Манор отново ще се оправи, обещавам ти. А тези мошеници ще свършат дните си в затвора.

Графът се извърна към мистър Паркс, който все още изглеждаше така, сякаш току-що бе чул смъртната си присъда.

— Не, не казвайте нищо, сър — прекъсна го Радфорд, когато натъженият адвокат понечи да се обади. — Знам, че сте се доверили на Парсънс за тази незначителна сума. Безспорно сте проявили небрежност, като не сте наглеждали работата му, но няма да дам под съд за тези парични злоупотреби нито вас, нито мистър Бут. В замяна на това ще трябва да се съгласите да ни помогнете да заведем дело срещу Парсънс и предлагам още сега да изпратите някой да доведе полицията. Нямам никакво намерение да дам възможност на този мошеник да предупреди съучастниците си и да укрие някакви пари.

Мистър Паркс само кимна, тъй като явно си беше глътнал езика от възмущение, и направи знак на мистър Бут да изпрати някой да доведе представителите на закона.

След като Бут напусна стаята, Радфорд се обърна към купчината от папки и счетоводни книги, пръснати по масата.

— Мистър Паркс, мисля, че ще улесним нещата, ако преместим тези документи от кантората ви днес. Мод може да ги прегледа заедно с моите адвокати и да направи списък на нещата, които са закупени с нейни пари по нечестен път. Смятам, че засега няма смисъл да тревожим законния настойник на Мод — Джеймс Ромни, за случилото се днес. Макар да не го подозирам в съучастничество в тази жалка история, не може да се отрече, че през всичките тези години той е позволил на жена си да върши неговата работа и затова трябва да понесе част от вината, породена от собственото му нехайство. Предлагам, докато чакаме, да опишем документите, за да можем да докажем достоверността им, ако се заведе дело.

Радфорд се зае да подрежда счетоводните книги и направи знак на чиновника да дойде при него, за да му помогне в тази скучна процедура. Докато те работеха, Мод взе папката, която се отнасяше за конюшните, и започна да я прелиства отново. Изведнъж погледът ѝ попадна на една покупка, която бе пропуснала да забележи в

предишната суматоха — на лек затворен файтон, който, съдейки по цената му, беше хубав и луксозно обзаведен и в сметките фигурираше като „закупен за транспортните нужди на мис Мод Ромни“. Изсумтявайки ядосано, тя тресна папката обратно върху купчината и гневно изгледа Парсънс. Файтон! А имението ѝ години наред бе обслужвано само от една разнебитена стара карета, която повече приличаше на селска двуколка! О, какво удоволствие щеше да ѝ достави да изправи тези подлеци пред съда!

Джон нетърпеливо плати на кочияша на файтона и с мъка слезе. Бяха спрели точно пред стълбите, които отвеждаха към адвокатската кантора на господата Бут и Паркс. Но точно когато се канеше да се качи по стълбите, той долови приближаването на друг файтон, който спря до тротоара зад него. С изопнати до краен предел нерви Джон се обърна и видя, че това беше полицейска кола. От нея изскочиха неколцина мъже, които го подминаха и забързаха нагоре по стълбите. Джон изчака да се качат и да затворят вратата след себе си. После хладнокръвно се обърна и прекоси улицата. За втори път този ден намери една пейка и седна на нея с вестник в ръка, изглеждайки досущ като млад безделник, който се чуди как да убие времето си.

На Джон му костваше доста усилия да не трепери, когато вдигна вестника пред очите си, преструвайки се, че чете. Хвърляйки привидно незаинтересован поглед в двете посоки на улицата, той не можа да види каретата на графа, но това не означаваше нищо, като се имаше предвид късогледството му. Не след дълго вратата на „Бут и Паркс“ се отвори отново. От нея излязоха полицаите, а пред тях вървеше мистър Парсънс с белезници на ръце.

Сърцето на Джон затуптя силно, когато видя колко безцеремонно натовариха Парсънс в полицейската кола. Нямахше съмнение за причината за арестуването му. Полицаите тъкмо потеглиха, когато вратата отново се отвори и на прага се появиха Мод и графът. Радфорд вдигна ръка и една карета, която чакаше малко по-надолу по улицата, се приближи и спря плътно до тротоара. Графът, който носеше голям сандък, помогна на Мод да се качи в колата. Девојката изглеждаше бледа и посърнала — коренно различна от щастливата млада дама, която бе зърнал сутринта в парка.

Този път Джон долепи вестника плътно до лицето си, като не смееше дори да надникне отстрани, за да не се изложи на риска да бъде разпознат. След като каретата го подмина, той бавно свали вестника и се загледа зад колата, без да си прави труда да прикрие гнева и страха си. Беше загубил своя съучастник и затова се налагаше да действа със светкавична бързина. Нямахше време да уведоми Клер за случилото се, трябваше да уреди въпроса сам. За щастие по време на престоя си в Лондон бе попаднал на няколко души, на които можеше да разчита за помощ — срещу заплащане, разбира се. Всъщност някои от тях бяха стари приятели на майка му. Сети се за един-двама, които нямахше да се побоят да му помогнат да осъществи плана си. На тях това дори щеше да им достави удоволствие.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мод лежеше сама в затъмнената стая. На челото ѝ имаше студен компрес. Беше отпратила Ана, за да си почине малко, но още не можеше да заспи. Главата я болеше ужасно — сякаш Едуард ѝ бе предал главоболието си. Той си бе тръгнал в значително по-добро настроение. Според него въпросът беше решен и вече можеха да се заемат с уреждането на финансовите въпроси на любимата му.

Мод трябваше да признае, че Едуард гледа на създалото се положение по-обективно, макар да преценяваше всичко от позицията на богатството и благосъстоянието си. В главата ѝ се въртяха най-различни мисли. Леля ѝ Клер беше позволила Ромни Манор да западне и бе облагодетелствала и двете си деца, но беше лишавала Мод и имението ѝ от най-необходимите неща. И като капак на всичко, заедно със сина си бе скроила заговор, който прогони нищо неподозиращата девойка от собствения ѝ дом. Без съмнение и двамата бяха големи злодеи. През последните няколко години Мод беше страдала поради липса на любов, но поне бе предполагала, че за имуществото ѝ се полагат големи грижи.

Мис Ромни беше обзета от чувство на вина, независимо че от младите дами не се очакваше да си блъскат главите с финансови въпроси. Тя се укоряваше, че не се бе поинтересувала как се поддържа домакинството, как се уреждат сметките и как се управлява имението. Вместо това, се бе държала като палава мъжкарана, яздейки коне и шляейки се из полята, като междуременно бе оставяла цялата работа на Клер, защото не изгаряше от желание да се занимава с тази жена. Затова трябваше да приеме своя дял от вината за тази бъркотия. Ако си беше отваряла очите на четири, леля ѝ нямаше да може да злоупотреби с толкова много пари, а Джон нямаше да успее да я излъже, че е стигнала до просешка тояга.

Но тогава нямаше да се омъжи за Едуард. При тази мисъл болката и вината ѝ се изпариха като кишав сняг, разтопен от пролетното слънце. Никога не бе предполагала, че толкова много злини

могат да доведат до някакви добрини. Дали не трябваше да напише благодарствено писмо на леля си? Тази мисъл я разсмя. Едуард имаше право, като гледаше в бъдещето и загърбваше миналото. Мод се унесе в лека дрямка, а устните ѝ се извиха в усмивка.

На задната врата на къщата се звънна. Бетси чевръсто скочи, все още огорчена от кавгата, която ѝ беше вдигнала готвачката заради джентълмена, потърсил графа преди известно време. Клетата девойка с нищо не можеше да се оправдае, че не бе попитала за името на мъжа и бе висяла на вратата, разговаряйки с този непознат така, сякаш беше продавачка на риба. Готвачката ѝ бе обяснила с доста суров тон, че предстоящото напускане на Грейвс не трябва да стане причина „цялата къща да отиде по дяволите“.

Твърдо решена да поправи грешката си този път, особено след като готвачката можеше да я чуе от кухнята, Бетси отвори задната врата с надменна деловитост.

— Да? — надутото попита тя мъжа със съмнителна външност, който стоеше на площадката пред вратата.

— Трябва да предам една бележка на мистър Грейвс, мис. Той вкъщи ли е?

Мъжът говореше с уважение. Бетси не беше свикнала да се обръщат с толкова любезен тон към нея, затова надменното ѝ изражение мигновено се изпари.

— О, да, горе е. Пригответя си багажа — с усмивка отвърна тя. — Вижте, той напуска този следобед. Ъ-ъ...

— Бетси! Това е достатъчно — провикна се готвачката от вратата на кухнята. Бетси подскочи уплашено и с пламнало от срам лице се обърна. — Влез в кухнята, момиче, аз ще се погрижа за госта.

Готвачката пристъпи заплашително към нея. Обърканото момиче ѝ направи път и избяга в кухнята.

— Е? — попита възрастната жена, насочвайки вниманието си към фигурата на площадката, която, изглежда, изтръпна леко под строгия ѝ поглед. — Какво желаете? Кажете по-бързо, че нямаме време за губене, макар младата немирница да мисли другояче.

— Трябва да предам една бележка на мистър Грейвс, мем — плахо обясни той. — Ако може...

Без да се церемони повече, тя грабна плика от ръката на мъжа и го изгледа гневно, предизвиквайки го да се възпротиви на постъпката

й.

— Аз... аз би трябвало да го предам лично на него, мем — с известно колебание продължи той. Готвачката не сваляше суровия си поглед от лицето му. — Но предполагам, че мога да го оставя на вас, ако бъдете така любезна да го предадете лично на мистър Грейвс — добави примирено. — По възможност веднага, мем, тъй като един господин желае да се срещне скоро с него — набързо смотолеви той. Не бе свикнал да разговаря с благородници, а тази жена, която беше готвачка в аристократичен дом, му се струваше недостижима като самия крал.

За секунда-две той я изгледа глуповато, но после реши, че разговорът им е приключил, затова се усмихна леко и килна шапката си на една страна. Още не се бе обърнал, за да слезе по стълбите, когато струя студен въздух го удари в гърба от затръшнатата след него врата.

Стиснала зъби от раздражение, готвачката огледа затворения плик и с досада забеляза, че е добре запечатан с восък. Беше готова да даде седмичното си възнаграждение, за да разбере кой беше писал на стария мръсник. Двамата с Грейвс работеха в този дом повече от десет години, но много рядко си разменяха по някоя дума. Вината не беше нейна, защото тя по принцип се държеше доста приятелски с него, но самочувствието на иконома нямаше граници.

Обърна писмото и забеляза, че то не носи клеймото и почерка на баронета. Все пак хартията беше луксозна, а почеркът принадлежеше на благородник. Пъхна тайнственото писмо в джоба на престилката си. Изглежда, старият развратник беше разговарял с някого, след като графът го бе уволнил. Каква мерзост! Е, колкото по-бързо му предадеше писмото, толкова по-скоро можеше да разбере съдържанието му.

— Бетси! — извика готвачката, щом влезе в кухнята. Момичето метеше доста безуспешно. — Занеси това на мистър Грейвс и не се бави много! — Подаде й писмото.

— Да, мем — промърмори Бетси и излетя като хала от стаята, за да изкупи последното си провинение.

Готвачката се зае отново с пицната вечеря, която смяташе да приготви. Искаше да се постарее да няма оплаквания от храната в този специален случай — сдобряването между симпатичната мис Рамзи и

господаря. Този дом безспорно щеше да се превърне в доста по-приятно местенце в отсъствието на вечно намръщения стар иконом.

Грейвс седеше в любимото си кресло, изхвърлено от всекидневната преди години и с времето станало още по-удобно. Замислено разглеждаше анонимното писмо, като го препрочиташе отново и отново, чудейки се за самоличността на подателя.

Съдържанието на бележката беше кратко и делово. С красив и образован почерк беше написано: „Склонен съм да вярвам, че към вас са се отнесли нечестно в настоящото ви затруднено положение. Много бих искал да ви помогна. Моля ви, елате след час в «Хоук ин хенд» до пристана. Прощавайте за неудобното място на срещата ни и за тайнствеността, в която е забулена тя, но е много важно да не бъде разкрит от мои познати. Репутацията на скъпото ми семейство зависи от нашата дискретност. Можете да ми се доверите“.

Най-отдолу нямаше нито подпис, нито инициали. Хартията беше луксозна, но на нея не се виждаше никакъв знак, който да показва откъде е купена.

Грейвс вдигна глава от писмото и сивите му очи се присвиха замислено. Първоначалният му необуздан гняв се бе уталожил преди няколко часа, но сега беше изместен от почти злорадото му желание за мъст, подхранвано от голямото му коварство. Освен това търпението му също се изчерпваше.

В пристъп на гняв Грейвс смачка листа и се зачуди дали да изпълни лаконичните напътствия в бележката. Първо се усъмни, че това е някаква клопка, тъй като по принцип беше недоверчив човек, но после започна да се разубеждава. В крайна сметка той беше уволнен едва тази сутрин и до този момент не беше споделял с никого сполетялото го нещастие.

Слугите навярно вече знаеха за уволнението му, но той изключваше възможността някой да се бе загрижил за него, след като се бе държал тъй надменно и безразлично с тях. Нарочно не си бе създавал приятели сред прислугата. Прекалената близост с тях събуждаше презрението му и като незаконороден син на английски граф — плод на тайната му връзка с една камериерка — Грейвс

смяташе, че общественото му положение е далеч по-високо от това на простолюдието, което съставляваше домашната прислуга в момента.

Изглежда, писмото идваше тъкмо навреме, стига този неизвестен доброжелател наистина да му предлагаше възможността да се наслади на отмъщението си. Но дори и да имаше някаква уловка, някаква мръсна история, в която не желаше да се забърква, просто можеше да се откаже.

Взел крайно решение, Грейвс се изправи рязко, пъхна писмото в джоба си и доволно го потупа. Загледа се в отражението си в голямото огледало, изнесено от една от разкошните спални на долния стаж поради малка пукнатина в горната му част, пригладил косата си и оправи жилетката си. После взе наметалото си, наметна го върху раменете и се отправи към вратата. След като се увери, че стаята му е заключена, икономът слезе по задното стълбище.

Без да удостои с поглед готвачката, Грейвс излезе през задната врата, оставяйки жената в пълно недоумение. Той дори не си направи труда да ѝ обясни кога ще се върне, при все че трябваше да бъде на работа до следващия ден.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Студеният дъжд барабанеше по прозорците. Въпреки плътните завеси, Мод усещаше леко течение в краката си, докато седеше пред тоалетката и доста непохватно закрепваше с фиби кока за косата си. Години наред беше живяла много скромно, затова не ѝ бе дошло наум да нареди на прислугата да запали огъня, за да се стопли стаята. Но тя не усещаше студа, тъй като цялото ѝ тяло гореше от нетърпение.

В бързината Мод изпусна кока, който падна до крака ѝ. Тя бързо го вдигна и го огледа за евентуални повреди. След като не откри нищо нередно, мис Ромни остави кока на тоалетката и позвъни на Ана. Макар момичето да изглеждаше всеотдайно към нея, Мод още не беше свикнала да има прислужница. Толкова време се бе грижила сама за себе си, че ѝ се струваше абсурдно да разчита на друго човешко същество за такова елементарно нещо като обличането. Но тази вечер кокът я затрудняваше доста, а и тя не притежаваше търпението на светица. Освен това така или иначе щеше да се нуждае от помощ за множеството перлени копченца, които се спускаха по гърба на великолепната тъмносиня атлазена рокля, която щеше да носи на вечеря.

На вратата се чу плахото почукване на Ана и Мод я покани да влезе. Докато се приближаваше до тоалетката, слугинчето се поклони леко и по лицето му пробягна едва доловима усмивка.

— Нуждая се от помощ за това ужасно нещо, Ана — обясни Мод, като взе кока. — Не мога да го закрепя по никакъв начин.

Ана внимателно взе перуката. Мадам Арно я бе предупредила, че ако кокът се развали, трудно може да се оправи след това. Затова Ана внимателно, макар и непрофесионално, започна да закрепва за косата на Мод сложно сплетения и навит кок.

Младата дама наблюдаваше как прическата ѝ придобива елегантен вид и се зачуди как беше възможно непокорната ѝ коса да се преобрази по такъв неузнаваем начин.

Най-накрая Ана вдигна ръце и посегна да вземе сребърното огледало от тоалетката. Тя го нагласи и Мод се извърна леко, за да види тила си в него.

— Прекрасно, Ана. — Усмихна се топло на свенливото момиче. — Чудно ми е как имаш търпението да го захванеш. Аз лично не издържам.

Ана се усмихна боязливо. Постепенно започваше да се отпуска пред тази красива и изтънчена дама, която по необясними за нея причини се държеше много мило.

— А сега ще ми помогнеш ли да се пъхна в тази рокля?

Мод стана, при което Ана се втурна да донесе красивата рокля. Зарадва се, че се бе сетила да си измие ръцете, преди да се качи при господарката си. Беше стъргала моркови под зоркия поглед на готвачката, която трябваше да свърши доста неща в кухнята, ако искаше да изненада господарите си с разкошна вечеря.

Мод беше само по риза и Ана разгъна сатенената фуста, за да може господарката ѝ по-лесно да влезе в нея. Полата се връзваше на кръста и грациозно падаше до земята. Долната ѝ част беше украсена с няколко реда бяла дантела, която щеше да се подава съблазнително изпод синята атлазена рокля, когато Мод се движеше.

— Когато нося такива натруфени тоалети, се страхувам да дишам, камо ли да седна или да хапна нещо — през смях обясни Мод, докато Ана държеше разтворена великолепната рокля, за да може господарката ѝ да я облече.

Като внимаваше да не разпъне финия плат, момичето разпери корсажа и Мод пъхна ръцете си в него. Най-накрая дойде ред на закопчаването.

Младата дама застана пред тоалетката и се вторачи с изумление в отражението си в огледалото, докато сръчните пръсти на Ана буквално летяха по малките копчета. Моделът на роклята беше специално ушит да подчертае тънката талия на Мод, като се издуваше в ханша и падаше на дипли над колосаните ленени парчета, зашита за полата. Корсажът наистина беше предизвикателно дълбок, въпреки вмъкнатата дантелена ивица. Изчервявайки се от смущение заради изхвъркналия си бюст, който се подаваше над деколтето, Мод отпусна леко корсажа, за да не го пръсне по шевовете. При все че само Едуард щеше да я види в този тоалет на вечеря, то един ден трябваше да се появи в

обществото, а в този си вид не можеше да излезе. Затова, докато полагаше безполезни усилия да прикрие голотата си колкото е възможно, тя реши да поръча на мадам Арно да пришие още дантела към деколтето.

В този момент Мод чу звънеца на входната врата.

— О, трябва да побързаме, Ана! — възкликна тя развълнувано.
— Сигурно е подранил.

Ана набързо закопча последните няколко копчета и се втурна към гардероба, откъдето извади кутията с пантофките, боядисани в синьо — в тон с цвета на роклята. Мод седна пред тоалетката и свали домашните си пантофки. Ана се наведе и обу другия чифт върху тънките ѝ чорапи. Точно когато Мод се изправи и започна да приглажда роклята си, на вратата се почука.

— Влез — извика тя с глас, преливащ от щастливо очакване.

Радваше се, че Едуард беше нетърпелив да я види и не можеше да почака тя да слезе при него. Мод се обърна, очаквайки да чуе комплимент за добрия си външен вид, но вместо това, тя с ужас осъзна, че на прага стои намръщеният Грейвс. Поемайки дълбоко дъх, Мод бързо се съвзе от шока и промърмори:

— Какво има, Грейвс?

Икономът я огледа от глава до пети и неодобрително сви устни, забелязвайки прекалено отвореното ѝ деколте.

— Долу има един мъж, който желае да ви види. Изпратен е от графа.

Прикривайки разочарованието си, Мод отговори:

— Ей сега слизам. Предайте му да почака, моля.

Грейвс кимна едва забележимо в отговор на нареждането ѝ и се запъти към вратата.

Мод се обърна към огледалото и дооправи роклята си. Опита се да прогони от съзнанието си мисълта, че Едуард е задържан за вечеря, но не можа да се сети какво друго би го накарало да изпрати човек при нея, след като самият той трябваше да се върне скоро къщи. Все пак може би просто щеше да се забави малко. Усмивайки се неспокойно на Ана, Мод приглади за последен път косата си и излезе от стаята.

Благодарна за късмета си да обслужва една толкова добра и красива млада дама, прислужницата изпрати господарката си с поглед, изпълнен с възхищение.

Мод слезе бавно по стълбите, като се стараеше да държи вдигнати полите си, за да не се препъне. Изведнъж си спомни за дните, прекарани в Ромни Манор, когато бе тичала нагоре-надолу из къщата, облечена в прекалено късите стари рокли на Амелия, без да се притеснява за вида си.

Мис Ромни стигна благополучно най-долното стъпало и се озова лице в лице с непознат мъж със съмнителна външност, който в едната си ръка държеше свалената си шапка, а в другата стискаше някаква бележка. Без да продума нищо, той ѝ подаде листа, който Мод нетърпеливо отвори. Бележката гласеше следното: „Любов моя, каретата ми се блъсна във файтон на няколко преки оттук и аз съм леко ранен — нищо сериозно, само леко замайване. Можеш ли да дойдеш при мен? Намирам се в дома на мистър Джеръми Бейлс, който беше достатъчно любезен да ме прибере и напише тази бележка по моя заръка. Изпращам я по неговия кочияш, който ще те докара при мен“. Това беше всичко, нямаше дори подпис.

— Почакайте да си взема пелерината — обърна се тя към непознатия, а сърцето ѝ щеше да изскочи от притеснение. Молеше се Едуард да не е сериозно ранен. Обърна се и се озова лице в лице с Грейвс. — Пелерината ми, Грейвс. Негова Светлост е претърпял злополука на няколко пресечки оттук и аз отивам при него.

Грейвс кимна и отиде да вземе пелерината. Само след миг се върна и наметна Мод с нея. Тя му благодари разсеяно и се запъти към вратата, но изведнъж се обърна към иконома:

— Предайте на готвачката моите извинения, но се налага да отложим вечерята. Не знам колко време ще се забавим. Ще ви изпратя съобщение. — После се обърна и бързо излезе.

Грейвс затвори вратата след нея. После самодоволно отиде до масата в коридора, където Мод беше изпуснала бележката. Вдигна я от пода и я прочете, след което одобрително кимна и я занесе във всекидневната, където я хвърли в огъня. Икономът със задоволство гледаше как хартията се превръща в пепел. Беше доволен, че „тази повлекана“ се е хванала на въдицата.

Срещата със загадъчния му доброжелател беше хвърлила светлина върху доста неща. Тя се бе състояла в една студена и затъмнена карета, в която се усещаше вонята от пристана и мръсните улички, и той бе чул една история за измама и прегрешение. Заровил

лице в дантелената си кърпичка, младият и добре облечен джентълмен, мистър Джонатан, със сълзи на очи му беше обяснил, че мис Ромни с колкото красива, толкова и коварна — една злонамерена развратница, подмамила по-малкия му брат да избяга и да се ожени за нея. През няколкото седмици, в които живяла с него, тя го била разорила с разходите си за бижута и скъпи тоалети и когато похарчила и последното му пени, изчезнала, зарязвайки го с разбито сърце. Въпреки че семейството му било опропаствено от тази измамница, горкият младеж все още я обичал, затова родителите му, които били силно набожни хора, се опитвали да спасят брака на сина си.

Мистър Джонатан едва не бе припаднал от ужас, когато Грейвс го бе информирал, че мис Ромни — Моли Рамзи дори не беше истинското ѝ име — смяташе да се омъжи за сегашния си любовник, граф Радфорд. Задачата на Грейвс беше много лесна и изискваше от него единствено да бъде безмълвен свидетел на измамата, която трябваше да изкара тази развратница от къщата, за да я събере отново със съпруга ѝ.

Мистър Джонатан обеща още същата вечер да осведоми графа лично за създалото се положение, за да предотврати опасността Радфорд случайно да осуети плановете им. След като всичко приключеше, Грейвс трябваше да се премести при мистър Джонатан и да му стане камериер за известно време, докато господинът го настанеше на работа при някой от приятелите си във висшето общество.

Икономът се запъти към кухнята, за да излъже готвачката, че графът е изпратил човек да вземе мис Рамзи, тъй като смятал веднага да се ожени за нея в Гретна Грийн. Грейвс се подсмихна при мисълта за вкусната вечеря, която щеше да изяде, преди да напусне този дом завинаги.

Радфорд стоеше спокойно в луксозно обзаведената си спалня, докато камериерът връзваше шалчето му. Графът беше в добро настроение. Бе прекарал по-голяма част от следобеда в преглеждане на счетоводните книги на „Бут и Парк“ за имуществото на Мод. Макар паричните злоупотреби да възлизаха на безочливо големи суми, имението изглеждаше непокътнато, при все че беше занемарено.

Знаеше, че любимата му щеше да се зарадва на тази вест. Освен това след сватбата Едуард възнамеряваше да направи основен ремонт на Ромни Манор, както и подновяване на обзавеждането, независимо дали парите за това трябваше да дойдат от неговото имение... В крайна сметка нямаше нужда да споделя тези подробности с Мод.

Графът се усмихна, представяйки си изражението на лицето ѝ, когато ѝ подареше съдържанието на обшитата с кадифе кутия, която беше пъхнал в джоба на сакото си. Върху синия сатен в нея имаше една бляскава огърлица от сапфири и диаманти, която се предаваше поколения наред на жените в семейство Радфорд. Това щеше да бъде нейният сватбен подарък и той щеше да го сложи на красивата ѝ бяла шия още същата вечер. Едуард беше имал много красиви любовници — както важни дами, така и леки жени — които си съперничеха за любовта му, но нито една от тях не бе успяла да разпали чувствата му тъй силно, както беше направила тази палавница, осмелила се да го нарече глупак не един път.

На вратата се почука леко и след поканата на Радфорд Мартин влезе с писмо в ръка.

— Благодаря ти, Мартин — каза графът и обърна плика, забелязвайки, че бе адресиран до него и написан с почерка на Мод. Днес беше прочел доста от писмата, които според документите бяха писани от нея до „Бут и Парк“, и с лекота го позна.

След като нетърпеливо скъса плика, графът прочете: „Скъпи, имам една специална изненада за теб. Ще задоволиш ли тази моя прищявка? Помолих кочияша на наетия файтон да те изчака и той ще те доведе при мен. Моля те, ела колкото можеш по-бързо!“. Писмото беше подписано с инициал „М“. Подсмивайки се под мустак, Едуард пъхна листа в джоба на жилетката си.

— Мартин, изглежда, няма да се нуждаеш от каретата. Можеш да предадеш това на Фредерик — заръча графът. — Няма да се връщам къщи тази вечер, затова не ме чакайте.

— Да, милорд — лаконично отвърна Мартин и изчезна.

Разбира се, нямаше нищо необичайно графът да прекарва вечерите си с някоя дама, но Мартин беше готов да даде голяма част от възнаграждението си, за да научи името на чародейката, успяла тъй силно да замае главата на господаря му, че той си подсвиркваше из къщата и се усмихваше като малоумен. Това бе доста необичайно за

човек, който се гордееше с умението си да избягва клопките, поставяни от толкова много предприемчиви млади дами и скъпите им майки.

Малко по-късно Радфорд слезе по стълбите и Мартин му помогна да облече наметалото. Лакеят затвори вратата след господаря си и поклати глава. Дали скоро нямаше да се появи някоя лейди Радфорд? Трябваше да предположи, че този безгрижен ергенски дом беше твърде хубав, за да остане такъв за дълго.

Чудейки се откъде Мод е взела парите за файтона, Радфорд бързо притича под студения дъжд и се качи в очакващата го карета. Очите му още не бяха свикнали с тъмнината, когато някакъв тежък предмет го тресна по главата и той безчувствено се строполи.

Изхилвайки се злобно, Джон се облегна на седалката и се вторачи в жертвата си.

— Най-големите ми врагове са тук, в краката ми. Животът е хубав и съвсем скоро ще стане още по-хубав — когато наследя имението ти, Мод.

Джон се наведе и започна да връзва ръцете на Радфорд зад гърба му, както бе сторил по-рано с Мод, която лежеше безчувствена до него. За по-голяма сигурност Джон върза и краката на графа. След като приключи с това, той се облегна на седалката и огледа пленниците си.

— Очаква ни едно приятно пътуване до Ромни Манор, където ще се срещнем с мама, след което ще започне бягството ви. Колко романтично! За съжаление каретата ви ще се прекатурне от Воденичарския мост и двамата ще се удавите. Всички ще бъдем толкова съкрушени.

Джон се усмихна.

— Чичо ти, моят скъп втори баща, ще ходи като обезумял през малкото време, когато е трезвен. Знаеш колко много държи на теб, Мод. Откакто ни напусна, той е все пиян, с изключение на един-два пъти, когато изтрезнява достатъчно, за да се оплаче от отсъствието ти и да попита кога ще се върнеш от посещението си при твоите „приятели“. Разбира се — продължи Джон, — той също няма да живее много. Само колкото да наследи състоянието ти, Мод. Никой няма да се замисли за ранната му смърт. Та нали всеки знае, че той от години ходи мъртвопиян.

Джон срита Мод с върха на ботуша си.

— Познай кои са наследниците му, Моди. — Отново я ритна, но тя не помръдна. — Не познаваш ли закона? Неговата любима съпруга наследява всичко, заедно с преданите му осиновени деца. Както виждаш, Моди, пак ще вземем всичко. Не е нещо особено, но все пак е достатъчно, за да живеем комфортно до края на дните си.

Джон я огледа внимателно и отново се засмя.

— Ти можеше да се радваш заедно с мен на богатството си, но постъпи глупаво. Нямахте да бъда лош съпруг. Защо избяга от нас, Моди? — продължи младият мъж и се усмихна, при което дългият белег на лицето му се изкриви грозно. — Толкова ли ти беше неприятно да галя хубавите ти гърди? Можех да ти доставя голямо удоволствие. Нещо по-различно от шаблонните ласки, които си получавала от „Негова Надутост“.

Джон ритна силно Радфорд, който изстена тихо.

— А-а, май сте в съзнание, милорд? Предположих, че само един удар по главата няма да е достатъчен, затова дойдох добре подготвен.

Джон затършува в чантата на седалката до него и извади една малка стъкленица и парцалче.

— Бог да поживи мама — каза весело той и изсипа миризливата течност в парчето плат. — Тя ме снабди с цял арсенал от подръчни средства, за да те „убедя“ по-лесно да се върнеш вкъщи при твоето любящо семейство, в случай че те намеря. Но в крайна сметка всичко стана толкова лесно. Ти сама падна в ръчичките ми. Както и вие, „Ваша Надутост“. Обърнете се по гръб, чувате ли?

Джон срита Радфорд в гърдите, после се наведе и хвана ръцете му, за да го обърне с лице нагоре. Клепачите на графа се открянаха леко, но той все още беше в несвяст. Джон допря напоената кърпа до носа му и със задоволство гледаше как очите му бавно се затварят. Пусна ръцете му и го остави да тупне обратно на пода.

— Сега е твой ред, Моди, момичето ми. Ще ти дам малко хлороформ, за да съм сигурен, че няма да се събудиш, докато стигнем до мама. Тя ще ни чака при Воденичарския мост. Изпратих ѝ бележка, в която ѝ обясних необходимостта да действа бързо. Тя ще се зарадва да те види отново и ще се гордее страшно много с умното си синче.

Джон тикна парцалчето в лицето на Мод и го задържа там няколко секунди.

— Това май е достатъчно, Мод. Не ми се ще да умираш още. Не съм свършил с теб, затова искам да останеш жива още малко.

Джон я вдигна на седалката и облегна безжизненото ѝ тяло на вратата на каретата. Напрегна се, за да види дали братовчедка му диша и с облекчение забеляза бавното надигане и спускане на гърдите ѝ, макар тя да не беше помръднала, откакто я бе ударил по главата.

— Добро момиче си, Мод. Всъщност аз изобщо не знам колко хлороформ трябва да използвам. Според майка ми няколко капки са достатъчни, за да те приспят за дълго. Пфу! Тази гадория вони ужасно, нали? Май трябва да откrexна леко капака на прозорчето. Тук е прекалено тъмно, нали, Мод? Толкова се боях, че ще ме познаеш в каретата и ще изпищис от страх. Не мога да си позволя това точно сега, не мислиш ли?

Джон протегна ръка зад нея и леко дръпна надолу капака на прозореца, след което се наведе напред, за да вдиша от студения свеж въздух, който нахлу в каретата. После се облегна назад, сгъна напоената с хлороформ кърпичка и я пхна обратно в чантичката на седалката.

— Ето — с усмивка каза той. — Не ми се ще да заспя точно сега, когато ни предстои да се позабавляваме добре, и то пред любовника ти. Жалко, че не мога да си позволя да го събудя, за да ни се полюбува и той.

С блеснали от похот очи Джон се притисна до изпадналата в несвят Мод и се вторачи в нея, облизвайки с език сухите си устни.

— Тази вечер си доста по-мила, отколкото при последната ни среща, Мод — прошепна той и опипа възморавата подутина над слепоочието ѝ. Пхна ръка в дълбокото деколте и погали гърдите ѝ. Мод не помръдна. — Честно казано, предпочитам да се съпротивляваш, макар че все още си ми длъжница за това, което стори с лицето ми. — Дишайки учестено, той я притисна до себе си. Главата ѝ се отпусна на гърдите му. — Няма да се противиш сега, нали, Мод? — нашепна ѝ той. — Може би най-после ще ти харесам?

Той ритна свирепо графа, който не помръдна.

— Събуди се! Събуди се, копеле такова, и гледай какво ще направи един истински мъж с твоята красавица! — Джон отново го ритна. — Събуди се, чуваш ли! Не искаш ли да видиш дали ще ѝ хареса да я обладая? — Джон започна да разкопчава копчетата на

панталона си и не усети, че каретата беше спряла. Той тъкмо приключи и с последното копче, когато някой почука на вратата на каретата. — Какво има, по дяволите? — ядосано извика той, хвърляйки бегъл поглед към вратата, за да се убеди, че е залостена отвътре.

— Върнахме се на пристана, сър — долетя гласът на кочияша. — Както се споразумяхме, аз съм дотук и искам да си получа парите сега, ако обичате.

— Не още! Искам да кажа... не можете ли да почакате няколко минути? — попита той със смекчен тон. — Аз... не съм готов още! — Гласът му прозвуча като стон, предизвикан от изгарящата го похот.

— Искам да ми платите веднага, сър. Нямам намерение да стоя на този дъжд. И бездруго вече съм мокър и премерзнал.

Дръжката на вратата издрънча заплашително и Джон веднага осъзна, че слабото резе щеше да се счупи при едно по-силно дръпване от външната страна.

— Добре, почакай само за миг, по дяволите! — Джон побърза да закопчае панталона си, хвърляйки недоволен поглед към Мод. — Ей сега се връщам, Мод — промълви той, — знам, че си нетърпелива да разбереш какво може да направи един истински мъж.

Джон откряна вратата само толкова, колкото да излезе, забелязвайки, че слабата светлина от улицата пада точно върху Мод, но не стига до пода. Джон с мъка се измъкна от каретата и свирепо изгледа кочияша.

— Дамата спи. Не се чувства добре — обясни той, в случай че мъжът бе зърнал лицето ѝ.

— Дължите ми десет лири, сър, както се споразумяхме.

Мъжът се наведе прекалено много към Джон, а в гласа и стойката му се долавяше известна войнственост, сякаш той се опасяваше, че младият господин иска да се отметне от уговорката.

— Да, разбира се. — Джон бръкна в портфейла си и извади монетите. Вече беше премерзнал и с всяка минута ставаше все по-мокър, а това убиваше желанието му да прави любов. — Разбрахме се за десет лири. — Огледа се наоколо, но уличната лампа го заслепи. — Къде се намираме? — намръщено попита.

Долавяше вонята на тиня, на гнила риба и други нечистотии. В силната струя вода, която течеше в канавката, плаваха разни боклуци и

той побърза да се отдръпне от тях.

— До „Хоук ин хенд“, където бяхме днес следобед — подигравателно отвърна мъжът.

Той не знаеше какви бяха намеренията на това надуто конте — беше получил достатъчно пари, за да не любопитства, но смяташе, че щеше да бъде голямо чудо, ако този мухльо успее да се измъкне невредим от бедняшкия квартал.

— Искам да отида на север от града. Накъде трябва да тръгна? — навъсено попита Джон, загръщайки се по-добре с палтото си, за да се предпази от дъжда.

Зъзнейки от студ, той изслуша мъжа, който му обясни как да излезе от Лондон.

Кочияшът кимна леко за довиждане и изчезна в сянката, оставяйки Джон сам в нощта. Като изруга под носа си, младият мъж отвори вратата и извади одеялото отвътре. Погледът му се спря на торбата. Бръкна в нея и взе единия от двата пистолета. Със задоволство забеляза, че нито Радфорд, нито Мод се размърдаха. До Ромни Манор имаше още два часа и с малко късмет, те щяха да останат в несвяст до срещата с майка му.

Джон се качи на капрата и се зави добре с одеялото, като преди това се загърна плътно с наметалото си, за да се предпази по-добре от вятъра и дъжда. Пистолетът лежеше в скута му, за да му бъде подръка. Няколко съмнителни типа се бяха приближили твърде близо до каретата и Джон побърза да подкара конете. Мокър до кости, той зъзнеше от студ, но беше твърдо решил да накара Мод да плати за неудобствата, които му бе създала.

Главата на Радфорд лежеше на нещо твърдо, когато капчици вода напръскаха лицето му. Усети полъха на студен свеж въздух и замъгленото му съзнание постепенно започна да се прояснява. Стана му ужасно студено, но още не се бе съвзел достатъчно, за да се завие с покривките. Изведнъж почувства болезнено неудобство — беше изтръпнал, схванат и извит в неестествена поза. Понечи да се протегне, но не успя, тъй като нещо му попречи.

Сепна се. Направи рязък опит да се изправи, но успя да се помръдне само няколко инча. В главата си усещаше непоносима болка.

Полагайки усилия да се абстрахира от нея и да излезе от замаяното си състояние, той се опита да разбере къде се намира и каква е причината да припадне. Не можеше да различи нищо в тъмнината.

Графът надигна леко глава, но се удари във възглавничката на седалката. Тогава осъзна, че се намира вързан на пода на препускаща карета.

Потискайки болката и гаденето си, той несигурно се опита да разбере доколко може да се мръдне. Ръцете не можеха да му помогнат, те бяха вързани на гърба му и той почти не ги усещаше. Въпреки това Радфорд дръпна рязко китките си и с радост откри, че въжето се е разхлабило леко. Краката му също бяха вързани, но когато понечи да стане, усети, че би могъл да се вдигне лека-полека, опирайки коленете и ръцете си на пода и предната част на каретата.

Най-накрая, след дълга и упорита борба, графът успя да седне с лице към задната част на каретата. Той се облегна на седалката със затворени очи, за да се съвземе от болезненото виене на свят, което заплашваше да го погълне отново и да го потопи обратно в дълбините на забвението. В каретата се носеше лека и неприятна миризма на лекарство. Какво ли беше това? Хлороформ. Очевидно беше в ръцете на страхлив убиец.

Струйка хладен въздух лъхна лицето му и той поклати глава, за да проясни съзнанието си. Напрегна сетивата си и тогава усети, че не е сам.

Очевидно заспала, Мод се беше облегнала на вратата и лицето ѝ приличаше на бяло зацапано петно на фона на слабата светлина, която влизаше през леко открехнатия капак на прозореца. Радфорд забеляза само някаква неприятна рана на слепоочието ѝ. Със свито от ужас сърце той се напрегна да види дали любимата му диша. След малко си отдъхна, тъй като чу дълбокото ѝ дишане. Не можеше да види ръцете ѝ. Предположи, че и тя е вързана. Плъзгайки погледа си надолу, Едуард забеляза, че и краката ѝ са омотани във въжета.

Мисълта му заработи трескаво и силен гняв проряза като с нож обвилата го мъгла от хлороформ. Сети се само за двама души, способни да скроят такъв заговор, но тъй като знаеше от сигурен източник, че херцог Сомсби се е настанил в Париж, похитителят трябваше да е Джон Ромни. Сомсби никога не би използвал хлороформ, а би предпочел да разчисти сметките си бързо и сигурно в

тъмнината. Но това беше прекалено сложно и безразсъдно. Изглежда, детективите на Клер си бяха свършили работата добре.

Докато размишляваше за положението си, той вдигна глава, за да го лъхне студеният и влажен вятър, който нахлуваше през прозорчето. Вдишвайки от хладния въздух, той усети неприятни градски миризми, от което предположи, че се движат през мръсен бедняшки квартал. Но откъдето и да минаваха, това не беше част от града, в която би желал да се озове без пистолет или поне без бастун, като за предпочитане беше да е придружен от един-двама въоръжени приятели.

Изведнъж каретата се наклони силно и безчувственото тяло на Мод се плъзна надолу към предната седалка, при което главата ѝ се изви под неудобен ъгъл, Радфорд дочу няколко силни вика и плющенето на камшик. Каретата подскочи напред и гласовете отвън започнаха да сипят ругатни, които заглъхнаха с отдалечаването на каретата. Графът се помоли наум Джон или който и да караше да успее да ги измъкне невредими от този опасен район.

Бавно и болезнено Радфорд се добра до предната част на купето и с мъка се качи на седалката. Най-накрая търпението му беше възнаградено. Облегна се на възглавничките на седалката, задъхан от изтощение и разтреперан от неимоверните усилия, които му бе коствало това.

Радфорд се обърна с гръб към Мод и се доближи до нея. Опъна ръцете си, за да докосне пръстите ѝ. Те бяха студени и безчувствени и Едуард изтръпна от ужас, но бързо се окопоти, тъй като се сети, че тя все още дишаше.

Без да има представа къде отиваха и колко време им оставаше, докато каретата спреше, той пипнешком намери възлите, които усещаше, но не можеше да види. Пръстите му бяха сковани и непохватни и той се наруга за несръчността си, докато дърпаше напосоки стегнатите въжета. Най-накрая единият от възлите се разхлаби леко и Едуард пъхна пръста си под него, за да го развърже, като едновременно с това го дърпаше от горната страна. Беше се извил в неудобно и болезнено положение, тъй като въжетата на ръцете се връзваха в китките му при всяко движение, но постепенно възелът започна да се разхлабва, докато най-сетне се развърза напълно.

Радостта му се изпари, когато видя как ръцете ѝ безжизнено се отпуснаха. Каква полза имаше, че беше успял да я развърже, след като

тя още не можеше да се съвземе? Какво можеше да стори с вързани ръце, когато каретата спреше и Джон дойде да ги изкара? Едуард се облегна на седалката и затвори очи, опитвайки се да преодолее отчаянието си и да се отърси от бученето в главата.

Радфорд въздъхна и се наведе напред. Това му позволи да долови миризмата на люляк в косите ѝ и да различи разрошените къдрици, падащи над спящото ѝ лице. Изръмжавайки ядно, той вдигна глава и се взря в предната стена на купето, сякаш погледът му можеше да пониже сърцето на кочияша. Твърдо реши да не стои със скръстени ръце и да не чака Джон Ромни да изиграе своя ход дори ако трябваше да скъса всяка жилка в тялото си, за да освободи и двамата.

Свличайки се неграциозно на пода на каретата, Радфорд се изви така, че ръцете му да стигнат въжетата около глезените на Мод. Бавно и усърдно той слепешката човъркаше възлите, откривайки с радост, че те не бяха много стегнати.

Докато се мъчеше с тях, Едуард се заслушваше и подушваше въздуха. Навсякъде цареше тишина, с изключение на тропота на конете и каретата. Не се чувстваше оживлението на града, нито миризмите му. Усещаше се единствено мирисът на мокър коларски път и зловонният хлороформ. Беше изчезнала мъждукащата светлина от уличните лампи. В каретата беше тъмно като в рог и Радфорд трябваше да се напегне, за да вижда.

Най-накрая развърза последния възел и махна въжетото. После започна да разтрива глезените ѝ, за да възвърне кръвообращението в тях, и побесня, когато напипа следите, оставени от въжетата.

Мод беше свободна, но засега от това нямаше много полза. Тя се беше отпуснала като камък на възглавничките, но все още дишаше равномерно. Радфорд погледна прозореца до главата ѝ. Ако успееше да го открене, студеният въздух и дъждът щяха да освежат лицето ѝ, а това можеше да я събуди. Ако беше упоил и двамата с еднакво количество хлороформ, изглеждаше напълно естествено Мод да го понесе значително по-тежко от него.

Радфорд пълзешком стигна до капака на прозореца, захапа резето и след известни усилия успя да го вдигне. Силна струя от вятър и дъжд го блъсна в лицето и той с доволна усмивка се облегна назад, забелязвайки капчиците вода по лицето на Мод и разрошените ѝ къдрици. Едуард долепи устни до ухото ѝ и започна да ѝ нашепва

ласкави и гальовни думи, за да я събуди. Близостта им му позволи да долови миризмата на хлороформ по кожата ѝ. Мислено се закани да отмъсти на извършителя на това престъпление.

От устните ѝ се изтръгна лек стон. Изправяйки се рязко, Едуард я изгледа смаяно, сякаш се боеше да повярва, че се бе размърдала. Тогава миглите ѝ трепнаха леко.

— Мод! Мод! Събуди се — предпазливо прошепна той, за да не го чуе кочияшът.

Тя изстена отново, но този път главата ѝ се изви настрани. Допирайки лицето си до нейното, той го обърна обратно, за да може вятърът и дъждът да падат право върху него. Мод започна да бълнува и да стене и Радфорд можеше да се закълне, че в гласа ѝ се долавяше страдание. Той я гледаше в очакване и съвсем скоро очите ѝ се отвориха леко. Разглеждайки я на фона на слабата светлина, Едуард забеляза как невидждащите ѝ очи постепенно се избистриха и вторачиха в него недоумяващо. Мод леко мръдна глава, за да го огледа по-добре, но се сви от болка.

— Шшт, любов моя, не мърдай — гальовно прошепна той.

Очите ѝ зашариха по лицето му и се усмигнаха.

— Къде... къде сме? — с дрезгав глас попита тя и изненадано добави: — Какво се е случило с мен?

— Замълчи за миг, Мод, недей да говориш. — Радфорд се извърна към прозореца и се послуша. Чувахе се само тропотът на каретата и конете. Той се обърна отново към нея и насила ѝ се усмигна, за да я окуражи. — Намираме се в някаква карета. Изглежда, отвлечени сме. Не казвай нищо — побърза да добави, забелязвайки недоумението в очите ѝ. — Мисля, че похитителят е братовчед ти Джон или някой негов помощник, но не съм сигурен. Не знам къде ни кара — сигурно е някъде извън града.

Мод понечи да стане, но отново изтръпна от пронизалата я болка. Отпусна се обратно на седалката и затвори очи, сякаш ѝ костваше големи усилия да проумее какво става.

— Чувствам се ужасно и не мога да събера мислите си — промълви тя. — Спомням си само, че ти ме повика, защото бе претърпял злополука. Но това е лъжа, нали?

— Да. Сигурно и ти не си пращала никакъв човек да ме вземе от къщи, макар да получих една очарователна бележчица от „теб“.

Мод го изгледа с недоумение.

— Не си спомням да съм ти изпращала бележка, но и бездруго не мога да променя нищо. Какво те кара да мислиш, че сме отвлечени?

— И двамата бяхме с вързани ръце и крака, скъпа — мрачно започна той. — Освен това бяхме упоени с хлороформ.

— С хлороформ? — тихо възкликна Мод. — Да, прав си. Клер го използва често. Твърди, че помагал при зъбобол, но аз лично не мога да понасям миризмата му. — Тя вдигна ръцете си. — Вече не съм вързана, но ръцете и краката още ме болят. Как така се оказахме развързани?

Едуард се усмихна.

— Не може да се каже и за двамата, Мод. Честно казано, мислех си, че никога няма да се събудиш.

Той се наведе напред и Мод видя, че ръцете му все още бяха вързани зад гърба.

— О, Едуард! Защо не ми каза по-рано? Хайде, дай да ти помогна!

Тя се наведе напред, пипнешком намери китките му и се зае с въжетата. Графът седеше търпеливо и развеселено гледаше как Мод се ядосва над упоритите възли.

— Мод? — обади се Радфорд.

— Какво? По дяволите! — изруга тя, съсредоточена върху възела, заради който си счупи единия нокът.

— Обещай ми, че когато станеш лейди Радфорд, няма да използваш такива изрази на публични места!

— Само ако нищо не ме изкарва извън нерви, любов моя. — Възелът най-сетне се разхлаби под сръчните ѝ пръсти.

— Е, това ме успокоява донякъде.

След малко Мод успя да развърже напълно възела и въжето падна на седалката. Радфорд премести ръцете си отпред, изтръпвайки от острата болка, която прониза раменете му. Мод се зае да разтрива дланите и китките му.

— Въжетата са се врязвали в кожата ти и са я разкъравали! — възкликна тя. — Погледни тук, има кръв.

— Няма нищо, скъпа. Важното е, че съм развързан. Ще освободиш ли и краката ми?

— О, боже! — извика тя и се хвърли на пода. — Съвсем забравих за краката ти. Добре поне, че ботушите са попречили на въжетата да се врежат в тях.

Мод мълчаливо се захвана с въжето на краката, което се развърза много по-лесно от това на китките. Най-накрая Едуард усети, че то се разхлаби и Мод го вдигна засмяна. Когато се наведе, за да го остави на пода, тя ахна от изненада.

— Какво има? — извика Едуард и разтревожено се наведе напред. — Да не би да чу нещо?

— Не, не е това — отвърна Мод и седна до него с изкривено от гняв лице. — Виж какво има на пода. Чантата на баща ми. Виж, тя носи неговите инициали: П. Л. Р. — Питър Луис Ромни. Спомням си я много добре. Не съм я виждала, откакто... — Гласът ѝ заглъхна и тя си пое дълбоко дъх. — Как смее този мошеник да пипа нещата на баща ми? — възнегодува Мод и я хвърли на седалката. — Ще я изгоря, тъй като я е осквернил с мръсните си ръце! — Сви се и ридаетки, зарови лице в дланите си.

Радфорд я прегърна утешително, тъй като прекрасно разбираше, че тя не трябва да се разстройва точно сега.

— Шшт, любов моя, не плачи, моля те. Не се безпокой, той ще плати скъпо за това.

Мод се отдръпна от него и изправи глава. Едуард извади кърпичката си и несръчно избърса очите и носа ѝ, като по този начин я разсмя. Тя тъжно погледна чантата.

— Вече не мисля, че бих могла да я изгоря — промълви младата жена и леко изхълца. — Татко вземаше тази чанта, когато с мама оставах да пренощуват в Лондон. — Нежно погали инициалите. — Спомням си, че веднъж се скрих в тази чанта. Влязох в нея и клекнах. Бях сигурна, че татко няма да ме забележи и така ще мога да отида с тях в Лондон.

Мод се усмихна мило.

— Разбира се, той се направи, че не ме забелязва и хвърли няколко ризи върху мен. После се престори, че чантата е толкова тежка, че не може да я вдигне. Какво стана след това — а-а, да, тя имаше вътрешен джоб със закопчалка и аз си закачих роклята на нея.

Мод разтвори широко чантата и надникна в нея, отделяйки дрехите на една страна. Изведнъж се спря изумено, но скоро се

окопите и весело възкликна:

— О, не мога да повярвам, че този човек е такъв глупак. Погледни какво ни е оставил! — ликуващо размаха един пистолет.

Радфорд зяпна втрещено, но бързо се съвзе и избухна в смях, сграбчвайки Мод в прегръдките си.

— О, Мод, ти току-що спаси живота и на двама ни. Дай да го разгледам. Дали е зареден?

Едуард взе пистолета и съсредоточено започна да го разглежда. Докато проверяваше дали е зареден, Мод отново прерови чантата.

— О-о! — възкликна тя и се облегна назад, а на лицето ѝ се изписаха разочарование и тревога. — Не искам да те безпокоя, но този пистолет не е единственият. Трябва да има още един, но той не е в чантата.

— Това няма голямо значение, Мод. Сигурно го е взел със себе си. Чуй ме, той знае, че е въоръжен, но не знае, че у нас е другият пистолет. Според мен Джон изобщо не подозира, че сме се събудили и развързали. Не и докато не се нахвърля върху него. — Радфорд разгледа доволно пистолета. — Изработката е чудесна. Стар е, нали?

— Да — отвърна Мод, — принадлежеше на дядо ми. Всъщност е подарък от твоя дядо. — Изведнъж Мод се засмя. — Знаеш ли, веднъж едва не те убих с единия от тези пищови.

— А, да. Доколкото си спомням, ти ме събори от коня. Голямо зверче беше. — Той се засмя добродушно и дръпна една от стърчащите ѝ къдрици.

— Никога не съм била зверче. Доколкото си спомням, ти беше едно страшно надуто конте. — В дяволитото пламъче в очите ѝ се прокрадна известна тревога. — О, Едуард, ами ако той стреля пръв? Нека аз да държа пистолета, когато влезе при нас. Така ще можеш да го сграбчиш и да го държиш, за да го застрелям.

— Мод! — възкликна Радфорд с престорено възмущение. — Моля те, недей да нараняваш повече самолюбието ми с намеците си, че не съм достоен съперник за този наивен глупак. Позволи ми поне този път да се погрижа за твоята безопасност. Пистолетът ще бъде у мен. Просто залегни и кротувай. — Наведе се и я целуна по устните. — Няма да му позволя да те нарани отново, любов моя — нежно прошепна той. — Тази вечер ще си разчистим сметките с него и повече няма за какво да се притесняваш.

Мод се облегна на гърдите му. Детективите на леля ѝ я бяха открили и тя се почуди какво щеше да стане с нея и Едуард. Искаше ѝ се да вярва, че двамата ще успеят да надвият Джон, но тя знаеше колко проклет може да бъде братовчед ѝ и предполагаше какво отчаяние го бе обзело. Отчаянието дава голяма сила на глупаците. Освен това той сигурно ги ненавижда до смърт.

— Мод, трябва да разберем къде се намираме и накъде се движим. — Радфорд стана и отново откряна капака на прозореца, при което вятърът нахлу вътре. — Знам, че е тъмно — продължи той, — но ти гледай от онази страна, а аз ще наблюдавам от тази. Дано познаем местността. Струва ми се, че се събудих преди час, а още тогава бяхме излезли от града.

Мод свали капака от своята страна и надзърна навън. Дъждът я шибна в лицето, но свежият студен вятър ѝ подейства добре след задушния въздух в каретата, който миришеше на хлороформ. Чувстваше, че главоболието ѝ намалява. Тя не се надяваше, че ще познае местността, тъй като не беше добре запозната с пътищата към и от града. Подсмихна се леко, спомняйки си, че при последното си пътуване беше изпаднала в безсъзнание и на всичко отгоре се бе предрешила като момче.

Мод тъкмо се радваше, че не е изложена на студа и влагата навън, когато Радфорд я хвана за ръката. Тя извърна лице от прозореца и се обърна към него.

— Пътуваме към моето имение — доволно заяви той. — Току-що минахме „Куинс лейди“. Тази странноприемница се намира на средата на пътя между Лондон и моите земи.

Той се облегна назад и ѝ подаде кърпичката си. Мод осъзна, че е вир-вода — както лицето ѝ, така и косата ѝ бяха мокри. Жалко за старанието на мадам Арно за кока, помисли си тя.

— Ако не спираме никъде, след час ще бъдем там. Имам чувството, че Джон няма да рискува да спре дотам, особено в това време. — Той забеляза уплашеното изражение на Мод. — Какво има, скъпа? Какво те безпокои?

— Леля Клер. — Мисълта за тази жена тежеше като воденичен камък на сърцето ѝ. — Джон винаги е действал по нейни съвети, а тя е по-коварна от него. Наистина, Едуард, трябва да се боиш повече от нея, отколкото от Джон и пистолета му.

Радфорд я притисна в обятията си и нежно погали косата ѝ. Тя бе изтърпяла толкова много обиди и несгоди от тази проклета жена, че беше естествено да се страхува тъй силно от нея.

— Клер не може да ни стори никакво зло, скъпа — промълви той и зарови лице в косите ѝ. — Възнамерявам да се справя с Джон веднага щом каретата спре. Така няма да има възможност да се добере до скъпата си майчица. — Целувките му станаха все по-пламенни. — Жалко, че каретата може да спре всеки момент. Никога не съм се любил в движеща се карета.

Мод се засмя и го погледна. Преди да я целуне, Едуард забеляза, че страхът в очите ѝ бе изчезнал.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Най-сетне Джон зърна Воденичарския мост. Тъмнината му пречеше да вижда добре, но му се стори, че в далечината се мержелееше някакво тъмно петно. Надяваше се това да е каретата на Клер, която трябваше да го чака тук. Майка му можеше да му помогне да вземе крайното решение. Дългото пътуване го бе простудило и намокрило до кости, но поне бе имал предостатъчно време да обмисли положението. Майка му никога не се безпокоеше, че може да сгреша. Тя се съсредоточаваше единствено върху целта си и в крайна сметка я постигаше.

Джон възнамеряваше да прехвърли Радфорд и Мод на каретата от Ромни Манор и да ги обърне в буйната река. След това, ридаяйки сърцераздирателно, можеше да обясни, че Мод и графът са били в Ромни Манор, за да се срещнат с Джеймс, а после са потеглили към Гретна Грийн, за да сключат брак с благословията на семейството. Джон можеше да върне наетата карета още същата вечер, заличавайки всякакви следи. Не бе имал глупостта да я запише на свое име, а от друга страна, една злополука по пътищата не беше чак толкова необичайно явление, за да породя съмнения — особено в такава бурна нощ.

Дори и да таяха известни подозрения, мистър Бут и мистър Паркс нямаше да успеят да докажат нищо. Грейвс вече трябваше да е мъртъв. Този лицемерен стар глупак щеше да бъде намерен някъде призори — един безименен труп в бедняшки квартал на Лондон, който нямаше да бъде издирван и оплакван от никого и чиято смърт нямаше да представлява голяма загуба. Джон се постара престъпниците, които бе наел по-рано същия ден, да не разберат повече от необходимото, за да свършат работата си.

Джон дочу бушуващата вода. Времето го улесняваше. Придошлите бурни води бяха добра предпоставка за случайно удавяне. Потокът под Воденичарския мост беше пълноводен, но докато в сухо

време водата в средата стигаше до раменете му, сега тя надвишаваше човешки бой.

В тъмнината затрептя светлина. Когато се приближи до нея, тя придоби формата на фенер и Джон се озова пред една карета. Надяваше се това да е майка му. Никой не би чакал тук в такова време, въпреки че дъждът беше спрял преди четвърт час. Той облиза устни и пришпори уморените коне. Трябваше му десет минути, за да остане насаме с Мод в каретата. Майка му трябваше да го разбере. Беше чакал твърде дълго и бе страдал прекалено много по време на това ужасно пътуване, за да се откаже от удоволствието, което щеше да му достави съблазнителното тяло на братовчедка му.

Когато се изравни с чакащата карета, той видя добре познато лице на прозореца. Беше майка му. Джон дръпна юздите и слезе от капрата. Конете спряха и уморено наведоха глави. Джон отвори вратата на каретата на майка си. Тя сияеше от щастие и Джон си спомни, че от месеци не я беше виждал толкова доволна. Клер протегна ръце и го прегърна силно — нехарактерна за нея проява на любов.

— Скъпият ми — напевно каза тя и го пусна, — знаех си, че мога да разчитам на теб да я намериш. През цялото време е била под носа ни. Изобщо не предполагах, че нашият мил съсед може да я е приютил. Амелия не е разбрала, че Радфорд си има нова приятелка. Никога не съм подозирала, че нашата грозновата Мод е по вкуса на графа. Доколкото си спомням, той има славата на голям женкар. — Тя се усмихна топло на Джон и протегна кърпичката си, за да избърше мокрото му лице.

Синът ѝ стоеше на завет между двете карети.

— Мамо, както винаги, и сега подценяваш външния вид на Мод. Ще се изненадаш, като видиш каква красавица е станала под грижите на графа. Наистина изглежда възхитително.

— Хммм — изсумтя Клер и рязко попита: — Кажи ми, Джон, полицаите наистина ли отведоха Парсънс? В бележката ти пишеше, че няма защо да се безпокоим, но щом Парсънс е разкрит, с нас е свършено. Хич не си мисли, че той ще се погрижи да ме прикрие.

Светлината от фенера му позволи да забележи тревогата, изписана на лицето ѝ. Изненада се колко стара изглеждаше Клер на тази светлина. През последните два месеца почти не се бе срещал с нея

и тя сякаш се бе състарила ужасно след изчезването на Мод. Никога не бе смятал майка си за възрастна и сърцето му се сви при вида ѝ в момента.

— Не се безпокой, мамо — утеша я той. — Премислил съм всичко и не виждам как можем да се провалим. Бут и Паркс сигурно знаят за паричните злоупотреби, но Радфорд смята да се ожени за Мод и няма да е в техен интерес да предизвикат публичен скандал. Ще твърдим, че те са дошли тази вечер при нас, за да се сдобрим и да си простим грешките, след което са заминали да се оженят. Злополуката с каретата ще изглежда много сърцераздирателна, не мислиш ли? — Джон се усмихна и с облекчение забеляза, че лицето на майка му засия. Боеше се, че тя ще посочи някоя фрапираща грешка в плана му, която той е пропуснал да открие в бързината.

— Да — бавно отвърна тя, сякаш премисляше предложението му. — Струва ми се правдоподобно. По-малките братя от семейство Радфорд също няма да пожелаят да се омърсят с някакъв скандал. Мисля, че си прав, скъпи. Ако похарчим парите на Мод, кой ще се оплаче, когато тя е мъртва?

Лицето на Клер се разведри и Джон с облекчение забеляза, че някои от бръчките ѝ се бяха изгладили.

— Е, как възнамеряваш да осъществим тази „нешастна“ злополука, синчето ми? Доколкото разбирам, щастливата двойка е вързана в твоята карета? — добави тя и протегна едната си ръка, за да може Джон да ѝ помогне да слезе.

— Да, мамо. — Той се засмя гордо. — Въпреки славата на Радфорд на силен мъж, открих, че човек може да го обезвреди много лесно. Фраснах и двамата по главата, завързах ги здраво и накрая ги упоих с хлороформ. Не мисля, че трябва да се безпокоим за тях сега. Освен това — добави той и се върна да вземе нещо от капрата — за всеки случай съм се подсигурил и с това. — Подаде пистолета на майка си.

— Много добре, скъпи — възкликна Клер и одобрително разгледа оръжието. — Разбира се, ще го използваме само в краен случай. Една огнестрелна рана би превърнала „нешастната“ злополука поради лошо време във въоръжен опит за грабеж. Предпочитам полицията да не се меси, ако това изобщо е възможно.

Джон се усмихна. Отдъхна си, след като получи гласното одобрение на майка си. Сега всичко му се струваше реално и той усети как напрежението му постепенно изчезна.

— Опасявам се, че трябва да използваме нашата карета, майко. Не мога да рискувам да не върна другата. Тя е наета, а не ми се ще някой да си спомни нещо интересно за днешния ѝ наемател. Мисля да развием болтовете на оста, за да избягат конете. Няма смисъл да губим два прекрасни коня, след като можем да ги спасим. Макар да хукнат подплашени, те ще останат впрегнати и няма да стигнат далеч. — Докато говореше, Джон отиде до каретата на Клер и разгледа механизма, който свързваше оста с каросерията. — Не изглежда трудно — заяви най-накрая. — В чантата под капрата трябва да има някои инструменти. — Той се обърна с лице към майка си.

— Джон, ще успеем ли да бутнем каретата? Откъде можем да бъдем сигурни, че ще се удавят? — Клер се обърна и недоверчиво погледна към вратата на каретата. — Напълно възможно е да се измъкнат и да успеят да се доберат до брега на реката. Не можем да ги оставим вързани, нали, тъй като всичко ще стане ясно, когато телата им бъдат открити?

Джон се озадачи за момент. Наистина той не бе съобразил, че трябва да ги развърже, преди да ги обърне с каретата. Водата беше прекалено дълбока и не беше разумно да рискува да нагази в нея, за да освободи телата им, след като се удавят. Изведнъж лицето му засия.

— Отново ще ги упоим с хлороформ, майко. В чантата имам още доста и след като се измирише, от него няма да остане никаква следа. Когато се уверя, че са в безсъзнание, даже мъртви, което хич няма да ме трогне, ще сваля въжетата. — Той се усмихна самодоволно. — А що се отнася до преобръщането на каретата, боя се, че ще се нуждая от помощта ти за това. Двете тела ще я направят още по-тежка, но успеем ли да я разклатим, тя ще бъде наполовина обърната. Можем да счупим едната от подпорите, за да я използваме като лост.

Клер изглеждаше разколебана, но очевидно беше твърде късно, за да предложи друг изход от това положение.

— Много добре, Джон, но стана късно и трябва да запретнем ръкави, защото това ще ни отнеме доста време. Не очаквам да срещнем някого по пътя в този късен час и в това ужасно време, но все пак трябва да сме предпазливи. Защо не използваш хлороформа още сега?

Боя се, че са минали няколко часа от първата доза, а не ми се ще да се борим с тях.

— Майко, моля те. Нито един от двамата не е в състояние да се съпротивлява, уверявам те. Всъщност мисля, че ще ги намерим все още в несвяст. Оставих прозорците затворени, за да не влиза въздух... — Гласът му заглъхна, тъй като погледът му беше привлечен от откренатия капак на прозореца на каретата. Клер стрелна с очи Джон и недоволно вдигна едната си вежда. — По дяволите! Сигурно съм забравил да го затворя, след като освободих кочияша, който наех в града! — възкликна Джон. — Е, няма значение, майко, те са здраво вързани, а и не забравяй, че фраснах и двамата с пищова по главата. Няма да са в съзнание, а дори и да са, ще бъдат толкова замаяни, че няма да могат да сторят нищо.

Джон се запъти към каретата със свит от притеснение стомах.

— Джон, почакай! — извика Клер точно когато той се канеше да отвори вратата. — Почакай да застана удобно с пистолета, за да мога да виждам ясно и да стрелям, ако се наложи. Вземи този фенер и го сложи ей там, за да освети вратата.

Доволен от предложението, Джон се стрелна обратно, за да изпълни нареждането ѝ. Той постави фенера до краката ѝ и въпросително се обърна към Клер. Майка му беше взела нещата в свои ръце и той зачака следващата ѝ заповед.

— А сега, Джон, можеш ли да си спомниш как ги остави? — попита тя и сръчно провери дали пистолетът е зареден.

— Разбира се, че си спомням, майко — отвърна той. — Мод беше на седалката, а графът лежеше на пода. Пътуването доста ни раздруса и може да са се разместили, докато препускахме.

— Прав си, но Радфорд трябва да е останал на пода. Най-вероятно Мод е паднала до него. Бавно отвори вратата и надникни вътре, синко. Ако забележиш, че нещо не е наред, отскочи встрани, за да стрелям.

Стараейки се да не трепери, Джон бавно посегна към резето.

В каретата, огрята от слабата светлина на фенера, Мод гледаше Радфорд в очите, черпейки смелост от непоколебимата решителност, която се излъчваше от тях. Те се наместиха в същите пози, в които ги бе оставил Джон, като на Радфорд му се наложи да отгатне предишното си положение. Той легна на пода и скри пистолета зад

чантата, готов всеки момент да скочи. Мод легна на седалката в позата, в която Радфорд я бе намерил. Увиха китките и глезените си във въжетата, сякаш все още бяха вързани. Графът заръча на Мод да не мърда и да се преструва на заспала. Тя смяташе да се подчини, но нямаше никакво намерение да кротува, ако Джон овладееше положението.

Мод и графът бяха подслушали по-голяма част от разговора между Джон и майка му. Сега младата дама знаеше, че следите ѝ не бяха открити от детективите на леля ѝ, но се въздържа да не ахне от изумление, тъй като Клер бе насочила пистолета към вратата. Радфорд погледна любимата си и блясъкът в очите му издаде твърдата му решеност да се справи с двамата мошеници навън. Мод се помоли непоколебимостта на Едуард да бъде възнаградена и замръзна на мястото си, като не смееше да диша, за да не се издаде. Когато резето издрънча, тя присви очи и горещо се замоли. Светлината нахлу в каретата с отварянето на вратата. За частица от секундата Мод затаи дъх.

— Изобщо не са мръднали, майко! — отекна радостният вик на Джон.

Мод чакаше.

— Вземи чантата, синко. Извади хлороформа! — подкани го Клер.

Мод дочу някакво драцене и видя как Джон вдигна чантата от пода. Светлината падаше косо в каретата и това му попречи да забележи пистолета в ръката на Радфорд.

— Бързо я сложи долу, скъпи! Извади хлороформа, преди въздухът да ги е освежил!

Клер говореше разпалено, но Мод не виждаше нищо извън вратата. Изведнъж усети, че Радфорд скочи и чу сподавения вик на Джон. Неспособна да се сдържи, Мод бързо се изправи. Радфорд беше коленичил до вратата, здраво стиснал гърлото на Джон и насочил пистолет в тила му. Братовчед ѝ бе наполовина прав, наполовина коленичил на земята отвън. Малко по-далеч от тях стоеше Клер с изкривено от гняв лице, насочила пистолет в главата на Радфорд. Всички приличаха на замръзнала картина, изобразяваща разбойници, хванати на местопрестъплението.

В първия момент никой не наруши тишината на нощта. След малко се разнесе леденият глас на Клер:

— Пуснете го, Радфорд, или ще ви пръсна черепа. — На лицето на тази коварна жена се изписа усмивка. — Може би ще доживеете момента да видите какво ще сторя с вашата симпатична играчка, преди да умре.

— Надценявате се, мадам. — В гласа на Радфорд се усещаше ледено презрение. — Преди да ме застреляте, ще натисна спусъка в тила на сина ви. Какво предпочитате, мадам — синът ви да умре или да се предадете? — Графът усети, че Джон изтръпна при тези думи.

— Майко? — Разтрепераният глас на Джон издаваше силната му уплаха. — Майко, ако стреляш, ще убиеш и двама ни.

— Няма да позволя да се измъкнете, Радфорд — процеди Клер през зъби, сякаш изобщо не бе чула думите на сина си. В очите ѝ проблесна злобата, която бе потискала до този момент. — Години наред вие и „вашето мило“ семейство си придавахте важност, като почти не ми обръщайте внимание, само защото сте имали слепия късмет да се родите богати, за разлика от нас. Е, сега ще ви покажа кое е най-важното нещо в живота, Ваша Светлост. — Клер произнесе титлата му ядно и злобно като ругатня. — Ум. Ум и смелост.

Бавно и съсредоточено тя вдигна пистолета и се прицели.

Джон изпищя ужасено и се хвърли напред, повличайки Радфорд със себе си, точно когато пистолетът на Клер гръмна и блъвна пушек. Конете се изправиха на задните си крака от уплаха и каретата се наклони силно. Почувстваха внезапно прехвърляне на тежестта върху хамута, животните зариха в мократа и хлъзгава кал, но изгубиха равновесие и започнаха да потъват в брега. Каретата се наклони настрани, при което болтовете на подпората изхвърчаха и конете хукнаха подплашено. След отделянето на животните колата се прекатури надолу по брега и падна в бушуващата вода. Радфорд успя да се хване за вътрешната страна на вратата, повличайки Джон със себе си.

При падането Мод се блъсна в другата врата, която за неин късмет беше затворена и не се поддаде на напиралците вълни на водата. Каретата падна на едната си страна и бързо започна да потъва в буйната река. От силното налягане капакът на прозореца се отвори и водата нахлу вътре. Уплашена от силната струя, Мод понечи да

премести главата си далеч от зейналата дупка в купето. Тъмнината и водовъртежът не ѝ позволяваха да види нищо, но тя чуваше ужасените викове на Джон и усещаше как някой обезумяло се мята и рита около нея.

Нивото на водата се покачваше бързо и купето на каретата почти се напълни. Полагайки неимоверни усилия да се вдигне нагоре, Мод опита да се добере до другата врата, тъй като полите ѝ натежаваха с всяка секунда от водата, която вече стигаше до шията ѝ. Пронизителният ѝ писък се превърна в бълбукане, когато главата ѝ изчезна под водата. Изведнъж обезумялата девойка усети как нечии ръце посягат към нея и я сграбчват през раменете.

Някой я измъкна, при което гърбът ѝ се удари във вратата на каретата. Тя протегна ръце и се хвана за нея, измъквайки се през дупката, отново подкрепена от нечии ръце. Когато въздушната струя я удари в лицето, белите ѝ дробове се свиха и устата ѝ се напълни с вода.

Мод се задави и се закашля. Огледа се обезумяла, но не можа да различи нищо в тъмнината. Надяваше се спасителят ѝ да е Радфорд, а не Джон. Прииждащата вода я обгърна, когато тя се качи върху каретата, която вече беше тридесет сантиметра под водата и се люлееше нестабилно от течението.

Мод застана на колене и ръце, дишайки учестено, като не смееше да вдигне поглед, тъй като се боеше да не се окаже лице в лице с братовчед си. Писъци раздираха въздуха — от брега се чуваха женски викове, а от буйната река долитаха крясъците на Джон.

— Спасете го! Спасете го! Той не може да плува! — крещеше Клер.

Мод усети, че каретата се разклати и чу силен плясък, когато Радфорд скочи във водата. Тя се надвеси надолу и се вторачи в потъмнелите води. Слабата светлинка от фенера на брега ѝ помогна да различи две фигури във водата и тя дочу силния глас на Радфорд, който се опитваше да надвика писъците на братовчед ѝ. Джон се беше вкопчил в една дъска, която едва се крепеше за каретата. Главата му ту се подаваше над бушуващата вода, ту се скриваше под нея, а той се задавяше и плюеше между виковете си. Радфорд протегна ръка към Джон и му викна да се хване за нея. Вместо това, давящият се мъж удряше обезумяло ръцете на графа, вкопчвайки се по-здраво в дъската, за която се бе хванал, като се опитваше да избяга от течението и да се

приблужи до каретата. Но в този момент дъската се откъсна и водовъртежът отнесе Джон настрани. Той крещеше и постепенно потъваше надолу, борейки се да се задържи над повърхността.

Сърцераздирателен писък от брега разцепи нощта и в тъмнината проблесна някакво цветно петно. Клер се хвърли във водната стихия, като крещеше на Джон да се държи, докато му се притече на помощ. В този момент Радфорд изскочи над водата и се понесе надолу по течението. Клер започна да пици истерично. Натезалите от водата фусти я теглеха надолу и тя с мъка се задържаше над повърхността. Джон беше изчезнал в черните вилнеещи води, а Мод едва различаваше подскачащата глава на леля си.

Изведнъж нещо силно разтърси каретата. За миг Мод зърна как един крак се оплете в увисналите каиши на хамута, но внезапно каретата се обърна и девойката падна в течението.

Ледената вода срязва Мод и тя задъхано изплува на повърхността, опитвайки се да се хване за някоя част на колата. Въпреки че можеше да плува, полите ѝ бързо натезаха от водата и я затеглиха надолу. Когато ръцете ѝ се отскубнаха от капака на прозореца, за който се бе хванала, от гърдите ѝ се изтръгна силен писък.

Течението я бе сграбчило в смъртоносната си прегръдка и Мод се мъчеше да задържи глава над повърхността, докато водната стихия я теглеше надолу. Вълните покриха главата ѝ и тя отчаяно замаха с ръце, за да излезе над тях, тъй като усещаше как полите ѝ коварно я дърпат надолу. В тъмнината Мод зърна бегло копринената рокля на леля си. Водната стихия отново я повлече надолу, но тя не спираше да се бори с нея, задавяйки се от водата, която бе погълнала през устата и носа си. О, боже, нима майка ѝ бе умряла по този начин! Усещането, че тъмнината и студът я поглъщат, я ужасяваше.

— Татко! Татко! — крещеше Мод в тъмнината, докато водата я теглеше надолу, но изобщо не подозираше, че ужасът ѝ бе отприщил таената с години мъка от загубата на родителите ѝ.

Черните води обгръщаха главата ѝ, но този път Мод нямаше нито физическата, нито душевната сила да се изтласка обратно на повърхността. Изтощена докрай и останала сама в студената нощ, тя усети силно бучене в ушите си и пред очите ѝ притъмня. За миг пожела да изгуби съзнание, преди смразяващата и убийствена вода да я погълне в пазвата си. Изведнъж смътно почувства как някакви ръце я

повдигат, дърпайки я към драгоценния въздух. Тя подаде глава над повърхността и почти инстинктивно дълбоко пое въздух с жадните си дробове.

— Държа те, Мод, не се съпротивлявай, а се отпусни! — викна ѝ Радфорд над бушуващата вода. Мод усети как Едуард я обгърна през гърдите с една ръка и как ритна силно с крака, за да се пребори с коварното водно течение. Изведнъж графът дръпна фустите ѝ и ги съдра. — Готово — задъхано каза той, — скъсах тези ужасни поли. Виж дали няма да можеш да ги махнеш изцяло, преди да са ни потопили и двамата!

Мод се закашля и с все сила дръпна здравия плат. Радфорд се премести леко във водата. След малко тя усети как течението откъсна тежките ѝ поли и ги отнесе. Изведнъж тежестта изчезна и краката ѝ се освободиха отново.

— Добре — дрезгаво викна Едуард. — Сега трябва да се опитаме да стигнем до брега.

Той заплува със свободната си ръка, теглейки Мод по гръб след себе си. Тя беше на края на силите си, но се изтласкваше с крака, за да му помогне. С общи усилия успяха да се преборят с течението. Мод усети, че Едуард стъпи на твърдо и в следващия миг краката ѝ докоснаха речното дъно.

Известно време не продумаха нищо. В нощта вече не се носеха никакви писъци, а се чуваше само шумът на реката. Мод съзря кротуващите коне, които все още бяха вързани заедно. После се взря в тъмната вода, но в нея не се виждаше никаква следа от Джон или Клер. В очите ѝ блеснаха сълзи, които се смесиха с водните струйки, стичащи се от косата ѝ. Мод трепереше от студ в тази зимна нощ, тъй като на гърба ѝ бяха останали само корсажът и долната ѝ риза.

— Дай да те стопля, любов моя — прошепна Радфорд, разтривайки с ръка премръзалия ѝ гръб.

Като се повдигна леко, графът я отдалечи от тялото си и свали самото си, за да я загърне. Въпреки че бе подгизнало, то все още беше топло от тялото му. Мод отново се облегна на гърдите му. Умората и тъгата я бяха надвили. Струваше ѝ се, че може да заспи на секундата и никога повече да не се събуди. Радфорд я изправи, вдигна я на ръце и закрачи към каретата на семейство Ромни.

— Нима те... Нима се удавиха? — събра сили да попита тя със слаб и треперещ глас.

Едуард я целуна по главата. Измина доста време, преди да ѝ отговори:

— Видях как Джон се скри под водата и повече не се появи. Докато се опитвах да се добера до него, забелязах, че и леля ти потъна под водата. Тъкмо се хвърлих да я спася, когато чух, че каретата се преобръща и те видях да падаш.

Настъпи дълго мълчание. Мод усещаше силното биене на сърцето му.

— Можех да спася само теб, Мод, не исках да те загубя. — В гласа му се почувства тъга.

Когато стигнаха каретата, Радфорд я остави на земята, за да отвори вратата. Мод се качи лазешком и се загърна с одеялото на седалката, като направи място на Едуард да се пъкне под него. Тя почти не трепереше, тъй като топлото му тяло я беше сгряло.

Слабата светлина огря лицето му, когато той се качи до Мод. Мократа коса, която се бе накъдрила над челото му, и загриженият му поглед го правеха невероятно красив. Преди малко Мод се бе примирила, че ще умре тази нощ, покосена от ужасната смърт, погубила и родителите ѝ, но вместо това този мъж бе спасил живота ѝ и продължаваше да ѝ вдъхва сигурност.

Мод протегна ръка и отметна от лицето му неговата сплъстена коса, от която се стичаше вода. Едуард я погледна и се усмихна, а в очите му се четеше любов. Мод също го дари с усмивка.

— Не можеше да спасиш и тях, знаеш, че беше невъзможно — промълви тя.

Радфорд кимна и на устните му заигра лека усмивка.

— Предполагам, че ще прозвучи още по-грубо от моя страна, ако отбележа, че човек би предпочел да се удави, отколкото да бъде обесен, в случай че може да избира. — Едуард се засмя с глас и силно я прегърна. Мод също избухна в смях, но изведнъж захълца и в очите ѝ се появиха сълзи. — Мод, толкова те обичам, че се чудя какво в живота ми е доставяло радост, преди да те срещна — прошепна той в ухото ѝ.

Зарадва се, щом усети, че кожата ѝ възвръща топлината си.

— Ами доколкото си спомням, ти имаше Бела, а да не говорим и за другите жени, за които знам. — Ухапа го силно по ухото, за да

подсили думите си.

— Бела чия? — попита той и я щипна по ухото. Мод изпищя. — В живота ми повече няма да има никакви „Бели“, Мод, обещавам ти.

Едуард я целуна нежно по шията, почувства ускорения ѝ пулс. Устните им се впиха в отчаяна целувка, каквато бе и борбата им с водната стихия.

— Трябва да тръгваме, преди да умреш от студ, скъпа — нежно прошепна той.

Мод го погледна в очите.

— Не ми е студено — дяволито подхвърли тя, — всъщност в момента дори ми е топло. — Сгуши се в обятията му.

— Мога да те стопля още, ако желаеш — пошегува се Едуард предизвикателно и плъзна ръка надолу към все още мокрите чорапи между бедрата ѝ.

Мод изписка и бързо скочи, но миг след това се засмя.

— Не тук! Та ние сме на пътя, за бога!

— Добре, хайде да тръгваме и да оставим този разговор за после — подкани я и зарови лице в косата ѝ.

Мод извърна към него изпълнените си с тъга очи.

— Къде ще отидем?

Едуард долови в гласа ѝ сподавените сълзи.

— Ще те заведа у дома, скъпа. В Ромни Манор. Чичо ти Джеймс ще се зарадва да те види, не мислиш ли? — Радфорд отметна назад една къдрица, която беше паднала върху лицето ѝ.

— Да, но...

Едуард нежно докосна устните ѝ.

— Шшт — прекъсна я, доловил тревогата ѝ. — Ще му разкажем истината, ако... е буден. — На езика му беше да каже *трезвен*, но реши да не я наранява допълнително. — Не се притеснявай за останалото. Няма да има скандал. Ще обясним, че леля ти и братовчед ти са претърпели злополука, когато тя е излязла с каретата, за да посрещне екипажа му. Ти си била на гости на някакви приятели и едва сега си се върнала. А ние ще се оженим веднага щом имената ни бъдат съобщени трикратно в църквата.

Радфорд се вгледа в лицето ѝ и долови тъгата, която продължаваше да помрачава погледа ѝ.

— Все още ли искаш да се ожениш за мен? След целия този ужас, който ти причини семейството ми? — тъжно попита тя. — Не си длъжен. Вече мога спокойно да се върна вкъщи.

— Тези хора нямат нищо общо с твоето семейство, Мод, запомни това. — Гласът му беше прехрипнал от яд. — Мъртви или не, те са банда мошеници — боклукчии, които живееха от това, което можеха да откраднат от други хора. За нещастие чичо ти се забърка точно с такива мръсници, но те не принадлежат на рода Ромни. Поколения наред моите предшественици са се гордеели, че са били съседни на твоите прадеди и аз споделям тяхната гордост. — Гласът му омекна. — А що се отнася до възможността да не се ожения за теб, нима искаш да се стопя от мъка? Разбира се, предполагам, че Бела...

Графът се засмя и се дръпна назад, тъй като Мод нададе вик и се нахвърли върху него. Той я сграбчи и я привлече до себе си, за да я целуне отново. Когато се откъсна от нея, в очите му се четеше нежност.

— Сега, ако желаш, можеш да ме пуснеш, за да се махнем оттук. Ти може да не замръзваш, но аз умирам от студ.

Той я погали и се измъкна от каретата, като наметна върху гърба си едно дебело одеяло. Бързо завърза наетите от Джон коне за каретата на семейство Ромни, докато Мод следеше всяко негово движение от вратата, сякаш някаква зла сила можеше изневиделица да го отмъкне от нея.

Най-сетне тя се облегна на седалката, чувствайки се доволна и стоплена в самото му, което все още ухаеше на любимия ѝ. Съзнаваше, че видът ѝ ще предизвика голямо удивление в Ромни Манор, но се надяваше Клер да е оставила вратата отключена. Беше доста късно и малобройната прислуга щеше да си е легнала вече. Ако успееше да се качи в стаята си и да облече една от старите си рокли, преди някой да я забележеше, можеше да продължи тази игра на гатанки.

Надникна навън към реката, чиито черни води все още бушуваха. Всичките ѝ страхове бяха измити от реката. Зърна Радфорд, който се появи иззад каретата с фенер в ръка. Той се наведе през прозореца и я целуна щастливо, после се качи на капрата и пришпори конете. Мод се връщаше у дома.

ЕПИЛОГ

Едуард Алмсуърт, деветият граф от рода Радфорд, седеше на бюрото си и със спокойно изражение преглеждаше кореспонденцията си. Сега той прекарваше повече време в имението си, тъй като през последните няколко години градът вече не го влечеше. В стаята цареше тишина, с изключение на слабото тиктакане на големия часовник на камината.

Пронизителен писък разцепи тишината и Едуард въздъхна. След малко до тихото му убежище достигна шумът от тичащи стъпки. Той тъкмо се приготви за предстоящото нахлуване в стаята, когато вратата се отвори със силата на ураган.

— Татко! Татко! Днес е мой ред да бъда първа! Така е! Така е! Мама каза...

— Не е така! Вчера разменихме реда си, не си ли спомняш? Оставих те да минеш първа, когато открихме... — Малкото момченце изведнъж млъкна и се изчерви. — Не се ли сещаш, Моли! — сконфузено добави то, приканвайки я да си припомни уговорката им.

Моли също се сконфузи. Тя си спомни за размяната, но се учуди на глупостта на Майк да издаде белята, за която не ги бяха хванали предния ден.

Малките лорд Питър Луис Радфорд и лейди Мери Мод Радфорд, на които вкъщи викаха Майк и Моли по причини, известни единствено на влюбените им родители и може би на мисис Формби, стояха безмълвно един срещу друг и се гледаха накриво.

Радфорд изгледа последователно двете червенокоси изцапани деца, удивлявайки се за пореден път колко очарователни и едновременно мръсни можеха да бъдат. Забеляза смутеното им объркване и разбра, че съвсем скоро щеше да излезе наяве поредната им беля. Вероятно някъде бяха скрили змия — това винаги ги забавляваше. Друг път Хобс виждаше най-хубавите си ботуши, оплескани с кал точно когато се канеше да излезе на среща.

Близнаците бяха големи палавници и не спираха да търсят нови бели и жертви.

— За какво трябва да се редувате днес? И какво сте открили вчера? — попита Радфорд с престорена сериозност.

Близнаците се спогледаха съзаклятнически. Сякаш постигнали безмълвно споразумение, Моли се обърна важно към баща си:

— Нищо, татко. Мисля, че можем да се оправим сами. Съжаляваме, че те прекъснахме.

Като по заповед близнаците се обърнаха, за да излязат.

— Хей, вие двамата, почакайте.

Строгийт тон на Радфорд накара децата да се обърнат. На лицата им се изписаха разочарование и твърда решимост.

— За какво сте се редували вчера? — с престорено безразличие попита графът.

Тишина.

— Е?

Най-накрая Майк, който говореше от името на двамата винаги щом трябваше да обяснят поведението си в някое по-опасно положение, каза:

— Всъщност не е нищо важно, сър. — Пое си дъх. Този номер можеше да мине при бавачката, но надали баща му щеше да се задоволи с такъв отговор.

— Какво не е чак толкова важно, сине?

Майк и Моли се спогледаха смутено. Прекрасно знаеха, че трябваше да отговорят истината. Макар понякога да увъртаха нещата, те никога не лъжеха.

Майк се окопоти пръв, тъй като по принцип не беше страхлив. Не ги очакваше кой знае какво наказание. В крайна сметка те не бяха стреляли с пищовите.

Радфорд тъкмо обясняваше на малките виновници за опасностите, които крие оръжието, когато майка им и Джеймс влетяха в стаята. Близнаците си отдъхнаха — най-послед бяха спасени.

С радостни викове те се спуснаха към чичо си Джеймс, като преди това дадоха по една целувка и на майка си. Тримата паднаха на земята и се сляха в боричкащо се кълбо от фусты и ботуши, заливайки се от смях.

Радфорд протегна ръка, привлече Мод в обятията си и двамата с любов се загледаха в децата.

Радфорд още не можеше да проумее как Джеймс бе издържал да не пийне капка алкохол след онази ужасна нощ, когато Клер и Джон се удавиха. С буден поглед и трезв ум той се зае да ръководи Ромни Манор, изпълнен с такъв ентузиазъм и енергия, сякаш изминалите ужасни години на запуснатост и измамничество никога не бяха съществували. Всъщност имението се бе превърнало в истинска забележителност под всеотдайното ръководство на Джеймс — точно такава, каквото си го спомняше Радфорд от годините, когато родителите на Мод се бяха грижили за него с вещина и любов.

За Радфорд беше пределно ясно, че на този свят Джеймс обича най-силно палавите си племенници, с изключение може би на нощите, които прекарва в игри на карти в своя клуб в Лондон, където ходеше от време на време, за да се позабавлява, възползвайки се от гостоприемството на градската къща на Радфорд. И въпреки че много напористи вдовици и стари моми се опитваха да се сблизат с него — едни със заобикалки, други — с обезкуражаваща прямота, той си оставаше вдовец, за да не повтори грешката си с Клер.

Мод се извърна към съпруга си и го целуна по бузата.

— Ходих в Ромни Манор, за да разгледам новите конюшни — каза тя. — Чудесни са. Всъщност те лъщят от чистота, тъй като се поддържат както трябва.

Тя се усмихваше така, сякаш за нея Едуард беше центърът на вселената. Той искрено се надяваше да е така.

— Прекрасно, любов моя. Ще поискам пълен отчет от Джеймс, когато тези малки немирници престанат да го разкъсват на парчета.

Прегърнал своята красива съпруга, чиито дълги червеникавокестеняви къдрици ухаеха на люляк, граф Радфорд огледа шумния си дом и реши, че е чудесен.

Издание:

Кори Макфаден. Среднощна заблуда

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1994

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Недялка Георгиева

Художник: Борис Стоилов

ISBN: 954-459-159-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.